

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

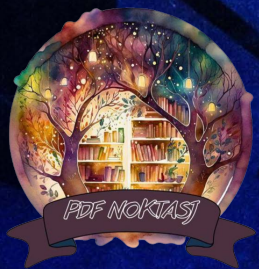
"SAYFALARI ÇEVİRMekten
KENDİNİZİ ALIKOYAMAYACAKSINIZ." -JOHN GREEN

Şeytanın TA KENDİSİ

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MAUREEN
JOHNSON

EPHESUS

Ellingham Akademi, yirminci yüzyılın başında zeki ve başarılı öğrencilere ücretsiz eğitim vermek amacıyla kurulmuş özel bir okuldur. Okulun kurucusu Albert Ellingham'ın eşi ve kızının kaçırılması ve tek ipucunun **Şeytanın Ta Kendisi** mahlasıyla bırakılan bir bilmece olması dönemin en esrarengiz olayı olarak hafızalara kazınır.

Yıllar sonra Ellingham Akademi'ye öğrenci olarak gelen Stevie Bell, bu cinayeti çözmeye karardır. Dedektifliğe merak salmış ve en büyük amacı Ellingham Vakası'nı çözmek olan Stevie, bu amacını gerçekleştirmeye çalışırken yeni okulu ve ilginç arkadaşlarına da uyum sağlamaya çalışır. Ancak bir gün sürpriz bir şekilde geri dönen Şeytanın Ta Kendisi, geçmişten gelen büyük sırları da beraberinde getirir. Stevie'nin artık araştırması gereken yeni bir cinayet vakası vardır.

"Agatha Christie tarzı kurgusu ile öne çıkan, çok katmanlı modern bir dedektiflik hikâyesi."

-NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

"Bu kitap, gizemli atmosferi, büyük sürprizleri ve romantik elementleriyle unutulmaz bir okuma serüveni sunuyor."

-PUBLISHERS WEEKLY

"Farklı zamanlarda geçen iki gizemli cinayetin zekice tasarlanmış diyaloglarda harmanlanması, hem merak unsurunun sürekli artmasını sağlıyor; hem de okuru Hercule Poirot gibi sürekli iz üstünde olan bir kadın kahramanla tanıştırıyor."

USA TODAY

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

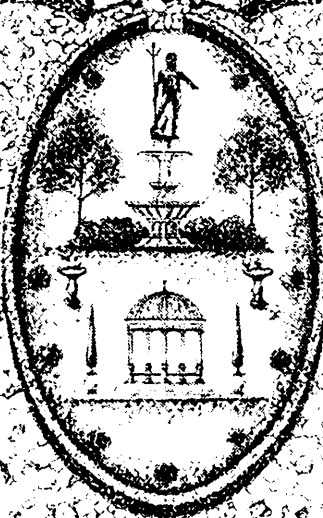
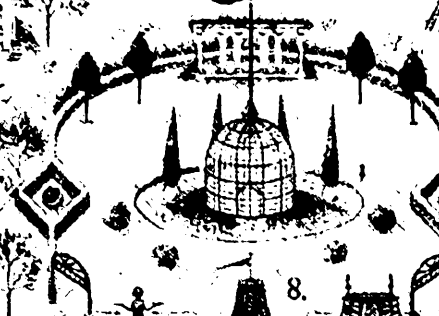

*Hayallerinde kütüphanede
bir ceset bulmak olan herkese...*

ELLINGHAM

AKADEMİ

1. ATÖLYE
2. ASTERIA
3. GENIUS
4. ARTEMIS
5. APOLLO
6. DIONYSUS
7. DEMETER

8. Büyük Köşk
9. MINERVA
10. EUNOMIA
11. CYBELE
12. JUPITER
13. VESTA
14. JUNO

ABD FEDERAL SORUŞTURMA BÜROSU

8 Nisan 1936'da Ellingham Malikânesi'ne gelen mektuba ait fotoğraf.

İSTE! BİR BİLMECE!
BASLASIN EĞLENCE!

İP Mİ YOKSA SİLAH MI
DEYİNCE.

BİÇAKLAR KESKİN.
PARİLTİSİ TUZAK.

Kİ ZEHR YAVAS.
SON PEK UZAK.

YANGIN BİR SÖLEN.
BOĞULMAK YAVAS.

İPE ASILIRSAN İSİN
HEPTEN YAS.

KIRIK BİR BAS. ACI
BİRDÜSÜS.

**DUVARA ÇAKILAN
ARABA BİR DÜŞ.**

**HANI SU ÇOCUKLAR
VAR YA YARAAZ.**

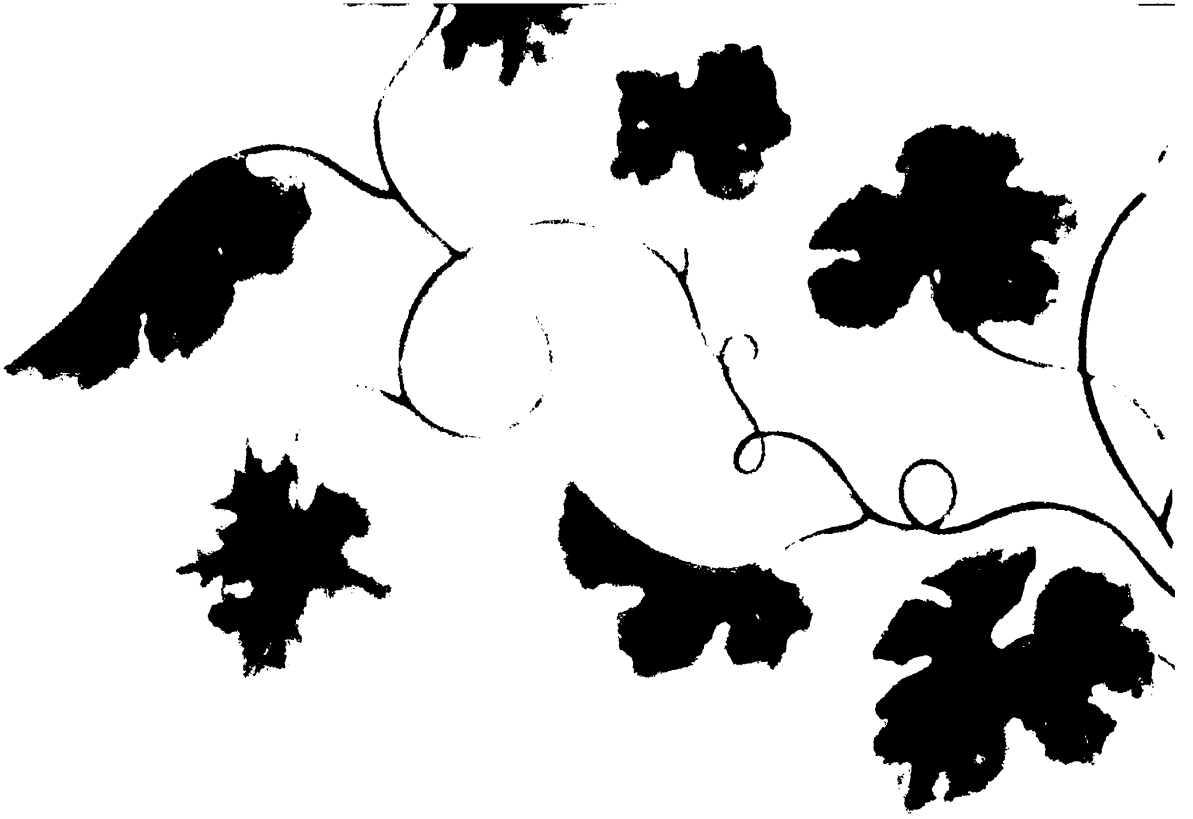
**BOMBALARIN SESİ
ONLARDAN HAYLAZ.**

**HANGİSİ? HANGİSİ?
YOK MU BİR CEVAP?**

**SAKLANMAK HİÇ YOK.
KOŞMAK SA A ZAP.
HA HA!**

SAYGILARIMLA.

ŞEYTANIN TA KENDİSİ

13 Nisan 1936, 18.00

Gitmene izin veremem, biliyorsun...

Bir yıl önce müdürün odasına gelen telefonla Dottie Epstein'in kaderi değişti.

Oraya ilk gelişi değildi.

Dolores Epstein'in orada oluşu alışlagelmiş sebeplerden –kavga etmek, kopya çekmek, başarısızlık, devamsızlık– olamazdı. Dottie daha karmaşık nedenlerle aşağıya çağırılırdı: Kendi kimya deneylerini yapmak, öğretmeninin Öklid esaslarına dayanmayan geometri anlayışını sorgulamak yahut da öğrenecek yeni bir şey olmadığı için vaktini daha faydalı bir şeyle geçirmek adına sınıfta kitap okumak gibi şeyler.

“Dolores,” derdi müdür. “Diğer herkesten daha zekiymiş gibi hareket edemezsin.”

“Ama öyleyim,” diye karşılık verirdi. Ukalalık etmiyordu, sahiden öyleydi.

Dottie bu defa ne yapmış olduğundan emin değildi. Bir kitabı aramak için gizlice kütüphaneye girmişti ama bundan kimsenin haberi olmadığını biliyordu. Dottie bu okulu karış karış bilirdi; her kilidi kurcalamış, her köşeyi incelemişti. Kötü bir niyeti yoktu. Bir şeyi bulmak ya da sadece yapıp yapamayacağını görmek içindi.

Ofise vardığında okul müdürü Bay Phillips masif masasında oturuyordu. İçeride gri renk harika takım elbisesiyle, saçlarına aklar düşmüş bir adam daha vardı. Panjurlardan içeriye sızan çizgi çizgi ışık demeti her yanını kuşatmıştı. Filmlerden fırlamış gibi bir hali vardı. Bir bakıma *öyleydi* de aslında.

“Dolores,” dedi Bay Phillips. “Bu Bay Albert Ellingham. Onun kim olduğunu biliyor musun?”

Elbette biliyordu. Herkes bilirdi. Albert Ellingham; American Steel, *New York Evening Star* ve Fantastic Pictures’ın sahibiydi. Aşırı zengindi. *Para içinde yüzdüğünü* hayal edebileceğiniz türden biriydi.

“Bay Ellingham’ın sana harika bir haberi var. Çok şanslı bir kızsın.”

“Gel otur, Dolores,” dedi Bay Ellingham elini açıp Bay Phillips’in masasının önünde duran boş koltuğu işaret ederek. Dottie oturdu, meşhur Bay Ellingham dirseklerini dizlerine dayayıp güneşte bronzlaşmış iri ellerini birleştirerek öne doğru eğildi. Dottie daha önce hiç mart ayında teni bu kadar bronz birini görmemişti. Bay Ellingham’ın zenginliğinin daha güçlü bir işareti olamazdı. Güneşi bile satın alabilirdi.

“Senin hakkında çok şey duydum, Dolores,” dedi. “Bay Phillips ne kadar zeki olduğundan bahsetti. Henüz on dört yaşındasın ama on birinci sınıftasın. Kendi kendine Latince ve Yunanca öğrenmişsin. Anladığım kadarıyla çeviriler de yapıyorsun?”

Dottie utanarak başını salladı.

“Okulda bazen sıkıldığın oluyor mu?” diye sordu.

Dottie çekinerek müdüre baktı fakat müdür gülümseyip cesaret verircesine başını salladı.

“Bazen,” dedi Dottie. “Ama okulun bunda kabahati yok.”

Adamların ikisi de sessizce gülünce, Dottie biraz rahatladı. Çok değil, sadece birazcık.

“Bir okul işine girdim, Dolores.” Bay Ellingham devam etti. “Senin gibi özel insanların kendi seviyelerinde, kendi yöntemleriyle, kendilerine uygun şekilde eğitim alabileceği yeni bir okul. Öğrenmenin eşsiz bir oyun olduğuna inanıyorum.”

Bay Phillips başı önde bir süre masasının üstündeki deftere baktı. Muhtemelen pek çok müdür, öğrenmenin bir oyun olduğunu düşünmüyordu ama hiç kimse meşhur Bay Ellingham’ın söylediklerinin aksini iddia edemezdi. O, öğrenmek bir oyundur diyorsa, oyundu. Yeşil elbisesi içinde paten kayan bir fil olduğunu söylüyorsa, o da kabuldü. Yeteri kadar nüfuzunuz ve paranız varsa sözcüklerin anlamını belirleyebirdiniz.

“Bu okul için çeşitli altyapılardan otuz öğrenci seçtim ve senin onlardan biri olmanı istiyorum,” diyerek konuşmasını sürdürdü Bay Ellingham. “Öğrenimin ve ihtiyacın olan şeylere erişimin açısından hiçbir engelin olmayacak. Böyle bir şeyi istemez miydin?”

Dottie fikre bayıldı. Ancak kaçınılmaz bir sorun vardı.

“Ailemin parası yok,” dedi.

“Para asla eğitimin önünde duramaz,” dedi Bay Ellingham nazikçe. “Okulum ücretsiz. Eğer kabul edersen konugum olacaksın.”

Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. Ve gerçektir! Albert Ellingham ona bir tren bileti ve cep harçlığı olarak da elli dolar gönderdi. Ömrü boyunca New York dışına

çıkmamış olan Dottie Epstein, birkaç ay sonra Vermont dağlarına doğru yol alıyordu ve etrafı hiç görmediği kadar çok ağaçla çevriliydi.

Okulda, Central Park'takini anımsatan büyük bir fiske vardı. Tuğla ve taştan yapılmış binalar bir masaldan çıkıp gelmiş gibiydi. Kalacağı yer olan Minerva Yurdu büyük, şöminesi olan samimi bir binaydı. Şehrin yüksekte kalan bu kesimi *soğuktu*. Kitaplar vardı, çok sayıda harika kitap, istediğiniz kadarını alıp hangisini isterseniz okuyabiliyordunuz ve kütüphane ücreti yoktu. Öğretmenler nazikti. Gerçek bir fen laboratuvarları vardı. Serada botanik öğreniyorlardı. Vücuduna sımsıkı yapışan elbisesi ve kollarında sallanan kocaman bileklikleriyle oraya buraya koşturan Madame Scottie adında bir öğretmenden dans dersi alıyorlardı.

Albert Ellingham, eşi Iris ve küçük kızı Alice'le kampüste yaşıyordu. Bazı hafta sonları şık arabalar geliyor, içlerinden şahane giyimli insanlar iniyordu. Dottie içlerinden en az iki film yıldızı, bir politikacı ve bir ünlü şarkıcıyı tanımıştı. O hafta sonları Burlington ve New York'tan müzik grupları geldi ve gece geç saatlere kadar Büyük Köşk'ten müzik sesleri yükseldi. Zaman zaman Bay Ellingham'ın misafirleri ayışığında elbiselerinde parlayan taşlarla kampüste yürüyüş yaparlardı. Dottie, New York'ta bile ünlülere bu kadar yakın olmamıştı. Çalışanlar etrafı toplamak konusunda dikkatliyidiler ama alan genişti ve kuytu köşesi çoktu, dolayısıyla her yerde iz bırakıyorlardı. Şurada bir şampanya kadehi, orada parlak bir ayakkabı. Sayısız sigara izmariti, tüyler, boncuklar, pahalı ve güzel olan bir sürü başka şey. Dottie bulduğu bu ilginç şeyleri toplayıp kendi müzesi olarak adlandırdığı yerde muhafaza etmekten hoşlanıyordu. Bulduğu en iyi şey gümüş bir çakmaktı. Çakmağı sürekli yakıp duruyordu, kusursuz oluşu hoşuna gitmişti. Elbette götürüp teslim edecekti – sadece bir süre daha elinde tutmak istiyordu.

Ellingham'ın, öğrencilerine çeşitli işlerle uğraşma, ders çalışma ve gezip dolaşma konularında tanıdığı özgürlüğü Dot-

tie tek başına vakit geçirerek kullanıyordu. Vermont farklı bir yerdi ve bu farklılık, yangın merdivenlerinden inmek ya da su borularına tırmanmakla ilgili değildi. Dottie kampüsü köşe bucak dolaşarak ormana alışıyordu. Gezintilerinden birinde tüneli işte böyle keşfetti. Ayaklarının altındaki zemin-den tuhaf bir ses geldiğinde kampüsün öteki ucunda çıplak ağaçların arasında yürüyordu. Toprağın o yoğun, sağlam dokusunun aksine ince metal bir şeye bastı. Kulağına gelen tok sesi hemen tanıdı. Kaldırımlarda yeraltına açılan rögarların sesiyle aynıydı.

Dottie kapağı açınca yeraltına inen kusursuz taş basamaklarla karşılaştı. Kendini tuğladan yapılmış karanlık, kuru ve iyi korunmuş bir tünelde buldu. İçinde bir merak uyandı. Gümüş çakmağı kullanarak göz hizasında sürgülü kapıları olan kalın bir girişe ulaştı. Görür görmez ne olduğunu anladı. Şehrin her yerinde bunlardan vardı. Gizlice içki depolanan bir yerdi.

Kapı kilitli değildi. Bu tüneldeki hiçbir şeyin güvenliği sağlanmış gibi değildi, önünde öylece keşfe hazır duruyordu. O da öyle yaptı. Kapı, yüksek tavanlı, bir metrekare bile olmayan küçük bir odaya açılıyordu. Duvarlar raflarla kaplıydı ve raflarda çeşit çeşit şarap ve likör şişeleri vardı. Dottie renkli camların üstündeki Fransızca, Almanca, Rusça, İspanyolca, Yunanca yazılmış süslü etiketleri inceledi... Tam bir içki arşivi idi.

Duvarlardan birine merdiven yerleştirilmişti. Dottie basamakları tırmanıp tepedeki kapağı açtı. Kendini cam tavanlı, küçük yuvarlak bir yapının içinde buldu. Yerde tüylü örtüler, minderler, bir sürü küllük ve birkaç boş şampanya şişesi vardı. Odayı çevreleyen koltuğa yaslanınca, Ellingham Malikânesi'nin arkasındaki yapay gölün ortasında yer alan küçük adacığın üstünde olduğunu anladı.

Gizli bir odacık! Tüm dünyadaki en kusursuz gizli odacık. Burası onun okuma köşesi olacaktı, öyle karar verdi. Dottie Epstein zamanının çoğunu orada, yanında bir yığın kitapla

tüylü örtülere sarınıp kıvrılarak geçirdi. Hiç kimseye yakalanmadı, öğrense bile Bay Ellingham'ın sorun etmeyeceğine emindi. Çok nazik bir adamdı ve neşe doluydu.

Bundan daha güvenlisi olamazdı.

Nisan ayının o günü tuhaf ve sisliydi. Ağaçların arasındaki boşlukları belirsizleştiren pus, Ellingham'ın üzerini yumuşak bir örtü gibi kaplamıştı. Tam bir gizem havası vardı. Böyle bir günde Sherlock Holmes okumak mükemmel olurdu. Sherlock Holmes hikâyelerinin her birini okumuştun fakat okumak onun en büyük zevklerinden ve bu sis tıpkı hikâyelerdeki Londra sisi gibiydi.

Küçük odacığa gitmek için en uygun zamanları öğrenmişti. Bir pazartesi öğle vaktiydi – evden hiç kimse orada olmayacaktı. Bay Ellingham sabah, Bayan Ellingham da öğrenen evden ayrılmıştı. Dottie okul kütüphanesinden Sherlock Holmes hikâyeleri koleksiyonunu alıp gizli yerine doğru yola koyuldu.

O gün küçük cam kubbenin içinden görünen manzara bir bulutun içinde olmak gibiydi. Dottie yere uzanıp tüylü örtüyü üzerine çekerek kitabı açtı. Çok geçmeden Londra sokaklarında kayboldu. Bir oyun dönüyordu! Dottie kendini okumaya öyle kaptırmıştı ki tam altından gelen seslere hazırlıksız yakalandı. Likör odasında biri vardı ve yukarı çıkıyordu. *Tam oradaydı.* Kaçmaya vakti olmayan Dottie tüylü ağır örtüyü üzerine çekip kendini duvara iyice bastırarak minder yığının arasında kaybolmaya çalıştı. Öyle kal. Tortop ol.

Havaya kalkan kapağın gıcirtısını, sonra da yeniden düşüp taşa *pat* diye çarpışını duydu. Gelenler kendilerini yukarı çekip Dottie'nin yüzünden yalnızca bir iki adım ötede durdular. Üzerine basmamaları için dua etti. Kendini biraz daha sıktı.

Gelenler ondan uzaklaşıp yere bir şey bıraktılar. Dottie bunu fırsat bilip örtünün ucunu hafifçe kaldırdı ve bir çuva-

lin içinden eşyalar çıkarıp yere koyan eldivenli bir el gördü. Daha iyi seçebilmek için bir kez daha risk aldı. Bir fener, dürbün, halat ve parlayan bir şey vardı.

Parlayan şey bir kelepçeydi, polis olan amcasında gördüğüne benzer bir şeydi.

Bir fener, dürbün, halat ve kelepçe?

Bedeninde yükselen adrenalinle nabızı bir anda hızlandı. Ortada yanlışı bir şeyler vardı. Örtüyü yüzüne kapatıp iyice küçüldü. Yüzünü yere bastırdı, burun kemeri yassı bir hale bürünmüştü. İçeridekiler birkaç dakika boyunca ayaklarını sürüyüp durdular. Sonra ani bir sessizlik oldu. Gitmişler miydi? Başının yanında duran kapaktan çıktıklarını duyması gerekirdi.

Sıcak nefesi yüzüne çarptı. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama başı dönüyordu. İçinden saymaya başladı. Beş yüze geldiğinde hâlâ ses yoktu, örtünün kenarını tekrar hafifçe kaldırmaya karar verdi. Bir parmak kadar. Birazcık daha.

Görüş alanında kimse yoktu. Örtüyü biraz daha kaldırdı. Hiçbir şey yoktu. Tamamen açmak üzereydi ki...

Bir ses, "Merhaba," dedi.

Dottie kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Korkma," dedi ses. "Çıkabilirsin."

Artık saklanmasının anlamı yoktu. Elinde sımsıkı tuttuğu kitabıyla örtünün altından sürünerek çıktı. Önce ziyaretçinin yüzüne, sonra yerdeki eşyalara baktı.

"Oyun için," dedi ziyaretçi.

Oyun mu? Tabii ya. Ellinghamlar oyunları seviyordu. Misafirleriyle hep oynuyorlardı – özenle hazırlanmış hazine avı oyunları ve bilmeceler. Bay Ellingham öğrenci evlerini *Monopoly* gibi kutu oyunları ile doldurmuştu ve bazen kendisi de oynamaya geliyordu. Fener. Halat. Dür-

bün. Kelepçe. Bir oyun olabilirdi. *Monopoly*'nin de ilginç parçaları vardı.

“Ne tür bir oyun?” dedi Dottie.

“Çok karışık,” dedi ziyaretçi. “Ama epey eğlenceli olacak. Saklanmam gerekiyor. Sen de mi saklanıyordun?”

“Kitap okuyordum,” dedi Dottie. Ellerin titremesine engel olmaya çalışarak kitabı havaya kaldırdı.

“Sherlock Holmes mu?” dedi karşısındaki. “Sherlock Holmes’a bayılırım. Hangisini okuyorsun?”

“*Kızıl Dosya.*”

“Güzel seçim. Devam et. Oku sen. Ben engel olmayayım.”

Ziyaretçi bir sigara çıkarıp yaktı ve Dottie’yi izleyerek içmeye başladı.

Dottie onu daha önce görmüştü. Ellinghamların özenle hazırladıkları oyunlardan birini oynayanlardan olabilirdi. Fakat Dottie ters giden bir şeyler olduğunu anlayacak kadar çok şey görmüş bir New York kızıydı. Bir bakış. Sesindeki bir şey. Polis olan amcası ona hep, “İçgüdülerine güven, Dottie. Bir şey ya da bir kimse hakkında kötü şeyler hissediyorsan, oradan çık. Gel beni bul,” derdi.

Dottie’nin içgüdülerini oradan çıkmasını söylüyordu. Ama dikkatlice. Normal davranarak. Kitabını açıp önündeki kelimelere odaklanmaya çalıştı. Not almak için kolunun içinde hep bir kalem bulundururdu. Ziyaretçi bakışlarını ondan uzaklaştırıp cama dönünce, zamanla ustalık kazandığı bir hareketle kalemi iterek avucuna kaydırды ve sayfadaki bir cümlemin altını sertçe çizdi. Pek iyi sayılmazdı ama bir şey olursa ipucu verebilecek bir not düşme yöntemiydi.

Yok, ipucu falan vermezdi bu ve o, *bir şey* düşünemeyeceği kadar korkunçtu.

Kalemi yeniden kolunun içine sokuşturdu. Daha fazla okuyor numarası yapamayacaktı. Sözcükleri takip edemiyordu. Dağılmıştı.

“Bunu kütüphaneye götürmem gerekiyor,” dedi. “Burada olduğunu kimseye söylemem. Birilerinin beni gammazlaması hiç hoşuma gitmez.”

Ziyaretçi gülümsedi ama biraz tuhaftı. İçten olduğu söylenemezdi. Dudaklarının kenarları fazla kıvrılmıştı.

Dottie bir anda tepede, gölün ortasında bir yapının içinde olduğunu hatırladı. Aklında türlü senaryolar canlandı, önündeki birkaç dakika içinde neler olacağını görebiliyordu. Nabızı yavaşladı ama kalbinin atışını beyninin içinde duymaya devam ediyordu. Zaman hiç ilerlemiyormuş gibi hissetti. Ölümün konu olduğu pek çok hikâye okumuştı, varlığının apaçık bir güç olduğu hikâyeler. Şu an içeride hissedilen de buydu, sessiz bir misafirleri vardı sanki.

“Gitmek zorundayım,” dedi kısık sesle. Kapağa doğru hareket etmesiyle ziyaretçi de o tarafa yöneldi. Kaçınılmaz sonu hesaplamaya çalışan satranç oyuncular gibilerdi.

“Gitmene izin veremem, biliyorsun,” dedi. “Keşke verebilseydim.”

“Yapabilirsin,” dedi Dottie. “Sır tutmakta çok iyiyimdir.” Sherlock Holmes kitabını sıkıca kavradı. Elinde bu kitap varken kimse ona bir şey yapamazdı. Sherlock onu korurdu.

“Lütfen,” dedi.

“Çok üzgünüm,” dedi ziyaretçi kulağa içten gelen bir sesle.

Oyunda yapabileceği tek bir hamle kalmıştı ve o da kötüydü. Fakat oyun tahtasında yer kalmadıysa gerekeni yapmak zorundaydınız. Kapağa doğru atıldı. Merdiveni arayıp bulacak kadar zaman yoktu. Kitabı atıp kendini karanlık boşluğa bıraktı. El yordamıyla tutunacağı bir yer bulmaya çalıştı. Parmakları merdivenin basamaklarına değer gibi oldu ama ne yazık ki tutunmayı başaramadı. Düşüyordu. Yere çakılmak üzereydi.

Zemine çarptığında bilinci kısa bir süre yerindeydi. Hafif denebilecek bir ağrı ve etrafında biriken ılık bir şey vardı. Ziyaretçi aşağı iniyordu. Hareket etmeye, yerde sürünmeye çalıştı ama faydasızdı.

“Keşke buraya gelmemiş olsaydın,” dedi ziyaretçi. “Bunu çok isterdim.”

Karanlık, Dottie’yi hızla içine çekti.

KASABADA İŞLENEN CİNAYETLER: ELLINGHAM HADİSESİ

Bu PDF’i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF’e para
vermeyin!

Ellingham Akademi, resmi olarak Mount Morgan olarak bilinen bir dağlık alanda yer almaktadır. Fakat en tepe noktasındaki tümsek alanın şekliyle benzeşmesinden dolayı yerel halk tarafından Mount Morgan yerine “Mount Hatchet¹” ya da “Big Ax²” olarak bilinmektedir. Kayakçı ve tatilcileri cezbeden dağlarının aksine Mount Hatchet bölgesi gelişmemiş, ağaçlık bir bölgedir. Uzun yürüyüşleri, yalnızlığı, kuş gözlemciliğini, ıssız nehirleri ve ağaçlar arasında kaybolmayı sevenler için idealdir. 1928’de Albert Ellingham burayı keşfettiğinde Big Ax, insanların uzak durduğu bir yerdi. O tarafa giden bozuk bir yol bile yoktu. Ağaçlar sık, nehir derindi. Ulaşımın sağlanabileceği alan dağdan yuvarlanan kayalar yüzünden kapanmıştı. Çok vahşi ve esrarengiz bir bölgeydi.

Söylentiye göre Albert Ellingham, Burlington’daki yat kulübüne gitmeye çalışırken tamamen kaza eseri bu bölgeye ulaşmıştı. 1928 yılında hiç kimsenin yaşamadığı dağlık bir bölgeye nasıl kazara gitmiş olabileceğiniz bir muamma olsa da o bunu bir şekilde başarmış ve bölgenin kusursuz oldu-

^{1&2}“Hatchet” ve “Ax” kelimeleri Türkçe’de “balta” anlamına gelmektedir. (Çevirmen Notu)

ğunu duyurmuştu. Uzun zamandır kendi ilke ve hedefleriyle işleyen –oyunun bir öğrenme aracı olduğu, varlıklı ve yoksul öğrencilerin bir arada okuduğu, herkesin kendi temposunda ilerlediği– bir okul kurma hayali vardı. Burası, havası tertemiz, kuşların cıvı cıvı öttüğü bir yerdi. Öğrencilerin ilgisini dağıtıp amacından saptıracak hiçbir şey yoktu.

Ellingham, istenen fiyatın üç katına devasa bir araziyi satın aldı. Okulu inşa etmek için dinamitle patlatarak yeterli düz alanın açılması birkaç yıl sürdü. Bozuk yollar açıldı. Telefon şirketi hat döşeyerek yol boyunca belirli yerlere ankesörlü telefonlar yerleştirdi. Mount Hatchet, toprak bir yol, birkaç kablo, bir dizi insan ve teçhizatla, yavaş ama emin adımlarla dünyaya bağlandı.

Bilindiği gibi Ellingham Akademi sadece bir okul olmayacaktı. Ellinghamlar oraya, kampüsün tam ortasına bir de ev inşa ettiler. Ve bu sıradan bir ev değildi. Tüm Vermont'taki en gösterişli evdi, Burlington veya Montpelier'in en büyük binaları kadardı.

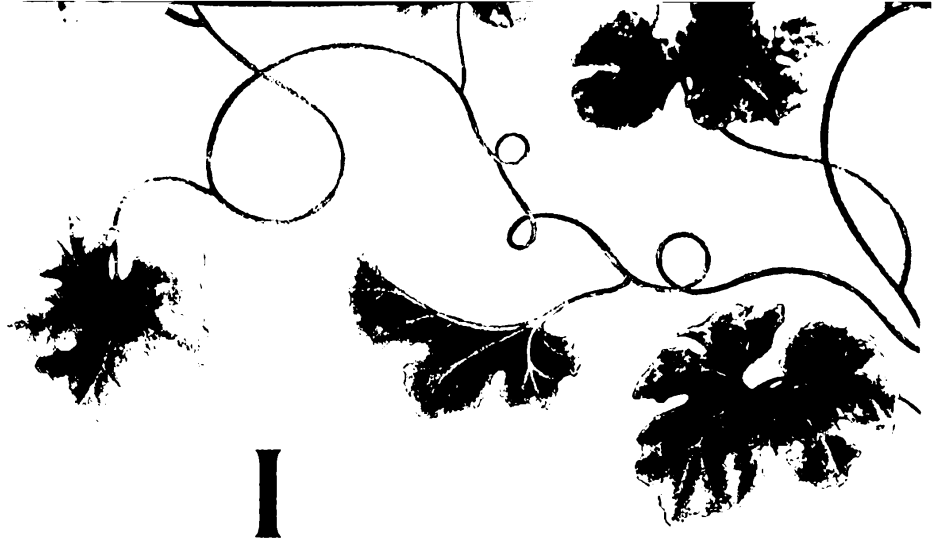
Albert Ellingham, kendi deneyinin içinde, kendi ilim merkezinde yaşamak istedi. Arazi, heykellerle doluydu. Hiçbir mantığı olmayan çapraz kesişen patikalar vardı. Dedikodulara göre Ellingham, kedilerinden birini takip ederek onun seçtiği yol boyunca taşlık bir patika yaptı çünkü ona göre en doğrusunu kediler bilirdi. Söylentiler doğru değildi ama Ellingham'ın o kadar hoşuna gitmişti ki bir başka dedikoduyu ilk ortaya atan kendisi olmuştu.

Bunlardan başka tüneller, aldatıcı pencereler, hiçbir yere açılmayan kapılar, onu neşelendirerek partilerinin adını olumsuz manada eğlenceliye çıkaran mimari espriler vardı. Tüm tünel ve mekânların konumunu onun da bilmediği ve çok sayıda mimarın hoş birer sürpriz olarak birkaç tane daha yapmalarına müsaade ettiği söyleniyordu. Tamamen düş ürünü bir cennet gibiydi ve Şeytanın Ta Kendisi'nin ortaya çıktığı 1936 Nisan'ındaki o puslu gece olmasaydı öyle kalmaya da devam edecekti.

Sevtanın TA KENDİSİ

Bir okul pek çok şeyiyle tanınabilirdi: Akademik başarısı, mezunları, spor takımları.

Fakat cinayetleriyle tanınması asla beklenen bir durum değildi.

I

“Amerikan geyiği palavra,” dedi Stevie Bell.

Annesi, kendini ebeveyn zorlamasıyla, kızının söylemek üzere olduğu şeyle ilgilenmeye zorlayarak her zamanki gibi biraz yorgun bir bakış attı.

“Ne?” dedi.

Stevie otobüsün camından dışarıyı işaret etti.

“Şunu görüyor musun?” Üzerinde sadece *AMERİKAN GEYİĞİ* yazan bir tabelayı gösterdi. “Beş tane gördük. Yani çok. Bir geyik değil. ‘Amerikan Geyikleri’ yazmalılardı.”

“Stevie...”

“Ayrıca düşen kayalar yazmışlar. Nerede benim kayalarım?”

“Stevie...”

“Reklamda doğruluğun güçlü bir savunucusuyum.”

Ardından uzun bir sessizlik oldu. Stevie ve ebeveynlerinin doğruluk ve gerçeğin doğası hakkında pek çok sohbetleri olmuştu ve bunların bazıları tartışmaya dönüşmüştü. Bugün öyle olmadı. Karşılıklı ve dillendirilmemiş bir anlaşmayla uzlaşmış gibilerdi, konunun üstünde durmayacaklardı.

İnsanın evinden ayrılıp yatılı okula gitmesi her gün olan bir şey değildi neticede.

“Kampüse arabayla girmemize izin vermemeleri hiç hoşuma gitmedi,” dedi babası ve bugün bunu sekizinci kez söylüyordu. Ellingham’ın bu konudaki bilgilendirme postası netti: *ÇOCUKLARINIZI OKULA ARABAYLA GETİRMEYE TEŞEBBÜS DAHİ ETMEYİN. BÖYLE YAPMANIZ DURUMUNDA ONLARI YOL KENARINDAKİ KAPIDA BIRAKMAK ZORUNDA KALACAKSINIZ. İSTİSNA YAPILMAYACAKTIR.*

Bunda kötü olan hiçbir şey yoktu. Nedeni çok iyi açıklanmıştı. Kampüs, çok sayıda arabaya uygun olarak tasarlanmamıştı. İçeride tek şeritlik bir yol vardı ve park edecek yer yoktu. Kampüse giriş çıkışlar için Ellingham otobüsü kullanılıyordu. Ebeveynleri sanki arabayla girmenin zor olduğu bir yer doğal olarak kuşku uyandırmalıymış ya da her yere arabayla gidebilmelerine olanak tanıyan Tanrı’nın onlara bahsettiği Amerikan özgürlüğüne tecavüz ediliyormuş gibi rahatsız olmuşlardı.

Gelgelelim kural kuraldı ve bu nedenle Bell ailesi bir sürü koltuğu, renkli camları ve penceredeki görüntüyü belli belirsiz yansıtmaktan başka bir işe yaramayan ekranları olan bu son model otobüste oturuyorlardı. Direksiyonda onlardan yaşıca büyük, saçları ağarmış bir adam vardı. On beş dakika önce mola yerinden onları aldığından beri konuşmamıştı ve o zaman bile söylediği tek şey, “Stephanie Bell? İsteddiğiniz yere oturabilirsiniz. Başka kimse yok,” olmuştu. Stevie, Vermontlulara has bu az konuşma özelliğini ve yabancılara yaylalılar dediklerini duymuştu ama bu sessizlikte insanı ürüten bir şey vardı.

“Bak,” dedi annesi sessizce. “Eğer fikrin değişecek olursa...”

Stevie koltuğun kenarlarını kavradı. “Fikrim değişmeyecek. Geldik. Yani sayılır.”

“Demek istediğim...” diye başladı annesi ama sonra devam etmedi. Tartışmadan kaçmayı yine başarmıştı. Sabah-

tan beri eski konular dönüyordu, yeni bir sohbet malzemesi yoktu.

Stevie arkasını döndü ve yol, dağların arasında ilerlerken etraflarını saran kayalar ve ağaçlar nedeniyle Vermont'un tüm gizemiyle gözden kaybolan mavi ufuk çizgisine baktı. Burlington'dan uzağa, ıssızlığın derinliklerine doğru I-89 yolunda ilerlerken rakımın hafiften artmasıyla kulakları zonklamaya başladı. Sohbetin her zamanki gibi sona erdiğini hissederek kulaklığını taktı. Tam oynat tuşuna basmak üzereyken annesi koluna dokundu.

"Şu an o iğrenç cinayet hikâyelerini dinlemek için uygun bir zaman olmayabilir," dedi.

"Gerçek suç hikâyeleri," diye cevap verdi Stevie kendini tutamayarak. Düzeltmesi biraz ukalaca olmuştu. Hem kavga etmek de istemiyordu. Bugün tartışma olmamalıydı.

Kulaklığını çıkarıp kablosunu sardı.

"Arkadaşımdan haber aldın mı?" diye sordu annesi. "Jazelle'den?"

"Janelle," diye düzeltti Stevie. "Mesaj attı, havaalanına gidiyormuş."

"Güzel," dedi annesi. "Orada arkadaşlarının olması iyi olacak."

Nazik ol, Stevie. Hâlihazırda arkadaşlarının olduğunu söyleme. Bir sürü arkadaşın var. Çoğunun internetteki faili meçhul cinayet gruplarından tanıdığın insanlar olmasının önemi yok. Ailesinin okul dışında da arkadaş edinebileceği, bunun hiç tuhaf bir durum olmadığı, kendisine arkadaş bulabilmesinin bir yolunun da internet olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Elbette okulda da arkadaşları vardı ama onun istediği gibi değildi. Onlar daha çok pijama partileri düzenlemek, birlikte makyaj yapmak veya alışveriş merkezine gitmek gibi işler içindi.

Şu an bunun önemi yoktu. Gelecek burada, önündeki sisli dağlarda uzanıyordu.

“Janelle neyle ilgileniyor demiştin?” diye sordu annesi.

“Mühendislik,” dedi Stevie. “Bir şeyler yapıyor. Makineler, cihazlar.”

Kuşku dolu bir sessizlik oldu.

“Nate de yazar mıydı?” dedi annesi.

“Nate de bir yazar,” diye doğruladı Stevie.

Bunlar Stevie’nin yeni yurdunda birlikte kalacağı diğer iki, birinci sınıf öğrencisiydi. İkinci sınıflardan bahsetmemişlerdi. İşte haftalardır Bell ailesinin mutfak masasında dolaşan bilgiler bunlardı. Janelle Franklin, Chicago’dandı. Beyaz olmayan genç kızları bilim, teknoloji, mühendislik ve matematik alanlarına girmeye teşvik eden GELİŞEN STEM programının ulusal öğrenci sözcüsüydü. Stevie buna altyapı hazırlayan çok sayıda şey olduğunu öğrenmişti: Altı yaşındayken Janelle’in bir tost makinesini (başarıyla) tamir ederken yakalanması gibi. Stevie, Janelle’in sevdiği her şeyi biliyordu. Kız, makine ve küçük aygıtları tamir etmeyi, lehim ve kaynak yapmayı, Pinterest panosunu organizasyon becerilerine göre düzenlemeyi, gözlüklü kızları, genç yetişkin romanlarını, kahveyi, kedileri ve neredeyse bütün dizileri izlemeyi seviyordu.

Stevie ve Janelle çoktan mesajlaşmaya başlamışlardı.

Minerva’da kalacak olan diğer birinci sınıf ise Nate Fisher’dı. Nate daha az konuşurdu ve mesajlara asla cevap vermezdi fakat hakkında bilinmesi gereken çok daha fazla şey vardı. Nate on dört yaşındayken *The Moonbright Cycles* adında bir kitabı yayımlanmıştı. Birkaç ay gibi bir sürede yazılmış yedi yüz sayfalık epik fantezi türünde bir kitaptı. İlk olarak internet üzerinde, daha sonra da basılı olarak yayımlanmıştı. Söylentilere bakılırsa serinin ikinci kitabı da yoldaydı.

İşte Ellingham Akademi'nin kabul ettiği öğrenci profilini bu gençler oluşturunuyordu.

“Çok etkileyici insanlara benziyorlar,” dedi babası. “Sen de öylesin. Gurur duyuyoruz seninle. Biliyorsun.”

Stevie bu cümlemin altındaki kodu okudu. *Her ne kadar seni seviyor olsak da bu okula neden kabul edildiğin konusunda hiçbir fikrimiz yok, tuhaf kızım.*

Bütün yaz, dile getirdikleri gurur ve dillendirmedikleri şüphe duygularının bu tuhaf karmaşası içinde geçmişti. Bu bir dizi olayın nasıl olup da gerçekleşebildiğine dair kafa karışıklığı da cabasıydı. Ailesi Stevie'nin, Ellingham'a başvurduğunu bile bilmiyordu. Ellingham Akademi, Bell ailesi gibi insanların gideceği türden bir yer değildi. Yaklaşık bir asırdır okul, yaratıcı zekâlara, radikal düşünörlere ve mucitlere ev sahipliği yapmıştı. “Ellingham Akademi tarafından dikkate alınmak isterseniz bizimle temasa geçin,” cümlesi dışında bir başvuru formu, aranan nitelikler listesi ya da yönetmelikler yoktu.

Hepsi buydu.

Gözö yükseklerde olan her öğrenciyi heyecandan deliye döndürecek basit bir cümle. Ne istiyorlardı? Aradıkları neydi? Fantastik bir hikâyeye ya da masaldan alınmış, sırlar mağarasına girebilmeniz için büyücünün sizden çözmenizi istediği bir bilmece gibiydi. Detaylı bir aranan nitelikler listesi, yüksek sınav notları, başarılı kompozisyonlar, tavsiye mektupları ve belki bir kan numunesi ve popüler bir müzikalden birkaç parça bilmek gibi beklentilerin olması gerekirdi. Ellingham'da öyle değildi. Sadece kapıyı çalıyordunuz. Ne olduğunu söylemedikleri özel bir teknikle yalnızca kapıyı çalıyordunuz. Yapmanız gereken tek şey *bir şeyle* temasa geçmekti. Bir kıvılcım arıyorlardı. Eğer sizde bu kıvılcımı görecekt olurlarsa her yıl aldıkları elli öğrenciden biri oluyordunuz. Program iki senelikti, lisenin son iki senesi. Okul ücreti yoktu. Kabul edildikten sonra her şey bedavaydı. Gereken sadece okula kabul edilebilmektir.

Otobüsün şoförü direksiyonu kırıp başka bir ailenin beklediği mola yerine girdi. Bir kız ve ebeveynleri telefonlarıyla ilgileniyorlardı. Kız, siyah uzun saçlı ve aşırı miniyondu.

“Saçları çok hoş,” dedi Stevie’nin annesi.

Aslında Stevie’nin, baharın başlarında bir anlık yenilik hevesiyle banyoda kendi kendine kestiği saçlarına gönderme yapıyordu. Annesi sapsarı saçlarını lavabonun içinde gördüğünde çılgılığı basıp düzelttirmek için onu kuaföre götürmüştü. Stevie’nin saçları, aralarında bir çekişme konusuydu, hatta o kadar ki bir keresinde ceza olarak Ellingham’a gidemeyeceğini söylemişlerdi. Neyse ki bu fikirlerinden caymışlardı. Fazla sinirliyen savurdıkları bir tehditti. Annesi Stevie’nin saçlarına fazlasıyla düşkündü, o yüzden de saçları eninde sonunda gitmek zorundaydı. Fakat keserken Stevie’nin düşündüğü tek şey kısa halinin daha güzel görüneceğiydi.

Öyle de oldu. Kısacık saçları ona yakıştı ve ayrıca bakımı da kolaydı. Bir pembe, bir mavi, bir pembe, bir mavi boyadığı zamanlar sıkıntılıydı ama şimdi yeniden normale dönmüştü, küllü sarı ve kısa.

Kızın çantalarını otobüsün bagajına yerleştirdikten sonra hep birlikte otobüse bindiler. Üçü de siyah saçlıydı, gözlüklerinin çerçevelediği iri gözleri, onları sınıfın inek öğrencileri gibi gösteriyordu. Baykuş ailesini andırıyorlardı. Kıbar merhaba mırıltılarının ardından kız ve ailesi, Bell ailesinin arkasındaki koltuklara yerleştiler. Stevie, kızı birinci sınıf rehberinden tanıdı ama ismini hatırlayamadı.

Annesi hafifçe dürtse de Stevie umursamamaya çalıştı. Kız yine telefonuna bakıyordu.

“Stevie.”

Stevie burnundan derin bir nefes aldı. Bu, annesinin üzerinden uzanıp karşısındaki sıranın arkasında oturan kıza seslenmesi gerektiği anlamına geliyordu. Utanç vericiydi. Ama yapmak zorundaydı.

“Selam,” dedi Stevie.

Kız başını kaldırıp baktı.

“Selam?” dedi kız.

“Ben Stevie Bell.”

Kız bu bilgiyi kaydediyormuş gibi usulca göz kırptı.

“Germaine Batt,” dedi.

Başka bir konuşma olmadı. Stevie ne kadar gayretli olduğunu düşünerek geri çekiliyordu ki annesi dürttü.

“Arkadaş ol,” diye fısıldadı.

Bir araya geldiklerinde *arkadaş* ve *olmak* sözcükleri kadar kulağa soğuk gelen çok az sözcük vardı. ‘Yakın ilişki kur’ emri Stevie’nin içini buz gibi soğuttu. O, her şey kendiliğinden gerçekleşsin istiyordu. Fakat bu konuşmayı yapmazsa, onun yerine annesiyle babası yapacaktı. Ve onlar bir başlarsa başına her şey gelebilirdi.

“Uzaktan mı geliyorsunuz?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Germaine telefonundan başını kaldırıp.

“Biz Pittsburgh’dan geliyoruz.”

“Öyle mi?” dedi Germaine.

Stevie arkasına yaslanıp annesine bakarak omuz silkti. Germaine’i konuşturmayı *başaramamıştı*. *Neyse, en azından denedin*, der gibi baktı annesi. Çabası takdir edilmişti.

Otobüs otoyoldan çıkıp mağazaların ve çiftliklerin tabelaları ve kayak, cam üfleme, akçağaç şekeri ilanlarıyla dolu daha taşlı ve daha küçük bir yola saparken sarsıldı. Artık daha az bina vardı ve eski kırmızı kamyonlarla arada sırada görünen atlardan başka hiçbir şeyin olmadığı peş peşe bir dizi arazi vardı.

Yol ormana doğru yokuş yukarı ilerliyordu.

Otobüsün ağaçların arasındaki açıklığa doğru bir anda keskin bir dönüş yapmasıyla Stevie yana doğru savruldu, neredeyse koltuğundan fırlayacaktı. Yere oldukça yakın bir seviyede, üzerinde altın harflerle *Ellingham Akademi Girişi* yazan bordo renkli küçük bir tabela vardı. Öyle zor fark ediliyordu ki okulu kasıtlı olarak gizlemeye çalıştıklarını düşünbilirdiniz.

Üzerinde durdukları yere yol demek güçtü. Patika demek de fazla cömertlik olurdu. Tabiatın ortasındaki yapay bir açıklıktı aslında, ormanda kıvrılarak ilerleyen bir boşluk. Başlangıçta araziye kuşatan derelerden birine doğru hızla alçalıyordu. Aşağıya ulaştığınızda ahşap, halat ve hayallerden yapılmış gibi görünen köprü denemeyecek kadar acemi bir yapı karşınıza çıkıyordu. Kenar yüksekliği yaklaşık bir ayak boyuydu ve sanki üstünden bir dilim biftekten daha ağır bir şey geçse çökecekmiş gibi duruyordu.

Otobüs üzerinden hızla geçerken köprü şiddetle sarsılarak Stevie'nin koltuğunu salladı.

Sonra yol, kayakçıları yukarı çıkaran teleferiğe ve uçak kalkışlarına ayrılmış olan rampaya doğru tekrar yükseldi. Otobüsü hiç kimse durduramazdı. Ağaçların gölgesi yolu tamamen karanlıkta bırakıyordu. Dalları aracın kenarlarını düzinelerce tırnak gibi çiziyordu. Otobüs gacıır gucur sesler çıkararak giderek daralan patıkaya doğru güçlkle ilerlemeye çalıştı. Stevie korkacak bir şey olmadığını biliyordu ama otobüs bu yolu çıkabilmek için doğanın gücüyle yarışıyor gibiydi. Ailesiyle yaptığı bu yolculuğun, otobüsün devrilerek geldikleri yöne doğru hızla bir çuval gibi yuvarlanarak nehrin tatlı ve soğuk suyuna körü körüne düştükleri ve onları kimsenin bulamadığı bir seyahate dönüşmesi pek mümkün görünmüyordu... Ama belli de olmazdı.

Zemin düzleşmeye başladı ve ağaçlar seyrelirken daha düzgün, yemyeşil çimlerle kaplı bir açıklığa çıktılar. Otobüs, iki yanında yüzleri gülümseyen, bakışları boş, dört pençeli, kuyruklu ve kanatlı birer yaratık heykeli olan kapıya yaklaştı.

“Ne tuhaf melekler,” dedi annesi görmek için boynunu uzatırken.

“Onlar melek değil,” dedi Stevie. “Sfenks. Bir yere girmeye çalışırken sana bilmeceler soran mitolojik yaratıklar. Yanlış cevap verecek olursan seni yiyorlar. *Oedipus*’taki gibi. Sfenks Bilmecesi. O bir sfenks. Bir gıda endüstrisi kompleksinde güvenlik görevlisinin belinde taşıdığı tabanca olan *Spanx*la karıştırma ama.”

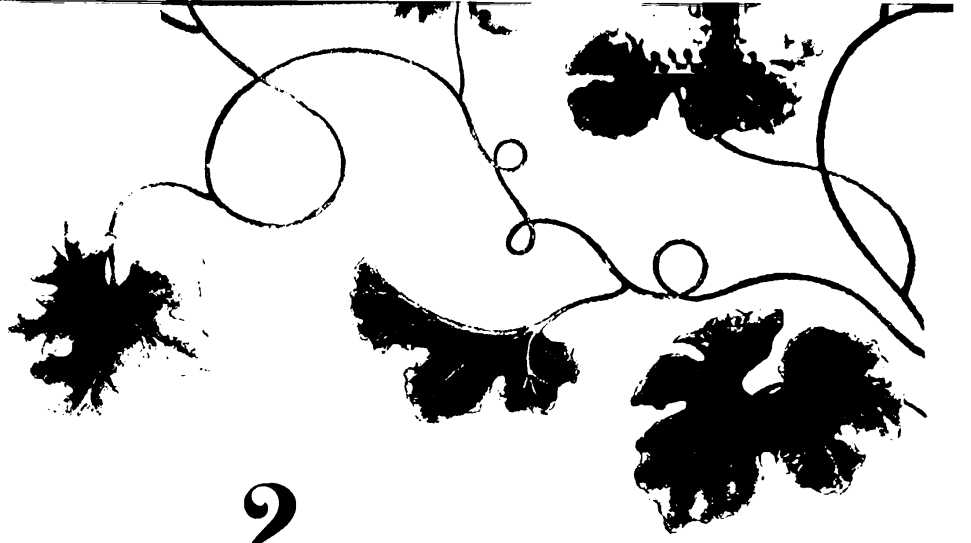
Annesi o bildik bakışını attı. *Biz biraz dışarı çıkmak, alışveriş yapmak, mezuniyet balosu gibi şeyler istedik ama karşılaştığımız şu tuhaf, tüyler ürperten duruma bak. İyi hoş ama bütün bunlar ne anlama geliyor?*

Stevie bazen annesiyle babasına acıyordu. Onların *ilginç* kelimesinden anladıkları kısıtlıydı. Hiçbir zaman onun kadar eğlenemeyeceklerdi.

Germaine uzanıp Stevie’nin üzerinden kocaman parlak gözleriyle baktı. İfadesi sfenkslerinki kadar anlaşılmazdı.

O an Stevie’nin içini bir kuşku kapladı. Kabul edilmeliydi. Mektup yanlış eve, yanlış Stevie’ye gelmişti. Bu bir oyun, bir şaka, genel bir yanılgıydı. Bunların hiçbiri gerçek olamazdı.

Fakat hepsi doğru olsa bile artık çok geçti çünkü Ellingham Akademi’ye gelmişlerdi.

2

Stevie'nin gördüğü ilk şey, yemyeşil yuvarlak bir alanın ortasında bir fiskiye ve sıçrayan suların altında onları selamlayan Neptün heykeli oldu. Yeşilliğin etrafı sık ağaçlarla çevriliydi. Ağaçların arasından binaları oluşturan tuğla, taş ve cam parçaları görünüyordu. En tepede hepsine ev sahipliği yapan Büyük Köşk vardı. Düzinelerce kilise penceresi, kapıyı çevreleyen dört kemer ve çok çatılı Gotik tarzı muhteşem bir köşktü.

Kısa bir an Stevie'nin dili tutuldu. Ellingham Malikânesi'nin yüzlerce fotoğrafını görmüştü. Haritaları, yerleşim şeklini ve manzaraları biliyordu. Fakat bu tertemiz havada, Neptün çeşmesinden duyulan su şırıltısı eşliğinde, muazzam yeşillikte güneşi yüzünde hissederek burada duruyor olmak aklını başından almıştı.

Şoför, Stevie'nin bavullarını ailesinin ısrarla yanında götürmesini istediği üç çanta dolusu market eşyasıyla birlikte otobüsün bagajından indirdi. Öyle ağırlardı ki Stevie utandı, kocaman plastik kaplarda fıstık ezmesi, buzlu çay, kıyamet kadar duş jeli ve hijyen ürünü ve indirimden alınmış bir sürü başka şey vardı.

Eşyalar otobüsten indirilirken, "Bahşış vermemiz gerekir mi?" dedi annesi alçak sesle. Stevie'nin otobüs şoförüne bahşış verilip verilmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Araştırmalarında bu bilgiye rastlamamıştı.

"İyi misin?" diye sordu babası.

“Evet,” dedi Stevie bavulundan destek alarak doğrulurken. “Sadece... her şey çok güzel.”

“Öyle,” dedi babası. “Hakkını vermek lazım.”

Büyük bir golf arabası yanlarında durdu. Başka bir adam onları selamladı. Şoförden daha gençti, en fazla otuzlarındaydı, boylu poslu, kaslıydı, klasik kargo şort ve Ellingham tişörtü giymişti. Ailesinin içini ferahlatacak kadar hoş görünümlü bir adamdı ve bu sayede Stevie de rahatladı.

“Stephanie Bell?” dedi.

“Stevie,” diye düzeltti.

“Ben Mark Parsons,” dedi. “Kampüs müdürü. Minerva’da kalacaksın. Çok güzeldir.”

Stevie’nin eşyaları ve Bell ailesi arabaya bindiler. Germaine ve ailesi başka bir arabaya bindirilerek onların tersi istikamete götürüldü.

“Herkes Minerva’yı istiyor,” diye ekledi Mark kimsenin onları duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında. “En güzel yer.”

Kampüs, ağaçların arasından kıvrılarak ilerleyen engesiz taşlı patikalarla doluydu. Koyu gölgelerin altında yola devam ederlerken Stevie’nin anne ve babası okul binalarını görünce hayretten dilleri tutuldu. Bazıları taştan ve kırmızı tuğladan yapılmış, Gotik kemerlerin köşelerini yumuşatan minik kulelerle binayı birbirine bağladığı ihtişamlı binalardı. Bazıları sade ve dev gibi görünüyorken, bazılarını sarmaşıklar öyle sıkı sarmalamıştı ki bir ‘orman tanrısı’na armağan edilecekmiş gibi görünüyordardı. Bu, Stevie’nin okuduğu devlet lisesi değildi. Tam manasıyla bir eğitim kurumu olduğu açıkça görülüyordu.

Ağaçların arkasındaki açıklık alanda tek başlarına duran, soğuk ve beyaz taştan yapılmış Yunan ve Roma heykelleri vardı.

“Buraya birileri girmiş,” dedi babası.

“Ah, hayır,” dedi Mark. Arabayı bakışları boş, ancak ifadeleri, mühim bir kararın tam ortasındaki bir heyet gibi kararlı görünen bir yığın heykel kafasının yanından sürmeye devam etti. “Bunların hepsi gerçek. Bir servet sahibiyse açık havada heykel koleksiyonu sahibi olmayı hak edersiniz.”

Dürüst olmak gerekirse çok fazla heykel vardı. Birinin zamanında Albert Ellingham’la konuşup heykel alma konusunda biraz yavaşlamasını söylemiş olması gerekirdi. Ama yeteri kadar zengin ve ünlüyseniz dağ gibi servetinizle hemen hemen istediğiniz her şeyi yapabilirdiniz.

Golf arabası dalgalı kırmızı ve altın sarısı renklerdeki asil görünümlü yurdun önünde durdu. Birkaç parçadan oluşmuş gibiydi – sağ tarafta müstakil bir ev gibi görünen genişçe bir bölüm ve oradan kuleye kadar uzanan bir ek bina vardı. Yapının tamamı, çatıdan ve yukarıdaki pencerelerden belli belirsiz görünen alçak kabartmaları gizleyen Virginia asmasıyla sarılmıştı. Kapı parlak mavi renkteydi ve hafif esen rüzgârın ve sineklerin içeriye girmesine izin verecek şekilde aralıktı.

Stevie ve ailesi ortak salon olduğunu düşündükleri, zemin taşla kaplı, etrafında sallanan sandalyelerin olduğu büyük şömineli odaya girdiler. Oda serin ve karanlıktı, içeride hâlâ ahşabın ve mazideki yangınların kokusu vardı. Hafiften klostrofobik bir ortam olduğu söylenebilirdi; kırmızı ağırlıklı duvar kâğıdı ve duvara asılı duran ışıklı bir taç takılmış Amerikan geyiği kafasıyla dekore edilmişti. Ateş başında bir hamak, yerde bir sürü minder, yıpranmış ama aşırı rahat görünen mor bir koltuk, odanın büyük bölümünü kaplayan masif bir çiftlik evi masası vardı. Masanın üstünde bir takım çantası ve bir sürü elişi malzemesi vardı. Boncuklar, koleksiyon defteri hazırlarken kullanılan garip eşyalar... Kapının hemen yanında duvardan çıkan sekiz tane kocaman kanca vardı. Her biri yaklaşık yirmi beş santim uzunluğundaydı – yani mont asmak için fazla uzun. Stevie parmağının ucuyla, *Sen neyin nesisin?* der gibi kancalardan birine dokundu.

“Merhaba!”

Stevie arkasını döndüğünde elinde bir fincan kahveyle küçük mutfak tarafından gelen bir kadın gördü. Kazıtılmış saçlarının yerinde çok küçük ayva tüyleri çıkmış, minyon tipli, kaslı, yanık tenli bir kadındı. Bileklerinde zarif çiçek dövme-leri vardı. Üzerinde I DIG DIGS³ yazan bol bir tişörtle güçlü ve kıllı bacaklarını açıkta bırakan rahat bir şort vardı.

“Stephanie mi?” diye sordu kadın.

“Stevie,” diye düzeltti.

“Dr. Nell Pixwell,” dedi kadın ailenin tüm üyeleriyle to-
kalaşırken. “Bana Pix diyebilirsiniz. Minerva yurt müdürü-
yüm.”

Stevie takım kutusunun yanındaki ufak eşyalara göz attı. Yakından bakınca elişi malzemeleri olmadığını anladı – dişti bunlar. Bir yığın diş. Burada. Masada. Gerçek mi yoksa sahte mi olduklarını bilmiyordu ama bu önemli miydi, onu da bilmiyordu. Bir masa dolusu diş, bir masa dolusu dişti.

“Yolculuğunuz iyi miydi?” diye sordu Pix kalan dişleri ça-
bucak bölmelere koyarken.

(*Tın* diye ses çıkardı plastiğe vuran diş. *Tın.*)

“Kusura bakmayın, biraz düzenleme yapıyordum. İlk ge-
len siz oldunuz...”

(*Tın* dedi azı dişlerinden biri.)

“Kahve alır mısınız?”

Grup sürü halinde mutfağa yöneldi, kahveler ikram edi-
lirken Pix, Stevie'nin ailesine yemeklerden bahsediyordu. Kahvaltılar yurttan yapılırken, diğer yemekler yemekhanede yeniyordu. Öğrenciler istedikleri zaman gelip yemek yapabi-
liyorlardı ve online market sipariş sistemi vardı. Ortak salona
döndüklerinde Stevie'nin annesi herkesin merak ettiği soru-
yu sordu.

³Türkçede KAZI YAPARIM anlamına gelmektedir. (ç.n.)

“Onlar dış mı?”

“Evet,” dedi Pix.

Kadın devam etmeyince Stevie söze girdi.

“Dr. Pixwell biyoreoloji⁴ uzmanı,” dedi. “Mısır’daki arkeolojik kazılar üzerinde çalışıyor.”

“Bu doğru,” dedi Pix. “Özgeçmişimi mi okudun?”

“Hayır,” dedi Stevie. “Dişler, tişörtünüz, bileğinizdeki Horus’un Gözü⁵ dövmesi, mutfaktaki papatya çayı paketindeki Arapça yazı ve kazı sırasında taktığınız şapka yüzünden alnınızdaki bronzlaşmamış kısım. Yalnızca bir tahmin.”

“Çok etkileyici,” dedi Pix kafasını sallayarak.

“Stevie, Sherlock Holmes olduğunu düşünüyor,” dedi babası. “Bu tarz şaka gibi yorumlar yapmak hoşuna gidiyor, bir bakıma iyi niyetli yorumlar olsa da her zaman tartışmaya açık şeyler.”

“Sherlock Holmes olmayı kim istemez?” dedi Pix gözlerinin içine bakıp gülümseyerek. “Ben küçükken Agatha Christie okurdum çünkü o arkeolojiyle ilgili daha çok yazıyor. Ama herkes Sherlock’u seviyor. Size etrafı gezdireyim...”

Pix o an, tek bir yorumla Stevie’nin sonsuz sadakatini kazandı.

Minerva Yurdu’nun altı öğrenci odasının hepsi salonun sol tarafındaki koridor boyunca, üçü alt katta, üçü üst katta olmak üzere sıralanmıştı. Birinci katta orijinal halini koruduğu belli olan –çünkü artık hiç kimse bu renkte döşemeler yapmıyordu– çini kaplı ortak bir banyo vardı. Bu tona bir isim verecek olsaydı, Stevie kesin “tiksinç somon” derdi.

⁴Faaliyet halindeki organ ve sistemlerdeki sıvı akımını, bu akımın özelliklerini ve bozukluklarını inceleyen bilim dalı. (ç.n.)

⁵Horus’un Gözü eski Mısır tasvirlerinde İlah Horus’un “Ay Gözü” de denilen sol gözüne verilen addır. (ç.n.)

Koridorun sonunda kocaman bir kapı vardı.

“Bu biraz özel,” dedi Pix kapıyı açarken. “Okul açılmadan önce Minerva, Ellinghamların misafirleri için kullanılıyordu, bu nedenle diğer yurtlarda olmayan bazı özellikler taşıyor...”

Kapıyı açtığına gösterişli yuvarlak bir oda ve yüksek tavanlı bir banyo ortaya çıktı. Zemin, gümüş rengi karolarla kaplıydı. Ayaklı büyük bir küvet dikkat çekiyordu. Odayı gökkuşağı renklerine boyayan, özel olarak biçimlendirilmiş çiçek ve sarmaşıkları yansıtan vitray pencereler vardı.

“Bu oda sınav zamanlarında çok popüler,” dedi Pix. “İnsanlar özellikle hava soğukken küvette çalışmayı seviyor. Onun dışında çok fazla kullanılmıyor çünkü bir örümcek problemimiz var. Şimdi sana odanı göstereyim.”

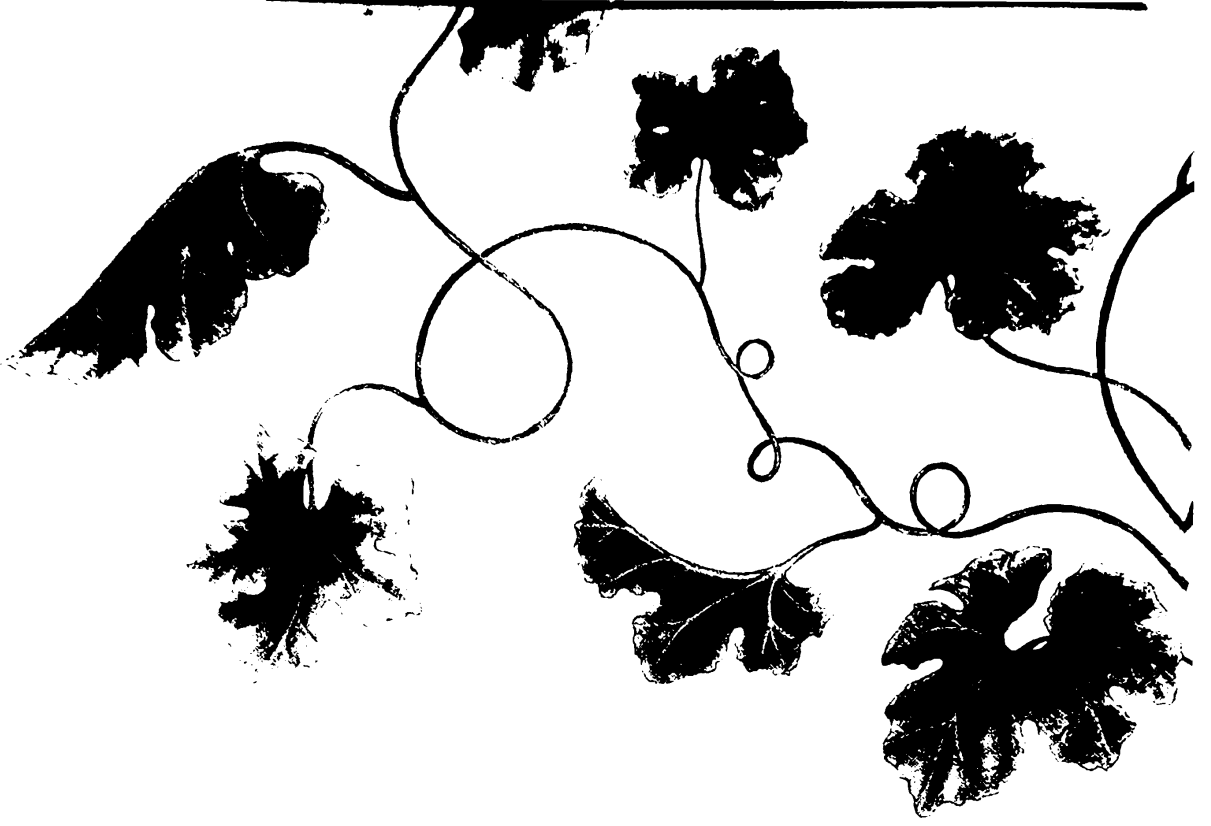
Stevie az önce örümceklerle ilgili duyduğu şeye takılmamaya çalışarak iki numaralı odaya yöneldi. Minerva İki, birkaç aydır ağır ateşte pişiriliyormuş gibi kokuyordu. Aylardır kapalı kalan binanın, yeni boyanmış duvarları ve mobilya cilasından dolayı ağır bir havası vardı. Öne bakan iki pencereden biri odayı havalandırmak için açılmıştı fakat hava durgundu. İçeriye giren iki sinek tavanda dans ediyordu. Duvarlar sıcak bir krem rengine boyanmıştı ve duvarlarla zıtlık oluşturan siyah bir şömine göze çarpıyordu.

Stevie'nin eşyalarını içeriye taşırlarken yatağın nereye konulması gerektiği, pencereden birinin girip giremeyeceği ve yurda son giriş saatinin kaç olduğu gibi konuşmalar yapılıyordu. Pix bu soruları kolaylıkla atlattı: Camlar yukarıdan açılabilirdi ve hepsinin kilitleri vardı. İçeriye son giriş hafta içi saat onda, hafta sonu saat on birdeydi. Tamamı öğrenci numaralarıyla elektronik olarak ve Pix tarafından da şahsen takip ediliyordu.

Annesi, Stevie'nin çantalarını açmak üzereyken Pix araya girerek onları bir kampüs turuna çıkmaya ikna etti ve kısa süreliğine de olsa yalnız kalabilmesi için Stevie'yi odasında tek başına bıraktı. Dışarıda kuşlar cıvıldıyordu ve rüzgâr uzaktan

sesler getiriyordu. Stevie, odada yürürken binanın zemini gıcırdadı. Ellerini duvarda gezdirerek duvarın tuhaf dokusunu hissetti – yıllarca kat kat boyanmaktan kalınlaşarak odanın bir önceki sakininin izlerini kapatmıştı. Stevie geçenlerde izlediği bir gerçek suç belgeselinde duvar boyalarının kat kat soyulmasıyla onlarca yıldır gizli kalmış bir el yazısının ortaya çıktığını görmüştü. O günden beri altında bir şey olup olmadığını görmek için bir duvarın boyasını soymaya can atıyordu.

Bu duvarların öyküleri olmalıydı.

13 Nisan 1936, 18.45

O gün sis her yanı çok hızlı sarmış, sabahki bahar havası, saat dörtten sonra bir anda şehrin üstünü kaplayan sis perdesine teslim olmuştu. Pek çok insan daha sonra o günle ilgili olarak bunu hatırlayacaktı, sisi. Seher vakti her şey bulanıklaşmaya başladı ve birkaç adım öteyi bile görmek zorlaştı. *Rolls Royce* marka arabanın hayal meyal görünen silueti siste ağır ağır tehlikeli araba yolundan Ellingham Malikânesi'ne doğru ilerledi. Büyük Köşk'e giden yolun ortalarında bir yerde durdu. Araba hep yarı yolda dururdu. Albert Ellingham arabadan inip dağdaki krallığına şöyle bir bakmak için kalan yolu yürüyerek gitmeyi seviyordu. Araba tamamen durmadan arka kapıyı açtı. Sekreteri Robert Mackenzie inmesi için birkaç saniye bekledi.

"Philadelphia'ya gitmeniz gerekiyor," dedi patronunun arkasından.

"Kimsenin Philadelphia'ya gitmesi *gerekmiyor*, Robert. Philadelphia hep bir seçenek ya da son çare."

“Gitmeniz gerekiyor. Ayrıca New York ofisinde de en az iki gün geçirmemiz gerekiyor.”

Burlington’a ve yol üstündeki muhtelif küçük kasabalara dönen işçilerle dolu son otobüs yanlarından geçti. Yolcular ellerini kaldırıp patronlarını selamlayabilsinler diye şoför yavaşladı.

“Aferin çocuklar!” diye seslendi Albert Ellingham. “Yarın görüşürüz!”

Eve yaklaştıklarını gören kâhya kapıyı açtı ve iki adam evin görkemli girişine adım attılar. Ellingham eve her girişinde, servet değerindeki İskoç vitrayından yansıyarak pespembe görünen ışığın duvarlarda dolaşıp kristal parçalarının üzerinde oynaşmasının bıraktığı etkiden mutluluk duyuyordu.

“İyi akşamlar, Montgomery,” dedi Ellingham. Gür sesi boş koridorda yankılandı.

“İyi akşamlar, efendim,” dedi kâhya paltolarını ve şapkalarını alırken. “İyi akşamlar, Bay Mackenzie. Umarım bu siste arabayla yol almanız çok zor olmamıştır.”

“Epey uzun sürdü,” dedi Ellingham. “Robert yol boyunca toplantılardan konuşup kafamı şişirdi.”

“Lütfen Bay Ellingham’a Philadelphia’ya gitmesi gerektiğini söyleyin,” dedi Robert, Bay Ellingham’ın söylediği şeyi duymamış gibi.

“Bay Mackenzie’nin size iletmemi istediği...”

“Açlıktan ölüyorum, Montgomery,” dedi Ellingham. “Yemekte ne var?”

“Başlangıç olarak kremalı kereviz çorbası ve badem soslu dilbalığı filetosu, ara sıcaklar kuzu rosto, naneli bezelye, ana yemek *hollandaise* soslu kuşkonmaz ve soğan soslu patates, tatlı olarak da limonlu soğuk sufle var, efendim.”

“Kâfi. Hemen oturabiliriz. Ağzım sulandı. Sofrada kaç kişi olacağız?”

“Bayan Robinson ve Bay Nair hâlâ buradalar ancak gün boyu keyifsizdiler, bu nedenle sanıyorum yalnızca Bayan Ellingham, Bay Mackenzie ve siz olacaksınız, efendim.”

“Güzel. Çağır hepsini. Oturalım hadi.”

“Bayan Ellingham henüz dönmediler, efendim. Öğleden sonra Bayan Alice’le gezintiye çıktılar.”

“Ve hâlâ dönmediler, öyle mi?”

“Sis yüzünden olmalı, efendim.”

“Geri dönüş yolunda yardımcı olmaları için birilerini gönder, yanlarına ışık alıp yolda beklesinler. Döner dönmez sofraya gelmelerini söyle. Paltosunu bile çıkarmadan hemen gelsin. Doğrudan sofraya yönlendir.”

“Anlaşıldı, efendim.”

“Gel, Robert,” dedi Ellingham öne geçerek. “Ofisime geçip satranç oynayalım. Sakın karşı çıkma. Oyundan daha ciddi hiçbir iş yoktur.”

Robert ona cevaben gayet profesyonelce sessiz kaldı. Patronuyla oyun oynamak işinin tartışmaya açık olmayan bir parçasıydı ve “Oyundan daha ciddi hiçbir iş yoktur,” patronunun pek çok mottosundan biriydi. Bu yüzden öğrencilerin oyunlara her zaman erişimi vardı ve yeni *Monopoly* oyunu öğrenciler ev halkı ve çalışanlar için zorunluydu. Herkes en az haftada bir kez oynamak zorundaydı ve aylık turnuvalar yapıliyordu. Albert Ellingham’ın dünyasında yaşam böyleydi.

Robert girişteki kutudan günlük postaları alıp tecrübeli bakışlarla birkaçını elledi ve elediklerini hemen aldığı yere geri bırakıp diğerlerini koltuğunun altına sıkıştırdı.

“Philadelphia,” dedi Robert yeniden. Onun işi Albert Ellingham’ın işlerinin planlı ilerlediğinden emin olmaktı. Robert işinin ehliydi.

“Tamam, tamam. Ayarla. Ah...” Ellingham masasından bir Batı Avrupa Birliği koçanı kopardı. Kısa notlar yazmak için kullandığı bu minik kâğıt parçalarını seviyordu. “Bu sabah yeni bir bilmeceye başladım. Dinle de fikrini söyle.”

“Cevabı Philadelphia mı?”

“Robert,” dedi Ellingham sert bir sesle. “Benim bilmece. Bence iyi oldu. Dinle şimdi. *İki tarafa da hizmet eder, ne olabilir dersin? Sayesinde düşmanından gizlenirsin ya da ona gittiğin yeri gösterirsin.* Nasıl? Ne düşünüyorsun?”

Robert içini çekerek düşünmek için mektupları ayıklama işine ara verdi.

“İki tarafa da hizmet eden,” dedi, “casus gibi. Bir hain. Düzenbaz biri.”

Ellingham gülümseyip el kol hareketleri yaparak biraz daha düşünmesini istedi.

“Fakat,” dedi Robert, “kim demiyor. Ne diyor. Yani bu çift taraflı çalışan bir şey...”

Kapı çalındı ve Ellingham açmak için kendisi koştu.

“Kapı!” dedi açarken. Karşısında yüzü kül gibi olmuş kâhyası duruyordu. “Kapı!”

“Efendim...” dedi Montgomery.

“Bir dakika. Görüyorsun ya Robert, kapı iki tarafa da hizmet eder...”

“Ve arkasına gizlenebilirsin ya da nereye gittiğini gösterirsin,” dedi Robert. “Anladım. Evet...”

“Beyefendi!” dedi Montgomery. Sesindeki ısrar iki adam için de alışılmadık bir durumdu, ikisi de kafaları karışmış halde bakakaldılar.

“Ne var, Montgomery?” dedi Ellingham.

“Telefon, efendim,” diye cevap verdi Montgomery. “Hemen gelmelisiniz. Eve ait olan hatta. Kilerde. Lütfen, efendim, acele edin.”

Bu denli panik ve korku içindeki hali, Montgomery’nin karakterine öylesine aykırıydı ki Ellingham tek kelime etmeden söylenene uydu. Kâhyanın peşinden kilere gidip kendisine uzattığı telefonu cevapladı.

“*Karın ve kızın elimde,*” dedi bir ses.

3

Stevie Bell'in tek bir arzusu vardı: Cansız bir bedenın ba-
şında dikiliyor olmak istiyordu.

İstedığı şey adam öldürmek değildi – katiyen. Cesedin na-
sıl öldüğünü çözen kişi olmak istiyordu. Üzerinde *KANIT*
yazan torbaları incelemek ve adli tıp uzmanlarının giydiğı
tulumdan giymek istiyordu. Sorgu odasında bulunmak isti-
yordu. Vakanın kökenine inmek istiyordu.

Hepsi iyi hoştu ve muhtemelen pek çok insanın istediğı şey-
lerdi ama keşke insanlar daha dürüst olsaydı. Ancak onun eski
lisesi bu arzusunu tam olarak gerçekleştirebileceğı bir yer değil-
di. Eğer liseleri seviyorsanız orası iyi bir liseydi. Kötü ya da belalı
değildi. Olması gerektiğı gibiydi. Marley kaplı zeminler, süre-
kli yanan ışıklar, kantinden sabahın köründe gelen pis kokular,
uzun süren tekdüzeliğın hızla yok ettiğı ilham kıvılcımları ve hiç
bitmeyen başka yerde olma arzusu... Okulu bunlar tanımlıyor-
du. Stevie'nin orada arkadaşları olsa da onun bu suç aşkını tam
olarak anlayabilen yoktu. O da bu yüzden tutku dolu bir kom-
pozisyon yazdı, içinde ne varsa ekrana döküp muziplik olsun
diye de gönderdi. Ellingham onu hayatta almazdı.

Fakat okudukları kompozisyon Ellingham'ın hoşuna git-
mişti. Ona bu odayı vermişlerdi.

Mobilyalar ahşaptı ve şaşırtıcı derecede büyüktü. Dev bir
gardırop (dolap değil) ve Stevie dokunduğunda sallanan bir
şifonyer vardı. Cila, yüzeyindeki çiziklerin çoğunu kapat-
maya yetmemişti. Bazıları yıllardır kullanıldığı için oluşmuş

çizgilerdi ama bazıları da bilerek üzerine kazınmış sözcükler ve isimlere ait baş harflerdi. Stevie çekmeceleri açtı, bir de ne görsün, içlerine çoktan bir şeyler yerleştirilmişti. Ekose desenli, tüylü bir battaniye, tam tepesinde Ellingham Akademi kabartması olan mor renkli ağır bir koyun postu, yedek bir paket pille birlikte bir çeşit askeri kalitede el feneri, mavi bir pazen gecelik ve kelepçeli kar ayakkabıları vardı. Kar ayakkabısı olup olmadıklarını saptamak için Stevie'nin bunları çıkarıp bir süre incelemesi gerekti. Muhtemelen kapıda gördüğü kancalar da bu ayakkabıları asmak içindi.

Stevie, Vermont'a gittiğini ve Vermont'un soğuk olabileceğini biliyordu ama bu malzemeler daha çok *hayatta kalmak* için kullanılacak türden şeylerdi.

Getirdiği kolileri ve çantaları açmaya başladı. Eski gri çarşaflarını, on yaşından beri onsuz uyumadığı yorganını ve dolapta bulabildiği nispeten daha az sararmış iki yastığı çıkardı. Getirdiği eşyalara Vermont güneşinde bakınca hepsi gözüne biraz şey gibi geldi... *sönük*. Birkaç yeni eşyası da vardı tabii. Ancak banyo malzemelerini koymak için aldığı raf ve ortak banyoya giderken kullanmak için aldığı pofuduk sabahlık odayı tam olarak canlandırmaya yetmemişti.

Ama olsun. Hayalinde odası Sherlock Holmes'ün Baker Street'te kaldığı eve benzeyecekti. Salaş ama temiz.

Nihayet dinlemeye devam edebilmek için kulaklıklarını taktı. Podcast, Chicago seri katili H. H. Holmes hakkındaydı: "... Holmes'ün cinayet kalesindeki odaları ortaya çıkaracaklardı: havagazı hattı döşeli odalar, adam asma odası, ses geçirmeyen yeraltı mahzeni..."

Kolilerden birini yıldızlarla işaretlemişti, onu açtı. Bu kolide hayatının temel ihtiyaçları vardı: Polisiye romanlar. (Hiç değilse en önemlilerinden özenle düzenlenmiş birkaç tanesi.) Kitaplarını görmek istediği sırayı gözeterek raflara sevgiyle dizdi.

"... cesetlerin yakıldığı bodrumdaki fırınlara inen bacalar ..."

Sherlock Holmes, Wilkie Collins'le birlikte en üst raftaydı. Sonraki iki rafı Agatha Christie kaplamıştı ve yanında Josephine Tey ve Dorothy L. Sayers vardı. Yavaş yavaş modern çağa geçip son olarak adli tıp ve kriminal psikoloji kitaplarıyla bitirdi. Sonra geri çekilip nasıl görüldüğüne bakarak istediği gibi olana dek ufak düzeltmeler yaptı. Kitapları her şeyden önce geliyordu.

Onlar düzenlendiyse gerisi arkadan gelirdi. Artık odanın geri kalanını halledebilirdi.

"... asit, çeşit çeşit zehirler, işkence sehpası ..."

Stevie kıyafetleri gibi her gün kullanacağı eşyalar için daha az endişeleniyordu. Kıyafetlere ilgisi yoktu, alacak parası da yoktu zaten, bu yüzden elbise dolabı kot pantolonlar ve sade tişörtlerden ibaretti. İskandinav polisiye filmlerindeki favori dedektifi o kazaktan giydiği için çok sevdiği kalın bir balıkçı kazağı vardı ve English TV'de çıkan dedektifin kullandığı çapraz çantadan kullanmayı tercih ederdi.

Kıyafetlerinden sadece bir tanesi değerliydi: Büyükanne-
sinin dolabının bir köşesinde bulduğu, 1970'lerden kalma kırmızı nostaljik bir yağmurluk. Stevie'nin üzerine tam olmuştu ve yağmurluğun üstünü sevdiği müzik gruplarının, internet yayınlarının ve kitapların minik rozetleriyle süslemişti. Kocaman cepleri, kalın bir kemeri vardı ve onu ne zaman giyse kendini güçlü, tedarikli ve fazlasıyla su geçirmez hissediyordu. Stevie'nin giyim zevkini beğenmeyen annesi bile kırmızı yağmurluk konusunda onunla hemfikirdi. *"Nihayet, üzerinde renkli bir şeyler gördüm."*

Tam yağmurluğu dolaba asıp kapağını kapattıktan sonra arkasını dönmüştü ki...

Kapıda bir zombi duruyordu.

Stevie çok defa sinema oyuncularının nüfusun genelinden birazcık farklı göründüklerini çünkü kameranın kişinin görüntüsünü bozduğunu okumuştur. Kamera önünde iyi görünen biri gerçekte de öyleymiş gibi görünür ve bu şekilde

gerçeklikten biraz uzaklaşmaya başlar. Stevie'nin kapısında dikilen kişi için de durum böyleydi. Karşısında beyaz bir keten gömlekle mavi şort giymiş bir erkek duruyordu ve daha fazla insana ulaşmak isteyen ayaklı J. Crew reklamı gibi görünüyordu.

Başkasıyla karıştıramayacağınız bir yüzü vardı. Son gördüğünde yüzü asık, üstü kir pas içinde ve bakışları ağladı. Şimdiye nazikçe gülümsüyordu. Yüz hatları yumuşak ve yuvarlak. Mutlu yanaklar, minik bir burun, gamzeli bir çene. Uzun kahverengi saçları hafif dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Kaşları alınmıştı. Yeryüzünde o kadar kavisli hiçbir yay yoktu. Güçlü bir bedene sahipti, bilhassa baldırları. Hatta baldırları vücudunun geri kalanından fazla gelişmişti. Adaleli baldırlar.

“Selam,” dedi.

Sesi kalın, dümdüz ve toktu, kalın bir biftek parçası konuşabilseydi ancak böyle olurdu. (Neyse ki konuşamıyordu. Bifteğin hoş bir sesi olabilirdi ama muhtemelen sohbeti duygusuz olurdu.)

“Sen Hayes Major’sın,” dedi Stevie.

“Evet.” Bu kelimeyi, fazla alçakgönüllü bir şekilde söylemişti. Stevie'nin samimi olmadığından neredeyse emin olduğu *fazlasıyla* mütevazı bir sesle hafifçe kıkırdadı.

Hayes bir YouTube fenomeniydi. Yaz başında, zombi istilasından sağ kurtulmayı başaran birini anlatan *The End of It All* adlı on bölümlük online bir program yapmıştı. Videoların tamamı bir sığınakta çekilmişti ve kamerada sadece Hayes vardı. Hungry City denen, birkaç direniş noktasının olduğu bir sahil kasabasında nasıl hayatta kaldığını anlatıyordu. Programı önceleri bilinmezken şimdi pek çok insan tarafından izleniyordu.

Stevie, Hayes'in Ellingham'a gittiğini ve onu eninde sonunda göreceğini biliyordu ama yastıklarına kılıf geçirirken onu kapısının önünde bulmayı beklemiyordu. Aynı yurttan

olduklarını da bilmiyordu.

“Özür dilerim, telefondaydım,” dedi. “Los Angeles’tan birileriyle konuşuyordum.”

Sanki içinde minik bir Los Angeleslı varmış gibi telefonunu tutup gösterdi. Stevie kendisinden neden özür dilediğini ya da onu görmeden önce telefonda olduğu açıklamasını neden yaptığını anlamadı. Yine de sanki anlamış gibi başını salladı. Belki de bu, ünlü insanlara özgü bir şeydi. Hayes gibi ünlüler telefonda konuşur ve sonra da size telefonda olduklarından bahsederlerdi.

“Neyse, selam,” dedi. “Bana yardım etmen mümkün mü?”

Stevie kafası karışmış gibi gözlerini kırptırdı.

“Hangi konuda?” diye sordu.

“Eşyalarım.”

“Ah,” dedi Stevie ensesini buz gibi yapan panik hissiyle. Sesi, ağzı bir karış açık bir aptal gibi çıktı.

Hayes’in peşinden çantalarının ve kolilerinin (onunkilerden daha düzgün ve sayıca daha fazlaydılar) durduğu ortak salona gitti. Hayes kolilerden birini işaret etti.

“Şuna dikkat etmen gerekiyor,” dedi.

Stevie bu sözü o koliyi kaldırması gerektiğine dair bir ipucu olarak aldı. Biraz ağırdı, içinde dengesiz yerleştirilmiş bir şeyler vardı ve kırırdatınca kayıyorlardı.

“Evet,” dedi, daha küçük bir çantayı alıp koridorun sonunda sağ taraftaki merdivenlere yöneldi. “Tuhaf bir yazdı. O yüzden telefondaydım.”

“Ah,” dedi Stevie. “Öyledir. Eminim.”

Kıvrılarak çıkan merdivende ilerleyebilmek için elindeki kutuyla manevra yaptı. Basamaklar gürültüyle çatırdadı ve kutu sıkıştı. Hayes ilerlerken Stevie sıkıştığı yerden kurtulmaya ve kutuyu çok fazla sallamadan dönmeye çalışıyordu.

Bir an durup Hayes'in geri dönerek ona yardım edeceğini düşündü ama onu göremeyince derin bir nefes alıp kutuyu duvar boyunca sürterek kararlılıkla devam etti.

Hayes'in odası koridorun en ucundaki altı numaralı odaydı. Aynı onunki gibiydi ama daha sıcaktı ve bir tane fazladan penceresi vardı.

"Ah, harika," dedi. "Koy şöyle. Teşekkürler."

"Programın güzel," dedi Stevie. "Gerçekten beğendim."

Tam olarak doğru değildi. Olsa olsa idare ederdi.

Stevie, gelmeden önce hazırlık olarak tüm bölümleri izlemişti. Uzun değillerdi, her biri belki on dakika kadardı ve fena değildi. Hikâye oldukça iyiydi. Hayes'in oyunculuğu için aynı şey söylenemezdi. Programın başarısının büyük kısmı, Hayes'in elmacık kemikleri, buğulu ve tutkulu sesinden geliyordu. Bazen gereken yalnızca buydu.

Stevie her zaman dürüst olmaya çalışırdı fakat yeni yurdundaki ilk arkadaşına, "Programın pek de iyi değildi ve fazla abartıldı ama niye o kadar tutulduğunu anlıyorum: Bakışların ve tok sesin sayesinde," diyemezdi. İnsanlar böyle şeylere sıcak bakmazlardı.

"Teşekkürler," dedi onun da kendisiyle gelip biraz daha eşya taşımasını istediğini ima eden bir hareketle odadan çıkarken.

Bu iyiydi. Onunla konuşan internet fenomeni Hayes Major'dı. Aynı zamanda ona ağır eşyalarının büyük bir kısmını taşıtan da internet fenomeni Hayes Major'dı. *Her neyse.*

Garip olan bir diğer şeyin Hayes'in aşk hayatını biliyor olması olduğunu düşündü Stevie merdivenlerden inerken. Yazın bir toplantıda *Beth Isn't Here* programının yıldızı olan Beth Brave adındaki başka bir YouTuber'la yaşadığı aşk ilişkisiyle halkın gözü önünde bir tartışma içinde yer almıştı. Beth, *These Guys* programından Ed Jackson'la beraberdi. Hayes ve Beth'in birlikte görüntülediği kayıtların geniş kitlelere ya-

yılmasıyla tartışma patlak verdi ve üçü yol ortasında bağırış çağırış büyük bir kavgaya tutuştular. Sonrasında internette Beth'in *The End of It All*'un ikinci sezonunda yer alacağı dedikoduları dolaşmaya başladı.

Hayes'in yaşadığı hayat böyleydi. Stevie'nin hayatından çok farklıydı.

"Los Angeles'takiler," dedi kutuları taşımaya devam ederlerken nedensizce, "programa filmler için çok fazla ilgi oldu, bu yüzden..."

Stevie, "Vay be," demeyi başarana dek Hayes'in söylediği söz havada asılı kaldı.

"Evet," dedi. "Ajans hemen birkaç bölüm daha yapmamı istiyor çünkü ilgi büyük."

Dar basamaklarda yine zorlandı.

"Daha fazla zombi mi?" diye sordu Stevie soluklanmak için durduğunda.

"Bilmem ki. Onu yatağın üstüne bırakabilirsin. Zombi olayını zaten yapmıştım, ya."

"En sonunda bir zombiye dönüştün," dedi Stevie. "Yani yoruma açık bir sondu."

"Evet..." dedi. Ses tonuna bakılırsa sohbete devam etmeye pek istekli değildi. "Birkaç görüşme daha yapmak zorundayım. Çok teşekkür ederim. Sonra görüşürüz."

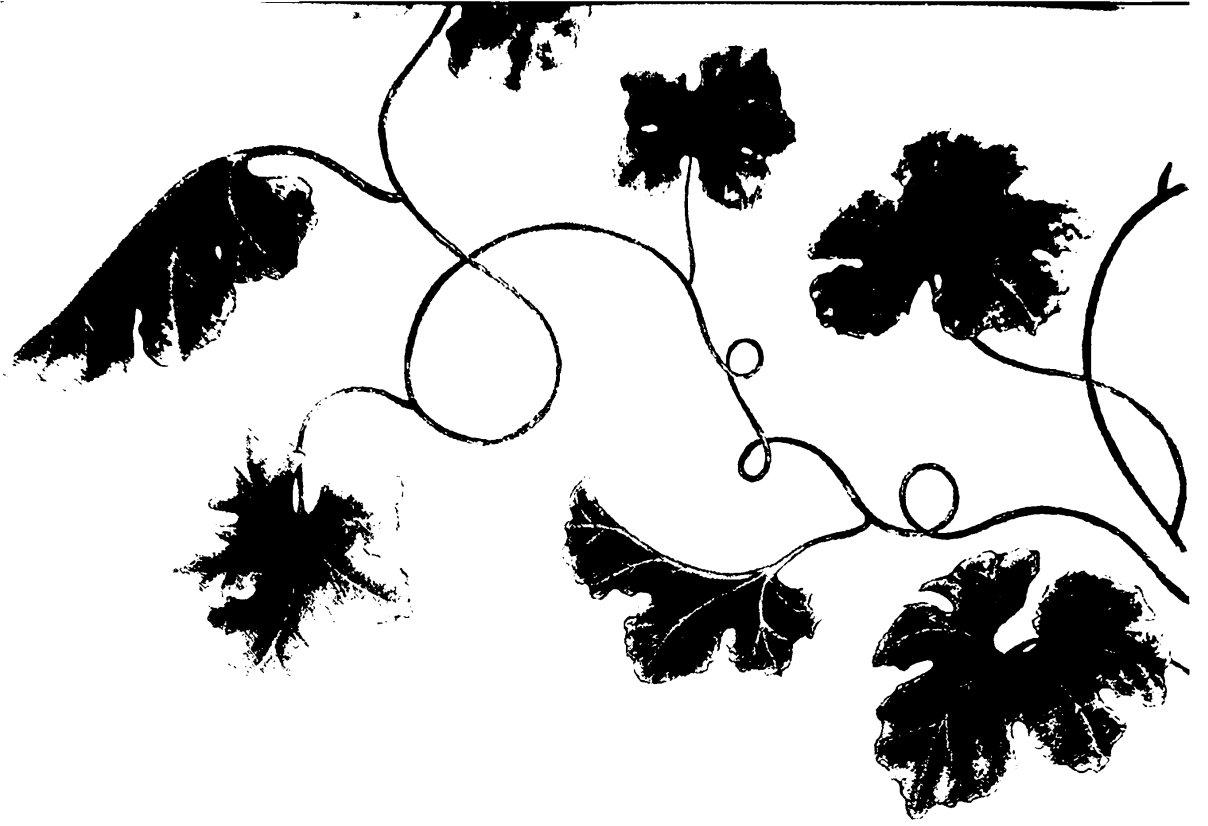
"Tamam," dedi Stevie odadan çıkarken kaşında biriken teri silerek. "Görüşürüz. Biliyorsun... Buralardayım."

Hayes, telefon numarasını tuşlamaya başlamıştı bile.

Stevie koridora çıkıp merdivenlerden inerken iki şey kafasına dank etti.

Birincisi, saat şu anda sabah sekizdi, yani Los Angeles'ta sabah beşti. Hem de hafta sonuydu. Hollywood'da çalışma saatleri ilginç olsa da Hayes'in şu saatte önemli iş görüşmeleri yapıyor olmasına ihtimal vermiyordu.

İkincisi de aynı binada kalmalarına rağmen Hayes Major'ın ona adını hiç sormamış olmasıydı.

13 Nisan 1936, 7:15

“Karin ve kızın elimizde. Hayatta kalmalarını istiyorsan dediğimi yap. Polisi arama. Ararsan haberimiz olur. Emniyette adamlarımız var. Kasadan yirmi beş bin al. Tek başına göle gel. Parayla birlikte tekneye binip adaya gel. On beş dakikan var.”

Hat kesildi.

Üç adam kâhyanın kilerindeydiler. Telefon Albert Ellingham’ın elindeydi. Robert Mackenzie ve Kâhya Montgomery kapıdalar. Albert Ellingham’ın telefonu yerine bırakmasını derin ve heyecan dolu bir sessizlik takip etti.

“Montgomery,” dedi Ellingham alçak sesle, “Miss Pelham çocukların okulda güvende olduklarından emin olsun. Herkes yurduna dönsün. Kapılar kilitlensin. Herkes içeride olmak zorunda. Hemen git. Robert, sen benimlesin.”

Robert Mackenzie bir kez daha hızlı hareket eden patronunun peşinden onun ofisine sürüklendi. İçeri girer girmez Ellingham kapıyı kapatıp kilitledi, ardından Fransız kapıları açıp dışarı baktı. Dağların üstüne karanlık çökmüştü. Her yeri kapkaranlıktı.

Ellingham penceresiz duvardaki kitaplıklardan birine ilerledi. En üst rafta duran bir kitabı yarıya kadar çekti. Bariz bir *oyuk* vardı ve bir pano duvar görünüyordu. Ellingham kitaplığı döndürüp duvarın içindeki masif kasayı açığa çıkardı. Şifreyi girerek kilidi çevirdi. Robert da bu arada bir pencereden öbürüne koşarak perdeleri çekiyordu.

“Polisi aramak *zorundayız*,” dedi Robert. “Hemen *şimdi*.”

“Git bir fener bul ve benim için yak,” dedi Ellingham para destelerini çıkarırken.

“İçeride hâlâ kırktan fazla adam var,” diye devam etti Robert odanın diğer ucundaki Fransız camların büyük ve ağır perdelerini çekerken. “Beş dakikada hepsini toplayıp etrafa dağılarak aramaya başlayabiliriz. Adamların çoğunda av tüfekleri var. Hepsinin nişancılığı yeteri kadar iyi.”

“Robert, *bunun için vakit yok*. Parayı alıp göle gidiyorum. Fener bul ve *sonra da parayı saymama yardım et*.”

Daha sonra o anla ilgili soru sorduklarında Robert Mackenzie düşünecek zamanları olmadığını söyleyecekti. İşin doğası buydu – düşünecek zaman yoktu, plan yapacak zaman yoktu. Evin her odasında bulunan (sık sık elektrik kesintisi oluyordu) gaz lambalarından birini kapıp yaktıktan sonra diz çökerek paraları saymaya başladı. Bittiğinde yirmi üç bin ve birkaç ekstra yirmilik vardı.

“Eksik. Daha fazla lazım.” Albert Ellingham hayatında ilk kez çaresizdi. “Bunları dışarı çıkarmak için sadece beş dakikam daha var. *Bir şeyler yapmamız lazım*.”

Amerika’nın en zengin adamlarından biri, bir süre ofisinde sağa sola koşturup çekmeceleri açıp kapatarak belli ki olmayan para destelerini ya da o miktarda paraya eşdeğer bir şeyler aradı.

“Yapacak bir şey yok,” dedi.

Para çantası ancak 10 kilo gelirdi. Ellingham çantayı kaldırıp Fransız kapıları açtı.

Robert gaz lambasını vermeden önce durdu. "Seni öldürebileceklerini biliyorsun. Muhtemelen istedikleri sensin!"

"Öyleyse beni alırlar."

"Peki sonra?" dedi Robert. "Bu *delilik*. Yardıma ihtiyacımız var."

Albert Ellingham kritik bir saniye daha durdu.

"Marsh," dedi. "Onu eve çağır. Ne olduğunu söyleme. Bir bahane bulup buraya getir. Başka kimseye söylemek yok, anladın mı? Sadece Marsh."

Robert başını salladı. Albert Ellingham lambayı alıp elinde bir çanta parayla Vermont sisine adım attı. Göl kenarındaki küçük iskeleye kadar kırk elli metre yürüdü. Parayı eve bakan tarafa bağlanmış küçük kayıklardan birine yerleştirip kendisi de dikkatlice bindi, elindeki lambayı boş oturağa koydu. Kürek çekerek kıyıdan uzaklaşırken tüm bedeni titriyordu. Yine de bir iki dakika içinde adaya ulaşıp kayığı kıyıya bağladı.

"Geldim," diye seslendi karanlığa doğru.

Suratına tutulan fenerin ışığıyla bir an için hiçbir şey göremedi.

"Kayıktan in," dedi bir ses. "Parayı getir."

"Karım ve kızım! Neredeler?"

"Kes konuşmayı."

Ellingham fırlattı ve çanta, adanın tepe noktasındaki otların üstüne düştü. Etrafı çok net göremediğinden elinden geldiğince çabuk kayıktan inmeye çalıştı.

Karşısındaki kişi ışığı doğrudan suratına tuttuğu için yere bakıp gözlerini eliyle siper etmek zorunda kalıyordu. Nereyse sürünerek kayıktan indi.

"Kapıyı aç," dedi ses.

Ellingham cebinden anahtarlarını çıkarıp kubbe şeklindeki yapının yan tarafındaki kapıyı açtı. Burası onun düşünme

mekânıydı – huzur adası. Adamın onu içeriye doğru sertçe itmesiyle yere düştü.

“Parayı kapağa koy,” dedi ses. Bir örtünün altından konuştüğundan sesi boğuktu. Gizlemeye çalışsa da aksanı vardı, sözcükleri garip bir şekilde uzatıyordu. Gözbebekleri ışıktan dolayı hâlâ kısıktı, bu yüzden Ellingham kapağı el yordamıyla bulmaya çalıştı. Bulunca açıp çantayı deliğe doğru itti. Çanta düşerken raflardaki şişelere çarparak gürültüyle zemine çarptı. Yeniden adama döndüğünde ışık hâlâ suratının tam ortasındaydı, hiçbir şey görmüyordu.

Ellingham bir süre kendisiyle savaş verdi. Adamın üstüne atlasa mıydı? Yere devirip başını gözlemevinin taş zeminine çarparak, her darbeye ailesinin nerede olduğunu sormak iyi bir fikir miydi? İçindeki korku ve öfke eşitti. Fakat Ellingham her dürtüsüne boyun eğmiş olsaydı şu anda olduğu noktada olmazdı.

“Kasada ne varsa hepsi bu,” dedi. “İki bin eksik ama her şeyimiz bu. Daha fazla vakit olsaydı... ne istersen verirdim. Her ne istersen.”

Başına inen bir şeyle etrafındaki her şey karanlığa gömüldü.

Hayes Major'da bıraktığı müthiş izlenimden sonra Stevie birkaç dakika içinde odasına ulaşp giriş stratejisini gözden geçirdi. Daha fazla güven uyandırması gerekiyordu. FBI'a katıldığında insanlara doğrudan yaklaşıp tokalaşarak sorular soracaktı. Hayes onu gafil avlamıştı.

Sonraki fırsat bir anda karşısına çıktı. Ağzına kadar eskiz defterleri, kalemler ve her çeşit boyayla dolu bir çamaşır sepetini tekmeleyerek içeri itiyordu. Ayağın sahibi olduğunu tahmin ettiği bir kız sepetin arkasından içeri girdi.

Oto tamircisinden alınan rengi atmış ve çekmiş sarı bir tişörtle kırmızı pileli masmavi bir amigo eteği giyiyordu. Bacakları ufak bereler ve kesiklerle doluydu. Kesikleri ciddi görünmüyordu. Daha çok ağaca ya da onun gibi bir yerlere tırmanmaya çalışırken olmuş gibiydi. Ayaklarında kir pas içinde, kopan yeri çengelli iğneyle tutturulmuş kırmızı Mary Jane terlikleri vardı. Yıkanmamış ve keçe olmuş saçları başının etrafında küçük toplar halinde duran bebek çoraplarını andırıyor, âdeta özensiz görünümünü tamamlıyordu. Sol kolunu kaplayan uzunca bir dövmesi vardı, özenle kazınmış büyükçe bir el yazısıydı. Sağ kolu boyunca da farklı renklerde notlar ve çizimler vardı.

"Burası *apışarası* kadar sıcak," dedi kız selam vermek yerine. "Apışarası. Ciddiyim. Şu lanet klimayı ne zaman alacaklar merak ediyorum."

Stevie öne doğru adım atıp tokalaşmak için elini uzatmayı düşündü ama onun yerine sandalyelerden birine üstünkörü yaslanmayı tercih etti.

“Ben Stevie,” dedi. “Stevie Bell.”

“Selam,” dedi kız. “Ben de Ellie.”

Ellingham öğrenci listesinde Ellie adında biri yoktu ama Element Walker diye biri vardı. Ve bu kızda Element tipi vardı. Ellie ya da Element, içinde otrişler, bir tane ukulele, bir melon şapka ve kullanılmış makyaj malzemeleriyle dolu bir sürü plastik torba olan kutuyu ayağıyla iterken etrafa simler saçıldı.

“Yardım ister misin?” dedi Stevie.

Ellie omuz silkti ama teklifi onu yeteri kadar memnun etmiş gibiydi.

Ellie'nin eşyaları Hayes ve Stevie'ninkilere göre daha çerçöp denebilecek şeylerdi. İki tane eski karton koli, büyük boy bir kamp çantası, yaldızlı bir sırt çantası ve yamru yumru siyah bir çamaşır torbası. Eşyaları ufak kulenin alt tarafındaki üç numaralı odaya yerleştirmeleri uzun sürmedi.

“Pix,” diye seslendi Ellie kalan son eşyaları odasına sürükledikten sonra ortak alana dönerken. “Burası niye apışarası kadar sıcak?”

Stevie burada öğretmenlerle konuşurken *apışarası* kelimesini kullanabileceğini aklının bir kenarına yazdı.

“Yaz mevsiminde olduğumuz için,” diye cevap verdi Pix ortak alana gelirken. “Selam, Stevie. Aileni kampüs turuna gönderdim. Birazdan dönerler. Ve Ellie, sıcak çok uzun sürmeyecek, yakında donacaksın. Bugünleri iple çekersin.”

“Neden klima almıyorlar ki?” dedi Ellie kendini hamağa bırakırken. Dönüp baş aşağı uzandı, sarkıttığı saçları yeri süpürüyordu.

“Çünkü burası eski bir bina ve elektrik tesisatı da eski,” diye cevapladı Pix. “Bir de yangın tehlikesi var, tabii. Paris nasıldı?”

“Sıcak,” dedi Ellie. “Bir süre Nice’teydik. Annemin yeni bir sevgilisi var, Nice’te onun evinde kaldık.”

Paris. Ellie, Paris’e gitmişti. Stevie, Paris’in gerçek insanların gittiği gerçek bir yer olduğunu biliyordu. Geçen yaz okulu, Fransızca kulübünün gezisine sponsor olmuştu ve Paris’e, Stevie’nin tanıdığı üç kişi gitmişti. Bir haftalık bu gezide yaşanan en büyük olay Toby Davidson’a çarpan bisiklet yüzünden çocuğun neredeyse parmağını kaybedecek olmasıydı. (*Kayıp Parmak: Bir Toby Davidson Hikâyesi.* Pek merak uyandırmıyordu.)

Kapıdan gelen ayak seslerini duyan Stevie o yöne bakınca birinin daha gelmiş olduğunu gördü. Dışarıdaki kavurucu sıcağa rağmen sırtındaki ağır çantayla sağanağa yakalanmış gibi görünüyordu. Üzerinde *BU YAZIYI OKUYABİLİYORSAN, FAZLA YAKINSIN* yazılı bir tişört vardı. Tuhaf görünen donuk gri bakışları vardı. Yetenekliden çok, coşkulu denebilecek biri tarafından kesilmiş kızıl sarı saçları vardı.

“Nate!” dedi Stevie. Elini uzattı. Gözlerinin içine baktı. “Ben Stevie.”

Nate, önce kendisine uzanan ele, sonra da Stevie’nin yüzüne baktı. Ciddi olup olmadığını kontrol eder gibiydi. Duyulacağını tahmin etmediği (muhtemelen?) bir iç çekişle hızlıca tokalaşıp elini geri çekti.

Stevie bu tokalaşma işinden vazgeçmeye karar verdi.

Pix, Nate’e hoş geldin deyip anahtarını verirken Ellie de baş aşağı yattığı yerden Nate’i süzüyordu.

“Nate bir yazar,” dedi Stevie. “Bir kitap yazdı. *The Moonbright Chronicles.*”

“Hiç okumadım,” dedi Ellie. “Ama bu çok havalı. Sen okudun mu?”

“Okudum,” dedi Stevie.

“Vay be,” dedi Ellie. “Sen. Sen ne yapıyorsun?”

“Ah, tabii ya,” dedi Stevie hatasını fark etmemiş gibi yaparak. Bu tekniği en sevdiği TV dedektiflerinin birinden öğrenmişti: *Stormy Weather*’dan Sam Weatherfield’in tekniğiydi. Sam böyle anlarda asla köşeye sıkışmazdı. Hep sohbetin akışına göre hareket eder, akıntıya karşı yüzmezdi. Kendini anlatma zamanıydı. Aklına bir sürü sözcük geldi. Dedektif dese küstah ve aptal görünebilirdi. Sonuçta savcı ya da özel dedektif falan değildi, hiç gerçek bir vaka çözmemişti. Suç tutkunu dese, gösteriş düşkününü bir amatör gibi görünebilirdi. Suç tarihçisi hiç olmazdı ve kesinlikle fazla sıkıcıydı. İsteddiği şey kendine bir unvan vermek değildi, yalnızca bir eylem bulmaya çalışıyordu.

“Suçlar hakkında çalışıyorum,” dedi.

“İşlemek için mi önlemek için mi?” diye sordu Ellie.

“Önlemek için,” dedi Stevie. “Ama ikisi için de işe yarayabilir.”

“Yani buraya suçlardan dolayı geldin?” dedi Ellie. “Cinayetler?”

“Sayılır,” dedi Stevie.

“Çok iyi. Birileri çözmeli. Sağlam cinayetler, öyle değil mi?”

Ters takla atarak hamaktan indi. Ayağa kalktı, eteği sırtına yapışmış, poposunu açıkta bırakmıştı.

Ellie’nin Stevie’yi kabul etmesi çok kolay olmuştu, bu muydu yani? Bir süre bedeninde hissettiği tek şey mutluluk hormonuydu ve her şey tozpembe görünüyordu. Tek bir şey yeterli olmuştu. Başka bir öğrenciden duyduğu, kabul edildiğini gösteren hoş bir sözle her şeyin yoluna gireceğini fark etti.

Ve evet, sahiden *sağlam* cinayetlerdi.

Sonra göz ucuyla bakarken patikadan aşağıya yanlarında başka bir aileyle gelen anne ve babasını gördü, büyük ihti-

malle Nate'in anne ve babasıydılar. Nate'in ailesi neredeyse birbirinin aynısı gıcır gıcır birer polo tişört ve uzun şort giymiş zayıf tiplerdi. Kıyafetlerin renkleri başkaydı ama aynı etkiyi bırakıyorlardı. Stevie'nin babası el kol hareketleri yaparak konuşuyordu ve annesi de başını sallıyordu. Nate'in babası ise dinliyordu ve annesi de yurda ve yurda giden yola göz atıyordu.

Mutluluk hormonu sahneden ayrıldı ve yerini soğuk terlere bıraktı. Annesiyle babası ne söylüyordu? Medya hakkındaki görüşlerinden mi bahsediyorlardı yoksa? Hükümetin saygın Amerikalıların hayatlarını kontrol etmesinden mi? Ya da iklim değişikliği söylentilerinden mi? Yoksa daha eğlence- li bir şey miydi, mesela toptan tuvalet kâğıtlarının fiyatları? Bunların hepsi popüler konulardı ve konuşuluyor olma olasılıkları eşitti.

Stevie, yaklaşan çekirgeleri izliyormuş gibi gözlerini dikmiş, kapıda duran Nate'e baktı. O da ailelerin birbirleriyle tanışıyor olmalarının gerginliğini yaşıyordu. Ellie açıkta duran poposunu kaşıyordu. (Yani tam olarak poposu değil, bacağının poposuyla birleştiği üst kısım. Teknik olarak kalça denen kısım ama nereden bakılırsa bakılsın popoydu işte.)

Stevie sandalyeyi kavradı ve kendini olacaklara hazırladı.

"Amerikan geyiğini gördünüz mü?" dedi Nate'e sohbet açmaya çalışarak.

"Ne?" dedi Nate. Tepkisi gayet mantıklıydı.

Aileler topluluk halinde kapıya ulaşp birer ikişer ortak salona girdiler.

Stevie babasının, "...ücretli yolları kullanmadı," dediğini duydu. Büyük ihtimalle yolculuktan konuşmuşlardı. Sıkıcı bir sohbet konusuydu ama güvenliydi. Ebeveynlerin sekizi de bakışlarını yerdeki popoya çevirdiler. Ellie hemen oturur pozisyona geçti ama birkaç saniye geç kalmıştı. Bebek çorabını andıran keçe gibi saçları bir an için diken diken oldu.

Nate'in ailesinde tepki yoktu ama Stevie kendi anne ve babasının fark ettiğini gördü. Babası bakışlarını çevirdi. Annesinin dudakları gülmekle şaşırma arasında kalmış gibi kıvrılmıştı.

"Gelin de odama ne yaptığımı görün," diye atıldı Stevie, ebeveynlerinin arasına girip kollarından çekştirerek. İkisini birden aceleyle koridora doğru sürükledi.

Stevie odasının kapısını arkalarından kapatırken, "O kız ne giyiyordu öyle Allah aşkına?" diye sordu annesi. Sesi biraz yüksek çıkmıştı.

"Hayatımda böyle kılık görmedim," diye ekledi annesi.

Ailesi bir insanın giyiminin kişiliğiyle doğrudan ilintili olduğuna inanıyordu. Onlara göre idare eder denebilecek normal kıyafetler, çok iyi denebilecek şık kıyafetler ve bir de diğerleri vardı. Ellie bu son kategorideki sınırları yeniden belirlemişti.

"Kampüsü beğendiniz mi?" dedi Stevie gülümseyerek. "Harika, değil mi?"

Kampüsün muhteşem olduğu su götürmezdi ve ebeveynleri Ellie konusunun üzerinde durmayıp onun yerine köşkler, havuzlar, sanat ve doğal güzelliklerle dolu bu cennet yere odaklanmak için bariz bir çaba gösteriyorlardı.

"Birazdan dönmemiz gerekecek," dedi babası. "Sen... yerleştin mi peki?"

Stevie duyduğu cümle karşısında tamamen beklenmedik bir sızı hissetti. Ailesi gitmek üzereydi, ki bu zaten bildiği ve aslında istediği bir şeydi ama şimdi yoğun duygular içindeydi. Güçlkle yutkundu.

"Pekâlâ," dedi annesi. "İlaçlarını aldın mı bir bakalım."

Stevie'nin plastik ilaç torbalarını çıkarıp kontrol ettiler.

"Yüz yirmi tane Lexapro ve otuz tane Ativan var. Ativan'ı yalnızca çok ihtiyaç duyarsan kullan."

“Anladım.”

“Ama ihtiyaç duyarsan da mutlaka...”

“Anne, biliyorum...”

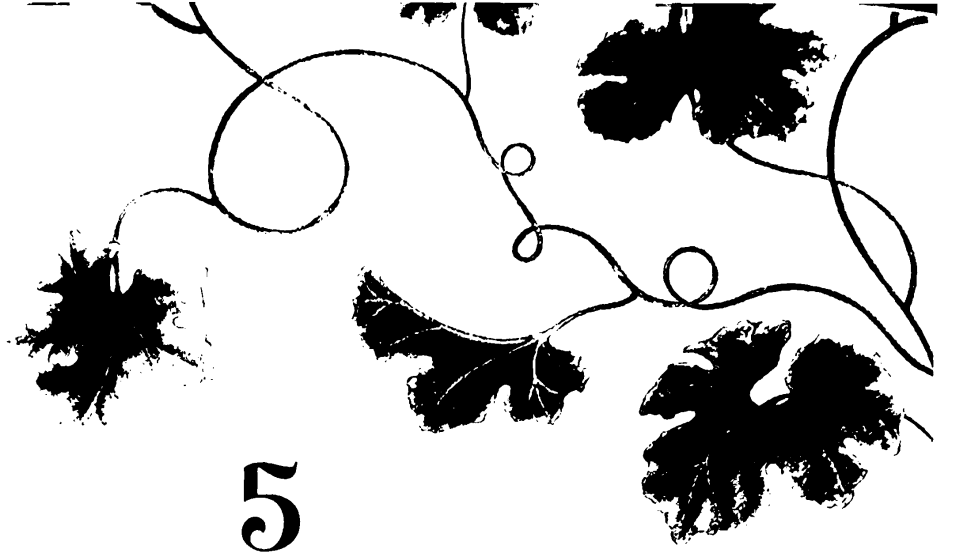
“Bildiginin farkındayım. Bizi her gün arıyorsun, tamam mı?”

“Kendine iyi bak,” dedi babası onu sıkıca kucaklarken. “Bize ihtiyacın olduğunda ara. Saat kaç olursa olsun.”

Babası ağlamak üzereydi. Hepsi gözlerini kırpıştırıp güneş doğru bakarak ağlamamaya çalışıyorlardı. Bu en kötüsüydü. Bell ailesi ağlamazdı. Duygularını belli etmezlerdi. Buna bir son vermek lazımdı.

“Unutma,” dedi annesi kulağına. “Eve her zaman dönebilirsin. Gelip seni alırız.”

Annesinin son sözleri şu manaya geliyordu, *Sen buraya ait değilsin. Göreceksin ve geri döneceksin.*

5

Stevie, birkaç dakika süren ağlamama (ancak bolca göz kırpmıştır) ve çekmeceye tıkıştırılmadan önce ilaçlarına uzun uzun bakma seansının ardından odasından çıktığında Janelle Franklin'in gelmiş olduğunu ve Nate'in ortalıkta olmadığını gördü. Janelle hayal ettiğinden daha kısaydı, çiçek desenli kırmızı bir tulum giymişti ve örgülü saçlarını yaldızlı sarı bir fularla toplamıştı. Stevie'yi kucaklamak için koşarken her adımda kokusunu bıraktığı, yaza uygun hafif bir parfüm sıkılmıştı.

"İşte geldik!" dedi Stevie'nin kollarını sımsıkı tutarak. "Buradayız! Ailen burada mı?"

"Birkaç dakika önce gittiler. Seninkiler...?"

"Hayır," dedi Janelle. "Bugün ikisi de nöbetçi, o yüzden bu hafta bütün vedalaşmaları tamamladık. Aile yemekleri yenildi, arkadaşlarla buluşuldu, bir de piknik yapıldı tabii!"

Janelle neşeyle yola çıkmadan önce yaptığı bir sürü şeyden bahsetti. Chicago ve Illinois çevresine yerleşmiş büyük bir aileden geliyordu. İkisi MIT'de, biri Stanford'da okuyan üç erkek kardeşi vardı. Annesi ve babası doktordu.

"Gel de odama bak!" Stevie'yi bileğinden tutup onunkinin simetriği olan yandaki odaya sürükledi. İki odanın şöminesi sırt sırtaydı.

"Sanırım çalışmalarımı yapmak için daha fazla alana ihtiyacım olacak," dedi Janelle. "Ama ortak salondaki masayı

kullanabilirim diye düşünüyorum. Pix, lehimleme işini orada yapabileceğimi söyledi. Burada olduğumuza inanabiliyor musun?”

“Hâlâ şaşkınım,” dedi Stevie. “Biraz başım dönüyor.”

“Rakım yükseldiği için de olabilir,” dedi Janelle. “Aslında aşırı yüksekte değiliz. Vermont’un en yüksek noktası ancak bin üç yüz metre, rakım bin beş yüzü geçtiğinde sıkıntı olmaya başlıyor ama yine de düşük oksijen seviyesini telafi etmek için biraz daha fazla su içmen gerekebilir. Al.”

Çantasını açıp bir şişe su çıkararak Stevie’nin eline tutuşturdu.

“Galiba sadece biraz gerginim,” dedi Stevie.

“O da olabilir. Cevap yine de su. Bir de derin ve yavaş nefes almak. İç hadi.”

Stevie şişeyi açıp Janelle’in sözünü dinleyerek sudan büyük bir yudum aldı. Suyun zararı olmazdı.

“Nate burada mı?” diye sordu Janelle.

“Buradaydı. Sanırım yukarı çıktı.”

“Nasıl biri?”

“Mesajlarındaki gibi denebilir,” dedi Stevie.

“Tamam, şimdi hepimiz kanlı canlı buradayız. Hadi. Gidip görelim.”

Janelle ortamın enerjisini tamamen değiştirmişti. Kız hayat doluydu, canlıydı. Stevie kendini, koridorda aceleyle ilerleyip dönerek yükselen dar merdivenlerden çıkan Janelle’in peşinde sürüklenirken buldu. Nate, koridordaki ilk oda olan Minerva Dört’te kalıyordu. Kapı kapalıydı ama içeride hareket ettiği duyulabiliyordu.

Janelle kapıyı tıklattı. İçeriden hemen cevap gelmeyince mesaj yazdı.

Bir dakika sonra kapı aralandı ve Nate'in asık suratı göründü. Bir süre hiçbir şey yapmadı, sonra açıkça duyulan bir iç çekişle kapıyı içeri girmelerine yetecek kadar açtı.

"Sarılmamın sakıncası var mı?" dedi Janelle.

"Pek hoşuma gittiğini söyleyemem," dedi Nate kendini geri çekerek.

"Öyleyse sarılmak yok," dedi Janelle.

"Peki ya öpüşmek?" dedi Stevie.

"Kabul edilebilir."

Stevie onu öptü.

Nate'in odası, şimdiden darmadağın görünmesi dışında onlarınkilerle aşağı yukarı aynıydı. Yerde karmakarışık kablolar ve bir yığın kitap vardı. Stevie gibi o da kitaplarını düzenliyordu.

"Burada internet berbat," dedi Nate bir şey söyleme ihtiyacı hissederek. "Cep telefonu da çekmiyor." Converse ayakkabısıyla kablo yığınının tekmeledi.

"Henüz denemedim," dedi Stevie.

"Deneyince göreceksin."

Stevie'ye en yakın kutu parçalarla doluydu. Eşya parçaları. Sandalye bacakları, metal diskler. Janelle gidip yakından baktı.

"Bu ne?" diye sordu. "Sen de mi mühendislik işleri yapıyorsun?"

Nate korumak ister gibi kutunun üstüne atıldı.

"Ben... Bitpazarlarına gidiyorum," dedi sanki değinilmesi gereken bir şeymiş gibi elini sallayarak. "Eşyalar topluyorum. Saatleri ve onun gibi şeyleri seviyorum."

Kutunun kapağını kapattı ve böylelikle konu hakkında daha fazla yorum yapılmasının önünü de kesmiş oldu.

Stevie, Janelle'in enerjik ve kendinden emin pozitif halinden keyif alıyordu ve Nate'in aksi tavırlarını da seviyordu. Onda bu niteliklerin hepsinden biraz olduğundan ikisine de rahatlıkla uyum sağlıyordu.

"Tur başlıyor!" diye seslendi Pix üst kata. "Dışarıda bekliyorlar! Haydi millet!"

Nate kararsız gibiydi ama Janelle bırakmıyordu.

"Galiba zorunlu," dedi.

Janelle, Nate ve Stevie kalabalık bir grubun boş boş gezinerek beklediği açık alana çıktılar. İkinci sınıf olan Hayes ve Ellie, belli ki gelmek zorunda değillerdi.

Gruptakiler yurt yurt dolaşıp tüm öğrencileri toplayarak gelmiş gibi görünüyordardı, Minerva son durakları olabilirdi. Stevie birinci sınıf arkadaşlarına baktı. Ne beklediğinden pek emin değildi. Ellingham'daki öğrencilerin laboratuvar önlükleriyle dolaşacaklarını ya da hepsinin Ellie gibi görüneceklerini mi ummuştu bilmiyordu.

Genel olarak herhangi bir liseden gelmiş öğrenciler gibi görünüyordardı. Kendileri gibi olan herkesi bir araya getiren o tuhaf kimyayla çoktan gruplaşmış, saçları havalı ve kusursuz olan birkaç kişi vardı. Kırmızı-beyaz puantiyeli klasik elbisesi, kedi gözü güneş gözlükleri, sürme çektiği gözleri, kırmızı klasik çantasıyla kırmızı fularlı bir kız vardı. En süslüleri oydu, yürürken ayakkabısının topukları otlara gömülüyordu. Saçları yeşil, NASA tişörtü giymiş başka bir kız da tekerlekli sandalyesini otluk arazide ustalıkla idare ediyordu. Kısacık kesilmiş siyah saçlı, soluk benizli, capcanlı kırmızı rujuyla biçimsiz fakat bir şekilde şık duran gri elbisesi ve kalın siyah kemeriyle sessiz bir film yıldızını andıran bir kız vardı. Cep telefonu ile kampüsün bir sürü fotoğrafını çeken, çiçek desenli şık bir başörtüsü takmış bir başka kız vardı. Kedi kulağı şeklindeki kulaklıklarını tur boyunca asla çıkarmayan bir çocuk daha vardı.

Hızlı ve telaşlı konuşan, Kazım Bazir adındaki bir öğrenci tura öncülük ediyordu. Kaz, gözleri ıslıl ıslıl ve canlı, size kendi malınız olan düzensiz dağlık araziye satmak isteyen bir emlakçının coşkulu sesine sahip bir çocuktü.

“Ellingham Akademi, 1928-1936 yılları arasında Albert Xavier Ellingham ve karısı Iris Ellingham tarafından inşa edildi,” dedi Kaz. “Kampüsün, yurtlarımızın da bulunduğu sağ tarafı sulu kampüs olarak bilinir çünkü burada dere kıvrılarak araziye çevreler. Sahalar, derslikler ve diğör binaların çoğu kuru kampüste yer alıyor. Kampüs bütünüyle kuru bir alan elbette...”

Gülen olmadı. Dirençli kalabalık.

Ellingham gün ışığında olağanüstüydü. Tek kelimeyle öyleydi. Güneşin huzmeleri havada asılı duran yağmur damlaları gibi görünüyordu. Bir ışık bulutu, çimlerin ortasında kendi gökkuşağı ekosistemini oluşturmuş neşe içinde çağlayan süs havuzunun etrafını sarmıştı. Binaların tüm köşe ve kıvrımlarını aydınlatan güneş, yaratık şeklindeki heykelcikleri gülümsüyorlarmış gibi gösterip, ağaçların yeşilini daha derin bir hale getiriyordu. Heykellere ise onların kaç tane olduklarını ortaya çıkarmak dışında pek bir şey yapmıyordu.

Çıplak Yunan ve Romalılardan oluşan başka bir heykel kümesinin önünden henüz geçmişlerdi ki, “Sence bunlar zamanla daha az ürkütücü olurlar mı?” diye sordu Nate.

“Umarım olmazlar,” dedi Stevie.

Kaz, grubu patikalara yönlendirerek tüm binaları ve ne için kullanıldıklarını anlattı. Albert Ellingham, Yunan ve Roma kültürünün büyük hayranıydı. Binaların isminden de belli oluyordu: Eunomia, Genius, Jupiter, Cybele, Dionysus, Asteria ve Demeter.

Çimlerde yürürlerken Stevie başını kaldırmış, Büyük Köşk’e bakıyordu. Bu yalın isim tam anlamıyla binayı yansıtıyordu. Büyük Köşk bu efsanenin bir karakteriydi. Bu noktada yükselmiş ilk binaydı, içinde yaşayan ailenin istekleri-

ni karşılamak için tasarlanmıştı, aynı zamanda akademinin merkezi olarak hizmet veriyordu. Iris ve Alice Ellingham'ın o sabah çıktıkları evdi. Stevie ikinci katın pencerelerini saydı.

“Neler oluyor?” diye sordu Janelle. “Çok dikkatli bakıyosun?”

“Şunlar,” dedi Stevie soldaki iki pencereyi işaret ederek, “kaçırılma hadisesinin yaşandığı gece Flora Robinson'ın dışarı baktığını söylediği pencereler.”

“Flora Robinson kim?”

“Ellinghamların bir tanıdığı. Iris Ellingham'ın en yakın dostu. Uzun süre ondan şüphelendiler çünkü o geceye dair esrarengiz bir ifade vermiş. Sorgusunda garip şeyler söylemiş.”

Flora'ya ve ifadesine ayıracak zaman yoktu. Tur, hafiften kiliseye benzeyen, taştan yapılmış, kocaman bir gül penceresi⁶, bir kulesi ve bir dizi çift kanatlı kırmızı kapısı olan Ellingham Kütüphanesi'ne doğru ilerliyordu.

“Kasıtlı olarak bu şekilde tasarlanmış. Albert Ellingham bilime iman ettiğini ve kütüphanelerin de onun kilisesi olduğunu söyleyerek bir kilise inşa etmiştir.”

Kütüphanenin içi serin ve sessizdi, mozaik camlı pencerelerden içeriye rengârenk ışıklar saçılıyordu. Binaların hepsi etkileyiciydi ama bunu heybetli kılan başka bir şey vardı. İç kısımda yarıya kadar uzanan bir çıkıntı vardı fakat onu geçince binanın içi tamamen gözler önüne seriliyordu, yapıyı kaplayan kitaplıkların en üst üç rafını görebiliyordunuz. Sarmaşık motifli gösterişli ferforje merdivenler diğer katlara çıkıyordu. Binaların içinde en sessiz ve sakin olanı muhtemelen buydu ama biraz... Stevie doğru kelimeyi bulmaya çalıştı.

⁶Gül pencere (Rose window), özellikle Gotik üslupta yapılmış olan kiliselerde bulunan, taş tirizler ve süslerle parçalara bölünmüş, yuvarlak pencerelere verilen ad. Genellikle ana kapı üzerinde bulunan bu pencereler, vitray sanatının en renkli çalışmalarının uygulandığı ve katedrallerin en ilgi çeken kısımlarından biridir. (ç.n.)

Issız mıydı? İçeride dolaşan hafif rüzgâr ılık sesleri çıkarıyordu. Demir sarmaşıklar gerçekten yukarıya tırmanıyormuş gibi görünüyordu. İçeriye yeni girdiği belli olan kütüphane memuru nefes nefeseydi. Üstünde çok profesyonel görünen bisikletçi kıyafetleri vardı ve kısa siyah saçlarında az önce taktığı kaskın izi vardı.

“Merhaba!” dedi soluk soluğa. “Ben Kyoko Obi. Kütüphane görevlisiyim. Ayrıca bisiklet kulübünü yürütüyorum. Burada hepimizin çift görevi var. Özür dilerim. Bir saniye...”

Ellingham marka termos şişeden bolca su içti ve konuşmasına devam etti: “Yerleşkede yarım milyon kadar kitap var. Hem burada hem depoda. Milyonlarcasına da dijital erişimimiz var. Sarmaşık Ligi kütüphanelerinin çoğuyla ortağız, yani aşağı yukarı ihtiyacınız olan her şeyi temin edebiliriz. Benim görevim bunu sağlamak.”

Stevie bunu bir süre zihninde evirip çevirdi. Pittsburgh’lü olmanın iyi yanlarından biri, ülkenin en büyüklerinden biri olan Carneige Kütüphanesi’ne erişimi olmasıydı. Oradan yığınla kitap ve materyal alabilmişti. Fakat burada vakayla alakalı başka yerde bulamayacağı şeyler olabilirdi. Stevie kalmak istiyordu ama Kazim devam edip onları kampüsün diğer ucuna, geçici olarak yapılmış gibi görünen çadır benzeri yuvarlak bir yapıya götürdü.

“Burası çalışma salonu,” dedi kapı vazifesi gören ağır bir kanadı iterek. İçerideki zemin şık dokuma halılar, yastıklar ve armut koltuklarla kaplıydı.

“Öğrencilerin çoğu burada uyur,” dedi Kaz. “Çalışmak için... Ama çok amaçlı kullanılabiliyor.”

Kısa saçlı kız, Kaz’ın dediğini çok iyi bilirmiş gibi güldü. Büyük bir parçası alnının tam tepesinde sipsivri duran gümüş rengi kısa saçlı bir kız yanlarında dolanıp duruyordu. Yuvarlak gözlükleri, beyaz gömleği ve içinde göbeğini açık bırakan kalın askılı atleti vardı. Dakikalardır Stevie, Janelle ve Nate’in peşinden geliyordu. Bulutun arkasından çıkan gü-

neş, hepsini alev alev güçlü yaz sıcıyla yıkadı. Kız gözlüklerine hafifçe vurunca camları koyulaştı.

“Hokus pokus,” dedi.

“Işıkla koyulaşan camlar,” diye karşılık verdi Janelle gülererek.

“Ben Harper-Tomo,” dedi kız Janelle’e elini uzatırken. “Ve *ben* sihirliyim.”

İkisinin birbiriyle bu kadar uyumlu olması Stevie'ye kısa süreli bir panik yaşattı. Janelle ile yeni tanışmıştı ve şu en yakın arkadaş olayını başarmak üzereydi ama çerçeveye başka biri giriyordu.

Çılgınca bir düşünceydi.

Stevie düşüncelerini zihninden uzaklaştırıp turun ödülüne odaklanmaya çalıştı: Ellingham ailesinin ilk konakladığı yer olan Büyük Köşk’ün içini görmek. Evin fotoğraflarını uzun süre incelemişti. Yerleşim planlarını görmüştü. Tarihini biliyordu. Ama Kaz, onları binanın yanından geçirerek yürümeye devam etti.

“İçeri girmiyor muyuz?” diye sordu Stevie.

“Turun sonunda!” deyip onları bahçeyi çevreleyen duvarların yanından geçirerek ağaçların arasındaki bir açıklığa, oradan da Vermont ahşabından ve taştan yapılmış kocaman modern bir binaya götürdü. Kayak evi gibi yüksek ve sivri bir çatısı vardı.

“Burası sanat binası,” dedi Kaz. “Orijinal kampüse eklenen tek bina bu ve gittikçe de büyüyor. Şu anda da ilaveler yapılıyor.”

Bir tarafın etrafındaki zemin kazılmıştı ve yapı yeni gibi görünüyordu. Stevie binanın bahçe duvarına fazla yakın olduğunu fark etti. Ellingham’ın fidye verme olayının gerçekleştiği gölü içine alan meşhur bahçe duvarı.

Bahçe kapısı açıktı ve kasklı adamlar girip çıkıyordu. Stevie bakmak için başını uzattı ama tur, sanat binasına doğru ilerliyordu. İçeri girecekti.

“Sanat binası yalnızca sanat için kullanılmıyor,” dedi Kaz geri geri yürürken. “Her şey burada oluyor denebilir. Yoga, dans, toplantılar, bazı dersler...”

Kaz, sanat salonunun bambu zemini ve kompost tuvaletlerin konumları gibi binanın çevre dostu yapısını anlatırken olduğu kadar hiç heyecanlanmamıştı. Stevie beklentiyle kıpırdanmaya başladı. Ona bir saat sürmüş gibi gelen uzun lağım konferansından sonra çıkıp Büyük Köşk’e döndüler.

İçeriye adım attıklarında Stevie bir anlığına soluksuz kaldı. Ev, üst katlardaki balkonlardan görünen geniş bir alanın etrafına inşa edilmişti. Önünde ikinci katın balkonuna kadar dümdüz yükselip oradan üçüncü kata zarafetle kıvrılarak çıkan ana merdivenler vardı. Birinci kat merdivenlerinde duvarda Ellinghamların aile dostu olan ünlü ressam Leonard Holmes Nair tarafından yapılmış kocaman bir tablo asılıydı. Göl resmedilmişti ve arka planda da gözlem evi vardı, geceydi. Görünüşte resim sadece bunlardan ibaret olsa da kullanılan teknik aşırı sanrısalı. Iris ve Albert ön planda mavi ve sarı fırça darbeleriyle yapılmış hayali şekiller gibi belli belirsiz görünüyordardı. Iris’in kısa siyah saçları savrulup ağaçların dallarına dolanmış gibiydi. Albert Ellingham’ın yüzü gözlemevinin üzerinde asılı duran, göle ışık saçan dolunayla birmiş gibi görünüyordu. Birbirlerine bakmıyorlardı, yüzleri gerilmiş, gözleri uzatılmış gibiydi ve ağızları da neredeyse dikdörtgen şeklindeydi.

Stevie bu tablonun bir sürü kopyasını görmüştü. İnternette bu kadar etkileyici değildi. Fakat yakından dikkatini çekerek onu içine almıştı. Tedirgin ediciydi. Bir şey vardı, arka plandaki siluetleri canlıymış gibi gösteren... Belki de gözlemevinin arkasındaki bir şeydi. Resim, kaçırılma hadisesinden iki sene önce yapılmıştı ama yaşanacak felaketi ve gözlemevinin bunun bir parçası olacağını önceden haber verir gibiydi.

Tablo her şeye hâkimdi âdeta.

Kaz, giriş kapısının yanındaki büyük masayı işaret ederek, “Sizi Larry ile tanıştırayım,” dedi. Asker tıraşı yapılmış, hafif kırçillı saçları olan yaşça büyük bir adamdı.

“Ben Güvenlik Larry,” dedi. “Öyle derler. Bu şekilde seslenirseniz cevap veririm. Ellingham’ın tamamından sorumlu güvenlik şefiyim. İsimlerinizi biliyorum. Sizler gelmeden önce hepinizi tanımakla yükümlüyüm.”

“Güvenlik Larry herkesi tanır!” dedi Kaz.

Güvenlik Larry sözünün kesilmesinden rahatsız olmuş gibi değildi.

“Güvenlik çok sıkı fakat yine de bize ihtiyaç duyarsanız binaların içinde ve kampüs bahçesindeki direklerde göreceğiniz alarm işaretlerinin üstündeki mavi butonlara basabilirsiniz. Burada kurallar çok katı değil ancak hepsine uymak zorundasınız. Aksi takdirde karşınızda beni bulursunuz. Patikanın hemen aşağısındaki kapıcı kulübesinde kalıyorum, yani hep buradayım. Eğer bir yerde UZAK DURUN yazıyorsa UZAK DURUN demektir. Birilerinin sizi cesaretlendirmesi ya da daha önce başkalarının girmiş olması sizin de girebileceğiniz anlamına gelmez. Binaların orijinal bölümleri yapısal olarak başlangıçtaki kadar sağlam değil. İçeri girseniz bile çıkamayabilirsiniz. Günlerce mahsur kalıp açlıktan ölecek duruma gelenler, korkudan deliye dönenler oldu. Ve neticede okuldan atıldılar. Demedi demeyin.”

“Orijinal bölümleri de ne demek?” dedi Janelle alçak sesle, Kaz eliyle işaret ederek onları ön taraftaki odalara yönlendirirken. “Orijinal bölümleri sağlam değil?”

“Tünelleri kastediyor,” dedi Stevie. “Ve gizli geçitleri.”

Giriş kapısının sağında, Larry’nin masasının karşısında, hepsi gümüş rengi alçı kabartmalarla süslenmiş, sarmaşık ve güllerin tasvir edildiği göz kamaştıran panellerle donatılmış dinlenme odaları vardı. Mobilyalar menekşe rengi

ipek kumaşla kaplanmıştı ve yerde kocaman dekoratif bir halı vardı. Bu oda Ellinghamların Fransa, Lyon'dan ithal ettiği on sekizinci yüzyıldan kalma bir odaydı. Mobilyalar, halılar, perdeler ve duvar kaplamaları gemiye yüklenip Amerika'ya nakledilmiş, burada uygun ölçülere getirilerek montajları yapılmıştı. Yandaki oda, *art nouveau* tarzı çift kanatlı cam kapıları olan şık bir balo salonuydu. Kapı aralıktı. Stevie, kapıyı ardına kadar iterek önlerindeki iki katlı devasa odaya adım attı. Yerler siyah beyaz mermer karoyla kaplıydı. Duvarlar yerden tavana gümüş çerçeveli oyma aynalarla bölünmüştü. Duvar kaplamalarında kostümlü ve maskeli oyuncular resmedilmişti. Tavandan yere kadar inen gül pembe perdeler tiyatro perdeleri gibiydi. Tavan, akşamın ilk saatlerinde gökyüzünün büründüğü açık mavi renge boyanmıştı ve üzerine altın sarısıyla takımyıldızlar ve sembolik şekiller çizilmişti. 1930 Amerika'sının yüksek sosyetesinden büyük bir çoğunluk bu balo salonunda dans etmişti.

"Ve burası da," dedi Kaz onları meşe ağacından yapılmış masif bir kapıya yönlendirirken, "kurucumuzun çalışma odası."

Odanın kocaman bölümleri vardı –iki katlıydı– ama yan-ki yapan giriş kısmının aksine bu oda boydan boya koyu yeşil halıyla kaplanmıştı ve onun üzerinde de Acem halıları seriliydi. Şöminenin önünde apaçık ve üzücü bir şekilde kafasıyla ve her şeyiyle gerçek bir leopar kilimi vardı. Tavana kadar uzanan pencerelerde güneşi engelleyen kalın saten perdeler vardı. İkinci kat, tamamen kitaplıklarla kaplıydı.

Bu odadaki şömine, pembe mermerden yapılmıştı. Oda-nın bir tarafını iki masif masa kaplıyordu. Diğerinde de parlak siyah renkte altı tane çevirmeli telefon vardı. Stevie'nin, üzerinde uzun zaman önce yeryüzünden silinmiş olan ülkelerin isimlerinin yazdığını tahmin ettiği bir döner küre, çok büyük ahşap dosya dolapları ve diktafon –yirminci yüzyılın başlarına ait bir kayıt cihazı– olduğunu anladığı, içinden borular çıkan garip bir obje vardı. *Diktafonlar gizemli hikâyelerde önemli rol oynarlar*, diye düşündü Stevie.

Albert Ellingham'ın ailesini kurtarmaya çalışmak için plan yaptığı yer burasıydı. Fidyeye parasını burada saymışlardı. Bu odada sonsuza dek kalabilirdi.

Fakat yeniden girişe götürülüyorlardı. Mavi-beyaz çizgili gofre kumaştan yapılmış takım elbisesi ve içine giydiği Iron Man tişörtüyle bir adam merdivenlerden ağır çekimde zıplayarak indi. Sarı saçlarını yana yatırmıştı ve her basamakta saçları da zıplıyordu.

“Şimdi,” dedi Kaz. “Okul müdürümüz Dr. Charles Scott sizleri karşılamak için burada!”

“Hoş geldiniz, hoş geldiniz!” dedi. “Ben Dr. Scott. Charles diyebilirsiniz. Hepiniz yeni evinize hoş geldiniz. Okul müdürüyüm diyorum ama aslında kendimi kıdemli öğrenci olarak düşünmek hoşuma gidiyor.”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Nate fısıltıyla.

“Turunuz sona erdiğine göre,” dedi Charles, “Alice’ten bahsetmemiz gerekiyor. Alice Ellingham, kurucumuz Albert Ellingham’ın kızıydı. Teknik olarak okulumuzun hamisi ve her eğitim dönemini ona teşekkür ederek açıyoruz. O yüzden lütfen birlikte, *Teşekkürler Alice*, diyelim.

Bunun ciddi olduğunu ve gerçekten söylemelerinin beklendiğini herkesin anlaması biraz zaman aldı. Başta bazıları sadece baş işaretleriyle onaylarken, nihayet, *Teşekkürler Alice*, diyen mırıltılar yükseldi.

Bir pikniğin hazırlandığı yeşil alana yürürlerken Nate, “Bana tarikatları çağrıştırdı,” dedi. “Neden ölmüş bir çocuğa teşekkür ediyoruz ki?”

“Kurallar böyle,” dedi Stevie. “Ortaya çıkacak olursa okul Alice Ellingham’ın. Teknik olarak hepimiz onun arazisindeyiz ve ona teşekkür etmemiz gerekiyor. Bizi destekliyor.”

“Ama o bir ölü,” dedi Nate.

“Kesine yakın, ama kesin değil,” diye cevap verdi Stevie.

“1936’da kaçırıldı. Ama burası onun. Elbette hayattaysa ve ortaya çıkacak olursa... Yaşlanmıştır ama hayatta olabilir.”

“Böyle bir şey var mı gerçekten?” dedi Janelle. “Söylentiden ibaret olduğunu düşünmüştüm.”

“Gerçekten var,” dedi Stevie.

“Konuyla alakalı çok şey bildiğini söylemiştin,” dedi Vi. Vi onlarla yavaş yavaş dışarı çıkmıştı.

“Ah, Stevie *her şeyi* biliyor,” dedi Janelle. “Hadi. Anlat sana.”

Stevie sahneye çağırılıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı, kendini iPad kullanmayı bilen bir köpek gibi hissediyordu. Aynı zamanda şu anda karşısında sevdiği şey hakkında konuşmasını isteyen bir dinleyici kitlesi vardı ve bu yabancı olduğu nefis bir duyguydu. Güneş sıcacıktı, çimenler capcanlıydı ama nereye baksa bir cinayet sahnesi görüyordu. Yeşil alana doğru yöneldiler ama bahçe duvarı oradaydı, arkalarındaydı. Stevie bakmak için arkasına döndü. Bahçe kapısı hâlâ aralıktı ve görünürde de kimse yoktu.

“Gelin hadi,” dedi. “Size göstereceğim.”

“Oraya girmemiz gerekiyor mu?” diye sordu Nate.

“Kapı açık!” dedi Vi, o tarafa doğru adım atarken.

Bahçe kapısı ağır ve siyahtı ve o kapıdan geçmek rüya gibi bir duyguydu. Kusursuz aralıklarla dikilmiş upuzun ağaçların çevrelediği yemyeşil muazzam bir bahçeye adım attılar. Çimler parlak ve doymuş yeşil renkteydi. Bahçeye inen alçak taş verandasıyla Büyük Köşk bir uçtaydı. İçeride küçük süs havuzları, gösterişli banklar ve çiçeklikler vardı. İngiltere ve Fransa’nın kraliyet bahçelerinden alınan fikirlerle tasarlanmış, krallara yaraşır bir bahçeydi. Fakat gerçekten göze çarpan önemli bir şey vardı: Alanın büyük bir kısmı devasa bir çukurdan ibaretti ve çukur gür çimlerle örtülüydü.

“Bu ne böyle?” dedi Nate.

“O,” dedi Stevie, “bir göldü. Iris Ellingham yüzme şampiyonuydu. Burası onun havuzuydu. Albert Ellingham bu gölü doldurmak için bir derenin yönünü değiştirmiş. Gölden o dereye ulaşmak için de burada kayıklar varmış.”

Ortada cam kubbeli yuvarlak bir yapının olduğu tepeciği işaret etti.

“Adamların Albert Ellingham’ın fidye parasını bırakmasını istedikleri yer burası,” dedi. “Iris ve Alice kaçırıldıktan sonra insanlar Albert Ellingham’a sayısız teoriyle gelmişler. Medyumun biri Alice’in gölde olduğunu söyleyince Albert Ellingham gölü kurutmuş. Kızı orada değilmiş. Fakat gölü yeniden doldurmamış. Muhtemelen olanları çok fazla hatırlattığı için doldurmamıştır. Bu şekilde bırakmış.”

“Haritada batık bahçe olarak geçiyor,” dedi Vi. “Nedenini şimdi anladım.”

“Şu ölü çocuk olayını da anlatsana,” dedi Nate.

“Anlaşma şöyle,” dedi Stevie. “Okul ve Ellingham serveti Alice’e ait ama Ellingham ne kadar kabul edememiş olsa da kızının öldüğünü biliyordu. İki yıl geçtikten sonra okulu yeniden açtı.”

“Ve insanlar da geldiler, öyle mi?” dedi Vi. “Onca cinayetten sonra?”

“Bir seferlik bir şeymiş,” diye cevap verdi Stevie. “Yarattığı buhran hâlâ devam etse de... Ve burası Amerika’daki en ünlü yerlerden biriymiş. Ülkenin en zengin adamlarından birinden bedava eğitim alabilmek. Düşünsenize, çok büyük bir şey. Ve hiç kimse kötü adamların geri döneceğini düşünmemiş. Adamlar kim var kim yoksa almışlar. Yani Alice döndüğünde bu okulun onun için çok iyi olacağı sanılıyormuş. Albert Ellingham, buranın hayat dolu olmasını istemiş. Alice’in oyun oynayabileceği arkadaşları olacağından emin olmak istemiş bir nevi.”

“Bu gerçekten çok acı,” dedi Janelle. “Çok hoş fakat üzücü.”

“Peki kaç milyon insan Alice olduğunu söylemiş?” dedi Nate. “DNA testi yapılana kadar herkes Alice olduğunu iddia etmiş olmalı.”

“Böyle bir durum yaşanmış, evet,” dedi Stevie başını sallayarak. “Fakat Ellingham’ın bir planı vardı. Alice’in dadısı Alice’e ve aileye çok düşküncü. Alice’e karşı vazifelerini bırakmayı reddetti. Ellingham’da, Alice hakkındaki bilgilerden oluşan gizli bir dosya vardı, böylece birisi ortaya çıkıp iddialarda bulunduğunda kontrol edebiliyorlardı.”

“Nasıl yani? Doğum lekesi ya da onun gibi bir şey mi?”

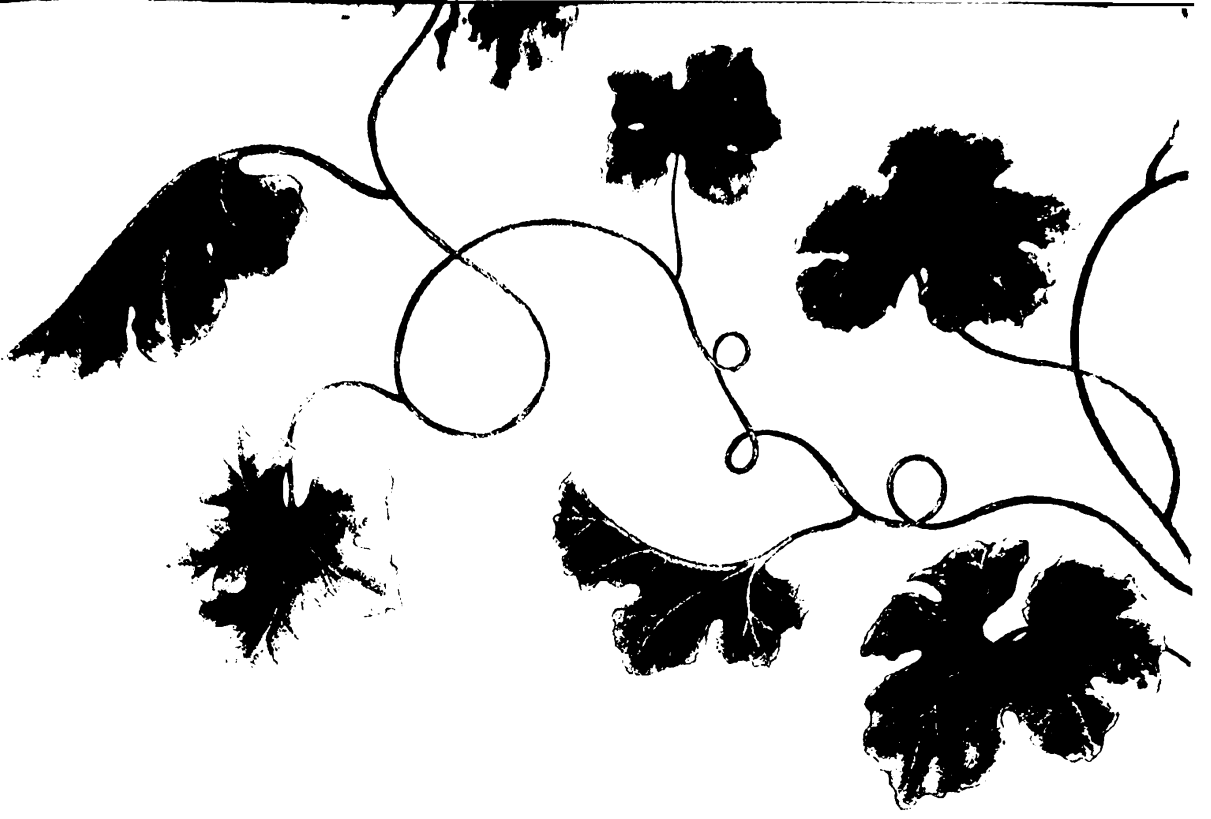
Stevie omuz silkti. “Mesele de bu. Ailenin güvendiği insanlar dışında hiç kimse bilmiyor ve onlar da bildiklerini başkalarına aktaramıyor. Bu kişiler de Alice’in bakıcı ve korumaları. Artık DNA eşleşmesi yapılabildiği için gizli Alice dosyası önceki kadar önemli değil.”

“Amerika’daki en korkunç okula gittiğimizi bilmem iyi oldu,” dedi Nate. “Hadi gidelim. Karnım aç ve hâlâ buraya girmemiş olmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Yine söylüyorum,” dedi Vi. “Kapı açıktı.”

“Belki de gitsek iyi olur,” dedi Janelle. “Ama burası muhteşem.”

Ve sahiden muhteşemdi. Pek çok açıdan.

13 Nisan 1936, 20:00

Flora Robinson'ın, kaçak barlarda çalıştığı dönemde geliştirdiği, yaklaşmakta olan belayı hissetmek konusundaki sezgileri çok güçlüydü. Polis kapıya dayanmak üzereyken içerideki dalgalanmayı hissedebilmek, yanlış alarmlarla gerçek tehlikelerin arasındaki farkı ayırt edebilmeniz gerekiyordu. Alarm düğmesine tam zamanında basma refleksinizin gelişmiş olması gerekiyordu. Rafları yana yatırıp kaydırma oluğunu açarak içki âlemlerinden kazanılmış yüzlerce hatta bazen binlerce doları gizli bir boşaltma alanına bırakmanızı sağlayan o alarm... Eğer bu işi doğru şekilde yaparsanız kulübü kapanmaktan, patronları da tutuklanmaktan kurtarıyordunuz. Yanlış olursa da her şeyi mahvetmiş oluyordunuz.

Flora bu akşam havadaki korkuyu ve beklentiyi hissedebiliyordu. Dönüp sehpanın üstündeki küçük gümüş saate baktı. Iris ve Alice gideli epey olmuştu. Onları öğlen uğurlamıştı. Iris arabayla gezintiye çıktığında genellikle bir iki saat içinde dönerdi. Sekiz saat olmuştu. Akşam yemeği için Flora'ya seslenen de olmamıştı.

Rutinin dışına çıkmak Flora'yı rahatsız etmişti. Dağların arasına gizlenmiş bu büyük malikânede bir yerlerde sorun vardı. Odasında yatağına oturup dizlerini kendine doğru çekti ve etraftaki sesleri dinleyerek bekledi. Keskin kulakları ve evin akustiği sayesinde evin kapısında birilerinin olduğunu duydu. Iris dönmüştü. Yatağından hemen çıkıp arkadaşını alıkoyan şeyin ne olduğunu görmek için balkona koştu.

Kâhya içeriye Iris'i değil bir adamı buyur ediyordu. Yakın bir aile dostu ve Ellinghamların özel çevresinden George Marsh gelmişti. Normalde George içeri girerdi ve paltosuyla şapkasını uzatırken Montgomery'yle kısa bir sohbet ederdi. Bu akşam paltosuyla şapkasını çıkarmadı ve iki adam çabuk ve sessiz adımlarla Ellingham'ın şahsi çalışma odasına yürüdüler.

George eski bir New York dedektifiydi. Yıllar önce bir anarşist, arabasına bomba yerleştirdiğinde George, Albert'ın hayatını kurtarmıştı. Albert minnet duygusuyla, George'un zekâsından ve cesaretinden etkilenerek FBI başkanı J. Edgar Hoover'ı arayıp George'un özel ajan olarak işe alınmasını önermişti. George, Ellingham ve yakınlarının her zaman etrafındaydı. Mesela, New York'a gitmişlerse George da orada ofis dışında çalışır, Vermont'talarsa Kanada'dan Champlain Gölü'nden geçerek yapılan kaçakçılık olayları üzerinde çalışmak için Burlington'a gönderilirdi.

George Marsh, Albert'ın bilfiil korumasıydı ve Flora adamın bu akşam iş için burada olduğunu görebiliyordu. Görevde değilken daha rahat ve girişken oluyordu. Hızlı adımları ve alçak sesi ile bu, görev başındaki George'tu. Montgomery'yle alçak sesle konuşuyordu ama Flora birkaç sözcük duymayı başarmıştı.

"...otuz beş dakika," dedi George. "Peki sen...?"

"Hayır, efendim," diye cevap verdi Montgomery. "Polis yok..."

Birkaç saniye içinde Montgomery'yle birlikte Albert'ın ofisine yerleşti.

Polis. Bu sözcük Flora'nın hiç hoşuna gitmedi. Harekete geçmek zorundaydı.

Servis merdivenlerinden alt kata inip duvara bitişik yürüyerek Iris'in giyinme odasının yolunu tuttu. Elbisesinin cebinden çıkardığı anahtarla açtığı kapı büyük bir odaya açıldı, bir huzur vahasına. Çıplak ayaklarının altındaki gümüşü halı yumuşacıktı. Gümüş rengi uzun perdeler hâlâ açıktı ve soluk ayışığı içeri sızarak Iris'in XV. Louis Dönemi mobilyalarının altın kaplamalarının ve döşemelerinin üstünde yumuşacık parlıyordu.

Iris'in çok eşyası vardı ancak Flora'nın ihtiyacı olan özellikle bir tanesiydi. Üstünde Iris'in hizmetçisi tarafından titizlikle düzenlenmiş olan çok sayıdaki kozmetik ürününün olduğu aynalı makyaj masasından başladı. Kadının rujları asker gibi dizilmiş, Fransız parfümleri nizami bir biçimde düzenlenmişti. Gümüş rengi saç fırçaları ve aynalar derli toplu bir şekilde yan yana duruyordu. Flora pudralar, göz farları, saç tokaları, kremler ve losyonlarla dolu çekmeceleri didik didik etti... Neredeydi bu? Burada değildi. Iris'in eldivenlerinin, şapka iğnelerinin, sigara tabakalarının, güneş gözlüklerinin ve bir sürü ufak tefek aksesuarının olduğu çok çekmeceli bir şifonyere geçti. Burada da değildi. Sakin ama hızlı bir şekilde, çekmece çekmece bütün odayı taradı.

Flora koridor boyunca odaların kapılarının tıklatıldığını duydu, birisi ona sesleniyordu. Hizmetçi onu arıyordu. Çok vakti yoktu. Düşünmek zorundaydı. En son nerde görmüştü?

Bir gece çantası. Paris'te yağmurun çok yağdığı ve caddelerde çıplak ayak yürümek zorunda kaldıkları o gün satın aldıkları pembe ipek çanta.

Flora elbise dolabına koştu, kumaş kapağı açıp ışığı yaktı. Dolap dolap değil; raflar dolusu ipek ve satenin, boncuk

ve kürklerin, raflara sıralanmış bir mağazayı doldurmaya yetecek kadar ayakkabının olduğu başka bir odaydı. Çantalar bir duvarı tamamen kaplıyordu. Flora, pembe çantayı bulana kadar gözleriyle hepsini taradı. Raftan hızla çekip hemen açtı, içinden telefona benzeyen *Schiaparelli* marka pudra kutusunu çıkardı.

Sesler giderek yaklaşıyordu. Flora acele etmek zorundaydı. Hizmetçi giyinme odasının kapısındaydı, hem kapıya vuruyor hem adını söylüyordu.

“Geliyorum!” dedi Flora.

Saniyeler içinde pudra kutusunu elbisesinin içine sokuşturdu ve görünmesin diye kollarını önünde bağlayıp kapıyı açmaya gitti.

“Alt katta size ihtiyaç var, efendim,” dedi hizmetçi. “Hemen.”

“Neden? Ne oldu?”

“Emin değilim, efendim. Bayan Ellingham ve Bayan Alice eve gelmediler. Bay Marsh burada. Bildiklerim bundan ibaret.”

Flora pudra kutusunu belindeki kemerin altına doğru itip hizmetçinin peşinden alt kata indi. İçindekilerle daha sonra ilgilenmesi gerekecekti. Ofise girdi. Buraya daha önce bir iki kez daha gelmişti. Albert’ın işinin merkezi, özel alanıydı. Bu akşam geniş oda, tuhaf bir biçimde bunaltıcıydı, uzun perdeler kapalıydı ve şöminenin ateşi terletiyordu.

“Flora,” dedi Albert. Sesinde daha önce duymadığı bir telaş vardı. “Iris sana bugün nereye gideceğini söyledi mi?”

“Hayır,” dedi Flora. “Sadece arabayla dolaşacağını söyledi.”

“Ama nereye olduğunu söylemedi, öyle mi? Waterbury’ye doğru mu? Burlington’a doğru mu? Ne tarafa?”

“Bilmiyorum, Albert,” dedi Flora. “Neler oluyor?”

Albert ateşe doğru döndü.

Flora, George'a baktı. George'la birbirlerini iyi tanıyorlardı. Normalde yüzündeki ifadeyi şıp diye okurdu. Sert çenesi ve iri kahverengi gözleriyle geniş bir yüzü vardı. Normal zamanda Flora, George'un yüzündeki ifadeye bakarak yumruk savurabilecek kadar sinirlendiğini, karşısındakini kandırıldığını ya da birazdan kahkaha krizine gireceğini kolaylıkla tahmin edebilirdi. Fakat bu akşam George'un hiçbir ifadesini okumak mümkün değildi.

"Lütfen," dedi. "Sorun ne? Iris nerede? Alice nerede?"

"Sorun yok," dedi George. Berbat bir yalancıydı, hem bu koşullarda yalan söylemenin ne manası vardı ki? "Odana döner misin?"

"Iris'e ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi Flora.

"Flora, lütfen!" diye bağırdı Albert.

Sesindeki çaresizlik Flora'yı dehşete düşürdü. Sekreteri Robert ısrar etmemesini söyler gibi başını iki yana salladı.

"Peki," dedi Flora. "Yukarıda olacağım, Montgomery."

Hizmetçi koridorda bir ileri bir geri gidip geliyordu. Flora, onun içeride olanları takip edebilmek için çalışma odasının yakınlarında bir iş aradığını fark etti.

"Bir fincan kahveye ihtiyacım var," dedi kadına. "Odama getirebilir misin?"

"Tabii, efendim," deyip ok gibi fırladı gitti.

Hizmetçi mutfağa gitmek için uzaklaşınca Flora çabucak ve sessizce Albert'ın çalışma odasının yanındaki balo salonuna döndü.

Bu odalar kasten yan yana inşa edilmişti çünkü nadiren aynı anda kullanılıyorlardı, ikisi de yüksek tavanlıydı.

Balo salonunun ışıkları ve perdeleri kapalıydı. Siyah beyaz alacalı zemin hafta sonu yapılan eğlenceden dolayı kirliydi,

personel henüz temizlememişti. Ayaklarının altında kâğıt şeritler, dans ayakkabılarının yerde bıraktığı çizikler ve yere dökülmüş yapış yapış şampanya lekeleri vardı.

Iris, Flora'ya bu odalarla ilgili bir hile göstermişti. Oda-daki aynalar duvarkâğıdıyla kaplanmış, üzerlerine halk komedyası karakterleri resmedilmiş panoların arasına serpiştirilmişti. Sol taraftaki son panonun üstünde Venedik maskesi şeklinde bir duvar şamdanı vardı. Flora şamdana uzanmak için sessizce duvar kenarındaki yaldızlı sandalyelerden birine çıktı. Parmaklarını maskenin göz açıklıklarına sokup sertçe çekti. Duvar panosu yana doğru kayarak arkasındaki boşluğu açığa çıkardı. Flora'nın panoyu itmesiyle sağlam menteşelerinin üzerinde kendiliğinden açıldı.

Aslında ortak bir duvarları varmış gibi görünen balo salonu ve çalışma odasının paylaştıkları, genişliği yaklaşık bir metre olan gizli bir boşluk vardı. Balo salonunun bu taraftaki aynaları tek yönlüydü ve salonda olup bitenleri izlemek için kullanılıyordu. Işıkları karartmak ya da açıp kapatmak için kullanılan anahtarlar ve sarhoş olmuş particilerin ellerinden kaptığınız bardaklarını koyabileceğiniz ufak paneller vardı. İster istemez ikinci bir kullanımı daha vardı ve o da Ellingham'ın çalışma odasında olanlara kulak misafiri olmak için kusursuz bir yer olmasıydı. Flora, Albert'ın ofisine açılan küçük kapıyı bulana kadar elini duvar boyunca gezdirdi. Kapının adamlara olan mesafesi yeterliydi ve duvarın içine gayet iyi gizlenmişti. Bu sayede kimse onu fark etmeden, aynen Iris'in ona gösterdiği şekilde kapıyı hafifçe araladı.

“Duyduklarımın çoğu sıkıcı şeyler,” demişti Iris, Flora'ya geçidi ve kapıyı gösterirken. “Keşke kendine metres tutsa da dinleyecek daha iyi şeylerim olsa.”

Flora bu akşam konuşulanların sıkıcı olmayacağından emindi.

“...perşembe günü gelen,” diyordu George. “Hâlâ sende mi?”

“Tabii ki.” Robert Mackenzie’nin sesiydi. “İşte.” George’a bir kâğıt uzattı.

“İşte! Bir bilmece! Başlasın eğlence!” diye okudu George. “İşte! Bir bilmece! Başlasın eğlence! İp mi yoksa silah mı deyince. Bıçaklar keskin, parıltısı tuzak. Ki zehir yavaş, son pek uzak. Yangın bir şölen, boğulmak yavaş. İpe asılırsan işin hepten yaş. Kırık bir baş, acı bir düşüş. Duvara çakılan araba bir düş. Hani şu çocuklar var ya yaramaz. Bombaların sesi onlardan haylaz. Hangisi? Hangisi? Yok mu bir cevap? Saklanmak hiç yok, koşmaksa azap. Haha! Saygılarımla, Şeytanın Ta Kendisi.”

“Zarfta Burlington damgası var,” diye ekledi Robert.

Telefon çaldı, zil sesi sona ermeden hemen açtılar. Albert Ellingham nefes nefese ahizeyi kaldırdı. Hep birlikte masanın etrafında telefonun başına toplandılar, Flora konuşulanları duyamıyordu. Daha sonra aradan George’un sesini seçebildi.

“Adamınızı gördük,” dedi esrarengiz ve öfkeli bir ses. “Polisi aramışsınız.”

“Hayır,” diye cevap verdi Albert. “George arkadaşımız. Ziyarete geldi.”

“Kim olduğunu biliyoruz,” diye cevap verdi ses. “Bunu siz istediniz. Şimdi dediğimizi yapın. Elinizdeki bütün mücevherleri ve parayı toplayın. Yastık kılıflarına koyun. Arkadaşınızı oraya arabasıyla tek başına yollayın. İkinci otoyolda doğuya doğru sürüp sonra Batı Bolton’a doğru sola dönsün. Onu orada karşılayacağız ve siz de rehineleri alacaksınız. Hızlı hareket etseniz iyi olur. Şu andan itibaren bir saatiniz var.”

Telefon kesildi. Albert defalarca denedi fakat cevap veren olmadı. Flora cesaret edip neler olduğunu görmek için kapıyı bir parmak daha araladı. Adamlar masanın etrafında hareket-siz ve sessizce dikiliyorlardı.

“Yalnız gidiyorum,” dedi George sonunda.

“Hayır,” diye karşılık verdi Albert. “Söz konusu olan benim karım ve kızım...”

“Onları duydu, Albert,” dedi George. “Beni istiyorlar, o yüzden ben gidiyorum.”

Robert MacKenzie bir harita bulup adamların etrafında toplandığı masanın üzerine açtı.

“Burası,” dedi. “İkinci otoyoldan doğuya gidip Batı Bolton’a doğru sola dönmeni istiyorlar. Orası toprak yol. Dönüşünden sonra olacıklara bağlı olarak yarım saat ya da daha fazla sürecek gibi gözüküyor.”

“Öyleyse çabuk olalım,” dedi George. “Montgomery’ye söyleyin her şeyi toplansın. Mücevherler, saatler, ne bulursa.”

“Neden sen?” diye sordu Robert. “Sen güvenlik polisisin. Eğitimlisin.”

“Çünkü ederim daha az,” diye cevap verdi George. “Albert gitse ve ona bir şey olsa –yaralansa ya da ölse– uluslararası haber olur. İşin içine başkan girer. Parlamento girer. Kimsenin adını duymadığı bir FBI ajanı ölse ne olur? Çok da önemli değil. Olur böyle şeyler. Sana bir şey olmasına izin vermezler, Albert.”

“Haklısın,” dedi Robert. “Böyle devam ederse, daha fazla para da alamazlar.”

“Çabuk olmamız lazım,” dedi George. “İstediklerini hazırlamalıyız. Mücevherler nerede?”

“Üst katta iki kasa var, biri benim giyinme odamda, diğeri Iris’in odasında.”

“İkisinin şifresi de sol beş, sağ yirmi yedi, sol on sekiz, sağ on dokuz. Koş, Robert. Montgomery’yi de yanına al, sana yardım etsin. İki kasayı da boşaltın.”

Robert Mackenzie, George ve Albert’ı haritanın başında yalnız bırakıp aceleyle çıktı.

“Ben gitmeliyim,” dedi Albert tekrar.

George alçak sesle konuşuyordu ama yine de sesi odayı doldurup sükûneti bozmaya yetti. “Dinle beni. Beni bura-

ya bir gerekçeyle getirdin. Iris ve Alice'i bırakmaya hazırlar, bu nedenle serinkanlı hareket etmeliyiz. Onların kurallarına göre oynayacağız ama aklımızı kullanacağız. Gidip onları sana getireceğim. Senin gitmen gerekiyormuş gibi hissettiğini biliyorum fakat duygularını bir kenara koymalısın."

Albert sandalyelerden birinin arkasına yaslanıp bir süre sessiz bekledi.

"Eğer bunu yaparsan," dedi sonunda, "sana bir can borcum olacak."

"Sert bir içki yeterli olur," dedi George paltosunu alırken. Flora, adamın bakışlarının onun saklandığı yerden geçtiğini gördü ama panodaki ufak açıklığı fark etmiş gibi görünmüyordu. Paltosunu alıp arkasını döndü. "Burayı kilitleyin. İçeriye bir fare bile girmesini istemiyorum. Tabancan var mı?"

"Masada bir tane var," dedi Robert.

"Doldur onu. Okulu kilitle. Her kapıda personel olsun. Ve siz ikiniz kapıyı kilitleyip ben dönene kadar dolu silahla burada kalın. Gece 1'de hâlâ dönmemiş olursam yardım çağırın. Böyle olmak zorunda. Onları ancak bu şekilde kurtarabiliriz."

Gizli bölmedeki aralıktan içeriye izleyen Flora'nın nabızı öyle hızlandı ki bayılacakmış gibi oldu. Elinden geldiğince sessizce, yaslandığı duvardan kayarak yere çöktü.

6

Minerva Yurdu'nun diğer iki sakini koltukta samimi bir şekilde oturuyorlardı. Paris'ten bahseden Ellie'nin bacakları gelişigüzel bir biçimde Hayes'in kucağındaydı. Hayes dinliyor gibi görünmüyordu. Telefonuyla oynuyordu. Pix yine masasının başındaydı ama diş koleksiyonu gitmiş, yerine Ellingham dosyaları ve evrakları gelmişti.

"Döndünüz mü?" dedi. "Pekâlâ. Bazı temel noktaları gözden geçirmek için birkaç dakikanıza ihtiyacım var..."

"David'i ya da varsa başkalarını beklememiz gerekmiyor mu?" dedi Ellie sızlanarak.

"San Diego uçağı gecikti ve ne kadar erken başlarsak o kadar erken biter. Hızlı olur."

"Geliyor ama, değil mi?"

"Geliyor," dedi Pix.

Stevie, Nate ve Janelle masada yerlerini aldılar. Ellie ve Hayes aynı şekilde oturuyordu ve Hayes hâlâ telefonuyla oynuyordu.

"Hayes," dedi Pix. "Beş dakikacık kafanı kaldırsan yeter."

Hayes keskin hatlı yüzünü hafifçe yukarı kaldırıp telefonu koltuğun üstüne bırakırken tebessüm etti.

"Pekâlâ," dedi Pix elindeki listeye bakarak. "Hepiniz Ellingham'a hoş geldiniz. Öğrenci kartları. Her birinize bir öğrenci kartı çıkarıldı. Bu kartlar girmeniz gereken binalara

erişiminizi sağlamak için programlandı.” Ellie dramatik bir hareketle koltuktan yuvarlanarak yüzüstü yere indi. Pix devam etti:

“Diğer binalardan gelen ziyaretçiler ortak alanda kalmak zorundalar, yani bu odada veya mutfakta olabilirler ama bunlar dışında başka bir yerde olamazlar. Hepinizin elinde, içinde uyum ve diğerlerine saygı duyma konularının da olduğu resmi Ellingham davranış kuralları listesi var. Burada hayır, hayır demektir. Anlaşıldı mı?”

Pix listeyi hızla taradı.

“Aklıselim sahibi herkesin bileceği şeyler. İçki yok, yasadışı uyuşturucular yok. Mutfaktaki tüm yiyeceklerin ağzı kapalı olacak ve besin alerjisine karşı etiketlenecek ama burada hiç kimsenin fıstık alerjisi yok, sanırım bu konu tamam. Ateş yakmak yok. Yalnızca bu odada ben olduğumda yakılabilir. Ciddiyim, Ellie, ateş yok...”

Ellie homurdandı.

Janelle el kaldırdı: “Peki ya lehim yapmak?”

“Ortak salonda serbest. Kimsede mikrodalga olmayacak, tamam mı? Kampüsten canınızın istediği gibi çıkmak yok. Hafta sonları Burlington’a giden servislerimiz var, sabah onda kalkıp öğleden sonra dörtte geri dönüyor. Yurtta tıbbi bir acil durum olursa derhal bana haber verin. Kampüste kalan bir hemşiremiz var, doktorumuz da haftada üç gün geliyor ve acil durum olduğunda güvenliğimiz de tıbbi sorunlara müdahale edebiliyor. Biriyle konuşma ihtiyacı hissettiğinizde benimle rahatlıkla konuşabilirsiniz, sır tutarım. Ayrıca internet üzerinden ya da şahsen randevu alabileceğiniz görevli iki danışmanımız var. Bence bu...”

Kâğıdı yeniden taradı.

“Diğerlerini kendiniz okuyabilirsiniz. Ateş yok demiştim zaten. Cidden, Ellie...”

“Ateş yok,” dedi Ellie, kafasını kaldırmadan sözcükleri ağzında geveleyerek.

“Tamam! Öyleyse hepsi bu kadar. Şimdi herkes birer dosya alsın.”

Nate çabucak bir dosya kapıp odasına kaçtı. Pix kendi dairesine yöneldi. Ellie kendini yerden kaldırıp masaya yaslanarak Stevie ve Janelle’in üzerine eğildi.

“Banyoya,” dedi Stevie ve Janelle’e alçak sesle. “İkiniz de. On beş dakika sonra. Gelirken bardak getirin.”

On beş dakika sonra ellerinde bardaklarıyla Stevie ve Janelle banyonun kapısını çaldılar. Ellie, on dokuzuncu yüzyıldan kalma gibi görünen dar bir pantolon ve bir korseyle küvetin içindeydi. Stevie’nin ilgisini çeken tek şey bu olabilirdi ama suyun parlak pembe renkte olması daha dikkat çekiciydi.

“Kapatın kapıyı,” dedi. “Gelişinizi kutlamak için ufak bir kutlama yapmamız gerekiyordu.”

Sanki rahat bir divanı işaret ediyormuş gibi yanındaki ıslak ve kullanılmış havlu yığınına gösterdi.

Stevie ne düşüneceğini bilemedi: Az önce içki konusunda uyarılmış olmalarını mı? Ellie’nin pantolonuyla küvetin içinde kendini pembeye boyuyor olmasını mı? Yoksa küvete yaslanmış duran bir saksofon olduğunu mu? Bir de o vardı.

Oluruna bırakıp sohbetin onları nereye götüreceğini görmek istedi. Birisi hakkında fikir edinmek istediğinizde kullanılan bir soruşturma tekniği idi bu. İnsanların konuşmalarına, sohbeti yönlendirmelerine izin veriyordunuz ve onlar da sizi oldukları kişiye götürüyordu.

“Akşam için kıyafetimi boyuyorum,” dedi Ellie.

Hem Janelle hem Stevie, Ellie’nin kendini de pembeye boyuyor olduğu gerçeğini görmezden gelmeye karar verdiler.

“Akşam ne var ki?” diye sordu Janelle.

“Parti bu gece!” dedi Ellie. “Bardaklar. Bardakları uzatın.”

Beceriksizce arkasına uzanıp bir şampanya şişesini çekip çıkardı.

Şişeyi uzatırken bir kez daha, “Bardaklar,” dedi.

“Ama Pix demişti ki...” diye başladı Janelle.

“*Bardaklar.*”

Stevie bardağını uzattı ve bir dakika sonra Janelle de aynı-sını yaptı. Ellie ikisine de köpüklü şampanya doldurdu.

“Ilık,” dedi. “Fransa’dan gelirken yanıma sadece birkaç şişe alabildim. Ucuz şampanya ama Paris’in ucuz olanları bile buradakilerin pek çoğundan iyidir. Pekâlâ. Bunları daha sonra konuşuruz. Ama önce...”

Bardağını yukarı kaldırdı. Stevie ve Janelle bardaklarını tokuşturacaklarını anladılar.

“*Skål.*”

Ellie hepsini kafaya dikti. Janelle bardağına baktı. Stevie bir an tereddüt ettikten sonra içmeye karar verdi. Hayatında yalnızca birkaç kez içmişti ama eğer bu işin bir yeri ve zamanı varsa işte bu onlardan biriydi. Ve bardakları zamanında ortadan kaldırabilirlerdi. Muhtemelen. Şampanya ılık ve sertti, maden suyuna benzer bir tadı vardı, genzini yakıyordu. Fena değildi.

“İçtiğimizi,” dedi Ellie boş bardağını göstererek, “biliyorlar. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeyiz ve bu işleri değiştiriyor. Burası çığlık atsan kimsenin duymayacağı yerlerden.”

Janelle gözlerini dikmiş hâlâ bardağına bakıyordu. Birkaç kez dudaklarına götürmüştü ama içiyormuş gibi yaptığı bel-liydi.

“Çok dağıtmadığın sürece umursamıyorlar,” diye devam etti Ellie, ıslak kıyafetini düzeltmek için yana doğru yuvarlanırken. “Eğer Pix enselerse hepsini çöpe attırıyor. Tavsiyem şu: Ucuzundan al, sık sık yenile ve şişesini değiştir. Öğrenci-

⁷Dancada ‘Şeref’ anlamına gelen sözcük. (ç.n.)

lerin çoğu hafta sonu servisle Burlington'a gittiğinde alıyor ama Güvenlik Larry'nin içki dükkânlarında Ellingham'dan gelen olursa hemen ispiyonlayan adamları var. İşi zorlaştırıyorlar ama yine de imkânsız değil. Sokakta beş papel verdiğiğinde senin yerine o işi yapacak bir sürü insan var. Ama sakın Larry'ye yakalanayım deme. Ayvayı yersin. Tamam mı? Diğer meseleye gelecek olursak..."

Bardağını biraz daha doldurdu.

"Yurda giriş saati. Bu kolay. Birkaç şekilde halledebilirsin. Birincisi, öğrenci kartını birine verip senin yerine girişte basmasını isteyebilirsin. Bazen işe yarar ama eğer Pix ortak alandaysa ve kartı basanın sen olmadığını görürse, yandın. Daha iyisi, yurda dönüp sonra camdan tekrar çıkmak. Larry yine enseleyebilir ama sonu içkide olduğu kadar kötü olmaz. Diğer güvenliklerde durum Larry'nin onları ne kadar zorladığına göre değişiyor. Odana birilerini alman zor değil. Pix pek kontrol etmez. İlgisizdir. Dikkati çabuk dağılır. İnanılmaz zekidir ama akli hep başka yerdedir."

Ellie kollarını yukarı kaldırdığında, dövmesi Stevie'nin gözünden kaçmadı. Aslında "dövmemi sor" demek istediği için böyle yaptığından neredeyse emindi. Zarif bir el yazısından ibaretti. Mürekkebi çok koyuydu, etrafında kırmızılık yoktu ama çok dikkatli bakıldığında beyaz bir iz belli oluyordu. Yeniydi ve dirseğinin iç kısmından bileğine kadar uzanıyordu:

Mon coeur est un palais flétri par la cohue...

"Baudelaire," dedi Ellie, Stevie'nin ilgisini çektiğini görünce. "Yazın Paris'te yaptırdım. Fransızca biliyor musun?" diye sordu.

"Biliyorum," dedi Janelle. "Yani, biraz. Sanırım şey demek... benim kalbim bir... saray..."

"...hayhuyla olmuş heder."

Stevie ne manaya geldiğini anlamasa da başını salladı. "Yazın bir gece Paris'te şiir okuyordum," dedi Ellie, kolunu zarif

bir hareketle döndürerek. “Ve birden bir şey oldu, anneme koşup, bunu koluma yaptırmam lazım, dedim. Bütün koluma. O da kabul etti. Biraz şarap içip çıktık ve Saint-Martin Kanalı’nda bir yer bulduk. Annemin yeni sevgilisi o civarda sokak sanatçısı, onun tavsiyesiyle gittik.”

Stevie bir süre yazı nasıl geçirdiğini düşündü. Vaktinin çoğunu Monroeville Alışveriş Merkezi’ndeki sahte Starbucks’ta çalışarak geçirmişti. Çalışmadığı zamanlarda kitap okumuş, bol bol internet yayınlarını dinlemişti. Yürüyerek dondurmacıya gitmiş, kütüphanenin önündeki satış masasından ucuza polisiye kitaplar almıştı. Entrikaların sesini bastırmak için elinden geleni yapmıştı. Onun hayatı Paris’te annesi ve annesinin sevgilisiyle takılıp dövme yaptırmaktan çok uzaktı.

“Bir şey daha,” dedi Ellie, “burada telefon bağlantısı berbat. Kablosuz internet de sürekli kesiliyor.”

“Televizyon nasıl seyrediyoruz?” diye sordu Janelle.

Stevie, Ellie’nin televizyon izlemediğini söylemek üzere olduğuna dair bir hisse kapıldı.

“Ben televizyon izlemiyorum,” dedi Ellie.

Stevie mental skor tahtasına kendisi için bir puan ekledi.

“İzlemiyor musun?” dedi Janelle. Öyle bir sesle söylemişti ki daha çok, “*Nefes* almıyor musun?” der gibiydi.

“Ben sanatla uğraşıyorum,” dedi.

“Ben de makinelerle,” diye karşılık verdi Janelle. “Onları yaparken televizyonu açık bırakıyorum. Televizyona ihtiyacım var. O şekilde odaklanabiliyorum.”

Janelle, paniklemiş halde Stevie’ye baktı. Stevie, yazın yaptıkları sohbetlerden Janelle’in şaka yapmadığını biliyordu. Her programı bilirdi. Janelle yeryüzünde çok sayıda işi bir arada yapabilen ender insanlardandı. Aynı anda konuşabilir, robot yapabilir, televizyon izleyebilirdi.

“Elimden gelen bir şey yok,” dedi Ellie şişeyi yeniden uzattırken. Stevie ve Janelle teklifini geri çevirince kendi bardağını ağzına kadar doldurdu. “Hiç televizyon izlemem. Daha önce de izlemedim. Büyüdüğüm evde televizyon yoktu. Her yerde sanatla ilgili şeyler vardı. Boston’da bir sanat kolonisinde büyüdüm, sonra Kopenhag’da bir komünde, sonra New Mexico’da ve oradan da bir süreliğine Paris’e gittik.”

“Okula nerede gittin?” dedi Janelle.

“Nerede yaşıyorsak orada. Komünde iyi bir okul vardı. Elimde olsa, zengin falan olsam bir komün oluşturdum. Mesela, buradan harika komün olurdu. Hadi aşk hayatlarınızdan bahsedin biraz.”

Ellie, şişeyi pat diye yere koyarak sözünü noktaladı. Stevie rahatsız edici bir ürperti hissetti. Bu konudan pek hazzetmiyordu.

“Kız arkadaşşımdan ayrıldım,” dedi Janelle gözlerini bardağına dikerek. “İşte mikrodalgayı o zaman tekrar programladım.”

“Boktan olaylar bazen yaratıcılığın ortaya çıkmasını sağlar,” dedi Ellie. “Geçen bahar hayatım fena halde monotonlaşmıştı. Roota’yı Burlington’da bir rehine dükkânında gördüm. Benim olmalıydı. O an param yoktu ama bir yolunu buldum. Biraz sanat çalışması yaptım, elime para geçti ve Roota’yı aldım. O günden beri beraberiz.”

Saksofonunu okşadı.

“Size başka bir şey söyleyeceğim,” dedi Ellie. “Burası insanları tavşancıklara dönüştürüyor. Bunun adı tecrit. Dağın tepesine hapsedildik, karda mahsur kaldık. Elektrik kesildiğinde insanın tüyleri ürperiyor. Peki ya sen?”

Stevie’ye soruyordu.

Şampanya kabarcıkları işte o an Stevie’nin beynine ulaştı. Yarı karanlıkta bu yüksek tavanlı kulede yeni arkadaşı Janelle ve kendini pembeye boyayan bu tuhaf ama eğlenceli sanatçıyla otururken içi sıcacık oldu ve ağır ağır gevşediğini hissetti.

ti. Dürüst olacaktı.

“Ben hiç gerçekten... bir şeyler hissettiğim biriyle tanışmadım. Bilmiyorum. İlgi çekici bir yerden gelmiyorum. Tıpkı ailem gibi... Edward King’in kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Stevie.

“Senatör?” diye cevap verdi Janelle. “Şu puşt herif?”

“Ta kendisi,” dedi Stevie.

“Kim?” dedi Ellie.

“Edward King, Pennsylvanialı aşağılık herifin teki,” dedi Janelle. “Her şeyi eski berbat günlerdeki haline getirmek istiyor.”

“Ailem onu seviyor,” dedi Stevie kalorifere yaslanırken. “Onun için çalışıyorlar. Yerel ofisi, bizim evimiz.”

“Aman Tanrım,” dedi Janelle. “Bundan bana bahsetmemiştin.”

“Mesajda yazılacak bir şey değil,” diye karşılık verdi Stevie. “Fakat yardımcı olmak için elimden geleni yaptım. Son telefon bankacılığı oturumundan önceki gece gönüllü senetlerine girip rakamları değiştirdim. Bir sürü ilginç arama yaptılar. Krispy Kreme genel merkezi, Kanada Büyükelçiliği, Disney World, Scientology Celebrity Center⁸, SeaWorld⁹...”

“Güzel,” dedi Ellie, başını geriye atıp kahkaha atarken. “Çok sevdim bunu.”

Yüzüğünü çıkarıp küvetin kenarına koymuştu. Gülerken kolunu savurmasıyla yüzük yere düştü ve küvetin altına yuvarlandı.

⁸Scientology, resmi olarak bazı ülkelerde “din” olarak tanınmakta, bazı ülkelerde “tarikat” olarak geçmektedir. Kurucusu Ron Hubbard’dır. İnsanların kafasında bilim dini imajı yaratsa da Scientology esasında bilimden ziyade bilimkurguya daha yakın bir çizgide yer almaktadır. Ron Hubbard, Scientology’nin Hollywood dünyasında etkili olması için çaba göstermiştir ve *Project Celebrity*’yi hayata geçirmiştir. Bu projenin amacı ünlü insanları bu akıma dahil etmektir. Bu sayede Scientology, daha hızlı bir şekilde yaygınlaşmıştır. (ç.n.)

⁹SeaWorld, Orlando, Florida merkezli bir ABD tema parkı zinciridir. (ç.n.)

“Hadi be,” dedi Ellie.

Stevie yere yatıp küvetin altına uzandı. Elini geri çekerken bir şeye sürttü.

“Dikkatli ol,” dedi Ellie, yüzüğü geri takarken. “Altında eski borular falan vardır. Bir yerini kesme.”

Bu, Ellie’nin Stevie elini küvetin altına sokmadan önce söylemesi gereken bir şeydi aslında ama Ellie, altında havuz olup olmadığına bakmadan atlayacak tipte birine benzediğinden muhtemelen tavsiyeleri de aynı doğrultuydu.

“İşte böyle,” dedi Stevie. “Böyle bir yerden geliyorum. Ve ailem biriyle ilişki kurmam konusunu saplantı haline getirmiş durumda. Onlara göre, flört etmek genç olmanın gereklerinden biri, bu yüzden...”

“Anlaşıldı,” dedi Ellie. “O zaman burada canın ne istiyorsa onu yap.”

“Kesinlikle,” dedi Janelle. “Yani, benim ailem tam tersi. Tek bildikleri okul. Önce okul, sonra kızlar. Ve işte buradayım...” Janelle derin bir nefes verdi.

“Partiye hazırlanmalıyız,” dedi Ellie, bir anda ayağa kalkıp tam Stevie kendini kaptırmışken sohbete nokta koyarak. Kıyafetinden pembe sular damlıyordu. “Birkaç dakika içinde yanınızda olurum. Parti zamanı. Hadi gidip hazırlanın!”

Stevie ve Janelle yarı karanlık koridorda bir süre çömeliyorlardı.

“Bu da neydi böyle?” dedi Janelle. “Yani, onu sevdim? Sanırım? Ama şu şiir olayı, Fransızca olayı, komünde yaşamak, televizyon izlememek falan. Bilmiyorum işte.”

“Belki de bunun için geldik?” dedi Stevie.

“Kim bilir,” dedi Janelle. “Belki benim gibi televizyon izlememeyi sorun haline getiren insanlarla alakalı bir şeydir. Daha önce pek fazla sanatçıyla takılmadığımdan da olsa gerek. Sence şu internet olayı sorun yaratır mı? Ciddi ciddi, televizyonuma ihtiyacım var. Bir çare bulmam gerekecek.

Güçlü bir bağlantı elde etmenin bir yolu olmalı. Neyse. Gidip giyinmemiz lazım. Birazdan görüşürüz.”

Stevie odasında kıyafetlerinin karşısına geçip dolabını hızlıca eşeledi. Bu kadar erken parti düzenleneceğini tahmin etmemişti. Gerçi o hiçbir zaman partilere hazır olmazdı. Okuldakiler internetten parti kıyafetlerine ve *modellere* baktığında hakikaten şaşırıp kalmıştı. Bu tarz şeylerden sadece anlamakla kalmayıp aynı zamanda yapmayı da başaran insanlar var gibi görünüyordu. Çizgili bir üst, geniş kenarlı bir şapka, şu “plajda özel hafta sonu” için şort. Sonbahar için rujlar, kır gezintisi için ideal kot pantolonlar, şu tatil partisi ve kartopu savaşı için sallantılı küpeler. Böyle hayatları kimler yaşıyordu?

Stevie’nin parti kıyafeti siyah şort ve kalın askılı siyah atletti. Hiç takısı yoktu. Bu parti için verdiği tek taviz bir çift parmak arası kırmızı terlikti.

Janelle limonlarla kaplı bebe mavisi bir elbise, onunla uyumlu limon sarısı küpeler ve limoni yumuşak bir parfümle kapısında belirdi. Janelle’den de bu beklenirdi çünkü mantıklıydı. Eğer Janelle bir makine yapabiliyorsa kombin de yapabiliirdi.

Üst kattan gelişigüzel, kulakları tırmalayan, melemeye benzeyen sesler geliyordu. Ellie saksofonunu çalıyordu ve kesin bir şey vardı ki nasıl çalındığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Ah,” dedi Janelle başını kaldırarak. “Geç kalmış olabiliriz, çabuk.”

“Bunlar partiye uygun mu sence?” diye sordu Stevie.

“Harika görünüyorsun,” dedi Janelle. Sesi içtendi. “Ben sadece, biraz gerginim. Gergin olduğumda limon sarısı tonlarında giyinirim.”

Bir dakika sonra Ellie, hâlâ pembe ve hâlâ damlayan sularıyla merdivenlerden indi. Beraberinde gönülsüz ve mutsuz Nate’i de itekleyerek getiriyordu. Saksofonuyla onu saklandığı delikten çıkarmıştı.

Parti zamanıydı.

Alacakaranlık ağır ağır çökerken ve ateşböcekleri çimlerde bir alçalıp bir yükselerek uçarken, öğrenciler gruplar halinde yurttaki partiye gidiyordu. Büyük Köşk'ün pencerelerinde güneşin son huzmeleri dans ediyor, etrafaturuncu ve altın rengi ışıklar saçılıyordu. Gruba öncülük eden Ellie, Roota'yı bangır bangır çalarken ciyaklamayı andıran bozuk sesler çıkarıyor, yanlarından geçtikleri ağaçların üstündeki kuşları kaçıırıyordu.

“David bir an önce gelmeli,” dedi. “Onu seveceksiniz. Çok iyidir.”

İçlerinde heykellerin olduğu bir sürü ağaçlık alanın birinden geçerken Ellie, heykellerden birinin önünde durdu ve elini çantasına daldırarak küçük bir spreyci şişesi çıkardı. Heykelin gövdesine yere damlayacakmış gibi görünen mavi harflerle *THIS IS ART* yazdı, şişeyi yerine koydu ve hoplaya zıplaya yürüyerek saksofonunu üflemeye devam etti.

“Birisi şansını fazla zorluyor,” dedi Nate alçak sesle. Yurda vardıklarında içerisi tıkabasa doluydu. Uğultulu sesler yükseliyordu. Ellie kanvas kapağı açıp Roota'yı havaya kaldırdı. Arka taraftaki küçük kanepede oturan bir grup öğrenci sevinç çığlıkları atmaya başladı, Ellie de onlara katıldı. Bir dakika içinde bir yerlerden bulup buluşturdıkları siyah bir boa yılanı kostümüne bürünmüştü. Siyah ruju ve tüylü kırmızı elbisesiyle dikkat çeken bir birinci sınıf öğrencisi de bu gruptaydı. Adı Maris Coombes'ti, Stevie gecenin ilerle-

yen saatlerinde bu ismi şans eseri öğrenmişti. Maris, opera şarkıcısıydı, Stevie bunu gece boyu kısa aryalar söylemesinden anlamıştı. Ressamların önlüklerine benzeyen aşırı geniş bir frak gömleği giymiş, dağınık saçlı, bakışları insanın içine işleyen bir çocuk, elindeki elektronik sigarayı sağa sola sallayıp duruyordu. Hayes de oradaydı, kanepeye gömülmüştü. Maris'le dip dibeydiler, yüzleri birbirine değecek kadar yakın konuşuyorlardı.

Janelle bakışlarıyla odayı tarayıp yanındaki üç kişiyle yere oturmuş, karoların üstünde oyun oynayan Vi'yi buldu.

“Hadi oraya oturalım,” dedi Nate ve Stevie'ye. İçerideki herhangi bir yerden farksızdı. Vi kenara kayıp hepsine yer açtı ve onları yanındakilerle tanıştırdı.

“Bunlar Marco, DeShawn ve Millie,” dedi. “Arkadya Kalesi'ni seviyor musunuz? Onu oynayacaktık.”

“Kesinlikle!” dedi Janelle. “Nasıl oynandığını bilmiyorum ama öğretirsiniz.”

Nasıl oynandığını Stevie de bilmiyordu. Nate oyunu biliyordu ve oyunu bilmenin getirdiği mutluluk, hareketlerine de yansımıştı. Hemen üstünde tahıllar ve tuğlalar olan oyun taşlarının değerlerini, çeşit çeşit yeşil karenin önemini, neden nehir kenarına inşa etmeniz, minik ahşap koyun ve inekleri toplayıp çitle çevrili alanlara koymanız gerektiğini açıklamaya koyuldu. Janelle pürdikkat dinliyordu ama Stevie kendini etrafa bakmaktan alamıyordu. Birkaç dakika geçtiğinde oyunun neyle ilgili olduğunu bile öğrenememişti.

Kapıdan içeriye kraliçe edalarında bir kız girdi. Kıvırcık, uzun ve gür kızıl saçları vardı. Stevie uzun saçlı ve kıvırcık saçlı insanlar tanımıştı ama bu saçlar büyüleyici derecede güzeldi. Tamamen kıvırcık değildi – upuzun, dolgun ve sırma gibiydi. Saçtan çok, bir hava haritasına benziyordu. Birisi “Gretchen” ismini söyleyince Ellie, kızı karşılamak için odanın diğer ucuna fırladı. Stevie kızın kanepede oturan grubu fark ederek bakışlarını Hayes ve Maris'e diktiğini gördü. El-

lie'yle konuştuktan sonra abartılı bir hareketle saçını savurarak kanepedeki gruba katılmadan devam etti. Hayes kısacık bir an kafasını kaldırdı ama sonra yeniden Maris'e odaklandı.

Orada bir şeyler dönüyordu.

Germaine Batt, şu otobüsteki kız, oturmuş Kaz'la konuşuyordu ama aynı zamanda sık sık etrafına bakmayı da ihmal etmiyordu. Stevie'nin çok ender gördüğü bir aşırılıkla telefonu oynamaya devam ediyordu. "Programı yapan kız bu," dedi Janelle. "The Batt Report. Gazeteci gibi bir şey."

İçerideki insan sayısı ve gürültü arttıkça Arkadya Kalesi falan oynayamayacakları belli oldu. Millie, Marco ve DeShawn kendi gruplarına ayrılırken, Vi ve Janelle de sohbete koyuldular. Stevie ve elindeki bir avuç tahta inekle üzgün üzgün oturan Nate bir arada kaldılar.

"Ne eğlence ama," dedi Nate. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"İnsanlarla tanışmamız," dedi Stevie.

Nate havası boşalan bir balon gibi ses çıkardı.

"Yeni insanlarla tanışmayı sevmiyorsun," diye tahminde bulundu Stevie.

"Kim sever ki?"

"Ben pek emin değilim," dedi Stevie, Janelle ve Vi'yi seyrederken. Onlar sohbet ederken Stevie tuhaf bir biçimde gerildiğini fark etti. Kurdukları her cümlede birbirlerine biraz daha yaklaşırlarken kahkahaları da giderek yükseliyordu. İçinde kabaran kıskançlık duygusunu bastırdı.

"Doğru," dedi Nate. "Herkes *mış* gibi yapıyor. Hoşumuza gidiyormuş gibi göstermemiz gereken bir şey daha."

"Ben yeni tanışıyor olduğun biriyim," dedi Stevie.

Nate cevap vermedi.

"E," dedi Stevie sohbet açmak için, "kitabının devamı üzerinde mi çalışıyorsun?"

“Ne?”

Sanki Nate’in üzerine spot ışık tutulmuştu da onu köşeye sıkıştıran muhafızlarla karşı karşıyaydı. Elindeki inekleri sıktı.

“Başladım,” dedi.

“Kaç bölüm yazdın?”

“Öyle düşünmemek lazım,” dedi pat diye. “Neden soruyorsun ki?”

“Ne?”

“Yani...” dedi huzursuzlanarak. “Öyle hemen yazıp bitirmek gibi bir şey olmuyor. Olay sadece *yapmak* değil. Bölümler yazıyorsun, sonra düzeltip yeniden yazıyorsun, sonra aklına yeni şeyler geliyor ve bazı kısımları çıkarıyorsun. Kitaptan konuşmak istemiyorum.”

“Tamam,” dedi Stevie. Sırt kısmındaki tahtaları omurgasına batana kadar oturduğu kanepeye iyice gömüldü.

Nate de yerinde huzursuzca kıpırdandı. “Beni buraya kitaptan dolayı aldılar,” dedi. “*O yüzden buradayım*. Kaç sayfa yazdım biliyor musun?”

“Ben yazmadığımı...”

“İki bin. *İki bin*.”

“Çok iyi değil mi?” dedi Stevie, neler olduğundan emin değildi.

“İki bin sayfa ve *hiçbir şey olduğu yok*. Bombok bir durum. İlk kitabı yazdım ve sonra *nasıl yazacağımı* unuttum. Eskiden oturur yazmaya başlardım ve başka bir dünyaya geçerdim, her şey gözümün önünde canlanırdı. Tamamen başka bir yerde gibi olurdum. Ama ne zaman ki yazmak zorunlu bir şey haline geldi, işte o zaman içimde bir şeyler yok oldu. Sanki sihirli ülkenin yolunu biliyormuşum da haritasını kaybetmişim gibi oldu. Kendimden nefret ediyorum.”

Arkasındaki yastıklara yaslanıp nefesini bıraktı.

“İşte bu yüzden kitap hakkında konuşmak istemiyorum.”

Stevie daha fazlasını söylemeyeceğine kanaat getirene dek yan gözle gergin bir halde Nate’e baktı. Sonra da dikkatini odadaki diğer insanlara verdi.

Hayes, Maris’e yanaşıyordu. Çok geçmeden yeniden samimi bir sohbeta koyuldular. Stevie, Beth Brave’i merak etti. Hayes’in başka birine sırnaştığını duymak hoşuna gitmezdi herhalde. Ayrıca Hayes ve Maris’le ilgilenenin yalnızca kendisi olmadığını da fark etti. Germaine Batt ikisini göz hap-sine almıştı, hatta bir ara telefonunu kaldırıp fotoğraflarını çekti. Kızıl saçlı kız, Gretchen da gördüğü şeyden hoşlanmamış gibiydi çünkü sürekli kasıtlı olarak bakışlarını onlardan kaçırıp durdu.

Herkesin ilgisi Hayes’in üzerindeydi âdeta.

“David geldi!” dedi Ellie, kollarını havaya kaldırıp Stevie’nin Hayes ve yörüngesine odakladığı dikkatini dağıtarak. “David, David, David!”

David David David yurda geldiğinde ışıklar titredi ve içeriye doğru hoş kokulu hafif bir meltem esti. David kollarını zafer kazanmış gibi havaya kaldırdı. Ellie boa yılanlı kostümüyle bir sıçrayışta kucağına atladı. David onu havaya kaldırırken Ellie bacaklarını onun beline dolayıp orada kaldı.

Ellie, David David David’i Minerva grubuna doğru götürdü. Uzun boyluydu, bir tarafı kıvrıcık bir tarafı dalgalı, aylardır makas görmemiş koyu kahverengi saçları vardı. Yurttakilerin çoğu rahat kıyafetler giymişti ama David’inkiler biraz salaşa kaçıyordu. Bariz yırtık ve delikleri olan bir kargo şort ve logosu silinmiş lacivert ince bir tişört, parçalanmış gibi görünen kaykay ayakkabılarından giymişti.

İlk anda Stevie, David’le önceden tanıştıklarını sandı. Ondaki bir şey Stevie’ye anlam veremediği... bir şeyi çağırıyordu. Beynini kemiren bir şey.

“Bu David,” dedi Ellie, çocuğun beline sıkı sıkı tutunurken. “Minerva yurduunun son üyesi. Herkese merhaba de, David.”

Stevie, karşılık olarak David’in, “Herkese merhaba de, David” cümlesini tekrarlayacağını düşünmüştü ve tam olarak böyle oldu. Skor tahtasına bir puan daha. Belki de Ellingham’daki insanlar o kadar da farklı değillerdi.

David’in koyu kahverengi ve parlak gözleri Stevie’nin kendisini onaylamadığını fark etmiş gibi doğrudan onun gözleriyle buluştu. Sivri kaşları alnına doğru biraz daha kalktı ve sonra uzun ve yapmacık bir gülümseme takındı. Ellie’yi kanepenin sırt kısmına oturtup Stevie ve Nate’in arasında onun için yeteri kadar büyük olmayan boşluğa kendini bıraktı. Ellie, kıyafetinden çıkan tüylerle David’in saçlarını süslerken onları tanıştırdı.

David elini cebine daldırıp yıpranmış bir iskambil destesi çıkardı.

“Çek bir tane,” dedi desteyi Stevie’ye uzatırken. David ona doğru eğildiğinde Stevie’nin burnuna bir sürü koku geldi. Uçaktan kaynaklanan ağır kokuyla birlikte ne olduğunu anlayamadığı hafif ve güzel bir koku daha vardı.

Stevie kart çekmek istemiyordu ama deste ona uzatılmıştı bir kere. O yüzden içlerinden birini seçti.

“Karta bak,” dedi David. “Bana gösterme.”

Stevie göz ucuyla avucundaki kupa valesine baktı.

“Tamam,” dedi David, başını geriye atıp yurdun tavanına bakarken. “Sinek üçlüsü mü?”

“Hayır.”

“Peki. Karo altılı?”

“Hayır.”

“Maça ası?”

“Hayır.”

David homurdandı. Nate hayal kırıklığıyla kıpırdanırken Janelle zoraki gülümsedi. Ellie koltuğun arka kısmına yayıldı.

“Kupa yedili?” dedi David.

“Belki de pes etmelisin,” dedi Stevie.

“Hayır, hayır,” dedi. “En fazla elli iki tahminde buluyorum.”

Janelle güldü ama Stevie sadece nezaketten olduğunu tahmin etti.

“Tamam,” dedi David ve bir kez daha düşünerek derin bir nefes aldı. “Son tahmin. Sinek papazı mı?”

Stevie kupa valesini gösterdi.

“Evet,” dedi. “Tahmin etmeyecektim zaten. Sırayla hepsini sayacaktım.”

Kartı elinden çekip aldı ve yeniden desteye karıştırdı. Stevie yanaklarının alev alev yanmaya başladığını hissetti. Alay mı ediyordu? Neydi bu şimdi? Stevie, onun alay etmiş olmasına tahammül edebilirdi fakat *ne olduğunu anlamamaya* tahammül edemezdi. Bir anda yurt basık ve havasızmış gibi hissetti.

Ellie alnına hafifçe vurunca tüyler havaya uçtu.

“Çok kalın kafalısın, David,” dedi şefkatle. Stevie’yi rahatlatmak ister gibi başının üstünden gülümsedi. “Gelmeyeceğini düşünüp endişelenmeye başlamıştım.”

“Neredeyse gelemiyordum,” dedi David. Sonra da dönüp herkese, “Geçen yıl kafam biraz karışık,” dedi.

“Odasında oturup ot içerek bilgisayar oyunları oynardı,” diyerek Ellie konuya açıklık getirdi.

“Sanki hiçbir şey yapmıyormuşum gibi konuşuyorsun,” diye karşılık verdi David. “Hepsi araştırmam içindi.”

“David video oyunları yapıyor,” dedi Ellie. “Ya da öyle söylüyor.”

“Pekâlâ,” dedi David. “Sizler kimsiniz?”

Janelle bir sürü kişiyi tanıttı. Nate yine bir zamanlar o kitabı yazan çocuk olarak tanıtıldı. Sonra sıra Stevie’ye geldi.

“Suç araştırmaları yapıyor,” dedi Janelle.

“Suç araştırmaları mı?” diye tekrarladı David. “Nasıl yani?”

“Aynen öyle,” dedi Stevie.

“Çok fazla Discovery ID izliyor olmalısın,” dedi David.

Aslında doğrudu. Cinayetlerden bahseden bir televizyon kanalından bahsediyordu. Ama izlediğini söylemedi. “Kriminoloji ve ona benzer şeylerle ilgileniyor,” dedi Janelle biraz da savunur gibi. “Ve Ellingham hadisesi hakkındaki her şeyi biliyor. O yüzden burada.”

“Ne yani, vakayı çözmek için mi buradasın?” diye sordu.

Stevie nefes almaya çalıştı.

Evet, plan öyle sayılırdı. Ama bunu kimse dile getirmemeliydi, bu şekilde konuşulmamalıydı. Tüm gün boyunca aheste aheste süzülüp en tepeye çıkmış olan hayallerini elinden almış, o tepeden aşağıya fırlatıp atmıştı. Hayalinden kalan parçalar, yurdun her yanına dağılmıştı.

“Söylemeyecektin, değil mi?” dedi David. Bakışları ıslıl ıslıl ve keskindi.

Oturdukları köşede garip bir sessizlik oldu. Buna son vermek için Ellie kendini kanepenin kenarından David’in kucağına attı.

“Çözüldüğünü sanmıştım,” dedi Stevie’ye. “Öyle olmadı mı? Birisi itiraf etmedi mi?”

“Birisi suçlu bulundu,” dedi Stevie. “Ama muhtemelen o yapmadı. Kabul etti çünkü...”

Arkalarında bir kahkaha patladı ve Ellie neler olduğunu görmek için yukarı baktı. Hiç kimse suça teşebbüs ederek tutuklanmış olan yerli anarşist Anton Vorachek'in neden suçu kabul ettiğini konuşmak istemiyordu.

"Kabul etti çünkü mahkemedeydi..." Stevie devam etmeyi denedi.

Az önce herkesin dinlediği anın aksine şimdi dans başlıyordu ve David pis pis sıırıyordu. Janelle, Vi ve Nate de rahatsız olduklarını belli etmemeye çalışıyorlardı.

Sıranızın geçtiğini bir şekilde anlıyordunuz.

Nereden geldiği belirsiz bir şişe ortaya çıktı. Biraz Ellie içti. David pas geçti. Janelle, Nate ve Stevie'nin olduğu tarafa uzattılar ama hepsi başlarını hayır dercesine iki yana salladı. Stevie başkalarının içtiği şişeden içmenin iğrenç olduğunu düşündü. Locard'ın değişim prensibi kuramını düşündü: Her temas iz bırakır. Bu durumda iz, şişedeki tükürük kalıntılarıydı. Ellie ve David, birinci sınıfları yalnız bırakıp ikinci sınıftan başkalarıyla konuşmaya gittiler.

"Eğlenceli birine benziyor," dedi Janelle yapmacık bir neşyle.

Nate'in içi yalan söylemeye el vermedi.

"Biraz daha iyi hissediyorum," dedi Stevie'ye. "Senin durumun benimkinden fenaymış."

Gece hep endişeyi de beraberinde getirirdi. Gece zordu.

Saat gecenin üçüydü ve Stevie tamamen uyanıktı. Panik atak geçirecek olsaydı, muhtemelen bu gece geçirirdi. Yeni okul, yeni başlangıç, yeni arkadaşlar, daha önce hiç evinden ve arkadaşlarından birkaç günden fazla uzak kalmamışken dağın başında yepyeni bir yerde kalmak. Gece olunca hava serinlemişti ama odanın içi hâlâ biraz bunaltıcıydı. Pencereyi açmasıyla içeriye kocaman bir güve girdi. Hızla tavandaki

ışığa yönelip *pat* diye üstüne kondu.

“Bu hissi bilirim,” dedi Stevie, güveye.

Panik atakları on iki yaşındayken başlamıştı. Nedenini kimse bilmiyordu. Ailesi yardımcı olmaya çalışmıştı fakat yetersiz kalmışlardı. Tedaviyle bir kısmını atlatsa da geri kalanını okuldaki rehber öğretmeninin yardımıyla ve internetteki bilgileri neredeyse yalayıp yutarak çözmeyi başarmıştı.

Panik ataklarının seyrekleşmeye başlamasının üzerinden bir yıl üç ay geçmişti ve en son geçirdiği büyük atak da en az altı ay önceydi. Ama gece olunca kaygıları artıyordu. Uyku-
dan önce hâlâ odasında bir ileri bir geri yürüyerek yatağına göz atıyor, o gecenin de freni patlamış bir araba gibi son hızla atan bir kalple yatağından fırladığı gecelerden biri olup olmayacağını merak ediyordu.

Pencerenin altına oturdu ve gözlerini kapatıp ensesini okşayan meltemin tadını çıkardı. Nefes al. Nefes ver. Say. Bir. Nefes al. Nefes ver. İki. Düşüncelerini serbest bırak.

Söylemeyecektin, değil mi?

Aldırma.

Eve her zaman gelebilirsin.

Boş ver, gerçekten. Çıkar aklından.

Senin durumun benimkinden fenaymış.

Gözlerini açıp dolabına şöyle bir baktı. Bir tane Ativan içip vurup kafayı yatabilirdi ama sabaha sersem gibi olurdu.

Yok. Başaracaktı. İyi olacaktı.

Bu yüzden diğer ilacına döndü, cinayet öykülerine.

Stevie cinayet öykülerine küçüklüğünden beri bayılırdı. Ataklar geldiğinde bu öyküler onun kurtuluşu oluyordu. Gece uykusu kaçtığında onu oyalayacak cinayet romanları, gerçek suç kitapları, diziler ve internet yayınları vardı. Asit banyosunda yok edilen cesetler, Lizzy Borden ya da H. H.

Holmes okumak, otoyol cinayetleri, karanlık sırları olan sessiz sakin bir komşu, surlardaki cesetler ve gizli parmak izleri, içlerinden birkaçının hayatta kalmayacağını bildiğiniz akşam yemeğine davetli on üç misafir... Bunları okumak pek çok kimse için yatıştırıcı olmayabilirdi. Bunlar Stevie'nin üzerinde çalışması gereken problemlerdi ve cinayetlere kafa yordugunda ataklar gelmiyordu.

Böylece Stevie gizem çözme makinesine dönüştü, okulda ders aralarında ya da alışveriş merkezindeki kafede kahve çekirdeği kutularını doldururken kulaklarında polisiye hikâyeler yankılanıyordu. Bu hikâyeler yeterli olmuyordu. İnternette Websleuths topluluğuna katıldı, orada kendisi gibi olan, faili meçhul vakaları araştıran insanlar buldu. Orada öğrendiği Ellingham cinayeti kanını dondurdu.

Evet, onun bu cinayeti çözmesi ihtimal dışı görünüyordu. On altı yaşında Pittsburgh'de yaşayan bir kızdı. Bu cinayet ise onlarca yıl önce gerçekleşmişti. Herkes çözmeye çalışmış; FBI, hatta çok sayıda işinin ehli (ya da değil) dedektif bile yapmamıştı. Öyle ki binlerce insan için bu olay saplantı haline gelmişti. Bir dahi olan Ellingham ne olduğunu bizzat çözmeye çalışmış, ancak araştırmaları ölümüne neden olmuştu.

Sen sadece Ellingham Hadisesi'ni çözmekle kalmadın.

Gözlerini dikip kalın, boyalı duvarlara ve olası gizemlerine baktı.

Zeki değildi. O Stevie Bell'di ve Ellingham Akademi'ye kimseden yardım almadan girmişti. Yanlışlıkla kabul edilen öğrenci olmuyordu.

Tabii eğer *hata* yapmamışlarsa.

Ya yaptılarsa? O güne dek yaptıkları ilk hata o olduysa? Neden yapmışlardı bunu ona?

Yok. Yok. Hayır. Hayır.

Stevie internetteki yayınlardan birini açıp yere oturdu ve kapalı kalmış bir kutuyu açtı. Kusursuz düzenlenmiş çıktılar

ve fotokopilerle dolu bir sürü kalın dosya, ağır bir koli bandı rulosu ve ağır bir makas çıkardı. Kutuyu boşalttıktan sonra kenarlarını açarak düzledi ve kanatları keserek dikdörtgenlerin düzgün ve eşit görünmesini sağladı. Hızlı çalışıyordu, aklı dinlediği şeyle yaptığı iş arasında bölünmüştü.

Polisiye roman ya da filmlerde her zaman kurban ve şüphelilere ait görselleri, haritaları ve grafikleri tek bir yerde toplamak için bir vaka panosu olurdu. Bir şeyi enine boyuna düşünmeniz gerektiğinde başvurabileceğiniz bir görsel referanstı bu pano aynı zamanda.

En tepeye üç fotoğraf koydu: Iris Ellingham, Alice Ellingham ve Dottie Epstein. Kaçırılma hadisesi gerçekleştiğinde Büyük Köşk'ün nasıl görüldüğüne dair kat planları da vardı. Vaka panosu yavaş yavaş şekillenmeye başlıyordu.

Panonun tam ortasına, dilden dile dolaşan şu meşhur kanıtı koydu: Şeytanın Ta Kendisi'nin mektubunu.

İşte! Bir bilmece! Başlasın eğlence!

İp mi yoksa silah mı deyince.

Bıçaklar keskin, parıltısı tuzak,

Ki zehir yavaş, son pek uzak.

Yangın bir şölen, boğulmak yavaş,

İpe asılırsan işin hepten yaş.

Kırık bir baş, acı bir düşüş,

Duvara çakılan araba bir düş.

Hani şu çocuklar var ya yaramaz,

Bombaların sesi onlardan haylaz.

Hangisi? Hangisi? Yok mu bir cevap?

Saklanmak hiç yok, koşmaksa azap.

Ha ha!

*Saygılarımla,
Şeytanın Ta Kendisi*

Mektubun kendisi soruşturma kargaşasında kaybolmuş ve bu nedenle analiz ya da parmak izi kontrolleri yapılamamıştı. Geriye kalan yalnızca tek bir fotoğraf vardı: Ellingham Malikânesi'ne olaydan bir hafta önce gelen fazla açık, dehşet verici bir haber kupürü. El yazısından tanınmamak için kullanılan iğrenç, klasik bir yöntem olan dergi ve gazetelerden kesilmiş sözcüklerle oluşturulmuştu.

Ellingham Hadisesi'nde insanı şaşırtan çok sayıda nokta vardı ancak bu Stevie'nin sürekli geri dönüp baktığı tek şeydi. Meçhul biri tarafından yazılmış, "Ben kötüyüm. Niyetim size zarar vermek. Şu anda içinize korku salarak size zarar veriyorum. Bıçak bizzat benim. Ben Şeytanın Ta Kendisiyim," diyen bu tuhaf açıklamaydı.

Ucuz bir şaka gibi görünüyordu. Fazlasıyla karmaşık olması dışında. 1930'larda tanınmış bir kimseyi taciz etmek kolay bir iş değildi. Bir yığın dergi ve gazete alıp ihtiyacınız olan harfleri bulup özenle kesmeniz ve eğri büğrü bir düzenle yapıştırmanız, sonra da nasıl bir etki yaratacağını asla bilmeden postaya vermeniz gerekirdi.

Kendini *Şeytanın Ta Kendisi* diye tanıtmak neyin nesiydi acaba? Ya da geleceğini önceden haber vermek?

Stevie panoya bir fotoğraf daha ekledi: Anton Vorachek. Stevie'yi (ve diğer kişileri) Vorachek'in masum olduğuna inandıran Şeytanın Ta Kendisi'nin mektubuydu. Vorachek İngilizceyi çat pat konuşabiliyordu, güçbela konuştuğu bir dilde *şiiir* yazmış olamazdı herhalde, hem de Dorothy Parker tekniğiyle. Hiç kimseye mantıklı gelmemişti ama Vorachek adına senetler bulunmuştu. Hiç kimse ondan hoşlanmıyordu ve Vorachek mahkemede suçu kabullenmişti.

Şeytanın Ta Kendisi ise vakanın üzerine gulyabani gibi çökmüştü.

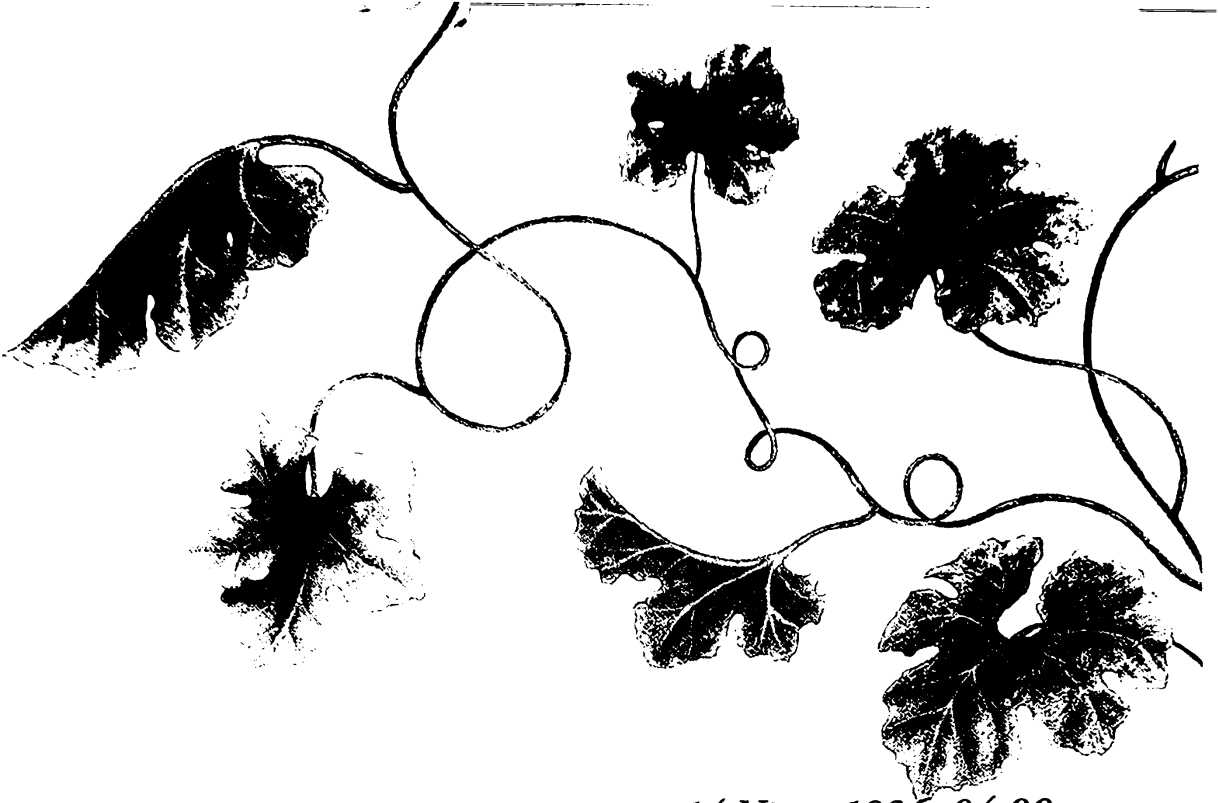
Sonraki bir saat içinde Stevie görselleri bir araya getirip dosyaları düzenledi. Dosyalarda kat planları, yapılan görüşmelerin kopyaları ve polis raporları vardı. Hepsini toplaması, yardımsever bir kütüphaneci ve Websleuth grubunun desteği ile olsa da epey uzun sürmüştü. Bu bilgi yığınının çıktısını almak için iki toner kartuşu ve Edward King kampanyasına ait bir kutu kâğıdı bitirmişti. Ve *yığın* kesinlikle doğru kelimeydi. Çok fazlaydı. Stevie, dosyaları ve kâğıt tomarlarını tekrar tekrar inceleyebilmek için yakınında tutmayı seviyordu. Olaya ilgi duyan başkaları da Ellingham'a gelmişti elbette. Bir kısmı henüz internet yokken geldiklerinden Stevie'nin eriştiği bilgilere sahip değillerdi. Ve diğerleri de...

Hayır. Stevie'deki tutku onların hiçbirinde yoktu. Bir konu hakkında bilgi sahibi olmak için yanıp tutuştuğunuzda, diğerlerinden farklı olduğunuzu anlıyordunuz. Kelimeleri bilen, boşlukları ve bozulmaları sezen kişi olmak bambaşkaydı. *Asıl olayı anlayan* kişi, Stevie'ydi.

Stevie panosunu hazırlayıp belgelerini düzenli bir şekilde masasına ve kitaplığına dizmeyi bitirdiğinde gün ağarıyordu. Pencereye yaklaştığında hafif, tatlı bir meltemin estiği yumuşacık, sıcak bir sabah onu karşıladı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Cinayetin can alıcı sahnesi, dedektifin girişiyle başlar. Sahne, Sherlock'un oturma odasıdır. Büyük otelin lobisinde bıyıkları ağdalı, ufak tefek Belçikalı bir adam gözüktür. Kasabada zehirli kalemle yazılmış mektupların dolaştığı bir dönemde, örgü çantalı kibar bir yaşlı kadın yeğenini ziyarete gelir. Özel dedektif, gecedен kalma bir halde ofise gelir ve sigara içen, gizemli şapkalı kadını bulur. İşte olaylar o zaman değişmeye başlar.

Dedektif, Ellingham Akademi'ye gelmişti.

14 Nisan 1936, 04:00

George Marsh'ın arabası Ellingham Mâlikanesi'nin ön kapısında durdu, iş tulumları giymiş, elleri tüfekli iki adam onu selamladı. İlerlemesini işaret ettiler ve o da *Ford Model B* arabasını birkaç saat içinde ikinci kez geçtiği tehlikeli Ellingham yoluna doğru sürdü.

Albert Ellingham ve Robert Mackenzie yolda onu bekliyorlardı. Mackenzie paltosuna sarınmıştı ama Ellingham soğuk havadan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Arabanın kapısına koşturdu ama gördüğü şey karşısında şaşkına döndü.

“Ne oldu? Neredeler? Yüzün! Ne oldu?”

Marsh'ın çenesindeki ve gözünün etrafındaki morluklardan ve sol yanağındaki derin yaradan bahsediyordu. Sol gözü öyle şişmişti ki neredeyse kapanmıştı.

“Orada değillerdi,” dedi Marsh, arabadan inerken.

“Ne demek Orada değillerdi? Onları görmedin mi?”

“Batı Bolton'a doğru döndükten sonra bir kilometre kadar ilerlemiştim ki bir araba yolu kapattı. Arabadan inmemle beni pusuya düşürdüler. İki bin daha istiyorlar. Iris ya da Ali-

ce'e dair hiçbir işaret yoktu."

Robert öfkeyle içini çekti.

"Haklıydın, Robert," dedi Ellingham. "Fazlasını istiyorlar. Öyleyse bulacağız. Ne kadar vaktimiz var?"

"Yirmi dört saat," diye cevap verdi Marsh. "Bir telefon daha gelecek. Bu gece saat on birde Church Caddesi'ndeki telefon kulübesinde birinin beklemesini söylediler. Parayı senin teslim etmeni istediler ama beni kabul etmelerini sağladım."

"Artık kesinlikle polisi ve FBI'yı aramalıyız," dedi Robert, Marsh'a. Birinin J. Edgar Hoover'ı harekete geçirmesini sağlayabiliriz. Bu şekilde devam edemeyiz."

"Polisi olaya dahil ettiğiniz için fidyeyi artırdık dediler," dedi Marsh. "Yani beni."

"Polisi karıştırmamızı istemiyorlar," dedi Ellingham. "Ne istiyorlarsa verebilirim."

"Bunun sonu gelmeyecek," diye karşılık verdi Robert, gerginlikten çatallaşan sesiyle. "Sen onlar için sonsuz bir para kaynağısın. Anlamıyor musun?"

Bir baykuş, acı bir çığlık atarak tepelerinden uçtu.

"İçeride konuşsak iyi olacak," dedi Marsh alçak sesle. "Sesimiz duyulabilir."

Büyük Köşk bir hayli sessizdi ama hareketsiz değildi. Dağın tepesinde elektrik genellikle dengesizdi. Ana salondaki ışıklar titreşip söndü. Olanlardan ev de etkilenmiş gibiydi. İş tulumları içindeki iki adam kapının hemen iç kısmında, silahları tetikte bekliyordu. Allak bullak olmuşlardı, gergin bir haldelerdi ve Marsh'ın ezik ve çürük içindeki yüzünü görmek, endişelerini gidermek konusunda hiç faydalı olmamıştı. Uşak Montgomery hâlâ uyanıktı ve hizmet etmeye devam ediyordu.

"Su ve sargı bezi getireyim mi, efendim?" diye sordu.

“Ne?” dedi Ellingham. Sonra Marsh’ın yaralarını hatırlayarak eliyle savuşturdu. “Evet, evet. Getir.”

Ellingham, ofisteki içki masasına huzursuzca yürüyüp titreyen elleriyle kendisine ve dedektife viski doldurdu.

“Evdekilere ne söyledin?” diye sordu Marsh. “Bayan Ellingham ve Alice’in dönmediğini fark etmiş olmalılar.”

“Her zamanki tehditlerden biriyle karşı karşıya olduğumuzu söyledim,” dedi Robert. “Anarşistler. Biz olayı çözümlene kadar Bayan Ellingham’ın geceyi Burlington’da bir arkadaşında geçireceğini söyledik.”

“Sence inandılar mı?” diye sordu Marsh.

"Pek sanmıyorum."

Birkaç dakika boyunca üçü de sessizliğe gömüldü. Marsh sandalyelerden birine çöktü. Ellingham ateşin başında dikiyordu, şöminenin kapağını sıkıca kavramıştı. Mackenzie oturup mektubu bir kez daha inceledi. Elinde su ve sargı beziyle Montgomery göründü. Marsh yüzündeki kanı sildi.

“Onları geri alacağız,” dedi Ellingham birdenbire. “Ne istiyorlarsa vereceğiz. Iris çok güçlü ve becerikli. Kendisini ve Alice’i idare edecektir.”

“Haddim değil ama,” dedi Robert, “bu koşullarda açık sözlü olmalıyım. Bayan Ellingham becerikli, güçlü iradeli ve atletik bir kadın. Birinci sınıf bir yüzücü ve kayakçı. Kızı ve kendisi için mücadele etmeden teslim olacağını mı düşünüyorsunuz? Savaşacaktır. Zaten şimdiden bir sürü hata yaptık. Polisi aramayı geciktirdiğimiz her dakika onu tehlikeye atmış oluyoruz.”

“İşin içine birini karıştırmış olmamızdan zaten rahatsızlar. Marsh’a yaptıklarına baksana! Bu işi başarabiliriz! Daha fazla dikkat çekmeden onlara istediklerini vermiyoruz.”

“O hususta seçeneğimiz olmayabilir,” diye karşılık verdi Robert. “Biz elimizden geleni yapsak bile bunun duyulmama

ihtimali var mı sizce? Evde yaklaşık yirmi kişi var, okul da var. Ayrıca çalışmak için birkaç saat içinde yüz adam daha çıkıp gelecek. Basından nasıl saklayacağız?”

“Bu haftanın işlerini iptal edin. Adamlara ödemelerini yine de yapın.”

“İnsanları susturmak için bu yeterli değil,” dedi Robert. “Gün ağardığında tüm Burlington bu olayı duymuş olacak.”

Ellingham, şiş dudaklarının arasından dikkatlice viskisini yudumlayan Marsh’a baktı.

“Söz konusu parayı yarın alabilir misin?” diye sordu Marsh.

“Burlington Bankası herhangi bir bildirimde bulunmadan bu boyutta bir para çekme işlemini gerçekleştiremez,” dedi Ellingham. “Robert, New York’tan birine haber ver, banka açılır açılmaz orada olsun ve sonra da parayı uçakla hemen buraya getir. Bağlantılarımızı bir araya getirelim. Para, pilotlar. Herkes uyanık olsun. Arazinin tamamen güvende olduğundan emin olmam gerekiyor.”

Ellingham gidince, Marsh ve Mackenzie ateşin ışığında dikkatle birbirlerine baktılar.

“Hoşnutsuzluğunu anlıyorum, Mackenzie,” dedi Marsh. “Benim de hoşuma gitmiyor. Fakat şimdilik bu şekilde davranmak zorundayız.”

“O mektup... *İp mi yoksa silah mı deyince. Bıçaklar keskin, parıltısı tuzak. Saygılarımla, Şeytanın Ta Kendisi.* Bu notu yazan kişi, bir kaçırılma olayından değil bir *cinayet*ten bahsediyor!”

“Yirmi dört saat bu şekilde hareket edeceğiz,” dedi Marsh. “Bunu yapan her kimse, burayı çok iyi biliyor. Gözlerinin üzerimizde olduğunu farz edelim. Eğer burası FBI akınına uğrarsa, panikleyip, düşünmeden hareket edebilirler. Sakin kalıp dediklerini yapacağız.”

Ellingham yeniden ofisin kapısında göründü.

“Dediklerine göre öğrencilerden biri kayıp: Dolores Epstein adında bir kız. Neden kaybolduğunu araştırmamız gerekiyor. Olayla bağlantılı olmak zorunda. İyi bir kız. Kaçacak bir öğrenci değil. Yüce Tanrım, öğrencileri korumamız gerekiyor. Yaşananları kimse bilmemeli. Hepsini bir bahaneyle buradan çıkarmak zorundayız.”

Robert Mackenzie bitkin bir halde gözlerini kapadı. Gerçekleşmek üzere olan bir felaketi izliyormuş ve durdurmak için hiçbir şey yapamıyormuş gibi hissediyordu.

8

Ertesi sabah Stevie, yabancı bir yatakta zınc diye uyandı. Bir önceki geceki çalışmaları yerde duruyordu. Özenle seçtiği mavi plastik kutuya, şampuanı bir tarafa koyup, duş jeli ni ortaya yerleştirip jileti dik bir şekilde koyabileceği doğru yeri arayarak banyo malzemelerini sıralarken Ellinghamların yüzleri tepeden onu izliyordu. Pijamasının altını ve sabahlığını giydi, parmak arası terliklerini ayağına taktı, kutuyu alıp kapalı kapının önünde tam iki dakika dikilerek koridora çıkmak için ihtiyacı olan cesareti toplamaya çalıştı.

Çok tuhaftı. Neden bu kadar tuhaftı? Buranın bir yurt olduğunu biliyordu. Daha önce geceyi arkadaşlarının evlerinde geçirdiği olmuştu. Ama bu başkaydı... Bunlar, birlikte yaşayacağı insanlardı ve bir kısmı erkekti. Hatta yarısı erkekti.

Ne fark eder? Üzerinde sabahlık vardı... Ne olacaktı ki?

Kapıyı açtı. Koridorda kimse yoktu. Kendini zafer kazanmış gibi hissederek düzenli ve telaşsız adımlarla banyoya ilerledi. Üst katta başka bir banyo daha vardı. Dolayısıyla yurttaki herkesin bu banyoya toplanması pek olası değildi. Banyo çok büyük değildi ve içerisi çoktan buhar olmuştu, duşlardan biri de doluydu.

Stevie elindeki kutuyu pencerenin önüne koyup banyonun dışarıdan görünmediğinden emin olmak için penceredeki buzlu cam kaplamayı inceledi. Duş perdesi açıldı ve içeriden üzerinden sular damlayan Ellie çıktı. Aslında havlusu vardı ama onu saçını kurulamak için kullanıyordu. Geri

kalan her yeri meydandaydı.

“Hey, selam,” dedi. “Şu anda su biraz soğuk. Üzgünüm.”

Arkasında sıırsıklam ayak izleri bırakarak yanından geçti. Kapıya vardığında havluya sarınıp vücudunun önemli kısımlarını kiti kiti kapattıktan sonra dışarı çıktı.

“İşte bu özgüven,” diye düşündü Stevie.

Ellie’nin ayakları da çıplaktı. Stevie aptal terlikler giymişti. Annesi bu terlikleri bir saniyeliğine bile çıkarırsa ayaklarının korkunç mikropların saldırısına uğrayacağına ikna etmişti onu. Duş temiz görünüyordu ama yine de yapamazdı işte.

Ayrıca su, biraz soğuk değildi. Çok soğuktu.

Yine de yorgun uyandığınız bir yaz sabahında başınıza gelebilecek en kötü şey soğuk bir duş değildi. Dağdan gelen doğal kaynak suyuydu. (Şebeke suyu ya da başka bir şey de olabilir ama buz gibi suyun altında dikilirken dikkatinizi dağıtmak için kendi kendinize güzel hikâyeler uydurmanız önemliydi.)

Janelle çoktan çiftlik evi masasına oturmuş bir kâse mısır gevreği yerken dikkatini tabletine vermiş bir şey okuyordu. Pix hamağa yerleşmiş örgü örüyordu. Başka uyanmış olan yok gibiydi.

“Günaydın!” dedi Pix. “Kahvaltılıklar mutfakta.”

Stevie mutfaka geçip hemen kahveye davrandı. Küçük mutfakta etrafına bakınıp mısır gevreği konteynırlarını ve buzdolabını inceledi.

Birdenbire yanı başında beliren kâseyle yerinden sıçradı.

“Bedava,” dedi David. “Pix, gevrekleri sayıp fatura etmiyor.”

Stevie bunun parayla alakalı bir çeşit iğneleme olup olmadığından emin değildi. Kim böyle şeyler söylerdi ki? David gibi sabahın köründe daha afyonunuz patlamamışken arkanızdan gizlice sokulan insanlar söylerdi. Ailesinin fazla parası

olmadığını biliyor muydu acaba?

Oynamak mı istiyordu? Öyleyse oynayacaktı. Cici kız olmana gerek yok, Stevie. Yeşil ışık.

David'i inceledi. Üzerinde önceki gece giydiği kıyafetler vardı ve saçında da hâlâ bir iki tane tüy vardı. Ya uyumamıştı ya da kıyafetleriyle uyumuştı. Stevie burnundan yavaşça nefes aldı. David'in nefesi şarap kokuyordu. Tahminen uyumayıp Ellie'yle kafayı çekmişlerdi.

Enteresandı fakat yeterli değildi. Daha dikkatli bak, Stevie. Gün ışığında yurdun karanlığında gördüğünden daha net görebiliyordu. Burnu uzun ve inceydi. Kâseyi ona uzatırken kolunda yukarıdan aşağıya uzanan kasları ve bileğindeki yıpranmış ama pahalı görünen saati dikkatini çekti. Kristal yüzeyi çiziklerle doluydu ama tamamen parçalanmamıştı. Deri kordonu aşınmış olsa da hâlâ sağlam gözükiyordu. Göz ucuyla saatin kadranına baktı: *Rolex*.

O an bir şey yakaladı. Kollarındaki bronzluk ve güneş yanıkları alışılmışın dışındaydı. Bir kolu kıpkırmızıydı, diğeri bronzdu. Aynı şekilde yüzünün de bir tarafı diğerinden daha kırmızıydı. Vücudunuzun yalnızca bir tarafını koruduysanız ya da uzun süre aynı yönde güneşlendiyseniz olabilecek, orantısız bir yanma haliydi bu.

"E," dedi kâseyi sıkı sıkı tutarken. Kâsesini *Froot Loops* yazan konteynırın altına koyup içini bolca doldurdu. "Californialı mısınız?"

"Herkesten bunu duyuyorum," dedi David kendine bir kupa alırken.

Stevie, çocuğun orantısız yanmış tenine bir daha baktı, güneşte yanıp soyulmuş teninde kalan izler, rengi açılmış güneş lekeleri. Ve sesi. O ağır, sakın Californialı havası yoktu.

"Yeni misin?" dedi Stevie.

"Nerede yeni miyim?" David'in sesinde ufak bir kızgınlık vardı. Güzel.

“Yani oraya yeni mi taşındın?” dedi Stevie, ağzına birkaç tane kuru *Froot Loops* sokuştururken.

“Sana bunu söyleten şey ne?”

Gülümsüyordu ama gergindi. Sesi biraz soğuktu. Taşınma olayı yeniydi ve koşullar iç açıcı değildi. Zengin çocuk, yeni taşınmış, konudan biraz rahatsız ve davranışlarıyla bu durumu belli ediyor, ilgiye ihtiyacı var.

“Tesadüfen fark ettiğim bir şey,” diye yanıtladı Stevie.

“Çok olur mu bu?” diye sordu David. Tebessümü yüzüne yayıldı ve dudakları ince bir çizgi halini aldı. Kahve makinesi sesler çıkarırken sırtını buzdolabına yasladı. Bileğindeki saati azıcık döndürdü.

Stevie bir süre bu hareketi izledi. David durdu, Stevie’nin neye baktığını fark etmişe benziyordu, o elini cebine soktu.

O saatle ilgili kötü bir şey vardı.

“Kenara çekilir misin?” dedi Stevie. “Süt almam lazım. Belki böylece paramın karşılığını da alabilirim.”

David, daha da kocaman bir gülümseme takınıp dolabın kapağından uzaklaştı.

“Elbette,” dedi. “Bayan dedektifin kahvaltı etmesi gerekiyor.”

Stevie, süt aldıktan sonra şişeyi yerine koyarken gülümseyerek David’e karşılık verdi.

“Baba meseleleri terapist gerektirir,” dedi.

David kahkaha attı – daha çok öksürür gibiydi. Stevie bir işaret bulmuştu. Anlaşılır ve basit bir işaretti ama tam yerine oturmuştu.

Bu kadar sohbet yeterliydi. Eğer konuşmaları bu şekilde sona ermiş olsaydı mükemmel olacaktı. Ama, tabii ki, kaçış yoktu. David de burada yaşıyordu. Masanın diğer ucunda bir yere oturup bakışlarıyla onu alt etmeye çalıştı.

Darmadağınık saçlarıyla sürünür gibi içeri giren Nate de

onlara katıldı. Bu sabah biraz daha zinde görünüyordu ve hatta herkese merhaba dedi.

“Pekâlâ,” dedi David biraz fazla yüksek bir sesle. “Bugün herkes ne yapıyor bakalım?”

“Danışman toplantıları,” dedi Janelle. “Nasıl geçiyor? Benimki Dr. Hinkle.”

“Büyük Hadron Çarpıştırıcısı’nın¹⁰ içinde kaybolmakla ilgili hikâyeler dinlemeyi sever misin?” diye sordu David.

“Çok!” dedi Janelle.

“O zaman sorun yaşamazsın. Seninki kim, Nate?”

“Dr. Quinn,” dedi Nate.

“Ah.” David başını iki yana salladı. “Yaralarını sar. Kan kokusunu hemen alır.”

“Ne?”

“Ya sen, Stevie?” Gülümserken dudakları yine ince bir çizgi halini aldı.

“Dr. Scott,” dedi Stevie.

“Kaptan Coşku!” diye karşılık verdi David. Stevie, örgü yapan Pix’i belli belirsiz sırtırken yakaladı. “Yerinde duramayan bir adam. Birlikte cinayet mi çözeceksiniz?”

“David,” dedi Pix.

“Sordum sadece,” diye cevap verdi David.

“Kan derken neyi kastettin?” Nate sormaya devam etti. “Zor biri mi?”

“Sadece ağlamanın utanılacak bir şey olmadığını hatırla,” diye yanıtladı David. “Sonrasında yani. Bekâretimi kaybettiğimde benim yaptığım gibi.”

¹⁰Large Hadron Collider: Dünyanın en büyük ve en güçlü parçacık çarpıştırıcısı; şimdiye kadar inşa edilmiş en büyük, en karmaşık deneysel tesis ve dünyadaki en büyük tek makine. 175 m derinliğinde, Fransa-İsviçre sınırının altında ve Cenevre, İsviçre yakınlarında olup 27 kilometre (17 mil) uzunluğunda bir tünel çevresinde uzanır. (ç.n.)

“*David*,” dedi Pix yine. “İnsanları korkutma. Dr. Quinn iyi biri. Endişelenmene gerek yok, Nate.”

Stevie şu bekâret meselesine takıldı. Şaka mıydı bu? Öyle olmak zorundaydı. Ne anlama geliyordu ki? Şu, kendini önemli göstermek için gerçekten eleştiriye açık bir şey söylediğiniz anlardan mıydı? Bekâret sözcüğünü cümledeki diğer tüm sözcüklerden daha yüksek sesle mi söylemişti ne? Stevie’nin bekâretinden mi bahsediyordu acaba?

Ah, şimdi de onu izliyordu. Lafını mayın gibi öylece oraya koymuştu.

Stevie ağzına *Froot Loops* doldurdu ama keyfini çıkaramadı. Şekeri dişlerine yapıştı.

“Kitabım hakkında çok soru sorar mı?” diye sordu Nate.

“Ne gibi mesela?” dedi David. “Konusu gibi mi? En iyi dragon mu?”

“Bitirdim mi, üzerinde mi çalışıyorum, gibi sorular.”

“Ah,” dedi David. “Evet. Muhtemelen öyle şeyler sorar. Kan grubun ne bu arada? Lazım olursa diye soruyorum.”

“*David*.”

David ellerini havaya kaldırdı. “Şaka, şaka. O benim şaka yaptığımı biliyor. Öyle değil mi, Nate?”

Nate hiç de biliyormuş gibi görünmüyordu. Ve sessiz sakin izleyen Janelle de artık araya girmeye hazırды.

“Bugün benimle gelsene, Stevie,” dedi Janelle. “Gidip atölyeyi kontrol edeceğim. Kaynak malzemelerini nerede muhafaza ettiklerini görmem lazım. Lehim lambamı kullanmak için sabırsızlanıyorum.”

Tam lehim lambası derken Hayes geldi, duştan çıkmıştı. Saçları kafasına yapışıkty. David’in aksine eski moda beyaz bir şortla mavi gömlek giymişti. Sabahın bu saatinde bile hâlâ garip bir biçimde iyi görünüyordu. Gözleri hariç. Kan çanağı gibiydiler.

“Kaçta kalktın?” dedi David şöyle bir bakarak. “Yoksa uyumadın mı?”

“Az uyudum,” dedi Hayes kurnaz bir gülümsemeyle.

“Olamaz,” dedi David. “Düğüne hepimiz davetli olacak mıyız? Beth de mi?”

Hayes omuz silkerek sandalyelerden birine çöktü.

“E,” dedi David. “Şimdi sen ünlü falan mısın?”

“Falan diyebiliriz,” dedi Hayes gülümseyerek. “Evet. Olabilir.”

“Zombi işi büyük iştir,” dedi David. “İnsanlar hortlaklara bayılıyor.”

“Tam olarak benim hayatım,” dedi Stevie. “Monroeville Alışveriş Merkezi’nde çalışıyorum.”

Hayes karşılık vermedi.

“Pittsburgh’de,” dedi Stevie. “Monroeville Alışveriş Merkezi.”

Hayes kafasını kaldırıp Stevie’ye gülümsedi ama daha çok *söylediğin-şey-hakkında hiçbir-fikrim-yok* gülüşüydü bu. Stevie, anne ve babasının arada sırada ona attığı bakışların aynısını görür gibi oldu ve yanakları yanmaya başladı.

Nate, yulaf kâsesinin sütlü derinliklerinden kafasını kaldırıp önce Hayes’e, sonra Stevie’ye baktı.

“Zombiler hakkında yazmayı istemene ne sebep oldu?” diye sordu Janelle, normal bir sohbet sürdürebilmek için yapılmış gibi görünen bir cesaretle araya girerek.

Rüküş bir harem pantolonu ve üzerinde *DAHA ÇOK SANAT* yazan bir gömlekle Ellie yalpalayarak içeri girdi. Selam vermek yerine oturup çıplak ayağını masanın üstüne gelişi güzel koyup bir süre inceledi.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Hayes. “Geçen sene Florida’ya evime gittim, birkaç gün sörf yaptım ve öyle aklıma ge-

liverdi. Bazen uzaklaşıp düşünme fırsatı yakaladığında aklına bir fikir gelir.”

“Fikrin nereden geleceğini asla bilemezsin,” dedi Ellie. “Paris’te oturup biraz şarap içip kendiliğinden gelmesini beklerdik.”

“P. G. Edderton’la bir film projesi için görüşüyor gibiyim.”

“P. G. Edderton mı?” diye sordu Nate. “*Silver Moonlite Motel*’in yönetmeni P. G. Edderton mı?”

“Sadece konuşuyoruz,” dedi Hayes nazik bir tebessümle. “Ama, evet.”

Ellie bile fark etmişti. P. G. Edderton kendisinin bileceği türde bir yönetmendi. Binlerce ödül alan, herkesin aklına kazınan cümlelerle dolu, çılgın yaratıklarla alakalı alışılmadık sanatsal filmler yapmıştı.

“Güzel,” dedi David. “Sana iyi şanslar.”

Kastettiği şey yine net değildi. Kulağa iyi bir dilekmiş gibi gelmiyordu.

“Hazırlansanız iyi olur çocuklar,” dedi Pix, odalara çıkan merdivenlerin başından. “Katılmanız gereken toplantılarınız var.”

Ellingham’daki gerçek hayat onları çağırıyordu.

Stevie, Vermont sabahının berrak güneşinde yılan gibi kıvrılan patikalar boyunca ağaçların gölgesinde Büyük Köşk'e yürüdü. Muazzam büyüklükteki ön kapının zilini çaldı. Eskiden olsa kapıyı Kâhya Montgomery açardı. Vakayla ilgili kitaplarda adı çok geçiyordu. Ellingham personelinin başıydı, İngiltere'de eğitim görmüş, soyluların hizmetinde bulunmuş ve Ellingham Köşkü'nün başına geçirilmek için Newport'daki güzelim evlerin birinden çalınmıştı. Kaçırılma olaylarından sonra hizmette kalmıştı ancak yıkılmış ve sarsılmıştı, birkaç yıl sonra da vefat etmişti.

Artık uşak falan yoktu. Yalnızca kapının açıldığını belirten bir ses duyuldu o kadar. Kocaman bir boşluğa doğru adımını attı. Güvenlik Larry giriş kapısının hemen yanındaki masasında gölgelerin arasında oturuyordu.

"Dr. Scott, öyle değil mi?" dedi.

Stevie başını sallayarak onayladı.

"Şöyle otur," dedi büyük şöminenin başındaki sandalyeleri işaret ederek. Çoktan gelmiş olan birkaç kişi vardı, içlerinden biri de tüm dikkatini telefonuna vermiş bir şeyler yapan Germaine Batt'ti. "Sıran geldiğinde merdivenlerden çık, koridorda ilerleyip sola dön," dedi, başının tam üstündeki asma katı göstererek. "Binanın ön kısmındaki en son oda onun."

"Iris Ellingham'ın eski yatak odası," dedi Stevie, tavana doğru kafasını kaldırarak.

“Doğru,” dedi Larry arkasına yaslanırken. “Vakayla ilgiliniyorsun, öyle mi? Hakkında yazılmış kitaplardan hangisi favorin?”

“Sanderson’ın yazdığı *Murder on the Mountain*,” dedi Stevie hiç tereddütsüz. “Tarzı sinir bozucu ama bence vakayı derinlemesine araştırmış.”

“İyi bir kitap,” dedi Larry başıyla onaylayarak. “*Ellingham Case Files*’ı okudun mu?”

“Bence olayı yeterince anlamadan hükümler vermiş,” dedi Stevie.

Larry yine başını salladı.

Büyük Köşk serindi ve 1930’dan beri içeride birinin sigara içmiş olması pek mümkün olmasa da hafif bir sigara kokusu vardı. Stevie bu bina hakkında çok fazla şey biliyordu. Bu ana salon Hindistan’dan ithal edilen gül ağacından yapılmıştı. İki buçuk metre yüksekliğindeki şömine ise *Michelangelo* mermerinin bulunduğu İtalya’nın Carrara bölgesinden alınmış pembe mermerden yapılmıştı. Aksesuarlar, projede çalışan altı mimardan birinin elleriyle seçtiği Avusturya kristalindendi. İç içe geçmiş çiçekler ve gizlenmiş kuşlardan yapılmış çatısıyla bir kış bahçesinin de dahil olduğu her yerde görülen vitraylar, Glasgow Sanat Okulu tarzındaydı (ki bu Stevie’nin ne olduğundan emin olamadığı süslü bir şey manasına geliyordu).

“Stevie? Stevie Bell?”

Adını duyunca kafasını kaldırıp sesin geldiği yöne baktı. Üst katta *Bana Charles De* tırabzana yaslanmış aşağıya bakıyordu. Fosfor yeşili tişört ve keten pantolon giymişti, saçları uçuş uçuş, okul çocuğu dağınıklığındaydı.

“Yukarıya gel,” dedi *Bana Charles De*. Merdivenlerin başında onu karşılayıp tokalaşmak için elini uzattı.

Yanındaki kapıdan bir kadın çıktı. Stevie’nin gözüne çarpan ilk şey, kadının fazlasıyla suni, hafif ısıltıları olan siyah

topuklu ayakkabılarının daha da belirginleştirdiği uzun boyuydu. Kadın döndüğünde bir an için altında kırmızı bir şey olduğunu gördü. Stevie moda uzmanı değildi ama böyle bir topuklu ayakkabının ve aynı şekilde böyle hoş kesim bir kalem eteğin, bluz mu kazak mı olduğu belli olmayan, üstündeki dökümlü ve kıvrımlı kocaman şeyin pahalı olduğunu biliyordu. Uzun saçları kumral ve sarı gölgelerle büyük bir özenle boyanmıştı. Telefonuyla meşguldü.

“Günaydın, Jenny,” diye seslendi Charles.

“Selam,” dedi başını kaldırmadan. Telefonunda yazdığı şeye bir saniye bile ara vermeden kasıla kasıla yürüdü. Saygısız tavrını fark etmemek imkânsızdı. Stevie eski okulunda hiç böyle bir şey görmemişti. Charles gülümseyerek çok iyi bir şekilde durumu örtbas etti.

“O Dr. Quinn,” dedi Charles. “Birinci sınıfların tamamına Amerikan Tarihi ve Kültürü dersleri veriyor. Hadi gel. Ofisime gidelim.”

Gıcırdayan ahşap zeminin sesini bastırmak için yere yoluklar serilmişti. Bu kattaki kapıların her biri ağır, koyu renk ahşaptan yapılmıştı, kapı kolları dokununca canınızı yakacakmış gibi görünen keskin hatlı kristaldendi.

Iris ve *Bana Charles De'nin* odası olan son kapıya mantar bir pano asılmıştı. Üzerinde işaretler, küçük posterler ve çıkartmalar vardı: HER ŞEYİ SORGULA. UZAK DUR. BİLİMİ DENEYECEĞİM. SENİN GERÇEKLİĞİNİ REDDEDİYOR, KENDİ YERİME GEÇİYORUM. En büyük puntolarla yazılmış yazı tam ortadaydı ve kendisi tarafından yapılmış gibi görünüyordu. BANA MEYDAN OKU.

Bunlar tamamen ailesinin korktuğu şeylerdi ve Stevie'ye itici geldikleri kadar da heyecan verdiler.

Oda tamamıyla dönüştürülmüştü. Gümüş rengi soluk duvar kâğıdı muhtemelen orijinaldi fakat artık oda kitaplıklar, birkaç sandalye, bir masa ve ufak bir koltukla tıkabasa doluydu. Kitaplıkları dolduran, başka kitapların üstüne

yanlamasına yığılmış, yere istiflenmiş, koltuğun sırt kısmına koyulmuş, şömine rafına dizilmiş kitaplar her yerdeydi. Duvar da altı farklı diploma ve sertifika vardı, hepsi sağlam bir şekilde çerçevelenmişti – Harvard, Yale, Cambridge. Bir kürek takımının fotoğrafı, Cambridge’ten bir grup fotoğrafı vardı... Kıymetli ve uzun bir akademik kariyerin kanıtları her yerdeydi.

Charles eliyle sandalyeye oturmasını işaret etti. “Pekâlâ,” dedi. “İtiraf etmeliyim ki Stevie, seninki şimdiye dek okuduğum başvuruların en ilginçiydi.”

Stevie nefes aldı. “İlginç” kelimesi, şu belirsiz sözcüklerden biriydi.

“Buranın tarihi, suç ve ceza hükümleriyle çok ilgilisin. FBI’yla çalışmak ilginç mi?”

Stevie şiddetle başını salladı.

“Bu harika. Bakalım burada senin için neyimiz var.”

Gözlüklerini takmak için bir dakika ayırdıktan sonra dizüstü bilgisayarına baktı.

“Evet, senin ilgi alanlarından yola çıkarak şu programı düşündük. Anatomi, fizyoloji, istatistik ve İspanyolca dersleri alıyor olacaksın... Hem senin özüne hitap ediyor hem de ilgi alanlarına uyuyor. Hepsi çok faydalı. Sana, ceza adaleti ve Amerikan hukuk tarihi konularında birlikte okumalar yapacağın özel bir öğretmen tahsis ettik. Beden eğitimin için haftada üç kez yoga dersin var. Dr. Quinn’in edebiyat ve tarih dersini herkes alıyor. Birinci dönemde öğrenciler genellikle küçük bir proje yaparlar ve ikinci dönem geldiğinde de bu, daha büyük bir projeye öncülük eder. Yaz süresince bu konuya hiç kafa yordun mu?”

Stevie güçlükle yutkundu. Dün gece, yani Charles’la ve durumun asıl gerçekliğiyle yüz yüze gelmeden önce bunu yüksek sesle söylemişti, yine söyleyebilir miydi acaba? Boğazındaki yumrunun arasından sözcükleri zorla çıkarmayı başardı.

“Benim projem... vakayı çözmek.”

“Çözmek mi?” dedi Charles başını yana doğru yatırarak. “Yani hakkında bir rapor yazmak mı?”

“Hayır,” dedi. “Demek istediğim şey... Ne olup bittiğini çözmek.”

Charles gözlüklerini çıkarıp katladıktan sonra arkasına yaslandı.

“Bu epey zor bir iş,” dedi. “Benim için biraz açar mısınız?”

“Tüm teorileri okudum,” dedi oturduğu sandalyede doğrularak. “Tüm belgeleri okudum.”

“Çok fazla vardır herhalde.”

“Esas görüşmelerin uzunluğu yaklaşık sekiz bin sayfa,” dedi Stevie. “Bence cevap burada. O gün evde olan birinin sorumlu olduğunu düşünüyorum.”

“Dur bir dakika,” dedi Charles. Arkasına yaslanıp yumruğunu çenesine bastırarak bir süre onu inceledi. Geçen her dakikayla Stevie oturduğu sandalyeye biraz daha gömüldü.

“Bir fikrim var,” dedi. “Gel peşimden.”

Oyuncak bir köpekle yapılan bir eğitim programının sunucusu gibi sırtıyordu. Sanki “*Öğrenmek* istiyorsan benimle gel,” diyecekmiş gibiydi.

Stevie yerinden fırlayıp koridorda, arka taraftaki merdivenlere doğru onu takip etti. Bir kat yukarıya çıkıp üstünde ŞAHSA ÖZEL yazısı ve dijital erişim ekranı olan bir kapının önünde durdular. Stevie üzerinde ŞAHSA ÖZEL yazan ve dijital erişim ekranı olan odaları sevmiştir. Charles ekrana giriş şifresini kodlarken, Stevie onu izledi. Şifreyi gizlemek için hiçbir çaba sarf etmemiştir, bu da Stevie’nin onun görmesini istediğini düşünmesine neden oluyordu.

“1936 mı?” diye sordu.

“Pek yaratıcı değil,” diye yanıtladı Charles gülümseyerek.

“Ama hatırlaması kolay.”

Çatıya çıkan basamaklar dar ve düzdü. Koyu renge boyanmıştı. En tepeye ulaştıklarında her şey bütün evin kapladığı alan genişliğinde devasa bir boşluğa açıldı. Çok karanlıktı, pencerelerde ışığı engelleyen güneşlikler ve perdeler vardı.

“Açıkça görülüyor ki,” dedi bir ışık panelinin üstündeki dijital düğmelere basarken, “Ellinghamların çok eşyası varmış. Evraklar, Yale’e gitti, bazıları da Kongre Kütüphanesi’ne. Gerçekten değerli olan şeyler, Smithsonian Enstitüsü, Metropolitan Sanat Müzesi, Louvre Müzesi gibi dünyanın dört bir yanındaki çeşitli sanat müzelerine gitti. Buradakiler, onların hayatlarının yalnızca kalıntıları. Mobilyalar. Yemek takımları. Kıyafetler. Ev gereçleri.”

Tık, tık, tık. Etraf aydınlandı.

Çok fazla ayrıntı vardı, her tarafta yalnızca zeminden tavana kadar uzanan metal raflar vardı. Arşiv kutuları ve kitaplar bir yandaydı. Sandıklar öbür yanda. Lambalar, vazolar, gereksiz eşyalar, pencere kenarına istiflenmiş karyolalar, dip dibe yığılmış sandalyeler, kanepeler, sırt sırta tıkıştırılmış şifonyerler. Eski duvarkâğıdı ruloları, küreler, kutu kutu kristal kapı kolları vardı.

Stevie, beyninin yerini birkaç düzine arı almış ve kafatasının içinde fırıl fırıl dönerken çarpışıyorlarmış gibi hissediyordu.

“Bu taraftan,” dedi Charles.

Hiçbir şey söylemeden peşinden gitti. Charles onu odanın diğer ucundaki duvarın oraya, bir metreden biraz yüksek ve iki buçuk metre genişliğinde, simli saten bir yatak örtüsüyle kapatılmış olan yığının yanına götürdü. Örtüyü dikkatlice kaldırdı. Karşısında Büyük Köşk’ün minyatürü duruyordu. Önündeki minicik çiçeklerle dolu çiçek kasalarına kadar her şeyiyle oyuncak bebek evi görünümünde kusursuz bir kopyaydı.

“Albert Ellingham, kaybolmasından aylar sonra bunu Alice için yaptırdı,” dedi.

Evin yan tarafına ulaşıp gizli bir düğmeye dokundu ve oyuncak ev dev bir kitap gibi menteşesinden açıldı. Avlu ve kocaman merdivenler gözüktü. Her şey dört dörtlüktü... Lambalar, ufak kristal kapı kolları ve şömineler. Dahası, her şey o zaman nasılsa aynen öyle düzenlenmişti.

“Bu oyuncak evi duymuştum,” dedi Stevie. “Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum.”

“Arkasını ve yanını açarak diğer odalara girebilirsin,” dedi Charles. “Çok güzel, değil mi?”

Stevie yaklaştı ve minik odaları incelemek için eğildi. Alice’in odasını gördü, yatağının üstündeki oyuncak ayılarla tamamlanmıştı. Iris’in giyinme odasında küçük gümüş saç fırçaları ve mini minnacık makyaj malzemeleri vardı. Mutfak, tırnak kadar porselen tabaklarla doluydu. Ve iki masası, minik telefonları, duvardaki resimleriyle Albert Ellingham’ın ofisi vardı... Geçmişin bir kopyası.

“Bu bir şaheser,” dedi Charles. “1936’nın parasıyla on bin dolar ediyor. Müzeye gönderirdik ancak Alice’in her şeyi, mülkün bir parçası olarak evde kalmak zorunda. Alice’in olan her şey burada kalır.”

Stevie oyuncak evi kapatıp üzerini yeniden örtmesine yardım etti.

“Peki,” dedi Charles. “Sence bunu sana neden gösterdim?”

“Mükemmel olduğu için mi?” dedi Stevie.

“Evet, öyle. Ama sana göstermemin nedeni o değil.”

Bir oyuncak bebek evi. Evin minyatür hali. Küçültülmüş bir dünya.

“Basit,” dedi Charles hemen cevaba geçerek. “Yaslı bir baba bir daha asla göremeyeceği kızı için harika bir oyuncak yapıyor. Bu gerçek insanlarla ilgili; hayal ürünü karakterlerle

değil. Bu cinayet çok popüler. O dönemde cinayetin kendisi bizzat popülerdi. Fakat suçların bir de insani boyutu var. Eğer cinayetleri inceleyeceksen, onlara insanların dahil olduğunu unutmamalısın.”

Stevie, bunun bir tür paylama mı yoksa farklı ilerleyen derslerden biri mi olduğunu anlayamadı ama söylediği doğruydı. En azından Charles, Stevie’yi ciddiye alıyordu.

“Bunu göz önüne alarak, sen vakayı çözmeye kendini kaptırmadan önce daha ufak bir projede yer almanı istiyorum.

“Ne projesi?” diye sordu Stevie.

“Ah, ben bilmiyorum. Sen bulacaksın. Bir fikir bul.”

“Ama bu yazılı bir ödev mi, yoksa...”

Charles başını hayır der gibi salladı. “Gerisi sana kalmış. Sonraki randevuma gitmem gerekiyor. Nasıl bir fikir bulacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Stevie merdivenlerden inerken gördüklerinin etkisiyle başı dönüyordu. O sırada Germaine Batt, Dr. Quinn’in odasından çıkıp Stevie’nin yanından geçerek hızla merdivenlerden indi. İfadesine bakılırsa az önce nasıl öldüklerini tüm detaylarıyla anlatan bir belge görmüş gibiydi.

Nate aşağıda bekliyordu. Germaine’in gidişini izledikten sonra Stevie’ye döndü.

“E?” dedi.

“İyiymi,” dedi Stevie. “Bana çatı katını ve aileye ait bazı eşyaları gösterdi.”

Nate başını salladı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, etrafına bakınıyordu, dikkatini vermiş gibi değildi.

“Bu sabah Hayes’in söylediklerinde bir tuhaflık sezdin mi?” diye sordu Stevie.

Nate ona döndü.

“Monroeville Alışveriş Merkezi, *Ölülerin Şafağı* filminin

sahnesi ve süper ünlü zombi olayını bilmiyor olmasını mı kastediyorsun? Evet.”

Nate’le birbirlerini bu kadar hızlı anlıyor olmaları Stevie’nin hoşuna gitti.

“Sen nasıl bir anlam çıkardın?”

“Bilmem ki. Çocuk 3D yazıcıdan çıkmış gibi.”

“Nathaniel,” diyen bir ses duyuldu yukardan. Tırabzandan aşağıya Dr. Quinn bakıyordu. “Gelebilirsin.”

“Harika geçecek,” dedi Stevie, yüzüne elinden geldiğince kendinden emin bir ifade yerleştirerek.

“Evet, yapma bunu,” dedi Nate.

“Peki. Berbat geçecek.”

“Teşekkürler,” dedi. “Öğle yemeğinde falan görüşürüz sanırım.”

Kahverengi keten çantasını sırtına takıp giyotin sehпасına çıkıyormuş gibi merdivenleri çıktı.

Larry olanları masasından izledikten sonra tam çıkarken Stevie’yi durdurdu.

“Dr. Scott size etrafı gezdirdi mi?” diye sordu.

“Çatı katını gezdirdi,” dedi Stevie.

Larry sandalyesini geriye çekerek eline bir kalem alıp dart oku tutar gibi tuttu.

“Peki nasıl buldun?”

“Gördüğüm en harika yer,” dedi Stevie.

Larry’nin yüzündeki ifade değişmedi. Üzerinde durdukları dağ kadar soğuk ve hissizdi.

“İyi bir görüşmeydi yani?” dedi.

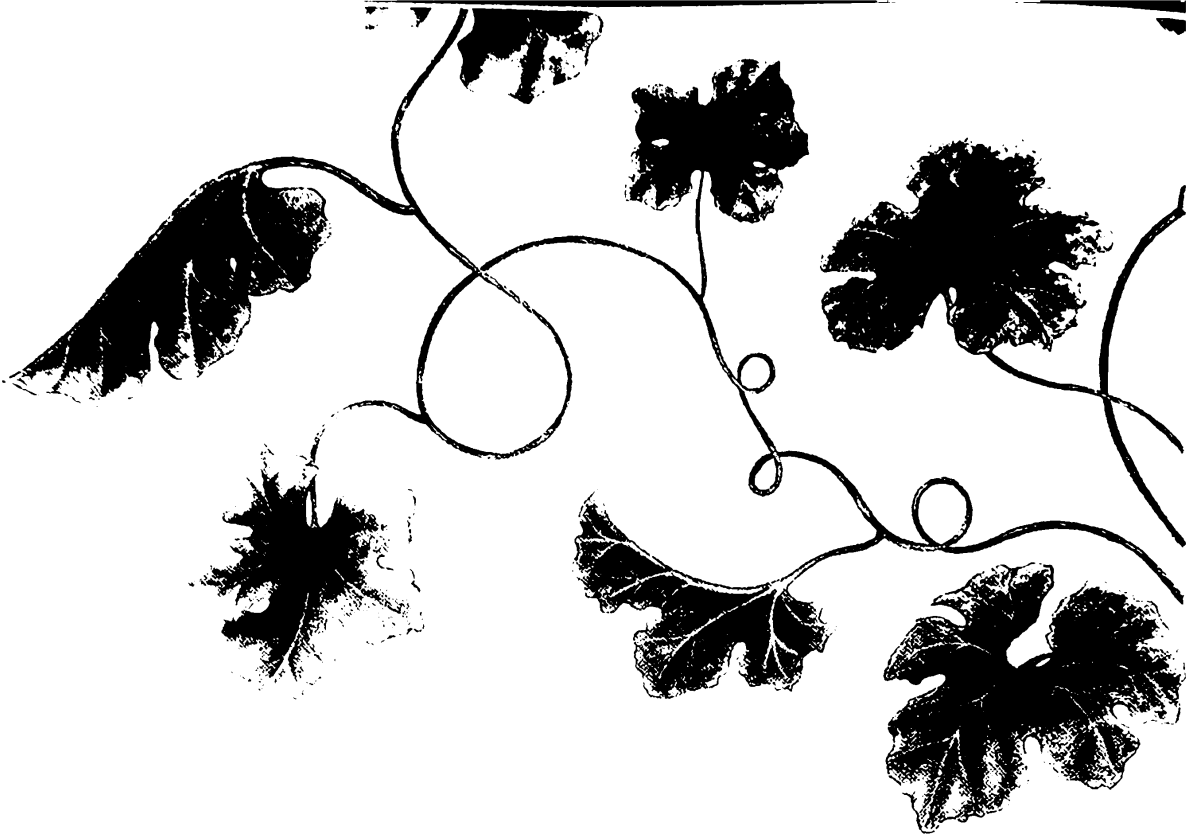
“Yapılacak çok şey olduğunu düşünüyorum,” dedi Stevie.

“Her şey güzel olacak. Burada öğrencileri çok sıkı çalıştırırılar fakat şimdiye dek bundan ölen olmadı.”

“Olursa da cesedi ormana götürüp yakarsınız,” dedi Stevie gülümseyerek.

Larry gülmedi. Gözlerinin kenarları Stevie’nin anlam veremediği bir şekilde hafifçe kıvrıldı.

Galiba burası yakılmış cesetler hakkında şakalar yapılması gereken bir yerdi.

14 Nisan 1936, 10:00

Leonard Nair Holmes, takvimdeki boşluklara, kayıp günlere alışkındı. Bir keresinde 1928'in Haziran ayını tamamen unutmuştu. 1931 yılının yaşanmış olduğuna dair elinde hiçbir sağlam kanıt yoktu. İnsanlar öyle olduğunu söylüyordu –gazeteleri ve bir sürü başka şeyi göstermişlerdi– fakat insan okuduğu her şeye inanamıyordu.

O salı sabahı Leo, rahat bir uyku çektikten sonra Ellingham Köşkü'ndeki karartılmış odasında uyanıp işe koyuldu. Kahvaltı bulma zamanıydı. Terlikleriyle ve yırtık pırtık, arkasında sürünerek yerdeki tozları toplayan aşırı uzun bordo renkli ipek sabahlığıyla ayaklarını sürüyerek odasından çıktı. Leo'nun 1.80'in üzerinde olduğu düşünülürse bu biraz tuhaftı. Bol kolları, koca cepleri ve uzun eteğiyle sabahlık bir dev için yapılmış olmalıydı. Merdivenlerden henüz inmişti ki Flora Robinson onu tutup odasına çekti.

"Tatlım, istesem bile," dedi Flora'ya, "önce bir greyfurt, dört yumurta ve seksen beş gram kadar cine..."

Flora, susması için Leo'nun ağzına eliyle hafifçe vurup kapıyı kapattı.

“Neyin var senin?” diye sordu Leo uzun parmaklarıyla sabahlığının cebindeki sigara tabakasına uzanırken.

“Leo! Iris ve Alice *kaçırılmışlar!*”

Leo kaşlarını yavaşça yukarı kaldırarak gümüş ve yeşim karışımı tabakadan bir sigara çekti. Sigarayı dudaklarına götürmeden önce birkaç kez ceplerini yokladı. Aradığını bulamayınca karyolasına gidip ışığı açtı ve kamaşan gözlerini kısarak el yordamıyla aramaya devam etti. Kitap yığınları ve döküntülerin arasında uğraşıp sonunda sigarasını yakabileceği ezilmiş bir kutu kibrit çıkardı.

“Dün arabayla gezmeye çıktıklarında kaçırıldılar, sonra da fidyeciler aradı,” dedi Flora alçak sesle konuşarak. “Albert, George Marsh’ı geri getirdi. Tüm personele geceyi Burlington’da arkadaşının evinde geçirdiği zırvasını yaymışlar ve polisi bu işten şimdilik uzak tutmaya çalışıyorlar. Dün gece bir takas yapmaya gitmişler ama işler istedikleri gibi gitmemiş. Kaçırılanlar paraları almışlar ama Iris ve Alice’i vermemişler. Daha fazla para istemişler. Albert şu anda onu bulmaya çalışıyor.”

Leo sigarasından ciğerlerini dolduracak birkaç uzun nefes çekerek beynini harekete geçirdi.

“Anlıyorum,” dedi.

“Hepsi bu mu? *Kaçırıldılar* diyorum sana.”

Leo odanın diğer ucundan duyulan bir sesle sigarasından sert bir nefes daha çekerek uyurken uzamış olan sakallarını mavi ojeli eliyle okşadı. Bir süre ojenin kenarlarını inceledi.

“Her şeyi toparladın mı?” dedi.

“Elimden geleni yaptım,” diye yanıt verdi Flora. “*Onun* için. Bir şeyler olduğunu anlar anlamaz odasına gittim.”

“Hepimiz için, Flora. Yükselen bir dalga tüm tekneleri batırır.”

“Bir şeyler yapmamız gerekiyor,” dedi Flora.

“Ne gibi? Onun nerede olduğunu bilmiyorum. Daha *kendim nerede* olduğumu hatırlamakta zorlanıyorum.”

“*Düşünmek* zorundayız. Kim yapar bunu? Belki de onlara her şeyi anlatmalıyız. Belki anlatmak zorundayız.”

“Flora,” dedi Leo alçak sesle, “Vicdan azabı duyduğunun farkındayım ve şu anda konuşan da vicdanın fakat onlara anlatmamız neye yarayacak? Bize faydası olmayacak ve muhtemelen Iris ve Alice’e de olmayacak.”

“Bilmiyorsun...”

“*Düşün*, Florie. *Düşün*. Nerede olduğumuzu fark ettin mi? İşadamı Albert Ellingham’ın gözlerden uzak evindeyiz. Parayı seven herhangi bir kimse Iris ve Alice’i almış olabilir ve parayı herkes sever. Ve dağ başında olduğumuz için de bunu herhangi biri yapmış olabilir. Albert onlara istedikleri parayı verecek.”

Flora yine duvara yaslandı.

“Canım, senin sinirlerine iyi gelecek bir şeye ihtiyacın var,” dedi.

“Hayır,” diye atıldı Flora. “Yok.”

Kapının gürültüyle vurulması konuşmalarını böldü. Leo, açması için Flora’ya işaret etti.

“Günaydın, Albert,” dedi Flora. “Ben de Leo’yu uyandırıyordum. Her şey yolunda mı?”

“Hayır,” dedi Albert, artık numara yapmayacaktı anlaşılan. “Değil. Nair, şu görünmez mürekkebinden bir parti hazırlaman gerekiyor.”

“Malzemelerim yanımda değil.”

“Burada tam donanımlı bir bilim laboratuvarımız var.”

“Tabii ya,” dedi Leo. “Birkaç saat müsaade edersen...”

“Olmaz,” dedi Albert. “Hemen. Şu an. Mümkün olduğunca çok ve hızlı yap. Ne kadar sürüyor?”

“Bir saat,” dedi Nair, tereddütle Flora’ya bakarak. “Ya da iki. Miktarına bağlı.”

“Öyleyse bir saatin var. Gerekli olan her şeyi istediğin yerden al ama çabuk olmalısın.”

“Giyinip başlıyorum.”

Albert gidince Flora kapıyı kapattı.

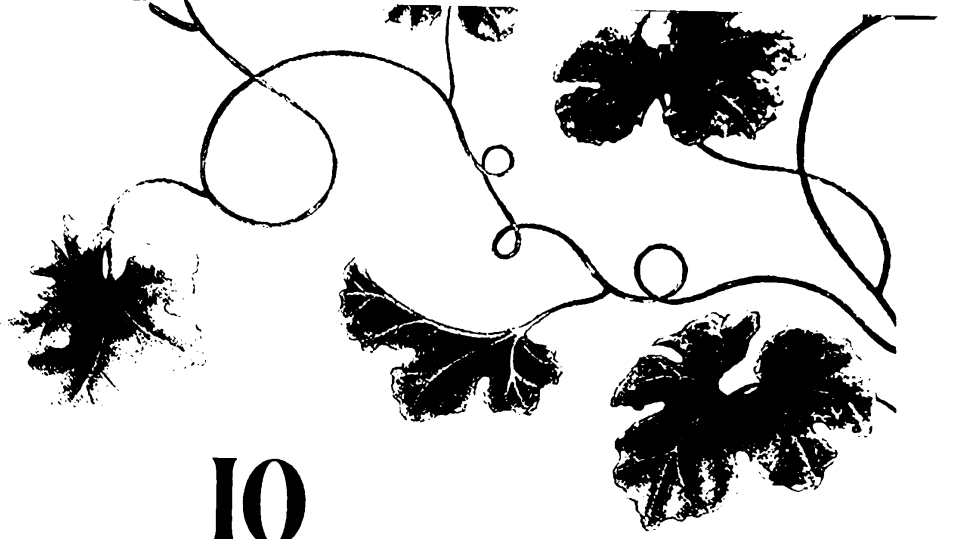
“Mürekkep mi?” dedi Leo.

“Fidye parası,” diye karşılık verdi Flora. “İşaret koyuyor olmalı. Sen başla, ben de gidip bir şeyler öğrenmeye çalışayım.”

Flora gider gitmez Leo kapıyı kilitleyip giyinme odasına yürüdü. İçerideki küçük masanın üstünde ölçekler, deney şişeleri ve ocaklardan oluşan ufak bir düzenek vardı. Her çeşit kimyasaldan küçümsenmeyecek miktarda içeren kırılğan mavi şişeler vardı. Leo çocukken kimyaya âşıktı. Kendi bo-yalarını karıştırdığı için böyle fevkalade canlı renk tonlarına sahiplerdi. Makyaj malzemesi de yapıyordu, bu yüzden tırnakları maviydi. Iris ve Alice’in göz alıcı farları ve allıkları vardı. Kendi yanakları da bu yüzden sık sık hafif ısıltılarla parlıyordu.

Bu bir boya seti değildi. Makyaj seti de değildi.

Vakit kaybetmedi. Şişeleri ve deney tüplerini çantasına koydu, pijamasının üstüne pantolon giyip dünya umurunda değilmiş gibi merdivenlerden aşağı yürüdü.

10

Stevie'nin yatılı okul yemekhanesine dair büyük umutları vardı. Yüzen mumluklar ve hayaletler umut etmemesi gerektiğini biliyordu ama uzun ahşap masalar da imkânsız görünmüyordu. Evdeki bütün konukların etrafında yan yana sıralanıp şarap kadehlerinin üzerinden birbirlerini izledikleri, Lord Dudley'nin mirasını kime bırakacağını veya Ratchet ailesini golf sopasıyla öldürenin kim olabileceğini düşündükleri uzun masalar pek çok cinayet romanının önemli bir öğesiydi.

Gerçekte karşılaştığı şeyse Hershey'de bir turnuvaya katıldıkları zaman lise adli tıp kulübüyle birlikte kaldığı konferans otelinin yemek salonuna benziyordu. Sadece biraz daha usta eli değmiş gibi görünüyordu ve biraz daha dağ oteli havasındaydı. (Ya da onun dağ otelinden anladığı buydu. Daha önce hiç gitmemişti.) Çam ve taştan yapılmış parlak duvarların üzerinde yükselen bir tavanı, etrafa serpiştirilmiş çeşitli şekil ve boyutlarda masalar –büyük bir grubun sığabileceği yuvarlak bir masa ve bir ya da iki kişinin kullanabileceği çok sayıda küçük boyutta masalar– vardı. Aynı zamanda ekose kumaşlı koltuklar ve yiyeceklerden en uzak duvar boyunca armut minderler, yanlarında da birkaç sehpa vardı. Bu alan, Starbucks'tan oldukça uzak bir dağın tepesinde okuyan öğrenciler için tam anlamıyla bir kahve dükkânı gibiydi.

Yazı tahtasındaki menü her şeyin yerel olduğunu ve her şeyin içinde akçaagaç şurubu olduğunu vurguluyormuş gibi görünüyordu. Izgara etin içindeki barbekü sosa akçaagaç şu-

rubu katılmış, fırın makarna, tütülenmiş akçaağaç peyniriyle yapılmıştı. Ayrıca akçaağaç soya peyniri ve salata sosu olarak da akçaağaç şurubu vardı.

“Bir an Vermont’ta olduğunu unuttun mu yoksa?” dedi Stevie, Janelle’e yemeklerini alırlarken. “Yere bak. Akçaağaç şurubuna bulanmış bir haldesin.”

“Evet,” diye cevap verdi Janelle, biraz soya peyniri ve sebze alırken, hafiften morali bozulmuş gibiydi. “Bu durumu pek sevdiğim söylenemez.”

Nate, camekânın arkasından alttaki akçaağaç şurubuna bulanmış etlere baktı.

“Ağaçların canlı kanını içeceğim,” dedi. “Vurun beni.”

İçecek alanında fıçılarda (çok havalı) maden suyu ve ücretsiz alabileceğiniz pahalı doğal içeceklerle dolu bir soğutucu vardı. İçlerinde Stevie’nin aşırı bir merakla incelediği akçaağaç-ıhlamur-ladin aromalı olanı bile vardı. Stevie bu içecekleri daha önce hiç görmemişti ve bunları alacak parası da asla olmazdı. İşe bakın ki şimdi bu içeceklerin etrafında oturuyordu. Buranın nasıl bir yer olduğunu en iyi anlatan şey de buydu. Akçaağaç şurubuyla dolu bedava muhteşem içecekler.

Stevie bir tane aldı. Bunu yapmak zorundaydı.

Hava hâlâ ılık ve açık olduğu için dışarıda masalar vardı. Ellie bir piknik masasına el koymuştu ve el kol işareti yaparak onları yanına çağırıyordu. Hayes karşısında oturuyordu.

Janelle ve Stevie açık kapıya yöneldi ama Nate tereddüt etti.

“Dışarıda yemek en kötüsü,” dedi Nate, içinde et yemeklerinden başka bir şey olmayan tabağındaki sineği eliyle uzaklaştırarak.

“D vitamini almalısın,” dedi Stevie. “İhtiyacın var.”

“Bunu bilemezsin,” dedi. “Ben yemeğimi odamda karanlıkta yemek istiyorum.”

“Bunlar bir yazar olarak *gerçekten* kullanmak istediğin sözcükler mi?” diye sordu Stevie.

“Evet,” diye cevapladı Nate.

“Hadi gel bugünlük diğerleriyle birlikte oturalım,” dedi Janelle. “Bir dahakine içeride otururuz.”

Nate içini çekip onlarla devam etti.

“E, nasıldı bakalım?” diye sordu Ellie otururlarken.

“Muhteşemdi,” dedi Janelle. “Atölyeye giriş iznim var. Hem de Sendell Waxman yarışması için yapacağım Rube Goldberg makinemin üstünde çalışabilmem için bana sanat odasından yer verecekler. Bu lise versiyonu. Malzeme almak için bütçe bile var. Burası inanılmaz bir yer!”

“Benimki de iyiydi sanırım,” dedi Stevie. “Bu hafta suçu bir insan suretine yüklemekle ilgili bir proje bulmam gerekiyor.”

Nate sessizdi.

“E?” dedi Janelle.

“Benden nefret ediyor,” dedi Nate doğrudan.

“Hadi ama,” dedi Janelle başını iki yana sallayarak. “Kes şunu. Daha *ilk günden* böyle olamazsın.”

“Ama öyle, dalga geçmiyorum.”

“Senden nefret ettiğini *söyledi mi?*” dedi Janelle.

“Bana hiç bakmadı bile. Artık herhangi birinin eserini yayımlamasının çok kolay olduğundan bahsetti, sonra da katılabileceğim derslerin listesini okuyup gitmemi söyledi.”

“Bu senden nefret ettiği manasına gelmiyor.”

“Orada olsaydın böyle düşünmezdin,” dedi Nate.

Stevie arkasındaki ve yan tarafındaki insanlar ona bakıyormuş gibi hissetti. Elinden geldiğince çaktırmadan etrafına göz attı ve kimsenin ona bakmadığını, aslında Hayes’e bak-

tıklarını fark etti. Hayes, zayıf odak noktası gibiydi.

“Ne içiyorsunuz siz öyle?” dedi Nate etiketine bakmak için şişeyi çevirirken.

“Doğal maden suyu,” dedi Stevie. “Oradaydı. Denemeye karar verdim.”

“Niye ki?”

“Çünkü bilmek istiyorum.”

“Bu hiç iyi değil,” dedi Nate. “Bilip de ne yapacaksın?”

“Orasını bilemezsin.”

“Of, Tanrım.” Janelle eliyle yüzünü kapattı. “Cidden, Nate. Bir şeyi de sev. Ortalıkta böyle her şeyden mutsuz bir halde dolaşamazsın.”

Nate, Stevie’ye içmesini işaret edip kollarını göğsünde kavuşturdu. Stevie’nin içeceği kafasına dikmesiyle, gargara suyuna benzeyen zehir gibi tadının boğazına yapışması bir oldu. Stevie öne doğru yalpaladı ve eliyle tam zamanında ağzına kapatarak, Nate’i son anda üzerine püskürecek akçaagaç şurubu, ıhlamur ve ladin karışımından kurtardı. Öyle gürültüyle öksürdü ki bitişik masalarda oturanlar ona baktılar.

“Evet,” dedi Nate. “Biliyorum.”

“Bana kitabını biraz daha anlat,” dedi Stevie tekrar konuşabildiğinde.

Nate tabağındaki etleri incelemeye döndü.

Janelle birdenbire kalkar gibi yapıp el salladı. “Vi!” dedi. “Gel buraya otur!”

Renkli gözlükleri, şort tulumu ve kırmızı kolsuz tişörtü, diz boyu çizgili çoraplarıyla Vi geri dönmüştü. Saçları bir gün öncekinden daha dik dikti. Janelle’in yanına sokuldu.

Stevie’nin içinde yine o tanıdık panik hissi belirdi. Ya Stevie tamamen arkadaşsız kalırsa? Ya Janelle onunla yaklaşmaz ya da Nate onunla konuşmazsa; hepsi bu kadarsa? Ön-

ceki hayatından vazgeçip bu dağın başına gelmişti ama belki hiç kimse ondan hoşlanmayacaktı ve sefil bir ezik gibi eve dönmek zorunda kalacaktı.

Konuşan kuruntularıydı. Janelle onu seviyordu. Yaptığı tek şey Vi'ye onlarla oturmasını söylemekti ve bu da Vi'yle flört etmek istediği içindi. Nate'e gelince, o da oradaydı işte. Sadece biraz çetin cevizdi.

Asi saçları aralardan tek tük havaya kalkmış olan David yemekhaneden çıkana dek bir anlığına her şey yolundaydı. Dün gecedен kalma kıyafetlerini hâlâ değiştirmemişti. Stevie sanki çok iyi tanıdığı birini görmüş gibi yine o aynı ürpertiği hissetti. Ama daha önce tanışmış olmalarına imkân yoktu.

"Merhaba," dedi otururken biraz fazla yüksek bir sesle. "Bana bakmayı seviyorsun. Anladım. Onu içmedin, değil mi?"

Stevie'nin önündeki şişeyi işaret ediyordu.

"Senin için aldım," dedi Stevie şişeyi ona doğru iterek.

Ellie gülümseyip bankın üstüne uzanarak çıplak ayaklarını David'in kucığına koydu.

"Kötü haber, Hayes," dedi. "Dün gece biri seni gözetliyormuş."

Telefonunu masanın altından ona uzattı.

"Kendi kişisel TMZ'miz var gibi gözüküyor," dedi David. "Germaine Batt adında biri."

David konuşurken Stevie, etraflarındaki havada bir dalgalanma hissetti. İnsanlar bakıyordu ve şimdi gizli gizli konuşmalar başlamıştı.

"Kız arkadaşın fena bozulacak," dedi David.

Hayes ekrana baktı ama gördüğü şeyden rahatsız olmuş gibi değildi.

"Ah evet," dedi telefonu geri uzatırken.

“Sanırım ünlü olduğunda böyle oluyor,” dedi David. “Tüm gözler üzerinde.”

Stevie’nin nedenini çözemediği bir hareketle Ellie ayağını David’in yüzüne koydu ve o da ısırdı. Ellie gülerek çığlık attı. Bu tuhaf, aynı anda Stevie’ye her nedense tanıdık gelen bu olay bir anda, durduk yere gerçekleşmişti. Stevie iç organlarının kıvrılıp büküldüğünü hissetti ve tüm bedeni endişeyle kavruldu.

Vi ve Janelle bakıştılar. Nate inatla kafasını kaldırmaktan kaçınıyordu. Hayes nedense kendini grubun bir parçası olarak bile hissetmiyordu.

Stevie, kulağının dibinden ayrılmadan kızgın bir şekilde vızıldayıp duran arının varlığı dışında kendini çok yalnız hissetti. Genellikle yalnız olmakla ilgili bir sorunu yoktu fakat bu şekilde gruptan yavaş yavaş kopuyormuş gibi hissediyordu.

Eve her zaman dönebilirsin...

Stevie odasına döndüğünde bir süre yere oturup araştırma panosuna baktı.

Ya burası düşündüğü gibi farklı bir yer değilse? Ya Ellie’nin dediği gibi yamaçlarında tavşanların hoplayıp zıpladığı bir yerse? Burasının farklı olduğunu düşündüğü için gelmişti. Ne ummuştı ki?

Bir süre yerde parmaklarıyla ritim tutarak dikkatle Ellingham ailesinin yüzlerine baktı. Sonra çantasından bilgisayarını çıkardı. Oturduğu yerde düşünüp durmaktansa, etrafındaki insanlar hakkında daha çok şey öğrenmenin faydası olabilirdi.

İlk önce, David. Öğrenci listesinden bildiğine göre soyadı Eastman’dı. David Eastman epey yaygın bir isimdi, bu yüzden düzinelerce ve düzinelerce sonucun içinden ayıklanması gereken bir sürü şey vardı. Arama motoruna Ellingham’ı da ekledi. California’yı ekledi. Yukarı aşağı kaydırarak tüm

sosyal medya platformlarına göz attı. Bir saat geçti ve bilgisayarını göğsüyle dizleri arasında tutarak aynı pozisyonda iki büküm oturmaktan poposu uyuştı. Baktıkça David daha az bulunabilir görünüyordu. Hiçbir yerde ona ait bir profil yoktu.

“Ne cehennemdesin acaba?” diye mırıldandı kendi kendine.

O sırada kapı çalındı ve nazikçe aralandı. Janelle göründü.

“Selam,” dedi. “Girebilir miyim?”

“Tabii ki.” Stevie bilgisayarı hemen kapattı.

Janelle salınarak içeri girdi. Uzun kolsuz yazlık elbisesinin eteklerini yerden kaldırarak parmak uçlarında dikkatle yürüyordu. Üzerinde yine siyah şortu olan (üç al iki öde kampanyası vardı, o yüzden üç tane almıştı ve üçü de siyah-tı) Stevie’nin aksine Janelle çiçek bahçesi gibi görünüyordu. Hareket ettikçe parfümünün portakalımsı hafif kokusu yayılıyordu. Örgülü saçlarını başının tepesinde toplamıştı.

“Özür dilerim,” dedi yere, Stevie’nin karşısına otururken.

“Ne için?”

“Öğle yemeğinde seni ihmal ettim. İstemedim oldu.”

“Sorun değil,” dedi Stevie. “Sen...”

“Evet,” dedi Janelle gülümsemekte zorlanarak. Uzun çiçekli elbisesini dizlerinin etrafına sıkıştırıp kumaşı gerdi. “Biliyorsun, geçtiğimiz baharda kız arkadaşımdan ayrıldım.”

“Anlatmıştın.”

“Aslında düşünmüyordum... Ama Vi... Bilmiyorum. Tek bir kişiye kafayı takıp arkadaşlarını ihmal eden kız olmak istemiyorum.”

Stevie baştan ayağa sıcacık bir his yaşadı ve içinde tuttuğunu bile fark etmediği bir şey serbest kaldı.

“Ondan hoşlanıyor musun?”

“Onlardan hoşlanıyorum,” diye düzeltti Janelle.

“Pardon. Onlar da senden hoşlanıyormuş gibi gözüküyor.”

“Biraz soluklanmam lazım,” dedi sutyeninin yan tarafından bir dudak parlatıcısı çıkarırken, aynaya bakmadan parlatıcıyı kusursuz bir şekilde sürüp tekrar yerine sokuşturdu. “Buraya yeni geldik. Belki de bu bir tür... Ne bileyim işte. Ağırdan almam lazım. Yapmam gereken bir makine var ve sabah verdikleri şu ders programı tam bir felaket. Matematiği çok severim ama korkuyorum. Sabah diferansiyel denklemler, öğlen değişkenler hesabı, ikisinin arasında da fizik.”

“Sen yaparsın,” dedi Stevie.

“Panonu sevdim,” dedi Janelle.

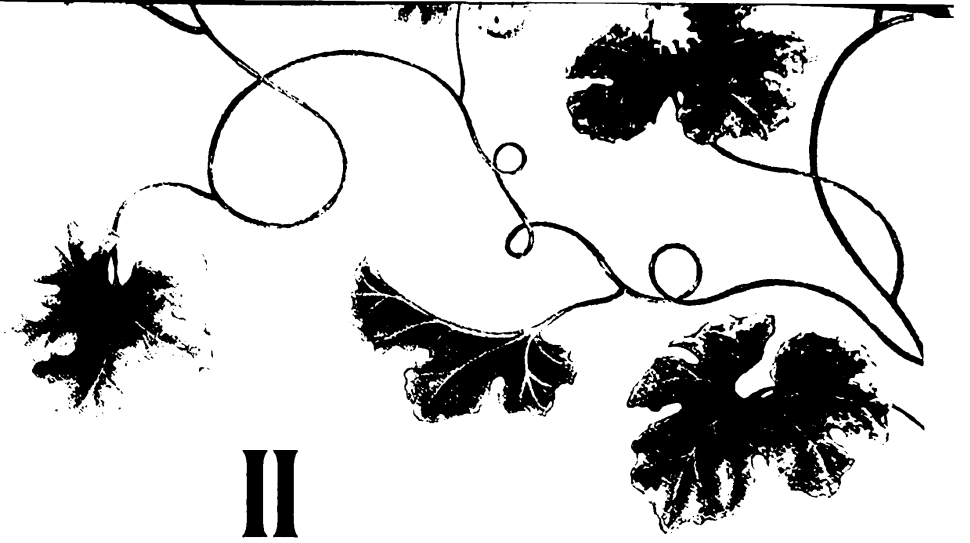
“Herkesin gizli bir plana ihtiyacı var,” dedi Stevie.

“Hayır,” dedi Janelle panoyu göstererek. “Buraya bunu yapmak için geldin. Konuşurken duydum. İlgimi çektin ama bu konu umurumda değil. Sen ve ben, arkadaşız. Ve ne olursa olsun bu yıl birlikteyiz. Ben makinelerimi yapacağım, sen de vakayı çözeceksin.”

Janelle gidince Stevie arkasına yaslanıp tavana baktı.

Janelle vardı. Ve evet, vakasını çözecekti. Ama şimdi çözmesi gereken başka bir şey vardı. Kimdi bu David? Bunda bir iş vardı. Derinlerde hissediyordu.

Stevie ölümden korkmuyordu. Fakat bazen yaşamak ona korku veriyordu.

II

Ertesi sabah Stevie gözlerini ovuşturup ayaklarını sürüyerek pencereye yaklaştı ve perdeyi aralayıp dışarı baktığında yeşil bir gökyüzüyle karşılaştı. Kehanetlere inanıyor olsaydı, derslerin başladığı ilk sabah böyle bir şey olmasını kötü bir işaret olarak yorumlardı. Ama Stevie kehanetlere inanmıyordu. Onun lüğatinde, yeşil gökyüzü meteorolojik bir gariplik ya da belki Instagram'a koyulabilecek bir görüntü anlamına geliyordu. Kötü bir işaret değil.

Stevie yanına şemsiye aldı.

İlk dersi anatomiydi ve adı cuk oturmuş olan Dâhiler Binası'nda olacaktı. Sınıfta altı kişi vardı. Öğretmenin Pix olması rahatlatıcıydı – en azından tanıdık olan bir şey vardı.

“Anatomi ve Fizyoloji dersine hoş geldiniz,” dedi. “İnsan bedeninin derisiz halini konuşacağız; kas, kemik ve iç organların oluşturduğu bedeni. Burada...”

Beyaz tahtanın yanında asılı duran iskelete yürüyüp elini tuttu.

“... insan vücudunun iki yüz altı kemiğini görüyorsunuz, tamamen eklemlili. İskelet hakkında aldığım ilk soru, gerçek olup olmadığıyla alakalı. Genelde plastik oluyorlar ancak bu gerçek. Akademiye özel olarak bağışlandı ve her sene birileri çalma girişiminde bulunuyor. Alarmlı. İskeleti çalmaya kalkmayın! Bu arada ismi, Bay Nelson. Ona karşı nazik olun. İçinizde, hepimizin içinde neler olduğunu size öğretmek için burada.”

Gerçek iskelet Bay Nelson, kocaman boş gözleriyle yüzünü çarpıtmış bakıyordu.

“Kemiklerin kendilerine has coğrafyaları, kas ve dokuların birleştiği tepe ve çukurları vardır. Tüm bu sistemlerin arasındaki ilişkiyi öğreneceksiniz: İskelet sisteminden kas sistemine, sinir ve endokrin sistemlerine, sindirim, üreme, boşaltım, örtü sistemlerine, dolaşım ve solunum sistemlerine kadar. Bunların neler olduğunu öğrendiğinizde nasıl çalıştıklarını da öğreneceksiniz.”

Sonra *quiz* ve sınavlardan bahsetti (çok fazla olacaktı), laboratuvar dersleri (haftada iki kez) ve iskeleti parçalara ayırıp inceleme yapacakları dersler (Stevie’nin rahatsız olmasına neden olacak kadar fazlaydılar) olacaktı. Öğretmen Pix, yurt müdürü Pix’ten çok daha zordu.

Stevie yeşillığe adım atar atmaz yağmur başladı ve bir dakika içinde misket büyüklüğünde dolu parçalarına dönüştü. Şemsiyeyi açtı ama taneler öylesine sert düşüyordu ki koşmak zorunda kaldı. Yeşilliğin alt ucundaki küçük kubbeye kadar ulaşmayı başardı ve orada birkaç dakika dolunun dinmesini bekledi. Artık onu öldürecek kadar sert yağmadığına ikna olunca, Dr. Velman’la birebir kriminoloji ve sosyoloji dersleri için Eunomia’ya doğru süratle koştu.

Dr. Velman yetmiş yaşlarında görünüyordu ve Stevie’nin edinmesini istediği kitapların listesini sesli okuduktan sonra –ve Stevie bu ders kitaplarından önemli olan iki tanesini zaten okumuş olduğunu fark ettikten sonra– yarım saat boyunca cellatlığın püf noktalarını konuşmaya geçtiler. Düğümü tam yerine atmayı nasıl başarıyorlardı da kurbanın boğulmadan direkt boynu kırılabilirdi? Sonraki yarım saat sosis köpeklerinin üremesinden konuştular.

Stevie dersten sonra biraz binanın dışında takıldı, yağmur damlaları şemsiyesini delecekmiş gibi sert düşüyordu. Sonraki dersi iki saat sonraydı. Ellingham bir üniversite gibi işliyordu. Derslerinize giriyordunuz ve aradaki boşluklarda

istediğinizi yapabiliyordunuz. Lise koridorlarının kalabalığında yürümek yoktu. Doritos ve kantinden yayılan bulaşık makinesinin buharının koktuğu çalışma odaları yoktu. Burada olmak yetişkin olmak gibiydi.

Bu yüzden öyle aptal gibi yağmurun altında dikildi. Herkesin bir fikri var gibiydi. Bir şeyler yemeye mi gitse yoksa odasında mı otursa ya da orada sonsuza dek öyle dikilse mi bilemedi. Nemli dağ havasını içine çekti. Vakti vardı. En çok nereye gitmek istiyordu? Hangisi daha mantıklıydı?

Kütüphaneye yöneldi.

İçeri girdiğinde masif masasında oturmuş elma yiyen Kyoko'dan başka kimse yoktu.

"Hey!" diye seslendi Stevie'ye. "Gelsene! Yenisin, değil mi?"

"Evet," dedi Stevie. "İsmim Stevie Bell. Ve görmek istediğim bir şey var..."

"Dolores'in kitabını görmek istiyorsun," dedi Kyoko, elmasını masasına düşmeyecek şekilde yerleştirip ellerini silerken.

Sterie vakayla alakalı kaynaklar olup olmadığını sormak üzereydi ki Dottie'nin kitabının teklif edilmesi üzerine afallayarak sustu.

"Yeni öğrenciler hakkında bilgilerin yer aldığı bir dosyam var," dedi Kyoko. "Hangi materyallerin lazım olacağını bilmek kütüphanecinin işidir. Ellingham Vakası'yla ilgileniyorsun. Arka tarafa gel."

Sterie'ye masanın arkasına dolaşmasını işaret ederek üzerinde altın yaldızlı harflerle KÜTÜPHANE OFİSİ yazan koyu kahverengi ahşap kapıya yöneldi.

Kapının arkasında büyük ama samimi bir oda vardı. İçerideki her şey orijinaldi – ahşap masalar ve çalışma masaları, ahşap dolaplar. Üzerinde ciltlenip kapaklanma sürecindeki kitapların olduğu kocaman masalar vardı.

“Kitabın 1993’te bize iade edildiğini biliyorsun,” dedi Kyoko. “Tarihi değeri dolayısıyla kitabı kullanımda tutmuyoruz. İşte burada.”

Kutunun birinden bir çift mavi kauçuk eldiven çıkarıp Stevie’ye takmasını işaret etti ki Stevie böyle bir şeye dünden razıydı. Muayene eldivenlerinin verdiği insanı tatmin eden o histen daha çok istediği bir şey yoktu. Küçük bir detaydı ama araştırmayı bir tık daha meşru kılıyordu.

“Hadi bakalım,” dedi Kyoko, kendi eldivenlerini de takıp cam kapaklı bir kasadan kalın kitabı çıkarırken. Masalardan birinin üstüne yerleştirip Stevie’ye oturmasını işaret etti.

Kitap bilinen onca yıl boyunca ve sonrasında kütüphanede çok iyi muhafaza edilmişti. Üstünde beyaz zemine kırmızıyla çizilmiş, lületaş piposu ve avcı şapkasıyla Sherlock Holmes’ün fotoğrafının olduğu bir kılıfla kaplanmıştı.

Stevie kitabı açarken hafif bir çatırdama sesi çıktı. Sayfalar biraz sararmıştı, harfler çok bittişikti ve yazı ağırdı. Kütüphane kartları için üstünde ELLINGHAM AKADEMİ KÜTÜPHANESİ yazan bir yuva vardı ama içinde kart yoktu. Kitap, kütüphaneden çıkmıştı ve teknik açıdan böyle kalmaya devam etmişti. Stevie sayfaları özenle çevirdi ve ilk hikâyeye geldiğinde durdu, *Kızıl Dosya*.

İlk sayfalardan birinde sivri uçlu kalemle satırlardan birinin altı kabaca çizilmişti. Çok meşhur bir kısımdı, tüm hikâyelerin içinde en meşhur olanlardan biri.

Sherlock, “Bence bir insanın beyni boş bir oda gibidir. Kendi seçtiği eşyaları oraya dizebilmelidir,” dedi.

“Bunu Dottie mi yaptı?” diye sordu Stevie.

“Hiçbir fikrim yok. Bu özel kitap, ondan önce pek çok kez öğrenciler tarafından alınmış. Onlardan herhangi biri yapmış olabilir. Ama evet, onu ben de fark ettim.”

Stevie kitaba hızla göz gezdirdi fakat içinde başka bir şey yoktu. Sıradan bir Sherlock Holmes kitabıydı. Ama işte o kitaptı. Önemli olan da buydu.

“Aslında Dolores’in okuduğu kitaplar hakkında çok şey biliyoruz,” dedi Kyoko. “Bu ilgini çekebilir.”

Ahşap dosya dolaplarından birini açıp geniş bir dosya çıkardı.

“Ellingham’ın ilk kütüphanecisi Diana Cloakes, dikkate değer bir insandı. New York Halk Kütüphanesi’ndeki üst düzey araştırmacı kütüphanecilerden biriydi. Albert Ellingham onu burada çalışması için işe aldı. İşe aldığı herkes alanının en iyisiydi. Diana, olağanüstü bir koleksiyon satın almıştı. Her şeyin üzerine titizlikle notlar alırdı.”

Kyoko dosyadan, daktiloda yazılmış koca bir yığın kâğıt çıkarıp sayfaları çevirerek göz attı, sonra birkaçını küme küme büyük masalardan birinin üstüne koydu.

“Albert Ellingham okulu kurduğunda, bir öğrencinin istediği her kitabın sipariş edilmesi prensibini getirdi. Bu yığın...”

Masadakilerden birini gösterdi.

“... 1935-36 okul döneminde istenen tüm kitapları gösteriyor. Yalnızca Dolores beş yüzün üstünde kitap talep etmiş. Okul, dört yüz seksen yedi tanesini sipariş etmiş. Kalan on üç kitap Türkiye’de bir üniversitenin kütüphanesindeymiş ve satmayı kabul etmemişler. Dolores’in kitaplarında, kitabın adının yanında *DE* harfleri var.”

Stevie listeyi hızlıca taradı. Dolores, Yunanistan’dan da bir sürü eser talep etmişti, Stevie’nin daha önce hiç duymadığı romanlar, klasikler. Diğer öğrencilerin yaptığı istekler de listede idi, içlerinde ismi çok ilgi çekici olanlar vardı.

“*Gun Molls Magazine*,” diye okudu Stevie. “*Vice Squad Detective*, *Dime Detective*, *All True Fact Detective Stories*...”

“Ah, onlar,” dedi Kyoko. “Evet, onları seviyorum. Hepsu ucuz dergiler. Çoğu kütüphane bu tarz kitapları asla sipariş etmez ama Ellingham’ın politikası çok netti. Öğrenciler her ne isterlerse alınacaktı. Keşke bu dergiler hâlâ olsaydı... Ama öğrenciler aldıklarını geri getirmediler.”

Stevie, o dönemde okumuş olsaydı, o öğrencilerle iyi anlaşacağını düşündü.

Ellingham Akademi'de iki gün göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Başta yalnızca her şeyin *yükü* vardı. Okumalar. Düşünceler. Yazma ödevleri. Bilgi beklentisi. Bir tür akademik canavar kamyon rallisi gibiydi. Zaman öylesine hızlı geçiyordu ki... Dersten derse, okumadan okumaya...

Yemekler artık daha düzen içindeydi.

Tüm yemek gruplaşmaları anlaşılır olmaya başlamıştı. Grupların bazıları aynı yurtta kalanlardan, bazıları bilgisayar oyunu oynayanlardan, bazıları ise okumayı sevenlerden oluşuyordu. Bir grup öğrenci de yemeklerini alıp gider, asla kalmazdı. Germaine Batt herkesten ayrı otururdu, hep tetikteydi ve sürekli telefonuyla oynardı. Kırmızı saçlarıyla dudak uçuklatan Gretchen, sık sık yemekhanedeki uzun masalardan birinde komik şeyler anlatarak ilgi odağı olurdu. Hayes, Minerva masasından uzaklaşıp Maris'le ve entel görünüşlü çeşitli bir grup insanla oturmaya başlamıştı. Vi, Minerva masasının müdavimlerindendi. Nate biraz daha konuşkan olmuştu. Ellie, David gibi ara sıra yemekhaneye uğruyordu ama birlikte gelmiyorlardı. Çift gibi değillerdi. Daha çok halinden memnun iki insandılar ve başkalarının nelerden rahatsız olabileceğinin pek farkında değillerdi.

Çarşamba günkü edebiyat dersinin ardından Stevie çimlerde yürüyordu ki eski püskü büyük spor ayakkabılar giymiş iki ayak, adımlarını ona uydurarak yanında yürümeye başladı. Adımlarını bilinçli olarak ona uyduruyordu. Stevie'nin başını kaldırıp bakmasına gerek yoktu, istemiyordu da fakat boynu, güneşe dönen bir çiçek gibi kendiliğinden o yöne doğru uzanıverdi ama bu güneş, üst katında yaşayan sinir bozucu biriydi. Son birkaç gündür David'den kaçıp onunla sohbet etmemeyi başarmıştı. Aynı masaya denk geldiklerinde, Stevie masanın öbür ucuna geçiyordu. David, yurtta za-

ten odasından çıkmıyordu. Ama şimdi buradaydı, gülümsüyordu, asi saçları tepesinde çırpınıyordu, lacivert tişörtü bariz eskimiş görünüyordu. Şortunda bir telefonun girebileceği kadar büyük delikler vardı.

“Selam, Cinayet Kızı,” dedi. “Vaka nasıl gidiyor? Fail belli mi? Yoksa meçhul mü? Durumlar nasıl? Doğru mu yapıyorum? Fail? Meçhul fail? Şüpheli?”

Stevie dişlerini sıktı. Ona çelme takabilirdiniz. Tekmелейebilirdiniz. Bunlarla başa çıkabilirdi. Ama hiç kimsenin cinayet romanlarının peşine düşmesine müsaade etmezdi. Tepesi attı.

“Biliyor musun? Eğer cinayet romanında bir karakter olsaydın mutlaka ölmüş olurdun.”

David, kocaman gülümseyerek başını salladı. Vücudu... ip gibiydi. Şeytanın Ta Kendisi'nin mektubundan bir kelime. Uzun boylu, ince ve büyük olasılıkla güçlüydü. Düğümlerden yapılmış gibi görünüyordu.

“Ne istiyorsun?” dedi Stevie hızlanarak.

“Sadece bu tarafa yürüyorum,” dedi David. “Aynı yerde yaşıyoruz. Sorun ne?”

“Sorun yok.”

“Eh, iyi o zaman.”

Minerva'ya giderken yolda heykel kafalarının yanından geçtiler. Tuhaf bir yapıydı. Stevie heykellere alışıyordu ama sadece kafalardan oluşan bu yığın ona hâlâ rahatsız edici geliyordu. Sanki bir sohbetin ortasındalarmış da yanlarından yabancılar geçerken susmuş gibilerdi.

“Ellie bana geçen gün yaptığınız sohbetten bahsediyordu,” dedi.

“Ne sohbeti?” dedi Stevie. Ellie'yle bir sürü sohbet yapmışlardı ama hiçbirini başkalarına anlatmaya değer şeyler değildi.

“Seninle ilgili olan,” dedi.

Stevie bir süre düşünmek zorunda kaldı. Banyodaki konuşmadan mı bahsediyordu acaba? Ellie’nin aşk hayatlarını sorduğu ve onun bir sevgilisi olmadığını söylediği sohbet mi?

“Ailenin Edward King için çalıştığını söyledi,” dedi.

Stevie bir oh çekti. Doğru sohbet, başka konu.

“Evet,” dedi bir arıyı eliyle uzaklaştırırken. “Bazılarımızın şansı yaver gidiyor.”

“Sen de sıkı hayranlarından mısın?”

“*Sen* ne düşünüyorsun?” diye sordu Stevie.

“Kim bilir?” dedi David. “Birbirini gerçekten tanıyabilen var mı ki? Kanun ve düzeni seviyorsun sen.”

Bundan daha kötü bir aşağılama olamazdı ve Edward King’den hoşlanmadığını söylemek zorunda olması daha da kötüydü. Edward King herkesin bildiği gibi iğrenç bir adamdı. Zengin, ahlaktan yoksun, kibirli... Stevie’nin hayatındaki pek çok sorunun kökeniydi. Otuz saniyeden kısa sürede David, Stevie’nin en büyük iki zaafına dokunmuştu.

“Sıkı hayranı değilim,” dedi Stevie alçak sesle.

“Ha. Ben de tam, ailen sanki...”

“Onun nesini sevdiklerini bilmiyorum,” diye atıldı Stevie. “Sürekli bunu düşünüyorum. Burada ondan uzak durmaya çalışıyorum, bu yüzden...”

“Elbette,” dedi David ilerlemeye devam ederken. “Aileni kontrol edemezsin. Mesela annem arı yetiştiricisi, babam da açık büfe yemeğin mucidi.”

Minerva’nın mavi kapısına ulaştılar. David içeri girebilmeleri için kimliğini ekrana dokundurdu.

“Birbirimizi tanıyabilmek için zamanımız var,” dedi. “Hem de çok. Görüşürüz.”

Dönüp geldikleri yolu geri döndü. İçeriye girmedi bile. Stevie'yi az önce olanların ne anlama geldiğini düşünür vaziyette arkasında bıraktı.

Stevie'nin o gün yaşadığı ilginç karşılaşmalar yalnızca bununla sınırlı kalmayacaktı. İkinci karşılaşma bir iki saat sonra gerçekleşti. Stevie odasında okuma yaparken, Hayes Major kapıdan kafasını uzattı.

“Merhaba,” dedi. “Konuşabilir miyiz?”

Beyaz dar bir tişört giymişti. Yeni bir tişört. Muhtemelen daha önce giyilmemişti. (Stevie beyaz tişört almıyordu. Onların raf ömrü çok kısaydı.)

“İçeri gelmemin sakıncası var mı?” diye sordu.

“Gel tabii,” dedi Stevie.

Hayes kapıyı ardına kadar açıp kendine özgü sakın ve rahat tavırlarla içeri girdi. Stevie, oturmak isterse yere oturabileceğini işaret etti. Hayes oturmayıp çömeldi. Hiç rahat görünmüyordu. Bacak kaslarını ve *patellasını* gösteriyor gibiydi daha çok. (Anatomi sözcüğü! Diz kapağı. Bilgilerini kullanmaya başlamıştı bile.)

“Aklıma bir şey geldi,” dedi görünmez küçük taburesinde kendini dengelerken. “Geçen gün bir projeye ihtiyacın olduğunu söyledin. Benim de ihtiyacım var. Düşündüm de bir şey bulup üzerinde birlikte çalışsak nasıl olur?”

Hayes ve Stevie'nin arasında toz zerrelere dans ediyordu. Pırıl pırıl öğleden sonra güneşinde, Hayes'in saçları altın ipliklerle örülmüş kadar parlak görünüyordu. Yunanistan veya Roma'da bir heykel modeliydi sanki. Işık öyle yoğundu ki şu anda tam bir heykel gibi ve ışıktan yapılmış, öteki dünyaya ait bir varlık gibi görünüyordu. Stevie, Hayes'in etrafında hissettiği sersemlemenin çekim olup olmadığından emin değildi, belki sadece onun ne tür bir varlık olduğunu anlamaya çalışırken beyninde yaşadığı bir tür uyuşukluk hissiydi. “İn-

sana benziyor,” diyordu beyni kendi kendine. “Ama olamaz. Bu elmacık kemikleriyle mümkün değil. Bir simülasyon olabilir. Menşei belirsiz.”

“Birlikte mi?” dedi daldığı düşüncelerden sıyrılarak.

“Bak, *ajansım...*” Bu kelimeyi söylerken özenle manikür yapılmış tırnaklarıyla ahşap zemini kazıyormuş gibi yapıyordu. “...bir program daha yapmam gerektiğini düşünüyor. Ben de ne yapabileceğimi düşünüyordum ki aklıma şu senin ilgilendiğin, burada olan şey geldi. Cinayetler. Kaçırılma. Hepsini biliyorsun.”

“Hepsini?” Hayes’le bu kadar yakın mesafede konuşmak aşırı rahatsız ediciydi ve bir de gelmiş program yapmaktan bahsediyordu. Hiçbiri mantıklı değildi.

“Cinayetleri,” dedi yeniden. “Bu konudan haberdarsın, değil mi? Buradaki cinayetten? Cinayetlerden?”

“Cinayetler,” diye tekrarladı Stevie. “Evet. Biliyorum. Ama... ne olacak ki?”

Stevie, durumu batırıyor gibiydi.

“Sen teknik direktör gibi olacaksın. Uzman. Tanıtım filmi için bir fikir bile buldum. Batık bahçenin altındaki o tünelde çekebiliriz.”

Bir saniye içinde her şey bariz bir biçimde anlaşılır oldu.

“Tünel mi?” dedi Stevie. “Adam kaçırانların kullandıkları mı?”

“Batık bahçenin altındaki,” diye yineledi Hayes.

“O tünel 1938’den beri doldurulmuş vaziyette,” dedi Stevie.

“Baharda yeniden kazdılar,” dedi Hayes geniş bir tebessümle. “İnşa etmek için. Geçtiğimiz eğitim yılının sonunda başladılar. Ben içine girdim bile.”

“Girdin mi?” dedi Stevie. Öne doğru eğildi ve sesindeki telaşı saklamak için çaba sarf etmedi.

“Bir kez,” dedi. “Geçen yıl ilk kazdıklarında.”

Tünelin tekrar açık olması fikri, Stevie’nin aklının ucundan geçmemişti. Aslında kadere inanmıyordu ama zamanlama inanılmazdı.

“Ben sadece bir şeyler yapmak için çok iyi bir yer olacağını düşünüyordum. Ve şimdi sen varsın, cinayetler hakkında her şeyi biliyorsun. İnsanlar bunu sevecektir. Tünelin neye benzediğini gösteren ilk insanlar olabiliriz.”

Stevie’nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibiydi.

“Oraya girmemize izin veriyorlar mı?”

“Şöyle...” Hayes’in tebessümü yavaşça yüzünü kapladı. “Teknik olarak bunu bilmiyoruz. Tüneli açtıklarını gizlemeye çalışıyorlardı fakat bir gün oraya gittim ve tonlarca toprak çıkarmış olduklarını gördük.”

“Ve gerçekten içeri girdin öyle mi?”

“Gerçekten girdim,” dedi Hayes. “Ama bu yalnızca bir fikir. Çok meşgulsen anlarım...”

“Varım,” dedi Stevie. “Yazma kısmında ya da herhangi bir şeyde. Ben varım.”

“Harika!” diye karşılık verdi Hayes. “Sen Nate’i alacaksın. Hafta sonu bir şeyler yazabilirsiniz. Pazartesiye kadar.”

“Bir dakika. Ne?”

“Çok uzun olmak zorunda değil. Beş sayfa falan. Ya da on. Sadece cinayetle ilgili o tünelde gerçekleşmiş olan bir şey. Ölen öğrenci ya da fidye olayıyla alakalı olabilir. Tekne ya da batık bahçeden de bahsedebilirsiniz?”

Stevie başını sallayıp onayladı.

“Öyleyse,” dedi Hayes. “Yap. Tünel ve batık bahçedeki fidye verme olayı hakkında bir şey yaz. Bunu yapabiliriz. Muhteşem olacak.”

Dakikalar sonra Hayes gittiğinde Stevie, bir senaryonun nasıl yazıldığını merak etti. Bu ufak bir noktaydı. Tünele girecekti. Önemli olan buydu.

Üçüncü ilginç karşılaşmayı başlatan ise Stevie oldu.

“Bir düşünsene,” dedi, o akşam ilerleyen saatlerde Nate’in çalışma masasının önünde duran sandalyede otururken.

“Sana tüm hakikatleri verebilirim. Elimde belgeler var. Dosyalar var. Hepsi hazır. Neredeyse hiçbir şey yapmana gerek yok.”

“Senaryo yazmakla alakalı hiçbir şey bilmiyorum,” dedi Nate.

“Ama başka şeyler yazıyorsun!”

“Senaryolar tamamen başka,” dedi Nate. Senaryolar bir kitabın röntgeni gibi. Salt kemikler... İnsanların söyledikleri ve yaptıklarından oluşuyor. Kitaplar ise... her şey. Karakterlerin gördükleri, hissettikleri ve her şeyin nasıl söylendiği detaylıca veriliyor.”

“Kulağa daha kolay gibi geliyor,” diye fikrini söyledi Stevie.

“Farklı bir şey,” dedi Nate. “Ayrıca Dr. Quinn’e kitabımın gelecek üç bölümünün taslaklarını göstermem gerekiyor ve artı bunca okuma...”

“Belki, bunu yazarsan Dr. Quinn kitabın için biraz daha zaman verir. *Onun* yerine bir süre *bunu* yazabilirsin. Grup projeleri burada çok seviliyor.”

Tıpkı Stevie’nin tünel konusuna direnememesi gibi, Nate de kitap yazma işinden sıvışma konusuna direnemedi.

“O zaman bu konuyu alıp senaryo haline getiriyorum,” dedi. “Peki sen ne yapacaksın?”

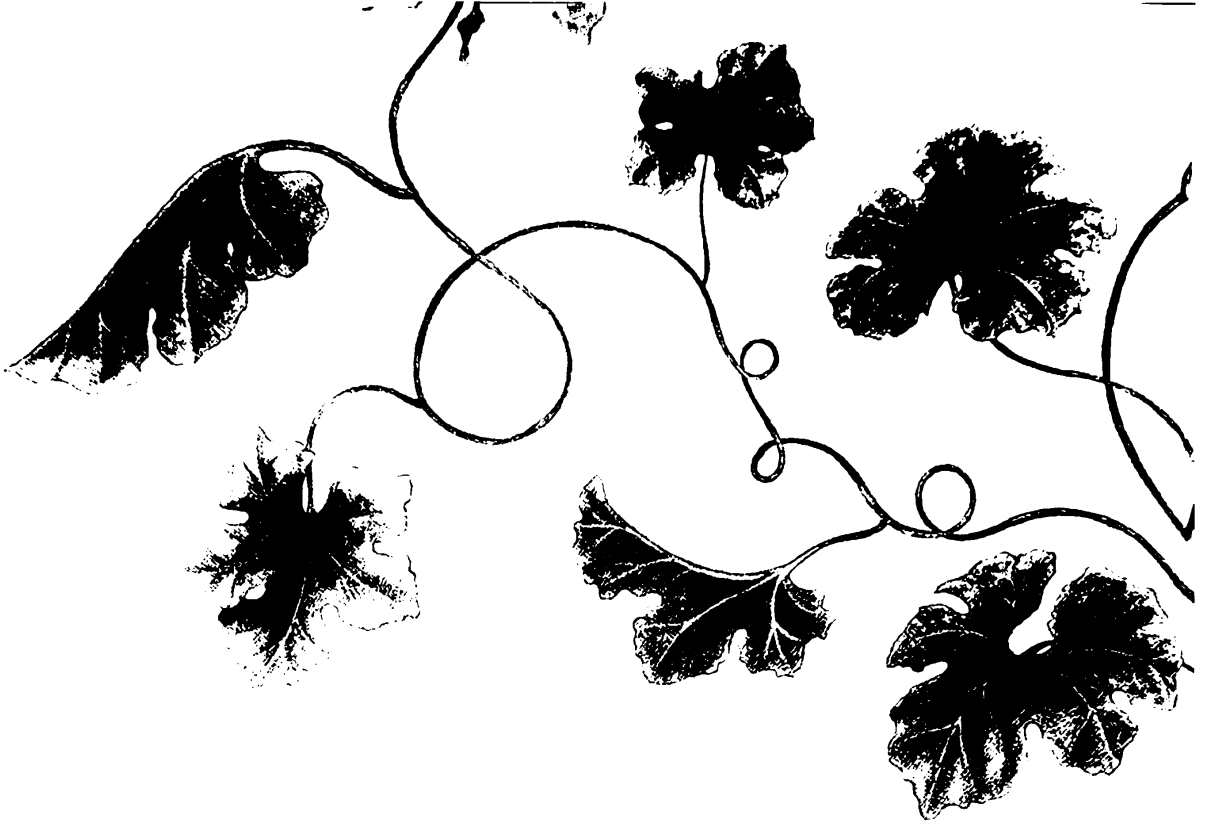
“Ben teknik konularda tavsiyeler vereceğim.”

“Yani?”

“Neler olduğunu açıklayacağım,” dedi. “Size yardım edeceğim. Projemizin adı *Şeytanın Ta Kendisi* olabilir.”

Nate, içine çektiği nefesini uzunca dışarı bıraktı.

“Peki,” dedi. “Şu an yapmam gereken şey yerine, herhangi bir şeyi yapmayı yeğlerim.”

14 Nisan 1936, 03:00

Robert Mackenzie, New York'tan gelen büyük miktarlardaki nakit paranın sevkıyatını yönetiyordu. İki yüz bin dolar gün boyunca yerde yığın halinde durdu. O ve George Marsh paraları tomar haline getirirken, Ellingham dolabın birinden ince bir fırçayla beraber iki küçük mavi şişe çıkardı.

“O nedir?” diye sordu Marsh.

“Nair'in hazırladığı, oyunlarımızda kullandığımız bir solüsyon,” dedi Ellingham. “Tamamen kuruyor. Görebilmek için bir solüsyon ve özel bir ışık kullanmanız gerekiyor. O kadar iyi bir şey ki sürekli Nair'e bunu hükümete satmasını öneriyorum. Bu gece olur da işler yolunda gitmezse bu paraları takip edebilmek istiyorum.”

Paraların bir kenarını boyayla çizik atarak işaretlemişti. Tomar paketlerini parmak iziyle işaretlemek gibi başka bir önlem daha almıştı. Çabucak kurumaları için odanın her yerine fanlar yerleştirildi ve sonra da hepsi dört çantanın içine konuldu.

“Bu akşam sokak başlarını kollasınlar diye etrafa adamlar yerleştirdim,” dedi Marsh. “Nedenini falan söylemedim. Sadece araba plakalarını ve normalin dışında olan her şeyi bildirmelerini istedim. İşe yarar bilgiler vermeleri halinde elliser sent vaat ettim.”

“Her birine beşer dolar ver,” dedi Ellingham. “Ne isterlerse ver!”

“Beş dolar dersek,” diye açıkladı Marsh, “bunun büyük bir şey olduğunu anlayıp kendilerince hikâyeler uydurabilirler. Elli sent hem dürüst olmalarını sağlar hem dikkat çekmez.”

Robert Mackenzie bütün bunları gergin bir halde izliyordu.

Talimatlarla alakalı telefon akşam 19:07’de geldi. Parayı Burlington’a götürüp, belirlenmiş olan telefon kulübesinde aramalarını bekleyeceklerdi. Ellingham arabayı kendisi sürüyor, Robert Mackenzie ve George Marsh ona refakat ediyordu. İki adamda da tabanca vardı. Saatin 20:00 olmasına çok az kala belirlenen yere varmışlardı ki telefon çaldı. Oradan Rock Point’e ilerleme talimatı aldılar.

Rock Point, adı üstünde, Burlington’ın Champlain Gölü’ne açılan kıyısındaki kayalık bir noktaydı. Büyük ölçüde insanların yaşamadığı taşlık bir araziydi. Oraya vardıklarında yere tebeşirle çizilmiş bir ok gördüler, suya doğru giden toprak ve taşla kaplı dar patikayı işaret ediyordu.

“Robert,” dedi Ellingham. “Sen arabayla burada kal.”

Robert zemini taşlı ağaçlık alana giden zifiri karanlık yola, patikaya baktı.

“Bay Ellingham, bu...”

“Beni duydun, Robert. Burada kal. Bir saat içinde bizi göremezsen ya da bizden haber alamazsan şehre geri dön ve yardım iste.”

Ellingham el fenerini yaktı. Karanlığa doğru yürümeye başladığında ayakkabıları kaygan taşlarda biraz kaydı.

“İleride ışık var,” dedi.

Patika, daha sonra şehirdeki bir lokantanın izini sürmelerini sağlayacak teneke kutulardan yapılmış bir dizi fenerle işaretlenmişti. Restoranın cinayetle bir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu – geceden çöplerini çıkarmışlardı o kadar. O bölgenin çöpçüleri çöp kutularının sabah boş olduğunu bildirmişti. Birisi çöpü çalmıştı.

Teneke kutulardan yapılmış ışıklara rağmen patika karanlık ve tehlikeliydi, ışıklar seyrekleşip de sarp kayalıklara geldiklerinde durum daha da kötüleşti. Nihayet bir çıkıntıda üç tane kutu ve bir tane sarılı ip buldular. Aşağıda bir fener yanıp sönüyordu.

“Orada bir tekne var,” dedi Marsh dikkatlice inceledikten sonra, silahı hazırды.

“İpi kullan,” dedi aşağıdan gelen bir ses. “Parayı sarkıt.”

“Bayan Ellingham ve Alice’i görmeden olmaz,” diye karşılık verdi Marsh.

“Yanınıza bakın!”

Ellingham etrafına bakınıp karısını görmeyi umdu ama yerde bir çanta ve bir çocuk ayakkabısı vardı.

“Daha iyisi lazım,” dedi Marsh. “Hayatta olduklarının kanıtı gerekiyor.”

Ellingham çantasını yere bırakıp ipin ucunu çantanın saplarına bağladı. Marsh içini çekerek ipi sıkıştırmasına yardım etti.

“Parayı gönderiyorum,” diye bağırdı Ellingham. “Lütfen karımı ve çocuğumu onları alabileceğimiz güvenli bir yere getirin. Sizinle bir işimiz yok, sadece onları istiyoruz.”

Dört çanta dolusu para sarp kayaların üstündeydi. Ellingham ipin ucunu aşağıya fırlattı.

“Tamamı çantalarda!” diye bağırdı Ellingham.

Aşağıdaki fenerin ışığı garip bir şekilde titremeye başladı.

“Ne yapıyorlar?” dedi Ellingham. “O da ne? Mors kodu değil!”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Marsh silahını çekerken.

“Sakın tekneye ateş etme! İçinde olabilirler!”

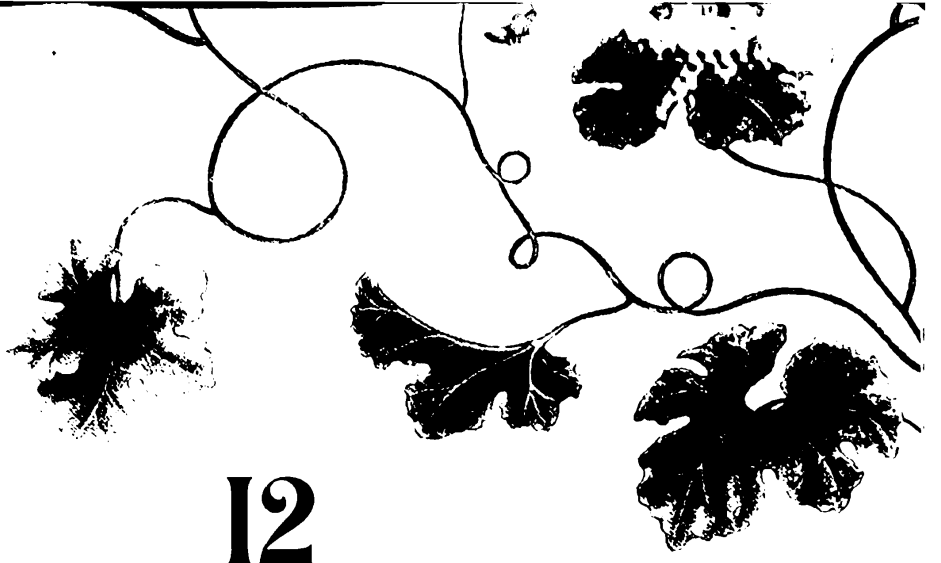
Fener söndü. Tam bir dakika boyunca suyun çırpınışı ve rüzgâr dışında hiç ses yoktu.

“Neler oluyor?” diye sordu Ellingham. Sesi o gece ilk kez tam anlamıyla savunmasız ve korkmuş geliyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Marsh.

“Kimse yok mu?” diye seslendi Ellingham. “Parayı verdim. Şimdi ne istiyorsunuz? Karım ve kızım nerede?”

Ufak tekne umurunda bile olmadan suda ilerledi ve beraberinde Iris ve Alice’i kurtarma ihtimalini de götürdü.

12

Şeytanın Ta Kendisi'ni yazma ve video çekim süreci, Stevie'nin umduğu kadar kolay değildi. İlk gün Nate, Stevie'yi sabah kocaman bir gülümsemeyle selamladı. "Dün gece yeni kitabın iki bölümünün taslağını yazdım!" dedi. "Taslak bunlar. Çok hızlı yazıyordum, Stevie. Dün gece on beş bin kelime yazdığımı yemin ederim."

"Bu... iyi mi?" diye sordu Stevie.

"Bilmiyorum!" dedi Nate. "Ama görünen o ki bu senaryoyu yazmamı istemeniz, her şeyi yazmak istememi sağladı. Yani kendi kitabım üstünde çalıştım!"

"Dur bir dakika," dedi Stevie. "Bekle, bu senaryoyu yazmadığın anlamına mı geliyor?"

Nate başını mutlulukla iki yana salladı.

"Yazdım!" dedi.

Akşam yemeğinde ise durum değişti.

"Dün gece yazdıklarımın hepsi korkunç," dedi. "Ve senaryomuz da yok. Hadi yazalım şunu. Hepsini tekrar göster bana."

Bu durum birkaç kez daha yaşandı. Stevie polis sorgularına ait belgeleri getiriyordu. Hepsi bilgisayarda hazırды. Nate yazmaya gidiyordu ama başka bir şey yapıyordu. Sonunda Stevie ve Nate bir masada beş saat boyunca yan yana oturuyorlardı. Bilgisayar bir ona, bir diğerine geçiyordu. On sayfa senaryo yazmayı başardılar.

Sahne, Şeytanın Ta Kendisi'nin mektubunu okuyan Hayes'le açılıyordu. Oradan fidyenin verildiği sahneye geçiyordu. Albert Ellingham'ı Hayes oynuyordu. Hayes'in kendisinden otuz yaş büyük Albert Ellingham'ı nasıl oynayacağı onların sorunu değildi. Bu sahnede Albert Ellingham'ın artık orada olmayan bir gölün karşı tarafına kürek çekiyor olması da... Önemli olan tek şey olayın tamamen batık bahçede geçiyor olmasıydı, çünkü bir ihtimal orada çekim yapabilirlerse Stevie gözlemesine girebilirdi.

Öncelikler.

Neticede çıkardıkları işten memnundu. Bir şeyler söyleyen ve bir şeyler yapan insanlarla ortaya bir senaryo çıkmıştı.

Pazartesi akşamı dışarıda gök gürlerken Stevie ve Nate, sanat salonunda toplanan küçük bir topluluğa senaryoyu sundular. Yanlarında, havaya göre biraz fazla kalın, dar, siyah ve tüylü bir kazak giymiş, tam bir dişi tilkiye benzeyen Maris vardı. Dudaklarını parlak gelincik kırmızısına boyamıştı. Yarı şeffaf, siyah, uzun çorap giymişti ve arka kısmında yukarı doğru çıkan, bacaklarını yere uzatıp ayaklarını çevirerek baldırlarını açıkta bırakmak suretiyle göstermeye çalıştığı bir dikiş deseni vardı. Elinde dumanı tüten bir çay vardı, kokusu içeriyi sarmıştı.

“Maris'i tanıdığınızı düşünüyorum,” dedi Hayes. “Filmin çekimi ve yönetmenlik konusunda yardımcı olacak.”

Stevie'nin daha önce görmüş olduğu birisi daha vardı – ilk gece yurttan gördüğü biri. Yüzü uzun, alnı açık, çenesi çıkıktı ve alnında zamansız keder kırışıkları vardı. Uzun siyah bir palto giyiyordu ve omuzlarına kıpkırmızı bir atkı atmıştı.

“Bu Dash,” dedi Hayes. “Bizim sahne yönetmenimiz olacak. Dash en iyisidir.”

Maris set yönlendirmelerini doldururken Hayes de bilgisayarından senaryoyu okuyordu. Bazı yerleri kaba sabaydı, büyük kısmı çeşitli vaka dosyalarından harfi harfine alınan cümlelerdi fakat Nate yeteri kadar cümleleri biçimlendir-

meyi başarmıştı. Stevie belgelerin en iyi kısımlarını seçmişti. Ve Hayes'e gelince, o da Albert Ellingham'ı oynarken iyi iş çıkarmıştı. Gerçekten televizyon programı denebilecek kalitede bir yapım ortaya koymuşlardı.

"Şahane," dedi Hayes okumayı bitirdiğinde. "Hey, Maris, birkaç fotoğraf alabilir misin? Hazırlık aşamasını gösterebilmek için."

"Elbette," dedi telefonunu çıkarırken ve bilgisayarında çalışan Hayes'in birkaç fotoğrafını çekti.

"Daha fazla detaya ihtiyacım var," dedi Dash. "O gece nasıl bir geceydi?"

"Sisli," dedi Stevie.

"Sis yapabiliriz," dedi Dash telefonunu çıkarırken. "Sis mi istiyorsun? Kesinlikle sis yapabiliriz."

"Yoğun sis olmalı," dedi Hayes.

"İşte bu." Dash kafa salladı. "Batık bahçenin her yerini birkaç T-90'la donatabilirim. Kimyasal sis alçakta asılı kalır. Işıklar sanki gölde sis varmış gibi gösterebiliriz."

"Harika," dedi Hayes. "Sis."

"Sis makinelerine ve ışıkları asmak için direklere ihtiyacım olacak. Bunu yapabiliriz."

Sonraki adım bütün işlerin yürütülebilmesini kapsıyordu, Stevie ve Nate'in henüz işleri bitmemişti. Toplanacak kostümler ve hazırlanacak sahne malzemeleri vardı.

Kostümler için Maris ve Stevie, Ellingham Akademi Tiyatrosu'na gittiler. Dışarıdan minik bir Rum ibadethanesi gibi görünen küçük, özel bir mekândı. Tiyatro alanı yaklaşık yüz kişilik, uzun, alçak bir sahneye ve siyah duvarlara sahipti.

Kostüm odasına lobinin köşesinde duran merdivenle erişiliyordu ve bu merdiven sadece beş yüz metre genişliğindeki

bir koridorun ayırdığı iki uzun odadan oluşan çatı katına çıkıyordu.

Kostüm dolabı, Stevie'nin kafasını vurup durduğu fazla eğimli taraftaydı. Türlerine göre üstünkörü gruplanmış gibi görünen kıyafetlerin gelişigüzel asıldığı elbise askılarıyla ağzına kadar doluydu. Her türden takım elbisenin yan yana sıkıştırıldığı bir askı, paltolardan oluşan bir askı, her döneme ait elbiselerin durduğu bir askı, tüylü şeylerle dolu bir askı, astar ve plastik zırhlar, bazı durumlarda belki mantıklı olabilecek, köpükten yapılmış dev bir patates kızartması kabı veya üzeri göz yuvarlaklarıyla dolu kahverengi bir çuval gibi özelliksiz nesneler vardı.

Yerde ayakkabı ve botlardan oluşan bir kalabalık vardı ve üst kısımdaki askılarda şapkalar, miğferler, çantalar, zırhlar, tüyler (Sadece tüy mü? Sadece tüy. Ama neden?) ve ne olduğu ya da kaynağının ne olduğu bilinmeyen materyaller vardı. Bu şeyler, düşük ısıdaki bir fırında pişirilmiş bir ikinci el mağazası gibi kokuyordu ve çirkin olduğu için gösteriden atılan bir *Muppet* kuklası tarafından uzun süre sımsıkı kucaklanmış gibi hissettiriyordu.

Sonunda iki takım elbise ve beraberinde bir şapkayla bir palto seçtiler. En az elbise dolabı kadar sıkış tıkış ve hatta daha dağınık yerleştirilmiş malzeme dolabından da keten bir çanta ve sahte tekne için bir kürek aldılar.

Çarşamba akşamı, beklenmedik bir şeyi beraberinde getirdi: Kurulum. Grup, atölyede toplandı, yani bakım bölgesinin bir köşesinde yer alan ambarda. Açık ve soğuk bir yerdi, içerisinde de Stevie'nin günlük yaşantısında önemli rol oynamayan şeyler vardı: Döner testereli masalar, alet rafları, büyük endüstriyel çöp bidonları. Ellingham öğrencilerinin geniş alan, alet edevat ve ateş kullanmalarını gerektiren şeyler yapmak için geldikleri yer burasıydı. Sayıca çok fazla değillerdi ama yüzüne taktığı kaynak maskesiyle, iki metal parçasının altından bakan Janelle onlardan biriydi. Stevie içeriye girdiğinde maskesini kaldırıp el salladı.

“Bunları uzunluklara göre kesmene ihtiyacım var,” dedi Dash, Stevie’ye tahtaları göstererek. “Ölçülerin hepsi burada.”

Bir kâğıt parçasını Stevie’ye uzattı.

Önündeki rakamlara boş gözlerle bakarak, “Ne?” dedi.

“Kes. Tahtayı. Uzunluklara göre.” Dash önce tahtayı, ardından da döner testereyi işaret etti.

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedi Stevie.

“Ben yaparım,” dedi Maris. Öyle bir şekilde söylemişti ki, sesinden, “*Bunun döner testeresi bile kullanamadığına inanabiliyor musun?*” şaşkınlığı okunuyordu. Tüylü kazağıyla yavaşça testerenin başına geçip ustalıkla üzerine eğildi.

Testere dönmeye başladı ve Maris üstüne bir tahta koyup ikiye dilimledi. Etrafa testere talaşı kokusu yayıldı. Tüm bu işler devam ederken, Hayes aheste aheste çıkıp geldi ve herkese selam verdikten sonra yere oturup senaryosuna çalıştı.

Janelle, köşede dik duran konteynırdan direkler çıkaran Dash’e, “Selam,” diye seslendi. “Ne yapıyorsun onlarla?”

“Işık teçhizatı kuracağım,” dedi Dash.

“Hayır, kuramazsın. Onlar *benim direklerim*.”

“Hepsini kullanacak olamazsın,” dedi Dash.

“Kullanırım,” dedi Janelle.

“Sadece birkaç günlüğüne ihtiyacımız var.”

“Direkler makineme özel ölçüde hazırlandı. Sıradan direkler değiller,” dedi Janelle.

“Bak, hepsine ihtiyacın olamaz. Birkaçını alıyorum.”

“Birkaç tanesini ödünç alabilir miyiz?” dedi Stevie alçak sesle. “Geri getireceğimizden emin olabilirsiniz.”

“Senin için,” dedi Janelle. “Direklerimi sadece sana veririm.”

Dash direkleri bir seferde çıkarıp aceleyle atölyeden dışarı götürdü.

Maris kesmeyi bir süreliğine bırakmıştı ve odanın köşesindeki büyük mavi endüstriyel çöp bidonuna bakıyordu.

“Burada kuru buz var,” diye seslendi Dash’e. “Hem de bir sürü.”

“Yeteri kadar sis makinem var,” dedi. “Sıvıyla çalışmak daha kolay.”

Maris omuz silkip konteynırı kapattı.

Geçitlerini inşa edip, kullanılacak direkleri ve cumartesi günü batık bahçede çekim yapmak için gereken her şeyi hazırladıktan sonra tünele yapılacak olan turu planladı. Tur, akşam yedide herkesin ambarın arka tarafında toplanmasıyla başlayacaktı.

Stevie yurda yürüyüp yatağına girdiğinde hâlâ talaş kokuyordu. Birkaç dakika boyunca üzerinde kıyafetleriyle sırtüstü uzanarak pencereden giren serin havanın hafifçe yüzüne çarptığını hissetti. Yazdan kalma alacakaranlık, yerini karanlığa bırakıyordu. Üst kattan ayak sesleri duyuluyordu. David odadaydı anlaşılan. Yurttaki herkesi ayak sesinden tanıyabilirdi. Minerva’nın nasıl müzikal bir ahenk içinde yapılmış olduğunu anlamaya başlıyordu. Uzanıp karyolanın soğuk demirini hissetti. Yorganını üzerine çekerek kendini eşofman altından yayılan talaş kokusunun içine hapsetti. Bir duvarın ardında Janelle vardı, öbüründe Ellie. Stevie ortadaydı ve tüm bunlar öylesine normal geliyordu ki... Kendini bu düşünceye bıraktı. Alışmıştı. Burası eviydi ve arkadaşlarıyla birlikte Ellingham Vakası hakkında büyük bir projeyi neredeyse tamamlamıştı. Evet, Nate arkadaşındı ve galiba Hayes, Maris ve Dash de. Arkadaşı Janelle ona malzemeler vermişti. İçini dolduran tatmin duygusuyla eğilip komodinin üstünden telefonunu aldı. Telefonunda itinayla düzenlenmiş görüntü dosyalarının ve Ellingham Vakası hakkında bilgilerin olduğu bir not uygulaması vardı. Üzerinde *SOSYAL* yazan dosyayı

tıkladı. Bu dosya, yaşanan trajediden önce, bu ev yalnızca garip ve görülmeye değer eşsiz bir dağlık alanken, Ellinghamların ünlü arkadaşlarının kışın kayak yapmaya geldiği, sonbaharda yaprakları izleyip her daim içerek sürdükleri hayat üzerine yaptığı bir araştırmayı içeriyordu. Okul açılıp da Minerva pansiyona dönüşmeden önce, o insanların çoğu büyük ihtimalle bu binada, bu odada kalıyorlardı. Resimlere hızlıca göz gezdirirken en sevdiklerinden birinde durdu: 1929'daki bir partinin davetli listesiydi. Bu insanların kim oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu ama isimleri okumayı seviyordu: Gus Swenson, Billbody ikizleri, Esther Neil ve Buck Randolph, Davis kız kardeşler (Greta ve Flo), Bernard Hendish, Lady Isobella de Isla, Dr. Frank Dodds, Frankie Sullivan, Van-Warnerlar, "Telegraph" McMurray ve Lorna Darvish...

Liste uzuyordu da uzuyordu. Buraya şampanyalarını içerek yıldızların altında dans etmeye gelmişlerdi. Oyuncular, yazarlar, sanatçılar, sosyeteden insanlar... Ayrıca Dottie Epstein burada yaşamıştı. Stevie, Dottie hakkında yazılanları okumuştı. Kız, okulun en zeki öğrencilerindendi. Kararlı ve inatçı bir yapısı vardı. Elma çalıp Virgil'den alıntılar yapan bıçkın bir Lower East Side mahallesi kızıydı. Stevie, belki de bininci kez Dottie'nin fotoğrafına bakmak için telefonuna uzandı. Dottie, elma yanaklı, ön dişlerinin arası ayırık, kahverengi bukleleri olan bir kızdı. Çoğu kez unutulmuş bir kurbandı çünkü zengin değildi. Okul sahibi de değildi. Yalnızca Ellingham Akademisi'nde başarılı olmaya çalışan akıllı bir kızdı. Cinayet romanları okuyordu. Gözlemesine de kitap okumaya gitmişti ve geride orada okuduğu kitabı kalmıştı.

Stevie telefonunu karnının üstüne koyup uzun süre tavanı seyretti. Vakanın bütün kurbanlar için çözülmesi gerekiyordu ama en çok da Dottie için. Cinayet öykülerini seven Dottie için... Yarın gece, Stevie, 1938'den bu yana kapalı olan bir tünele girecekti. Onlarca yıldır vakayı araştıran hiç kimsenin yapmamış olduğu bir şeyi yapacak, tam olarak bir ilki gerçekleştirecekti. Dottie o tünelden geçmişti. Ya o tünelde,

ya o tünelin yakınında veyahut da o tünel yüzünden ölmüştü. Tünel, Dottie'nin yaşamdan ölüme geçtiği yeri simgeliyordu.

Stevie o halde, telefonu karnının üstünde, Dottie'yi ve tüneli düşünürken uyuyakaldı. Titreşen bir ışıqla uyandı.

Gözlerini kırptırdı, zihni bulanıktı. Beyni kısacık bir an için ışığın kaynağının ne olduğunu çözmeye çalıştı. Araba farı mıydı?

Hayır.

Hâlâ uykulu halde bir kolunun üstünde doğruldu.

Işık ya da ışıklı bir şey duvardaydı. Şöminenin yanındaki alanı kaplıyordu. Renk renk lekeler... Harfler, sözcükler...

Lekelerin kesilmiş harflerden oluşan bir mesaj olduğunun farkına varana dek zihninde bir kargaşa hâkimdi:

**DUVARDA BİR BİLECE
ÖLÜ ZİYARETE GELİNCE
ISSİZ ARAZİDE BİR CESET
SİRRİNİ Nİ ÇÖZECEK?
YA DA GÖLDEKİ KADIN?
SANS YÜZÜNE Mİ GÜLECEK?
ALICE. ALICE. YOK OLDU!
HİÇ Mİ YOK BİR İPUÇU?
DEDEKTİF BURADAYMIS
OYUNA DA HAZIRMIS!
SEYTANIN TA KENDİSİ DE
PES ETMEMİS KATILMIS.**

Bir ışık daha çaktı ve mesaj kayboldu.

13

Stevie bir saniye içinde yataktan fırlayıp kendini yere attı. Gözleri hafiften zonkluyordu, ani bir şekilde karanlıktan aydınlığa geçmenin sonucuydu.

Pencereye doğru sürünürken sözcükler kafasının içinde dans ediyordu. Pencereye ulaştığında bir süre altında tortop oldu, bedeni adrenalinin etkisiyle titriyordu. Orada biri var mıydı acaba? Ayağa kalktığı anda yüz yüze gelirler miydi? Pencere on beş santim kadar açıktı. Birisi oradan elini sokabilir miydi?

Anlamanın bir tek yolu vardı.

Hızlı bir hareketle dizlerinin üzerine yükseldi. Dışarısı karanlık ve sessizdi. Pencereyi sıkıca kavradı ve çarpıp kapatsa mı yoksa dışarıyı görmek için biraz daha açsa mı karar veremedi. Çerçeveyi sıkı sıkı kavradı.

Aklına başka bir fikir geldi. Bir kitap satışında üç dolara aldığı, en ağır kriminoloji kitabını raftan çekip aldı, en değerli eşyasıydı. Kitabı pencereden dışarı çıkarıp yere bıraktı.

Çığlık sesi gelmedi. Kitabın çimene pat diye düştüğünü duydu. Dolaba gidip okulun verdiği uyarı fenerini çıkarıp açtı ve etrafı taradı. Bir şey yoktu. Sadece karanlık, daha da karanlık ve hışırtılı gece sesleri.

Pencereyi kapatıp kilitledi ve perdeleri çektikten sonra başını dizlerinin arasına gömdü. Ne yazıyordu? *Duvarda bir bilmece, ölüm neydi, neydi, neydi...*

Sonra bir anda geldi.

Panik atak krizleri... Yine yapacağını yapmıştı.

Önce bir uyarıcı geldi. Sonra gırtlak sıkılıyormuş hissi, beyinde bir boşluk, sonra nefes alışverişinde anlaşılması zor bir hızlanma ve peşinden gelen belirsizlik hissi... Daha sonra zihnini balon gibi şişiren tuhaf bir rüzgâr esip gürleyerek her şeyi devirdi ve gerçeğin gülünç birer taklidine çevirdi. Tüm yollar kapalıydı. Tüm seçenekler kötü sona çıkıyordu. Her şey anlamsızdı. Boynunu sıkan eller varmış gibi hissediyordu. Yutabildiğini ve havayolunun açık olduğunu kendi kendine kanıtlamaya çalışarak güçlkle yutkundu.

“İyiyim,” dedi kendi kendine. “Nefes al, bir, iki...”

Ama alamadı çünkü her yer dönüyordu. Bayılmanın daha iyi olabileceğini düşündü ama atlıkarıncanın baygınken bile dönmeye devam etmesi korkusu vardı.

İnsanlar depresyonun palavra olduğunu, kaygılanmanın aptalca olduğunu söylerdi. Gerçekten korkutucu olan şeylerle (canlı canlı yakılmak gibi mesela) o kadar da korkunç olmayan şeyleri (yatakta örtülerin altında olmak gibi) ayırt etmek olanaksızdı. İkisi de aynı etkiyi yaratıyordu. Dur. Devam et. Yukarı. Aşağı. Kaygı açısından hepsi aynıydı. Perdeler korku diyordu, zemin de öyle. Karanlık korkuyu söylüyordu ve ışığı yaksa o da muhtemelen aynı şeyi diyecekti. Işığı yine de yaktı. Öldürülen Ellinghamların yüzleri vaka panosundan ona suçlayarak bakıyordu. Şifonyere koşup titreyen elleriyle çekmeceyi açtı. Bir tane Ativan aldı ve hemen yeniden komodinine koşup yatağının başucundaki şişeden su içerek yuttu.

İşe yaraması biraz zaman alacaktı ve dünyanın bütün sesleri kulaklarında uğulduyordu.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Kendini koridora atarken kapının kasasına çarptı. Janelle'in kapısına gidip tıklattı. Bir dakika sonra uykulu bir ses,

“Efendim?” diye cevap verdi. Stevie kapıyı açmayı denedi ama kapalıydı. Onu uyandırdığı için utanamayacak ya da kendini kötü hissedemeyecek kadar kafası karıştı.

“Ne var?” dedi Janelle yatakta doğrulurken. “İyi misin?”

“Panik atak,” dedi Stevie. “Ben... sen...”

Janelle yataktan fırladı ve sabahlığını kapıp Stevie’nin omuzlarına koydu. Onu yatağa götürüp oturttu, kolunu omuzlarına doladı.

“Özür dilerim,” dedi Stevie hırıltıyla. “Özür dilerim.”

“Hey,” dedi Janelle elini tutarak. “Önemli değil. Halledeceğiz. Elim tut.”

Janelle’in elini tutmak, bazı hakikatleri geri getirmişti.

“Biraz burada oturabilir miyim?” dedi Stevie.

“Geçene kadar kalıyorsun,” dedi Janelle. “Ne kadar sürerse sürsün. Bir şey mi oldu?”

Stevie açıklayacak cesareti kendinde bulamadı. Her şey sallanıyordu. Sırtını Janelle’e ve yatağın arkasındaki duvara yaslayıp her şeyin durmasını ve kelimelerin Şeytanın Ta Kendisi’nin gitmesi için beyninin içinde koşturmayı bırakmasını bekledi.

Ertesi sabah Stevie odasından çıktığında Janelle ortak salondaydı, gecenin yarısını arkadaşına yardım ederek uyanık geçirmiş biri için şaşırtıcı derecede canlı görünüyordu. Üstünde *BANA KEDİMİ SOR* yazan yünlü bir penye ve yoga pantolonu giymişti, örgülerini de mutluluk veren kırmızı bir şalın altına toplamıştı. Öte yandan Stevie hâlâ talaşla kaplı eşofman altını giyyordu. Saçına dokunmamıştı bile. Nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Yüzünü ve çapaklı gözlerini yıkamakla ya da dişlerini fırçalamakla uğraşmamıştı. Sadece yatağından kalkıp gece yaşadıklarını üzerinden atmaya ihtiyacı vardı.

Stevie arkadaşına bakarken utanıyordu. Daha önce ailesinden başka hiç kimseyle bunun gibi, birinin onunla bu şekilde ilgilendiği bir durum yaşamamıştı. Janelle gün doğmadan biraz önce başını yastığa koyduğunda Stevie birkaç saat-tir derin uykudaydı. Şimdiyse sarhoş gibi, bitkin ve yavaştı.

“Nasıl oldun?” diye sordu Janelle alçak sesle.

“İyiyim,” dedi Stevie. “Biraz midem bulanıyor. Yorgunum. Ama iyiyim.”

“Senin sayende,” diyecek cesareti bulamadı ama hislerini gözleriyle aktarmayı denedi ve her zamanki gibi başarılı olmadı. Janelle *takma kafana* der gibi başını iki yana salladı.

Stevie dışarı çıktı. Sabah havası taze ve ıslıl ıslıldı. Büyük mavi bir gökyüzü ve dağların üzerinde sallanan pofuduk, neşeli bulutlar... Önceki gecenin korkusuyla alay edercesine zıt bir sabahtı. Böylesi bir hoşluk onu neredeyse daha kötü yapmıştı. Her şey bu kadar mutluluk vericiyken o nasıl bu kadar huzursuz olabiliyordu?

Aslında cevabı çok kolaydı. Beyin kimyası bir şeylerin ne kadar sevimli olduğunu umursamıyordu. Minerva'nın etrafındaki ıslak çimlerde yürüyerek penceresinden attığı kitabı almaya gitti. Biraz nemliydi ama incelerken ciddi bir hasar görmemişti.

Ne olmuştu? Uykuya daldığı ana kadar vaka belgelerini okuyordu. Kaçırılma olayını ve tüneli düşünüyordu. Duvardaki o notu pekâlâ rüyasında görmüş olabilirdi. Ama canlı ve netti. Yataktan çıkmıştı. Bir yabancıyı yakalamak için pence-renden kitap fırlatmıştı.

Bir süre ıslak kitabını elinde tutarak gökyüzünü izledi ve neyin gerçek olduğunu çözmeye çalışarak yanan, yorgun gözlerini ovuşturdu. Her şekilde derse gitmek zorundaydı. Kitap kapağını tişörtüyle kurularak kitabı içeri götürdü.

Odasına giderken alt kata inen David'le çarpıştı.

Hiçbir şey yoktu gerçekten. Kenarları kıvrılan o geniş ağ-

zıyla Stevie'ye yarım yamalak gülümsemişti sadece. Basit bir tebessümdü o kadar.

Ama Stevie'nin içinde bir şeyler kabardı. David'in önünü kesti.

"Gecen nasıldı?" diye sordu.

"Sorman ne kadar hoş," diye cevap verdi David duvara yaslanarak. "İyiymi. Seninki nasıldı?"

Sesinin tonu belirsizdi ama gülümsemesi birkaç milimetre daha genişledi.

"Yoğun bir gece miydi?" diye sordu.

"Ne kadar çok soru soruyorsun."

Sesi hâlâ belirsizdi, hâlâ yarım ağız gülümsüyordu. Ama bakışlarında bir şey vardı. Bir ışık. Ne olup bittiğini söylemek imkânsızdı fakat *bir şey* vardı işte.

"Bu çok eğlenceli," dedi. "Ama gidip kahvaltımı alabilir miyim?"

Stevie kenara çekildi ama gidişini izlemek için arkasına döndü. O notu duvarına David koymuş olabilir miydi?

O sabah *Çimen Yaprakları* kitabının münazarasında dikkatini hiç veremedi. Dersin tamamını gördüğü kelimeleri hatırlamaya çalışmakla geçirdi.

Bilmece, bilmece... Ölüm, göl, Alice falan filan. Şeytanın Ta Kendisi, kesinlikle orada bir yerlerdeydi. Ama hatırlamaya çalıştıkça sözcükler kayıp gidiyordu ve hiç var olmamışlar gibi geliyordu.

Walt Whitman araya giriyordu:

Ve tüm yaşlı adam ve annelere dair ipuçları ve

kucaklarından alınan çocukları

Genç ve yaşlı adamlara ne oldu sanıyorsunuz?

Kadın ve çocuklara ne oldu sanıyorsunuz?

Hayattalar ve bir yerlerde yaşayıp gidiyorlar...

Bilmece, bilmece. Gölde bir kadın, çukurda bir kız...

Bu gece ilerleyen saatlerde tünele girdiğinde çukurdaki kız o olacaktı. Anatomide aksiyal ve uzantı gibi iskelet fonksiyonlarının açıklandığı derse girip çıktı. Öğlen yemeğinde biraz kendine gelmeyi başardı ve İspanyolca laboratuvarına girdiğinde korkusu yok oldu, tünele girmeye odaklanmaya başladı. İçi heyecandan pır pır ediyordu. Tüm öğleden sonrayı bu şekilde geçirdi.

Stevie el fenerini ve eldivenlerini almak için ikindide hemen Minerva'ya döndü ve sonra saat beşteki ilk yoga dersleri için Janelle'le buluştu. Yogayı Ellingham'ın zorunlu beden eğitimi dersleri listesinden seçmişti. Formda Kalmak İçin Koşu, Yardımlaşmalı Acemi Eğitim Programı veya Hareket Perspektifleri gibi konulardan daha iyi olduğunu düşünmüştü. Stevie'nin eski lisesinde onları yarım saatliğine koşu bandına çıkarıp videolar izleyebilmeleri için yalnız bırakıyorlardı. Eski okuluyla alakalı özlediği tek şey buydu.

Janelle'le sanat atölyesinin önünde buluştular, kolunun altında dürülü bir mat vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Janelle.

"Evet," dedi Stevie. "Sanırım."

"Anksiyete rüyaları çok kötüdür," dedi.

Dün gece geç saatlerde Janelle'e gördüğü şeyi anlatmayı başarmıştı. Gerçek olup olmadığı şüpheli bir olay gibi değil de gerçekten bir rüyaymış gibi anlatmış olmalıydı.

"Sanırım... Sanırım rüyaydı?" dedi Stevie. "Bilmiyorum."

Janelle, duymayı umduğu tek cevap buymuş gibi başını salladı.

"Ama," dedi Stevie, sanat atölyesine girerlerken, "bir an

rüya görmemişim gibi düşünelim. Duvara öyle bir şeyi yansıtmak ne derece zordur? Projektörün olması gerekir herhalde?”

“Ah, o kolay,” dedi Janelle. “Mukavva, bant ve aynayla yapabilirsin. İmkânsız değil ama...”

“Anlatmaya çalıştığım şu,” dedi Stevie. “Uyandım. Yataktaydım ve duvarda o yazıyı gördüm. Aşağıda birisi varsa yakalayabilmek için kitabımı pencereden attım. Yani kitap kafasına düşsün diye.”

“Birini yakaladın mı peki?” dedi Janelle. “Ya da gördün mü?”

“Hayır.”

“Uykunun belli safhalarında uyandığında gerçek ve rüya bir süreliğine birbirine karışır. Ve hayatında ilk kez bu kadar yüksekte bir dağda olman anksiyete rüyaları görmene neden olabilir. Benim anksiyete rüyalarım tamamen derse gitmek için ne yapabileceğimle alakalı. Şu an yılın sonu ve ben her şeyi atlادم. Rahat uyuduğum gecelerde bile rüyamda 3-D yazıcılar ve Wonder Woman kıyafetli Gina Torres’ı görüyorum. Ama şu var ki...”

Yoga odasına girmeden önce Stevie’yi durdurdu.

“Bence hepimizin buraya gelme sebebi, kafamızda çözümlayemediğimiz durumlarla karşı karşıya olmamız,” dedi Janelle. “Hepimiz bir şeylere sabitlenmiş vaziyetteyiz. Ben makineler yapmak istiyorum, sen cinayetler çözmek istiyorsun ve Nate yazmak istiyor –ya da istemiyor–, Ellie ise kendi sanat komününde yaşamak istiyor. Hayes, programlar yapıyor. Sanırım David de oyunlar yapıyor. Onu çoğu zaman kod yazarken görüyorum, demek ki öyle. Hepimiz kendi dünyamızda yaşıyoruz. Durum şu ki, burada gerçek bir dünyanın içindesin. Galiba beynin bu bilgiyi işlemekle meşgul biraz. Seni oldukça etkileyen bir rüya gördün. Sonra uyandın. Böyle bazı haller yaşayıp bir şeyler görürsün, uyanık olduğunu zannedersin ama uyku halinden tam olarak çıkmamışsındır. Uyku acayip bir hal.”

Bu şekilde söylenince hepsi mantıklı geliyordu.

“Nasıl bu kadar zeki olabiliyorsun?” diye sordu Stevie.

“Çok okuyorum,” dedi Janelle gülümseyerek. Çantasının fermuarını açıp öğrenci kartını içine sokuşturdu ve ipi klipse geçirdi, sonra da fermuarı yeniden kapattı. Janelle her şeyi tam yapıyordu, kartını yerine koyma işini bile. “Ve ben muhteşem biriyim.”

Ders küçük bir stüdyodaydı. Herkes çantasını koridora bırakıp içeriye doluşmuştu. Yoga popüler bir dersti ve matların arasında sadece birkaç santim vardı. Stevie okulun malzemelerinden kullanıyordu; bulduğu mat, lastik gibi sert ve mordu, biraz çamaşır suyu ve ayak kokuyordu.

Öğretmenleri Daria’nın, dersin başında herkesi gözleri kapalı halde şiltelerin üstüne oturtup çaldığı akordeon-piyano benzeri bir enstrümanı vardı. Nefeslerine odaklanmaları gerekiyordu fakat Stevie önceki gece yatağından sıçrayarak duvardaki yazıları okuduğu, ışıkların yanıp söndüğü o anı gidip duruyordu. O anı tekrar tekrar yaşıyordu. Ayaklarını yere basıp gördüğü kelimeleri ezberlemeye çalışırken ne kadar uyanıktı acaba?

Bilmek imkânsızdı. Uykunun esrarengiz yanları vardı ve Daria aşağı bakan köpek pozisyonuna geçmelerini söylüyordu. Stevie bu yoga işinde yeniydi ve Daria çok geçmeden üzerine eğilmiş ellerini, kalçalarını ve ayaklarını düzeltiyordu. Stevie buna hazırlanmak için gelmeden önce birkaç video izlemişti ama şu an tamamen şaşkına dönmüştü ve yaptığı her hareket her nasılsa yanlıştı. Hep iki hareket gerideydi, o da en iyi ihtimalle. Dizi yanlış noktadaydı, kolu yeteri kadar yüksekte değildi, esnemeleri yetersizdi. Daria etrafında dolaşıp duruyor, nazik ve fısıltılı bir sesle pozisyonlarını tekrar tekrar düzeltiyordu. En sonunda Stevie’nin yanına yerleşip sınıfı oradan yönlendirdi. Stevie diğerlerinin yoga yapmayı nereden bildiklerini düşündü.

Bunun tek artısı Stevie'nin kafasındaki her şeyi temizlemiş olmasıydı. Egzersizin bunu yapabildiğini duymuştu. Kastettikleri böyle bir şey miydi acaba? Şaşkınlıktan ve terleyen ellerinizin matın üstünde kaymaması için uğraşmaktan bir şey düşünecek haliniz mi kalmıyordu?

Stevie, yerde ceset pozisyonunda uzanarak dersin bittiğini tasdik etti.

"Çekimi bu akşam yapıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Janelle, dersin sonunda eşyalarını almak için koridora çıktıklarında. "Çünkü Vi ve ben..."

Çantasına elini daldırmış her yerini didik didik ediyordu.

"Kartım," dedi. "Yok. Çantamın ön gözüne koymuştum, eminim. Sen de gördün."

"Evet," dedi Stevie. "Orada olmadığından emin misin?"

Janelle çantanın ön gözünü hızla çekti. Kart falan yoktu.

"Nasıl kaybolur?" dedi Janelle. "Birisi mi aldı acaba? Bulmam lazım. Bazı gizli şeylere erişimim var ve eğer kaybedersem..."

"Dur bakalım," dedi Stevie, yere oturmuştu bile, dersten çıkanların birer birer almaya geldiği çantaların arasında harıl harıl aradı.

"Yeni kart almak için yüz elli dolar vermen gerekiyor," dedi Janelle. "Saçmalık bu. *Saçmalık*."

"Merak etme," diye rahatlatmaya çalıştı Stevie. "Birisi yanlışlıkla almış olabilir."

"Nasıl? Çantamı karıştırıp kartımı alarak mı? Pix'e anlatmak zorundayım. Kim kart çalar ki? Çantamı kim karıştırır?"

Janelle üzölmeye başlıyordu. Böyle tatsızlıklar onu altüst ediyordu. Ve kartını çantasına koyduğundan kesinlikle emindi.

"Belki de bir şakadır?"

“Kartımı çalması mı?”

Stevie neredeyse, “Ya da benim duvarıma mektup yazması,” diyecekti. Ama gerçek olup olmadığını belirleyebilecek bir jüri olmadığından kendini tuttu. Kısacık zamanda bir garip olay daha olmuştu işte. Bir mektup ve bir anahtar. Tuhaf bir oyundaymış hissi veriyordu insana ve Stevie’nin içini yavaş yavaş artan bir kaygıyla dolduruyordu.

Oyunda olduğunuzdan haberdar değilseniz, oyunlar pek de eğlenceli olmuyor.

14

Yeraltına girmek için harika bir geceydi.

Saat sekizde Nate'le sanat atölyesine giden patikanın yolunu tuttuklarında Stevie, bu kadar yüksekten, sonbaharın ne kadar değişik göründüğünü fark etti. Daha şiddetliydi. Belki de beklenen bir şeydi bu ama yine de Stevie'yi şaşırtmıştı. Çalıların arasında daha çok koşuşturma, karanlık ağaç tepelerinde daha fazla hareketlilik, daha çok rüzgâr vardı. Erken dökülen yaprakların yoğun kokusu ve çalıların çürüme kokusuyla hava ağır bir hal almıştı. Ölüm sürecindeki her şey canlı kalmak için çabalıyor, hâlâ seslerini duyurmaya çalışıyordu. Bu koku, bu his... Albert Ellingham *bu* yüzden burası için ısrar etmiş olmalıydı.

“Starbucks ya da onun gibi bir yer için düşündüğüm krallığım,” dedi Nate. “Sen de hep burada yaşamışsın gibi hissediyor musun? Birbirimizi yemeye veya deniz kabuğu için kavgaya tutuşmaya ne zaman başlayacağız sence?”

Hem Stevie hem Nate bu gece görevi için koyu renk kıyafetler giiyorlardı. Nate koyu renk bol bir kot pantolon ve uzun kollarını daha da uzun gösteren, kolları parmaklarına kadar inen siyah salaş bir kazak giiyordu. Nate'in heyecanını her zamankinden fazla değildi ama Stevie duruma şimdi alıştı. Nate bir yağmur bulutuydu ama Stevie'nin dost canlısı yağmur bulutuydu, neticede dünyanın yağmura da ihtiyacı vardı. Stevie siyah kargo pantolonu ve siyah kapüşonlu üstüyle bu tehlikeli işe tamamen hazırды. Dolabı

onu hüsrana uğratmamıştı. İkisinin de çantalarında okulun verdiği el fenerleri vardı.

“Bu tünel,” dedi Nate, fısıldayan heykel kafalarının yanından geçerek patikayı dönerken. “Ne içindi?”

“İçki yasağının olduğu dönemde alkol tedarik etmek için açılmış,” dedi Stevie. “Ta Kanada’dan kamyonlar geliyormuş. Baskın olursa diye içkileri gözlemevinin altında muhafaza ediyorlarmış, gerçi Albert Ellingham’a kimse baskın yapmazdı.”

“Ben *tüneli* kastediyorum,” dedi Nate. “Tekrar açılıyor olmasında bir iş var gibi?”

“Çünkü bir süre kapalı kalmış,” dedi Stevie ağzında geveleyerek. *1938’den beri ortaya çıkarılmadı, kim bilir aşağıda bizi ne bekliyor*, demek istemedi.

“Girme iznimiz var mı?”

“Girmeyin diyen olmadı,” diye cevap verdi Stevie.

“Ama kimseye söylemememiz gerekiyor.”

“Önce yap, sonra özür dile.”

Nate’in gözlerini ona diktiğini hissetti ama çarpık suratlı heykel kafalarından birine bakmak için başını çevirdi.

“Bunun gerçekten üç bölüm yazmakla bir tutulup tutulmayacağını bilmiyorum,” dedi Nate ellerini ceplerine sokuştururken. “Yalnızca bir haftadır uğraşıyoruz.”

“Dr. Quinn ne dedi?”

“Gördüğünde değerlendireceğini söyledi ama sorun çıkarabilir diye düşünüyorum.”

“Bence fazla endişeleniyorsun,” dedi Stevie.

“Elbette fazla *endişeleniyorum*,” dedi Nate. “Ama genelde haklıyım. Endişe duyan insanlar hep haklıdır. Bu böyle.”

Stevie bu konuda onunla ters düşmemeye karar verdi.

Hayes, Maris ve Dash, inşaat malzemelerinin ve çöp konteynırlarının olduğu sanat atölyesinin öteki kanadında, şantiye yolunda bekliyorlardı. Onlar da siyah giymişlerdi. Hayes vücudunu saran, Dash ise estetik görünen bol bir kıyafet seçmişken, Maris koyu renk tozluklar ve kocaman tüylü bir kazak giymiş, başına da siyah ve sımsıkı bir şapka takmıştı. Duruma uysun diye is kokulu bir parfüm bile sıkmıştı.

“Pekâlâ,” dedi Hayes fenerini yakarken. “Hadi gidelim.”

Ormana, başka bir deyişle Ellingham Akademi’yi kuşatan asıl boşluğun sınırına girdiler. Ağaçların muntazam olmadığı ve hiçbir heykelin parlamadığı yerdelerdi artık. En azından şantiye yolundan ormanın bir kısmına girmişlerdi. Stevie tünelin yerini bulabilecek kadar iyi bir yön duygusuna sahipti. Girişin nerede olabileceğini biliyordu ama toprağa sıfır olmalıydı. Hayes nereye gittiğini çok iyi biliyor gibiydi.

“Burayı nasıl buldun?” diye sordu Maris.

“Tünelin açılması en iyi kısım,” dedi Hayes gülümseyerek. “Burası baharda açıldı. Kimsenin bilmesini istemediler.”

“Ama sen biliyordun?”

“Gördüm,” dedi sırtıp elindeki feneri çenesinin altına tutarak. Hepsini yoldan otuz metre kadar içeriye, sık ağaç topluluklarına doğru yönlendirdi. Sonra durup ayağını yere vurmaya başladı. Tok bir metal sesi duyuldu.

“Işık,” dedi.

Hayes gevşek toprağı iki-üç santim kazarken Maris aşağıya doğru fener tuttu.

“Gizlemişler,” dedi Hayes yere eğilirken. “Üstüne de kilit koymuşlar gibi görünüyor. Önceden kilitli değildi. Biraz sıkıntı olacak.”

“Bir bakayım,” dedi Stevie yanına diz çökerek. Dizlerinin altındaki toprak süngerimsi ve soğuktu.

“Standart bir kilit,” dedi ucuna dikkatlice bakarak. “Işık tutabilir misiniz?”

Maris el fenerini kilidin üstüne tuttu. Stevie elini çantasına daldırıp dibinde iki ataş bulana kadar bir süre karıştırdı. Ataşları düzleyip kilide soktu. Birini tork anahtarı olarak kullanacaktı, diğeriyle de dişlileri döndürecekti. Yavaş ve dikkatli hareket etmek –her milimetreyi hissetmek– önemliydi. Kilitler minicikti, dişlileri daha da minikti ve kilitleri açmak için gereken hareket bir saniyeden de kısa, anlık bir hareketti.

Neyse ki pek çok defa bunun gibi kilitler açmıştı. Cinayet filmleri izlerken pratik yapabileceğiniz güzel ve ucuz bir hobiydi ve görünüşe göre Stevie’de olması gereken bir yetenektir.

Kilit, pat diye açıldı.

“Yok artık!” dedi Hayes. “Bunu yapmayı nereden öğrendin sen?”

Stevie sadece gülümsedi, yerden kalkıp ellerini silkeledi.

“İyi işti,” dedi Maris onaylarcasına. Nihayet Maris’in yapamadığı ama onun yapabildiği bir şey vardı.

Dash mesaj yazıyordu, Nate de afallamış halde dikiliyordu.

Hayes kapakları çekip açtı ve yerde zifiri karanlık bir çukur ortaya çıktı. Stevie el fenerini ötesi daha da karanlık olan bir düzine kadar çıplak beton basamağa doğru tuttu.

“Hiç kaygı verici görünmüyor,” dedi Nate.

Stevie öne geçerek çömeldi, ışığı çukura tuttu. Önündeki boşluk fazlasıyla karanlıktı. İçeride her şey olabilirdi. Milyonlarca örümcek. Eli bıçaklı biri. Ya da daha kötüsü – başka karanlık tüneller.

Basamakları sayıp sonuncuya gelip gelmediğini anlamak için ayağıyla etrafı yokladı ve sonra ışığı yukarı tuttu. Milyonlarca örümcek, eğer varsa, çok iyi gizlenmişti ve eli bıçaklı biri de yoktu. Tünel tuğla ve betondan yapılmıştı ve can

sıkıcı birkaç çentik ve çatlak dışında gayet iyi durumdaydı. Onlar da muhtemelen yıllar boyunca kar ve buz nedeniyle olmuştu. Baskın bir toprak, rutubet ve durgun su kokusu vardı. Tünel düşündüğünden daha basıktı, iki kişi zor sığardı. Aslında mantıklıydı. Gizli bir yeraltı tüneli inşa etmek kolay değildi. Sadece içki kasalarının girebileceği ya da Ellingham'ın meşhur oyunlarını oynarken arkadaşlarınızla gizlenebileceğiniz büyüklükte olması yeterliydi. Tuğlalar yatay bir bacanın içindeymişsiniz hissi veriyordu.

Stevie bir an sersemleyerek duvara tutunup destek aldı. Duvar ıslak gibiydi ve parmaklarıyla sıva izlerini takip etti. İşte bu tarihti, gerçek tarih önünde açılıyordu. Bu kadarı hazmedemeyeceği kadar fazlaydı. Dash çantasından bir tripod çıkarıp açarken, Maris ve Hayes kafa kafaya vermiş telefonlarından Şeytanın Ta Kendisi'nin mektubunu okuyarak nerede duracaklarını çözmeye çalışıyorlardı. Stevie ise etrafındaki kargaşayı görmezden geliyordu. Nate, Stevie'nin yanına ilerleyerek hayallerine izinsizce daldı.

"Bu şekilde kilit açmayı nereden biliyorsun?" diye sordu.

"İnternette bir sürü eğitim videosu var."

"Demek öyle öğrendin," dedi. "Neden peki?"

"Kim bilmek istemez ki? Yalnızca birkaç saatlik bir eğitim. Beş dolara bir kilit al..."

"Sorumun cevabı bu değil."

"Çünkü televizyonda yapıyorlar," dedi sonunda Stevie. "Bilmek iyi olurmuş gibi görünüyor. Dedektifleri seviyorum, tamam mı? Hepimizin hobileri var."

"Seninle arayı bozmamak lazım," dedi Nate.

Stevie gözünü karanlığa dikti. Sonra da fenerini yaktı ama yalnızca ucsuz bucaksız karanlık vardı.

"Tünelin yapısal bütünlüğünden eminler mi?" diye sordu Nate. "Burada olmamız doğru mu? *Titanik*'teki asansör boşluğundayız sanki."

“Sorun yok,” dedi Stevie. Çünkü *muhtemelen* yoktu. Genelde hep öyle olurdu.

Stevie kenardaki korkunç çatlağı Nate’in görmesine engel olmak için ışığını başka yöne tuttu, sonra da dümdüz karşıya doğrulttu.

“Diğer uca gidiyorum,” dedi Stevie.

“Ciddi misin?” dedi Nate.

“Buraya bunun için geldim. Yıllardır bu anı bekliyorum.”

“Stevie, yerinde olsam...”

“Değilsin,” dedi Stevie. “Ölürsem intikamımı al.”

Şaka yapıyordu ama biraz da ciddiydi. Gitmek zorundaydı ama aynı zamanda muhtemel bir hata olabileceğini de hissediyordu.

Bazı hataları yapmak zorundaydınız.

Mesafenin yaklaşık yüz yirmi bir metre olduğunu biliyordu. Bu mesafe bir tünel için kulağa fazla gelmese de yüz yirmi bir metrelik karanlığın korkutucu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Yine de gireceklerdi, ileride onları bekleyen ne olduğu hakkında en ufak bir fikirleri olmadan. Binlerce yıl mühürlü kalmış piramit hücrelerine sürünerek girenler gibi... Gömülü sırlar vardı ve onları çözmek için bazen toprağa girmeliydiniz.

Panik atak geçirip geçirmeyeceğini merak ediyordu. Ama şaşırtıcı bir şekilde tünelin kadifemsi hiçliğine yürürken attığı her adımda nabızı çok yavaş ve düzenliydi. Birazdan tünelin ucuna geldiklerinde bir kapı olacaktı. Bulabilmek için kolunu öne doğru uzattı ve en sonunda parmaklarının ucundaki ahşabı hissetti.

Kalbi bir an gerçekten atmayı bırakıp kirli kan pompalamaya başladı.

Kapı, bir ortaçağ hapishanesinden kalma gibi görünen demir sürgülü pencerelerle birbirine bağlı kalın tahta parça-

larından yapılmıştı. Kolu da kilidi de yoktu. Asıl halinde bu kapı dışarıdan açılıyordu, o yüzden eğer o taraftan kilitliyse Stevie keşfinin sonuna gelmiş olacaktı.

Kapıyı itti.

Açıldı.

İlerliyordu. İçeri giriyordu. Rüya gibiydi.

Kapının ardındaki oda küçüktü. Üç duvarı raflarla doluydu. Burası likör odasıydı. Sevkıyat, tünel aracılığıyla yapıyor, likörler depolanmak için buraya getiriliyordu. Metal bir merdiven tavandaki kapağa çıkıyordu. Stevie merdiveni sallayıp sağlam olup olmadığını kontrol etti. Duvara sağlam bir şekilde sabitlenmiş gibi görünüyordu ve kusursuz durumdaydı. Yapabilir miydi acaba? *Olayın olduğu yere* gerçekten gidebilir miydi?

Diğerleri arkasında değildi. Tek başınaydı.

Merdiveni tekrar kontrol edip el fenerini çantasına soktu. Yukarıya, karanlığa doğru gidiyordu. Merdivene güvenip bir noktada kafasının kapağa temas edeceğini bilerek ağır adımlarla ilerledi. Bunu kendine rehber edinecekti.

Gittikçe daha yavaş hareket ederek yukarı, yukarı, yukarı, karanlığa ilerledi. Kapağın saçına ve kafa derisine değdiğini hissetti. Bir basamak gerileyip kontrol etmek için yukarı uzandı. Başta açılmadı ama Stevie kapağı daha güçlü itti. Antika yayları yeniden hareket etmeleri için kanırtınca iğrenç bir ses çıktı ama kapak açıldı.

Bazı insanlar Eiffel Kulesi'ne ya da Big Ben'e gitmek ister. Bazıları okul balosunu ya da günün birinde gerçekleşecek düğününü hayal eder. Kimileri sıcak hava balonuyla gökyüzüne yükselmeyi ya da Karayip Adaları'ndaki berrak sularda tüple dalış yapmayı hayal eder. Herkesin hayalinde bir yer vardır ve Stevie şu an kendininkine tırmanıyordu.

Kubbeli gözlemesine girdi ve gözüne düşündüğünden daha küçük göründü. Yapının büyük kısmını oluşturan kalın

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

cam üçgenler kirden kabuk bağlamıştı, bu yüzden her yer karanlıktı. Işığı taşıyan zemine ve oradan da kenarda duran banka tuttu. Burada kurumuş yapraklar ve tozdan başka hiçbir şey yoktu. İçerisi ahır gibi kokuyordu.

Dottie buraya gelmişti. Sherlock Holmes kitabını burada bulmuşlardı. Albert Ellingham tam şu büyük kapıdan gelmişti. Vurularak yere yığılmıştı. Burada mı? Bu noktada mı? Para burada mı sayılmıştı? İşlerin çok yanlış gitmeye başladığı yer burası mıydı?

Bir süre gözlerini kapattı. Bu havayı koklayıp bu yeri hissederse belki geçmişe gidebilirdi...

“Hey!” Aşağıdan seslenen Dash sessizliği bozdu. “Gelse-ne. Sana ihtiyacımız var.”

Yaşadığı an sona erdi.

Çekim çok hızlıydı. Gereken tek şey tünel boyunca yürürken Hayes’in Şeytanın Ta Kendisi mektubunu ezberden okumasıydı. O ve Maris geniş plan çekim yapabilmek için kamerayı ileri geri hareket ettiriyorlardı fakat içerisi karanlık ve soğuktu, çekim yapmak zordu ve zaman onlardan yana değildi. Saat sekiz otuzda hep birlikte basamakları yeniden tırmandılar. Hızlıca bir bakıp dışarıda onları bekleyen kimsenin olmadığını gördüler. Kapılar kapalıydı.

“Hepimiz birlikte gidemeyiz,” dedi Hayes elinde tuttuğu kilitle. “Hepimizin aynı yönden geldiğini gören olursa, buraya indiğimizi anlayabilirler. Nate, Stevie, önce siz gidin. Dash, sen öbür taraftan dolanabilirsin. Maris, biz de en son gideriz.”

Stevie ve Nate karanlıkta geri dönerlerken, Nate omzunun üzerinden dönüp baktı.

“Bence geri dönüp tünelde yiyecekler,” dedi.

“Yiyecek,” diye tekrarladı Stevie. “Yiyecek demek zorunda mıydın?”

“Tünel yiyişgenleri,” dedi Nate. “Yeni erkek parfümü.”

“Yapmazlar,” dedi Stevie. “Yapmayacaklar.”

“Neden yapmasınlar ki?”

“Çünkü orası... bir tünel. O tünelde *yiyişemezsin*.”

“Bazen bir tünel, yalnızca bir tüneldir,” dedi Nate.

Stevie, elleri kapüşonlusunun ceplerinde, dişlerini sıkarak yürümeye devam etti.

Üzerinde hâlâ tünelin ve gözlemevinin büyüğü hâkimdi ve böyle devam etsin istiyordu.

Duvarında gördüğü mektubu düşündü. Gerçekten öyle canlıydı ki... Rüyaların sona erdiğinde bulanıklaşarak kaybolma özelliği vardı. Bunda ise her şey belirgin bir şekilde zihnindeydi. Renkler hâlâ capcanlıydı. Zihni adeta bir ekran görüntüsü almıştı.

Gerçekten olmuş muydu bu?

Mümkündü. Pek çok şey *mümkündür* ama *yüksek* bir olasılık yoktu. Olası olan şey, pek çok yeni uyarıcıyla dolu olan kaygılı ve heyecanlı beyninin onun için canlı ve parlak bir şey hayal etmiş olmasıydı, etkisi beyin hücrelerine normalden bir miktar daha uzun süre işlemiş büyülü ve acayip bir şey. Mantıklı düşününce, Stevie’nin öyle yolları deneyeceğini kim bilebilirdi ya da kimin umurunda olurdu ki... Ayrıca amacı ne olabilirdi?

Janelle’in dediği gibi bir rüya görmüş olmalıydı. Doğru söylüyordu.

Hisleri hâlâ yerli yerindeydi ve Şeytanın Ta Kendisi, geçmişten ona sesleniyordu. Şeytanın Ta Kendisi, daha doğrusu gulyabani, şakacı katil.

Ancak bazı şeyler gömülü kalmıyordu. Tüneller, sırlar... Şeytanın Ta Kendisi de bundan muaf değildi.

ŞEYTANIN TA KENDİSİ KİMDİR? 80 YIL SONRA...

postdedective.com

13 Nisan 2016

8 Nisan 1936'da Vermont, Burlington'daki Albert Ellingham'ın ofisine bir mektup geldi. O dönemde Albert Ellingham, Amerika'nın en zenginlerindendi. Burlington'ın dışında dağlık bir bölgede bir malikâne ve okul inşa etmiş, eşi ve kızıyla güzel, temiz havayı soluyarak orada hayatını sürdürmekteydi. Burlington ofisi, şahsi ve işle alakalı postalarını topluyor ve her gün bir araba Burlington'dan Mount Hatcher'ın en tepesindeki evine çuvallar dolusu mektup getiriyordu. Burada hepsi sekreteri tarafından ayıklanarak işleniyordu.

O gün yüzlerce mektubun içinde bir tanesi dikkat çekiyordu. Zarf, Burlington'da damgalanmıştı. Ellinghamların adresi ön tarafa silik bir kurşunkalemle kaba, dik çizgilerle yazılmıştı. İçindeki tek parça kâğıtta şu sözcükler vardı:

İşte! Bir bilmece! Başlasın eğlence!

İp mi yoksa silah mı deyince.

Bıçaklar keskin, parıltısı tuzak,

Ki zehir yavaş, son pek uzak.

Yangın bir şölen, boğulmak yavaş,

İpe asılırsan işin hepten yaş.

Kırık bir baş, acı bir düşüş,

Duvara çakılan araba bir düş.

*Hani şu çocuklar var ya yaramaz,
 Bombaların sesi onlardan haylaz.
 Hangisi? Hangisi? Yok mu bir cevap?
 Saklanmak hiç yok, koşmaksa azap.
 Ha ha!
 Sevgilerimle,
 şeytanın Ta Kendisi*

Albert Ellingham ve ailesi ilk kez tehdit almıyordu. Hatta yıllar önce Albert Ellingham, arabasına yerleştirilen bir bombadan son anda kurtulmuştu. Fabrikatörlerin sıklıkla tehdit altında olduğu bir dönemdi. Peki bu mektubu böylesine farklı kılan şey neydi?

Öncelikle, daha sonra popüler dergilerden kesilmiş olduğuna karar verilecek renkli kelime ve harflerle oluşturulmuştu. Canlı, neşeli harflerle, Albert Ellingham'ın ölüm şekli olabilecek yöntemleri listeleyen şeytani bir şiiri aktarıyordu. Mektubu yazan kişi kendine bir de isim vermişti: şeytanın Ta Kendisi.

Beş gün sonra arabayla gezinti yaparlarken Albert Ellingham'ın karısı Iris ve üç yaşındaki kızı Alice kaırıldı. Iris ve Alice'le birlikte Ellingham'ın arazideki yeni akademisinde öğrenci olan Dolores Epstein adında bir genç kız da ortadan kayboldu. O akşam fidiye istemek için arayanlar, kasasındaki parayı alıp kendi arazisindeki göle getirmesi için Albert Ellingham'a sadece birkaç dakika vermişlerdi. Ellingham'ın nakit sıkıntısı vardı ve maalesef fidyecilerin istedikleri miktar toplanamadı. O nedenle adamlar, Iris ve Alice'i almaya gelen kişiyi hırpalayıp daha fazla para istediler.

Ellingham'ın otuz yıllık özel kalemi Robert Mackenzie polisi aramaları için yalvardı. Fakat Ellingham öyle yaparlarsa ailesini tehlikeye atacaklarına inanıyordu. Onun yerine

aile dostu George Marsh'ı yanına alarak işaretli iki yüz bin doları Burlington'ın uzak bir noktasına götürdü ve parayı aşağıda Champlain Gölü'nde bekleyen bir tekneye sarkıttı.

Tekne yelken açıp uzaklaştı. 16 Mayıs 1936'da Vermont, Jericho'da bir tarlada, fazla derince kazılmamış bir mezarda Dolores Epstein'in cesedi bulundu. Ceset, tuvaletini yapmak için süt kamyonunu kenara çekmiş bir şoför tarafından tesadüfen fark edilmişti. Ölüm nedeni ise başına aldığı ağır darbeydi.

Üç hafta sonra, 5 Haziran 1936'da Iris Ellingham'ın cesedi Vermont, South Hero yakınlarında karaya vurmuş halde bulundu. Cesedi bulan Maude Loomis bölgenin yerlisiydi. İfadesinde şunları söyledi: "Muşambaya sarılmıştı ve kötü durumdaydı, gerçekten kötü. Üzerine bastırmışlar gibiydi." Iris'in vücudunda üç kurşun yarası vardı.

Şeytanın Ta Kendisi, listeyi takip ediyor gibiydi: İşin içinde bir araba vardı ama duvara çakılmamıştı. (Iris Ellingham'ın kıpkırmızı arabası sonunda evden on kilometre ötede bir yol kenarında düzgünce park edilmiş halde bulundu, boğuşmaya dair hiçbir belirti yoktu.) Kırık bir kafa, bir silah ve suda bulunan bir ceset vardı.

FBI kaçırılma olayından üç gün sonra çağrıldı. Ajanlar mektuba derhal el koyarak incelemeye aldılar. Uzmanlar kâğıdın binlerce dükkânda satılan normal stoklardan oluşturulduğu kararına vardılar. Mektubun üzerinde yalnızca Albert Ellingham ve Robert Mackenzie'nin parmak izleri vardı. Yapıştırıcı, basit, beyaz tutkaldı. Sözcükler ve harfler *Life*, *Photoplay* ve *The Saturday Evening Post* gibi popüler dergilerden alınmıştı. Kısacası, içeriği haricinde mektubun kayda değer hiçbir yanı yoktu.

Ülkenin dört bir yanından psikiyatristler mektubun yazarının kimliği hakkında fikir beyan ettiler. Tam teşhis hakkında farklı düşünceler mevcuttu ama yazarın zeki olduğu

konusunda herkes hemfikir di. Őairler ve edebiyat profes6rleri Şiiri incelediler ve birbirinden b6y6k 6l6de farklılık g6steren fikirlerle ulaştılar. Bazıları 6ocuk6a bir 6alışma olduğunu s6yledi. Diğerleri Şiirin bu işi 6ok iyi bilen, yeteneğini gizleyen biri tarafından yazılmış olduğunu s6yledi. Bir s6rrealist, insanı korkuturcasına mektubu “6ağımızın en doğru, en b6y6k araştırması” diye adlandırdı.

Mahkemede bu biraz sorun teşkil etti. Fidyeye parasının bir kısmı Anton Vorachek’in evinden 6ıkmış ve adam su6u kabullenmiş olsa da İngilizcesi aşırı derecede kıttı. Vakaya dahil olan 6oğu uzman onun bu mektubu yazmayı başarmış olamayacağını d6ř6n6yordu ancak bir FBI uzmanı bu g6r6ře karşı 6ıktı. Vorachek’in 66l6m6nden iki sene sonra bir kadın, su6un işlendiği g6n Vorachek’in onunla olduğunu ama korktuğu i6in daha 6nce ifade veremediğini s6yledi. Kadının a6ıklaması olduk6a tartışıldı.

Seksen yıl sonra sorular aynen duruyor.

Modern teknolojiyle Şeytanın Ta Kendisi hakkında daha fazla şey 6ėrenebiliriz ama bir problem var. Mektup artık yok. Duruşma i6in Burlington Adliyesi’ne g6t6r6ld6. Dava sonu6landıktan bir hafta sonra adliyenin bodrum katında b6y6k olasılıkla izmaritten kaynaklandığı d6ř6n6len bir yangın 6ıktı. Yangın s6nd6r6l6nceye kadar, Şeytanın Ta Kendisi davasının belgelerinin de olduğu kutularca kanıt yandı. Yani biz asla onun sırrını bilemeyeceğiz.

Ha ha! Tabiri caizse.

15

“Acayip bir şey duymak ister misin?” dedi Janelle, Stevie’nin kapısında dikildiği yerden. Stevie hâlâ yataktaydı, telefonunun alarmı çalıyor ve ona cumartesi sabahı olsa da kalkmasını ve Hayes’le çekim yapmasını söylüyordu. Gözlerini ovarak, üzerinde kedi suratları olan bebe mavisi yün pijama giyen biri ne kadar endişeli görünebilirse o kadar endişeli görünen Janelle’e baktı.

“Acayip olan bu,” dedi. Kolunu havaya kaldırdığında elinde bir Ellingham boyun askısından sallanan kimliği vardı. “Neredeymiş tahmin et?”

Stevie’nin tahmini yoktu.

“Tam olarak dışarıda. Yolda. Birisi kartımı aldı ve geri getirdi ama binaya kadar getirme zahmetine girmede. Kapıya falan sıkıştırabilirlerdi. Onun yerine yarı yolda atmışlar. *Kim yapar bunu?*”

“Şaka yapan biri?” dedi Stevie kısa saçlarını karıştırarak. “Puştun teki?”

“Kesinlikle ikincisi,” dedi Janelle. “Neyse en azından kartımı geri aldım. Kriz çözüldü.”

Stevie, bu gizemi çözmeyi aklına koyarak duş alıp giymeye karar verdi. Hava ayazdı, bu yüzden kazağını ve Ellingham polarını giymişti. Ortak salona gittiğinde David’in uyanık olduğunu ve pijamasının altıyla bir sörf markasına ait eski bir tişört giymiş halde, mor koltukta bacak bacak üstü-

ne atmış ve bilgisayarının üzerine eğilmiş, çalıştığını görünce şaşırıldı.

“Çalışıyor musun?” dedi.

David kafasını kaldırıp baktı. Gözleri kırmızıydı, uyumamış gibiydi, yüzü gölgelenmişti. Kıvrıkcık saçları diken diken. Sanki biraz önce seks yapmış gibiydi. Oldukça çekici görünüyordu.

“Burada okuyorum,” dedi. “Hatırladın mı?”

“Öyle mi?” dedi Stevie küstah bir edayla mutfağa doğru yürürken. Az önce David’in çekici olduğunu mu düşünmüştü? Anlamış olabilir miydi? Böyle düşünmesi kabul edilebilirdi ancak David’in bunu bilmesi kabul edilemezdi ve bir şekilde bilebilirdi.

Alüminyum Ellingham şişesini kahveyle doldurup Nate aşağıya inmeden odadan çabucak çıktı.

Müthiş güzel bir sabahtı, sanki her şey darmadağın olup ağaçlar yapraklarını dökmeden ve her şey ölmeden önce mevsim son kez gösteriş yapmak istiyordu. Gökyüzü engin ve maviydi.

Stevie batık bahçeye doğru yol alırken gerçek bir hedefi vardı ve rahattı. Ellingham binasına uzun uzun baktı. *İşte şimdi okulda olduğumu hissediyorum*, diye düşündü. Taptaze bir cumartesi sabahı erkenden kalkıp elinde kahvesiyle proje yapmaya gidiyordu. Tünelin enerjisini hâlâ içinde hissediyordu.

Batık bahçenin kapısı açıktı ve Stevie içeri girdi. Henüz kimse yoktu, o da kahvesiyle oturup etrafına bakındı.

Stevie bu yapay gölün kocaman olduğunu çok iyi biliyordu ama yeryüzündeki bu dev çukuru şahsen görmek, sadece Albert Ellingham’ın ailesini mutlu etmek için yapmak istediği şeyi görmenizi sağlıyordu. Karısı yüzmeyi seviyordu, bu yüzden zemin düzeltilmiş ve kayalıklar yok edilmişti. Gölün dibinde karısının, kızının ya da bir kanıtın olabileceğine dair

bir ipucu aldığı anda ise gölü kurutmuştu ve yeryüzü yara almıştı. Şimdi ise sadece heykeller vardı, boşluğa bakan heykeller... Gözlemevi de küçük çıkıntısıyla gülünç görünüyordu.

“Beklediğin için teşekkürler,” dedi Nate arkasından yaklaşarak.

“Özür dilerim,” dedi Stevie.

Havanın biraz serin olmasına rağmen kargo şort ve üstünde *DİĞER ARABAM BİR EJDERHA* yazan bir tişört giymişti.

“Bu işleri gerçekten seviyorsun, öyle değil mi?” dedi Stevie’nin yanına, nemli çimlerin üstüne otururken. “Disney World Cinayet versiyonundaymış gibisin.”

“Cinayet teması ile kurulmuş Disney World’ü gezmek muhteşem olurdu.”

“Doğru,” dedi Nate. “Ben de giderdim.”

“Sadece...” Stevie doğru kelimeleri aradı. “Bu yerin bir sürü resmini gördüm. Her şeyi okudum. Sanki kafamdaki her şey...”

Elleri önünde çaresizce çırpındı. Neyse ki Nate anlamış görünüyordu.

“Evet,” dedi Nate. “Bir kitapta ilerleyebilseydim sanırım bende de öyle olurdu. Hep hikâyelerin gerçekleşmesini istemişimdir, o yüzden kendim yazmaya karar verdim. Böylesi daha gerçek olur gibime geldi. Sen okuduğun kitabı yaşayabilme noktasına geldiğin için seni kıskanmıyor değilim. Ne yazık ki Gandalf benim için gelmiyor.”

“Asla, asla deme,” dedi Stevie.

Yaklaşmakta olan bir golf arabasının hafif sesi duyuldu ve bakım ekibinden Mark, yanında Dash’le beraber malzemelerle yanlarına geldi. En son Hayes ve Maris geldiler, el ele tutuşmamış olmalarına rağmen çok yakın yürüyorlardı ve birbirlerine öyle bakıyorlardı ki dün gece hemen ayrılmamış oldukları belliydi.

O gün çok fazla koşturmaca ve getir götür işleri vardı. Janelle'in, üzerine ışık takılacak olan kıymetli direkleri ayaklıklara geçirildi. Hayes'in hayali teknesinde kürek çekebilmesi için bir yer oluşturmak amacıyla batık bahçeye bir rampa yerleştirildi. Işıkların ve birçok konum değişikliği ve denemeden sonra kurabildikleri sis makinesinin çalışabilmesi için bir jeneratör vardı. Sonra tripodlar kuruldu, ışık ayarlandı. Bu iş saatler sürdü ve oldukça sıkıcıydı. Nate ve Stevie'nin, bir şeyleri taşımak, hareket ettirmek ve almak dışında yapacakları çok az şey vardı. Stevie ve Nate bahçeden kostüm dolabına, oradan tekrar bahçeye gittiklerinde Stevie, Hayes'in pek fazla koşturma ya da taşıma işi yapıyormuş gibi görünmediğini fark etti. Çoğu zaman taş bir bankta oturup bilgisayarına bakıyordu. Stevie, repliklerini çalıştığını düşündü. Tüm replikler ona aitti çünkü bu bir monologdu. Diyaloğun kalanı ayrı kaydedilecek ve anlatım olarak en başa koyulacaktı, yani bilinmesi gereken çok şey vardı. Hayes'in arkasından hızlıca geçip kontrol etti, resimlere bakıyor ve mesajlarını yanıtlıyordu.

Rampa beşinci kez yerleştirilirken Stevie, aralarına yeni birinin katıldığını fark etti. Kapıdan içeriye Germaine Batt süzülüp etrafta dolaştıktan sonra Hayes'ten tarafa yöneldi. Stevie, önceki gece Hayes'in bilgisi olmadan Germaine'in onun kamera görüntülerini aldığını ve internette yayınladığını düşünerek bu işin nasıl sonuçlanacağını merak etti. Ama Germaine'i gayet hoş karşılamış gibiydi, fotoğraf çekmesi için poz bile verdi. Fotoğraflarda Hayes'in kendisini çok meşgulmüş gibi göstermeye çalışması da dikkatini çekti.

Kısa bir öğlen arası verdiler, Hayes makyaj yapmak için Minerva'ya dönerek bir süre gözden kayboldu. Saatler sonra nihayet her şey hazır olduğunda Hayes hâlâ ortalarda yoktu.

"Hangi cehenneme gitti bu?" diye sordu Dash etrafa bakılırken. "Stevie, onu bulabilir misin?"

Stevie çantasının üstüne oturmuş, çok sevdiği yeni *Cinayet Demişken* programının en son bölümünü indirebilmek için telefonunun çekmesini bekliyordu.

“Ah,” dedi ayağa kalkarak. “Evet. Tabii ki.”

Boş gölün etrafını, bahçenin kıyısını köşesini dolandı. Arka duvarın oradaki garip binadan gelen sesler duydu. Yaklaşınca bir kız sesi kulağına çalındı, aynı zamanda kızgın bir ses.

“Benimle kafa bulma, Hayes,” dedi. “Bana *borçlusun*.”

“Ödeyeceğim,” diye cevap verdi Hayes.

“Bunu daha önce de söyledin.”

“Çünkü yapacağım.”

Stevie bir süre kıpırdamadan dinledi.

“İnsanların bilmediğini mi sanıyorsun?” dedi meçhul şahıs, ağzından tükürükler saçıyor gibiydi.

“Neyi, Gretchen?” dedi Hayes.

Gretchen. Şu meşhur saçlı kız. Kraliçeye benzeyen.

“Yok artık. Bana bilmiyormuş numarası mı yapacaksın?”

“Niye bu kadar umurunda?” dedi Hayes.

“Önce şunu netleştirelim. Paramı ödeyeceğin falan yok. Beni kandırmaktan vazgeç. Bunu herkese yapıyorsun. Bana da. Muhtemelen Beth’e de. En azından şu videoyu çeken kız sayesinde artık biliyor. Ya şu dışarıda senin işlerini yapan o kerizler?”

Kerizler? Stevie de onlardan biriydi.

“Gretchen...” İçini çekerek söyledi.

“Ya o kıza her şeyi anlatırsam?”

“Bence yapman gereken neyse onu yap, Gretchen,” dedi Hayes. “Veya bir *Xanax* iç ve bana bir iki hafta ver.”

Stevie kaçamadan Hayes binanın arkasından çıktı. Kesinlikle Hayes'ti ama daha yaşlıydı. Saçı grileşmişti, yüzünde çizgiler ve kırışıklıklar vardı. Maris sahne makyajı konusunda iyi iş çıkarmıştı.

“Selam, Stevie,” dedi gerekenden biraz yüksek sesle.

“Selam,” dedi Stevie. “Vakit geldi.”

Hayes hafiften gülümsedi, Stevie'nin konuşmanın devam etmesine engel olarak onu kurtardığını düşünüyordu. Stevie, Hayes'in işlerini yapan bir keriz olarak etiketlendiği için Hayes'in yüzüne şüpheyle baktı.

“Teşekkürler,” dedi Hayes bal gibi yumuşak bir sesle.

Gretchen da ortaya çıktı. Stevie'yi gördü ama Sherlock Holmes'ün yorumuyla, fark etmedi. Stevie tabiatın parçasıydı sanki. Tek kelime etmeden uzun adımlarla yanından yürüdü gitti.

“Teşekkürler,” dedi Hayes, Stevie'nin omzuna elini koyarak. “Eski sevgilim. Yani, o benden ayrıldı ve bu konuda hâlâ kızgın. Tuhaf ama bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin.”

Stevie bu işlerin nasıl olduğunu bilmiyordu ama başını sallayıp onayladı.

“Zor iş,” dedi.

Hayes başını sallayıp daha içten, daha rahat gülümsedi. Gülümsemesi tıpkı bir hamak gibiydi: Üstüne uzan, uykuya dal ve tüm sıkıntılarını unut.

Stevie'nin o öğleden sonra şıp diye öğrendiği birkaç şey:

Bir, video çekme süreci bir sürü video çekmeme, boş boş durma, bir şeylerin yeniden yapılması gerektiğini konuşma ve bazen yeniden yapma ve sonra tuvalete gidip her şeyin hâlâ önceki gibi olduğunu, bir adım bile ilerlenmediğini anladığınız bir süreci içeriyordu.

İki, Hayes sahiden iyi oynuyordu. Hakkını vermek lazımdı.

Üç, sahte sis olayı tam bir fiyaskoydu.

Ve dört, Stevie'nin batık bahçede dikilip durmaktan ve Ellingham kaçırılma olayının temcit pilavı gibi sürekli ısıtılıp ısıtılıp önüne konmasından bıkmaması ihtimali vardı.

Saatler ilerledikçe, Şeytanın 'Ta Kendisi'ni Hayes'in proje olarak almasına izin verdiği için kendine kızıyordu. Evet, kabul etmişti ama bu tuhaf kısa videoyu çekmekle ilgili yanlış giden bir şeyler vardı. Ve Hayes yeteri kadar iyi iş çıkarıyor olsa da, makyajı ne kadar iyi yapılmış olsa da hâlâ kırklı yaşlarının sonlarındaki bir adamı oynayan on yedi yaşında bir delikanlıydı. Bu Stevie'nin olayıydı ve tüm bu çekim sürecinde bir şeyler onda şüphe uyandırmıştı, nedenini bilmiyordu ama yanlış bir şeyler vardı.

Saat altıda Maris aldıkları görüntülerin muhtemelen yeterli olduğunu söyledi ve Dash akşam yemeği molası verdi.

"Yemeğimizi yedikten sonra geri gelir ortalığı temizleriz," dedi.

"Bu akşam mı?" diye karşılık verdi Nate. "Yarın yapsak olmaz mı?"

Maris, Hayes'in makyaj temizleme mendiliyle yüzünü silmesine yardım ediyordu. İşleri bitince tüm grup önce bahçeye, oradan da yemekhaneye geçti. Stevie, Nate'in midesinin gurultusunu duyabiliyordu.

Golf sahasına vardıklarında Hayes bir adım geri attı.

"Siz gidin çocuklar," dedi. "Ben bir şey unuttum."

"Ben de geliyorum," dedi Maris.

"Hayır, hava serin," dedi geri geri yürürken. "Siz devam edin ve bana da yer tutun."

Stevie ve Nate'e ayrıca söylemesi gerekmiyordu.

Akşam yemeğinde farklı bir grupla oturmak tuhaf biçimde rahatsız ediciydi. Stevie, tabağındaki kızarmış tavuk ve mısırı ağır ağır yerken, yurt arkadaşlarından bazılarının yeni gruplara ayrılmış olduğunu izledi. Janelle, Vi'nin yurdundan birileriyle oturuyordu. Ellie, Stevie'nin daha önce görmediği birileriyle oturuyordu. David ortalarda yoktu. Hayes de.

"Gelmesini bu kadar geciktiren şey ne merak ediyorum," dedi Maris yerinde kıpırdanarak. "Mesajlarıma da cevap vermiyor."

"Belki telefonla konuşuyordur," dedi Dash patates püresi ni hızlı hızlı yerken.

Maris hiçbir şey yapmadan yemekhaneye göz gezdirirken bakışları içeriye girmekte olan Gretchen'a takıldı. Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyordu.

"Ben gidip bir bakayım," dedi Maris.

"Hayes birazdan gelir," dedi Dash. "Küçük bir işi var."

"Zaten geri dönüp rampayı kaldırmamız gerekiyor."

"Of, Tanrım," dedi Dash. "Tamam. İzin ver de yemeğimi bitireyim."

Gretchen onlara o kadar kaçamak bir bakış attı ki bakışları üzerlerinden bir bulut gibi geçti.

Acaba bugün onları gördüğünde, o ve Hayes ne konuşuyorlardı? Hayes, Gretchen'a ne borçluydu? Ve Hayes'le yakın olmak böyle bir karışıklığa mı neden oluyordu? Maris gergindi, hepsi gerçekten Hayes'in yararına olan bir şey için çalışıyordu. Oysa Gretchen kelimenin tam manasıyla intikam peşindeydi.

Bazı insanlar nasıl böyle yaşamlar sürebiliyordu?

Nate'i hayal kırıklığına uğratsa da akşam yemeği çabuk bitti ve dördü birlikte –Maris, Dash, Stevie ve Nate– batık bahçeye geri döndüler.

Akşam oluyordu, gökyüzü kontrast oluşturan ağaçlarla meneviş mavisine dönüyordu. Yürürlerken Stevie yanlarına birinin yaklaştığını duydu, döndüğünde yanında Germaine Batt duruyordu.

“Nereye gidiyorsunuz çocuklar?” diye sordu.

“Batık bahçeye,” dedi Nate. “Rampa taşımaya. Veya başka bir şey. Bilmiyorum. Görevimin yazmak olduğunu sanıyordum.”

“Ben de gelebilir miyim?”

“Rampa mı kaldırmak istiyorsun?” dedi Stevie.

“Herkesin hayali,” dedi Nate çantasını omuzlarına takarken. “Sen Ellingham Akademi’ye gel, sonra da karanlıkta deliğin birinden dışarıya bir rampa çıkar, olacak iş değil.”

“Sadece ne yaptığınızı görmek istiyorum,” dedi Germaine.

“Hayes’le alakalı başka havadisin var mı?” dedi Stevie.

“Sonuncusuna dair beş bin görüş var.”

“Tam bir mezar taşı yazısı,” dedi Stevie. “*Sonuncusuna dair beş bin görüş var.*”

“İstedliğini söyle,” dedi Germaine. Sesi buz gibi soğuktu. “Sahiden umurumda değil.”

İnsanlar sahiden umurlarında olmadığını söylediklerinde, *umurlarındadır*. Germaine, Stevie’ye hiçbir şey yapmamıştı. Ona karşı böyle sivri dilli olmasının gereği yoktu. Yaptığı şey elbette biraz nahoştı ama Hayes’i incitiyor gibi görünmüyordu. Bilakis şimdi, onların önünden, alacakaranlıkta, peşinden koşan yeni bir kız arkadaşı vardı.

“Özür dilerim,” dedi Stevie. “Şaka yapıyordum.”

“Sorun değil,” diye cevap verdi Germaine kendinden emin. Pek öyle gibi değildi.

Bahçe kapısından girdiklerinde, mevsimin son ateşböcekleri çimlerin üzerinde dans ediyordu. Yerdeki delik, karanlıkta biraz uğursuz görünüyordu ve gözlemevinin kirli camı ayışığını yansıtıyordu. Yığınla direkler, katlanmış muşambalar ve rampa vardı.

“Hayes?” diye seslendi Maris.

Cevap gelmedi. Görünmeyen bir kuş başlarının üstündeki ağaç tepelerinde hışırtılı sesler çıkarıyordu.

“Nerede bu?” dedi Maris.

“Kim bilir?” dedi Dash. “Büyük ihtimalle bir yerlerde telefonla konuşuyordur ve bunları temizleme işini de bize bırakmıştır. Hadi başlayalım.”

“Burada bir yerde olmak zorunda,” dedi Maris. “*Hayes!*”

Opera sanatçılarını andıran canlı sesi bahçenin bir ucundan öbür ucuna cınladı.

“Bunun icabına bir an önce baksan iyi edersin,” dedi Dash direklerden birini alırken. “Bulaşıkları yıkama vakti geldiğinde Hayes asla ortalarda olmaz.”

Maris etrafa bakmaya devam etti ve o an Stevie ilk kez kendisi gibi bir birinci sınıf öğrencisi gördü. Karşısında, ilk görüşte birine âşık olmuş ve bir şeylerin karşı taraf için aynı olmadığını hızlı bir şekilde fark etmekte olan bir kız vardı.

O akşam yurda döndüklerinde Nate doğrudan odasına gitti. Stevie ortak salondaki hamakta oturup Hayes’in dönüşünü beklemeye karar verdi. Bunu neden yaptığını doğru düzgün açıklayamazdı. Kızgınlıktı belki. Belki tünelle alakalıydı. Hayes oraya geri dönmüş müydü? Neden öyle birdenbire dönüp bile bile tek başına çekip gitmişti?

Durum ne olursa olsun, hamakta oturup *Stormy Weather*'in birkaç bölümünü izlemek güzel fikirdi. Bunu hak etmişti. Saatler geçti. Dokuzken on oldu, kıpkırmızı bir yüzle Janelle geldi.

“Selam,” dedi otuz iki dişiyle sırtarak Stevie'nin ayaklarının dibine çökerken. “Vi'yle çalışıyorduk. Direklerinizi geri getirmişsiniz.”

“Sonra yine alacağım,” dedi Stevie. “Vi'yle ne yapıyordunuz?”

“Ders çalışıyorduk,” dedi Janelle. “Yurtta.”

“*Yurtta çalışma?*”

Janelle kulaklığının kablosuyla şakacıktan Stevie'nin bacaklarına şaplattı.

“Eşyalarımı alayım,” dedi Janelle. “Seninle oturacağım.”

On, on otuz oldu. On birde yurttan çıkış yasağı başlıyordu ve Hayes henüz yoktu. Stevie tünel hakkında daha çok şey düşünmeye başladı. Sağlam mıydı? Onlarca yıldır toprakla doluydu. Her türlü hava olayını yaşamıştı. Kilitliydi. Çatlakları vardı. Ya tek başına inmeye kalktıysa? Ya üstüne çöktüyse?

Yok. Hayes her zamanki Hayes'ti işte.

Ama Maris'le değildi. Belki Gretchen'la beraberdi.

Nerede olduğunun önemi yoktu? Öyleyse Stevie neden endişeliydi?

Çünkü anksiyetesi vardı.

Üzerinde pamuklu bol bir pantolon ve bilgisayarında belgesel izlerken sıkı sıkı bağladığı kaslı kollarını ortaya çıkaran siyah askılı bir atlele Pix, ortak salona girdi. Ellie ve David on birden hemen önce sırtarak içeri süzöldüler. Kendilerini koltuğun üstüne bıraktılar.

“Eee,” dedi David, Stevie’ye. “Heyecanlı bir cumartesi gecesi oldu mu?”

“Bir şey mi oldu?” dedi Ellie. “Çıldırılmış gibisin.”

Stevie cevap veremedi. Pix kulaklıklarını çıkarıp gruba baktı.

“Hayes’in nerede olduğunu bilen var mı?” diye sordu. “Geç kalmak üzere.”

Herkes olumsuz yanıt verdi. Stevie ifadesiz görünüp soruyu duymazdan gelmeye karar verdi.

Pix telefonunu çıkarıp mesaj yazmaya başladı.

Stevie duyduğu endişenin kollarına doğru elektriklenmiş gibi yayıldığını hissetti. Hayes, her an gelebilirdi. Sadece saçmalıyordu. *Tünelin sözünü bile etme. Durduk yere herkesin başını belaya sokarsın,* diye içinden geçirdi.

On bir, on bir otuz oldu.

“Birileri geç kaldı diye Larry’yi aramaktan nefret ediyorum,” dedi Pix. “Daves, mesajlarıma cevap vermiyor. Nerede olduğunu kimseye söylemedi mi?”

Stevie alnındaki damarlardan birinin attığını hissediyordu.

“Bakın,” dedi Stevie. “Hayes’in nereye gittiğini bilmiyorum –gerçekten– ama birkaç gece önceyi hatırlayın. Tünele girdik.”

David ve Ellie bunu duyunca aniden kafalarını kaldırdılar. Janelle kulaklık taktığı için duymuyordu.

“Daha net olmalısın,” dedi Pix. “Bir sürü tünel var.”

“Batık bahçenin altındaki.”

“Orası toprakla dolu,” dedi Pix.

“Artık değil,” dedi Stevie. “Sorun yoktu ama... bilmiyorum işte. Oraya yeniden girmiş olabilir mi?”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Pix. “Ah, Tanrım.”

On dakika sonra Larry, Minerva’nın kapısında idi.

“Mark çoktan tünelin yolunu tuttu,” dedi Pix’e. “Stevie, üstüne bir şey al. Benimle gel.”

Birkaç dakika sonra Stevie, Larry’nin yanında dışarıdaydı. Soğuk yüzünden ağızlarından dumanlar çıkıyor ve el fenerlerinin ışığı yerde uzun, dans eden noktalar oluşturuyordu.

“Birilerinin oraya girmeye kalkışacağını biliyordum,” dedi Larry, Stevie’ye beklemekte olan golf arabasına binmesini işaret ederken. “Girişi kaynaklayıp iyice kapatmalıydık.”

Araba patikadan aşağıya gürültüyle ilerlerken Stevie kollarını sımsıkı kendine doladı.

“En azından bize söylemeyi akıl edebildin,” dedi Larry. “Hayret bir şey.”

“Her şey yolundaydı,” dedi Stevie, ama sesi cılız çıkmıştı. “Sorun yok gibi gözüküyordu.”

“O şey sağlam değil,” dedi Larry. “Muhtemelen inşa edildiği dönemde de sağlam değildi ve seksen sene gömülü kalmak işe yaramış olamaz. Tüneli mühürlemelerini söyledim. Orada yoksa, çalıştığınız her yere bakacağız, çünkü onu bulup onunla konuşmam lazım. Tanrı aşkına, o tünel...”

Golf arabası ilerledikçe Stevie’nin kalbi küt küt atmaya başladı. Bahçe duvarı boyunca ilerleyip ormana dönerlerken içinde Mark ve hemşire Bayan Hix’in olduğu başka bir arabayla karşılaştılar. Arabalarını toprak yola park ettiler.

“Burada kal,” dedi Larry, Stevie’ye.

Mark başında bir baretle arabadan atladı. Bayan Hix, geniş pofuduk bir mont giyiyordu ve omzunda fosforlu turuncu acil yardım çantası vardı. Üçü ağaçların arasına girdiler. Stevie montuna iyice sarındı.

“Kilitli,” dedi Larry. Kapıyı çekip açarken menteşeleri gıcırdadı. Basamakları inmeye başladı, el fenerini yere tutuyordu.

“Hayes?” diye bağırdı. “Hayes, oradaysan ses ver!”

Yanıt yoktu.

“İçeri giriyorum,” dedi Mark’a. “Yardıma hazır ol.”

Karanlık, Stevie’nin dört bir yanını sarmıştı. Parmakları uyuşmaya başladı. Bu arabada, kalın ağaç kubbelerinin altında tek başınayken, soğğun, ıssızlığın, sürekli karanlığın ve yaşanacak olan felaketin etkisiyle yavaş yavaş ilerleyen bir korku ve endişe hissetti. Bu gece bir felaket yaşanacaktı. Ellingham’da öğrenciler nasıl cezalandırılıyordu acaba? Gece neden bu kadar engindi? Ağaçlarda ve çalılıklarda yaşayan, bu kadar çok hışırtıyı çıkaran ne olabilirdi? Yarasalar golf arabalarındaki insanların kafalarına saldırır mıydı?

Bir çığlık sesi giderek kötüleşen düşüncelerini deldi geçti. Larry’nin sesiydi.

“Mary! Mark, 911’i arayın! Helikopter ambülansa ihtiyacımız olduğunu söyleyin!”

Kelimeler Stevie’ye yıldırım etkisiyle çarptı. Bayan Hix tünele koştu. Mark arama yapmak için açıklığa çıktı. Stevie arabadan indi, her adımını bilinçli bir şekilde, sanki zemin çökebilirmiş gibi ağır ağır atarak yerdeki kapağa doğru ilerledi. İçeriden boğuk sesler geliyordu. Tünelin derinindeydiler ve ters giden bir şey vardı.

Stevie büyük el fenerini almamıştı ama telefonu cebindeydi, onu ışık olarak kullandı. Nabızı giderek hızlanırken merdivenlerden dikkatlice indi. Derinden gelen telaşlı konuşmaları duyabiliyordu. Tünelin en ucunda, likör odasındalardı. Stevie bir rüyaya adım atıyormuş gibi ilerledi, küçük ışığı yolu aydınlatıyordu. Tünelin sağlam olmadığıyla alakalı Larry’nin söylediklerini umursamadı. Bir şey oluyordu ve bir güç, korkunç bir bilinmezle yüzleşsin diye onu içeriye çekiyordu.

Kapıya yaklaştıkça hemşirenin *tepkisiz, soğuk, siyanotik* gibi sözcükler kullandığını duydu. Larry dönüp fenerini yaklaştırmakta olan Stevie’nin üstüne tuttu.

“Ne oldu?” diye soran kendi sesini duydu Stevie.

Larry ona doğru yürüdü. Koşmadı. Yardıma ihtiyacınız olduğunda koşardınız. Göz önündeki sahneyi dikkatli kelimelerle açıklamaya başlayacağınız zaman yürürdünüz.

Larry’nin güçlü el feneri yere dönüktü, zemindeki bir şeye odaklanmıştı. Bir kitle, hareketsiz. O şeyin Hayes olduğunu anlaması Stevie’nin biraz zamanını aldı, ayakları kapıya doğruydı. Yarı cenin pozisyonundaydı, bir bacağını uzatmıştı. Teni morumsu maviydi.

“Stevie,” dedi Larry, bedenini kapıya siper ederek.

Fakat Stevie, göreceğini görmüştü. Ölümü kim görse tanırdı.

16

Şok hali gerçekten çok tuhaf. Hem çok ani hem belirsiz. Zaman uzuyor ve sapıyor. Odağınızdaki her şey tek bir noktada toplanıyor ve olduğundan daha büyük görünüyor. Diğer her şey kayboluyor.

“Benimle gel,” dedi Larry. Stevie’yi omzundan nazikçe tutup çevirerek tünelden dışarıya çıkarıp arabaya götürdü.

“Ölmüş,” dedi Stevie başını kaldırıp gökyüzüne bakarak ve soğuk havayı derin derin içine çekti. “Hayes ölmüş.”

Larry hiç konuşmadan Stevie’yi götürmeye devam etti. Yolcu koltuğuna oturtup yüzüne baktı.

“İyi misin?” diye sordu.

“Sadece doğru olup olmadığını söyle.”

Larry nefesini bıraktı.

“Ölmüş,” dedi.

“Neden?” diye sordu Stevie. Sesi, çocuk sesi gibi saf çıkıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Larry. “Sen biliyor musun? Gece gece orada ne yapıyordu? Bana söylemen gerekiyor.”

“Bilmiyorum,” dedi Stevie. “Gerçekten. Bilmiyorum.”

Larry bir süre onun yüzünü inceledikten sonra cevabını kabul etmiş gibi göründü. Stevie kendini, tekrar tekrar gördüğü, bir komşusunun evinde odadan odaya süzüldüğü bir

rüyada, üzerlerinde usul usul uçarak onların gündelik işlerini yapmalarını izliyormuş gibi hissetti. Davetsiz bir hayaletti.

“Ne yapacağız?” diye sordu Larry’ye.

İşte yine acayip bir soru. Stevie içinden düşünüyordu ama garip sorular sormaktan vazgeçemiyordu.

“Seni Minerva’ya götüreceğim,” dedi Larry.

Dönüş yolunda başka bir şey konuşmadılar. Ellingham Akademi bir film şeridi gibi yanından geçiyordu. Hiçbir şey gerçek değildi. Uzaktan gelen sesler ve havada bir hareket vardı. Helikopterin ışıkları tepelerinde görünüp sonra çimlere doğru alçalırken Larry öne eğildi. Ambülans gelmişti ve Hayes’i götürmüştü.

Stevie ceset görmeyi hep istemişti ama böyle değil. Gerçek, tanıdığı birini değil. Daha birkaç gün önce onun odasında yere çömelmiş aylak aylak oturan birinin ölümünü görmekten bahsetmiyordu. Dizkapakları –patella– hareket-siz ve soğuk olan gerçek insan arkalarında, karanlıkta orada bir yerlerdeydi.

Minerva’ya geldiklerinde Larry, Stevie’ye bir dakika beklemesini söyledi, o da bekledi. Larry kapıda Pix’le konuştu. Stevie, haberi alan Pix’in elini ağzıyla kapattığını gördü, sonra da arabaya gelip Stevie’nin elini tuttu.

“İyiyim ben,” dedi Stevie.

“Stevie.” Larry, eli arabanın tavanında, sürücü koltuğundan Stevie’ye doğru eğildi. “Senden şimdilik yurttakilere hiçbir şey söylememeni isteyeceğim, yalnızca bir süreliğine. Anlıyor musun?”

“Panik yaratmak istemiyorsunuz ve olup biteni araştırmak için alanı boş tutmanız gerekiyor,” dedi Stevie.

“Doğru,” dedi Larry. “Büyük bir iyilik yapmış olacaksın.”

“Stevie,” dedi Pix. “Seni benim odama götüreceğim...”

“Beni üst kata götürürsen diğerleri anlar,” dedi Stevie.

“Ben odama gideyim. İyiyim ben. Halledebilirim.”

Larry başını sallayıp onayladı.

“Doğru olanı yapıyor,” dedi. “Şimdi odana gidip yat, Stevie. Orada kal, ben birazdan dönerim. Sana yeniden ihtiyacımız olacak.”

Stevie arabadan inmeden önce zemini kontrol etti ve bacaklarının yere sabit bastığını gördü. Pix’in kolunu omzuna dolamaya çalışmasına da direndi. İçeri girdiğinde salon gözüne çok aydınlık göründü. Duvarlar kırmızıydı ve tepedeki Amerikan geyiği gülünç ve anlamsız görünüyordu. Janelle gitmişti ama Ellie ve David hâlâ koltuklardı, ayaklarını birbirine yaslamış bir şeye gülüyorlardı. Pix ve Stevie içeri girince sustular.

“N’aber?” dedi Ellie. “Hayes’in başı belada mı?”

“Hayır,” dedi Pix alçak sesle.

David, Stevie’ye bakıyordu. Yüzündeki boş ifadeyi soyup altından düşüncelerine sızmaya çalıştığını görebiliyordu.

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedi Stevie arkasını dönerek.

David bakışlarıyla onu takip ediyordu. Sonra Stevie onun telefonunun öttüğünü duydu.

“Birisi helikopter görmüş,” dedi Pix’e.

“Bana da tuhaf bir ses duydum gibi geldi,” dedi Ellie.

“Pix, kampüse inen bir helikopter oldu mu?” diye sordu David.

“Her şey yolunda,” dedi Pix.

Stevie çabucak odasına gidip kapıyı kapattı. Sırtını kapıya yasladı, kafası kancaya değiyordu. Midesi bulandı, hemen çöp kutusuna koştu ama bulantısı geçti. Üstündeki kıyafetlerle yatağa girip yorganı üstüne çekti.

Oraya altı kişi gitmişlerdi ama şimdi beş kişiydiler.

Belki uyuyabilirdi...

Şok. Uyumak üzereydi. Hemen doğruldu. Kâğıt. Kâğıt lazımdı. Masaya gidip anatomi defterini aldı. Her şeyi yazması gerekiyordu, hemen, hepsi tazeyken. Ne görmüştü? Ne biliyordu? Sadece her şeyi yaz, ne anlama geldiklerini düşünmeden dümdüz yaz.

Kapı tıklatıldı ve cevap bile veremedi aralandı.

“Selam,” dedi David. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Neler oluyor?”

“Söyleyemem,” dedi Stevie çatık kaşlarıyla defterinin üzerine eğilirken.

“Ne yapıyorsun?”

“*Yapamam! Konuşamam!*”

“Ne?” dedi.

“İnsanın hafızasını mahvediyor,” dedi sabırsızca.

“Bir şeyler oluyor,” dedi David. “Helikopter göndermelerinin yalnızca birkaç nedeni olabilir. Ayrıca sen de az önce bir litre kan aldırılmış gibi görünüyorsun. Tanrı aşkına, neler oluyor?”

“Söyleyemem,” dedi. “Şimdi hepsini yazmam gerekiyor. Konuşmaya başladığında hikâyeler istemeden de olsa değişebilir, o yüzden konuşamam. Lütfen sadece kapıyı kapat.”

Ellerinde hafif bir titreme vardı. Durdurmak için yumruk yapıp yorganın altına sıkıştırdı. David yavaş yavaş geri çekilerek kapıyı arkasından kapattı.

Stevie hafızasını zorladı. Yaz hadi. Ne gördün, Stevie? Yazmaya başladı. Perşembe günü başlamıştı.

- Rampayı ve malzemeleri bahçeye taşıdık.
- Sis makinelerini kurduk.

Daha fazla detay ver, Stevie. Sırayla yaz.

- Birkaç gece önce tünele girdik.

Hayır.

- İçeri girmek için kilidi ~~kırdık~~ = kırdım.

Önce dışarıdan, sonra da içeriden sesler duydu. Uzaklaşan helikopterin sesiydi bu, diğer sesler de ortak salondan geliyordu. Duymamak için kulaklıklarını taktı. Haber yayılıyordu ve yakında ortalık karışacaktı. Düşüncelerini hemen toparlaması gerekiyordu. Bildiği her şeyi kayıt altına aldığından emin olunca sayfayı kopardı. Sonra kalktı, dolaptan kırmızı paltosunu alıp sert ve sentetik kumaşa sığındı. Sol cebine bir tane Ativan, sağ cebine de katladığı sayfayı koydu. Sonra elleri kucağında, yatağının ucuna oturup Larry'nin gelmesini bekledi.

Galiba bir saat sonraydı. Stevie emin olamadı. Şu durumda zaman biraz aldatıcıydı. Ortak salondan, diğerlerine bakmadan bir hayalet gibi geçti. Dışarıda her yerde mavi ve kırmızı ışıklar var gibiydi, ağaçların arasından göz kırparak gökyüzüne yansıyor ve her yere tuhaf gölgeler gönderiyorlardı sanki. Sıcaklık on dereceye falan düşmüş gibiydi. Nate, dışarıda Pix'le birlikte bekliyordu. Bomboş bakıyordu ve yüzü kül gibiydi.

Larry, Stevie ve Nate'i arabayla Büyük Köşk'e götürdü. Arabada Larry'nin arkasında yan yana otururken yakın oldukları için birazcık ısındılar. Sütunlu girişin altına eyalet polisine ait bir araba park edilmişti ve içinde oturan polis, bilgisayara veri girişi yapıyordu. İçeride başka polisler de vardı. Çok sayıda öğretim üyesi balkonda toplanmış aşağıya bakıyordu. Maris ve Dash çoktan salona gelmiş, ateşin başında oturuyordu. Maris hıçkırarak ağlıyordu ve Dash gözlerini telefonuna dikmiş, öylece boş boş bakıyordu.

“Sanırım kusacağım,” dedi Nate.

“Derin nefes al,” dedi Stevie elini tutarak. “Birlikte.”

Stevie, Nate’le birlikte görkemli merdivenlerin en alt basamağına oturdu.

“İşin sırrı, nefes verme olayını alma kısmından daha uzun yapmakta. O yüzden dört saniye boyunca nefes alacağız, yedi saniye tutup sekizinci saniyede dışarı vereceğiz. Birlikte yapalım. Sayıyorum. Bir, iki, üç, dört...”

Nate, Stevie’yle beraber nefes alarak tepkisini ve korkusunu biraz da olsa kontrol altına aldı.

Stevie’nin kaygı bozukluğuyla ilgili böyle garip bir durumu vardı. Ondan daha endişeli biriyle karşılaştığında düzeliyordu. Bunu birkaç yıl önce, Bell ailesinin çok sayıdaki tatillerinden birinde, otelde biriyle asansörde kaldığında keşfetmişti. Otel yirmi katlıydı. Stevie ve başka bir kadın asansöre, on sekizinci katta binmişlerdi. Kapılar kapandı ve asansör aşağıya inmeye başladı, sonra kabin birdenbire iki kat arasında durdu, sarsıldı ve tekrar durdu. Stevie’nin yüreği ağzından fırlayacaktı nerdeyse fakat kadının çığlıklar attığını ve panik halinde köşeye çöktüğünü görünce kendisiyle ilgili yepyeni bir şey keşfetti. Kadın sonraki yarım saati yerde gözyaşları içinde sarsılarak geçirdi. Stevie onunla konuştu ve kurtulduklarında kadın teşekkür ederek lobideki kafeden ona kocaman bir kek ve kahve aldı.

Gelecekteki mesleği bu olabilirdi: Travmatik olaylara tanıklık etmiş insanlarla konuşmak. Onlarla çalışır, onları sakinleştirir, konuşabilecekleri bir yere götürebilirdi.

“Nate,” dedi Stevie, onun elini yeniden tutarak. “En sevdiğin kitap hangisi?”

“Ne?”

“Bana en sevdiğin kitabı söyle. Fazla düşünmene gerek yok. Söyle birini.”

“*Hobbit*.”

“Neyini seviyorsun peki?” diye sordu Stevie.

“Her şeyini seviyorum.”

“Ama birini söyle. Gözlerini kapat ve bir dakika *Hobbit*’i düşün, sonra da neyini sevdiğini söyle.”

Nate gözlerini kapattı. Yüzü biraz kendine geldi.

“Yuvarlak kapı,” dedi. “Bilbo’nun evindeki. Küçükken okudum ve o günden beri hep o kapıyı düşünmüşümdür.”

“Bu harika,” dedi Stevie. “O kapıyı aklında tut. Bilbo’yu içeride tut. Hadi tekrar nefes alalım. Dört saniye boyunca nefes al. Yedi saniye tut. Sekizde dışarı ver.”

Bir dakika daha geçtikten sonra Stevie, Nate’in biraz rahatladığını gördü. Omuzları gevşemişti ve istifra etmemek için kendini sıkmayı bırakmıştı. Son kez nefes verdikten sonra gözlerini açıp ona baktı.

“Tamam,” dedi başını sallayarak. “Tamam. Ne olacak şimdi? Neler oluyor? Stevie, ne işler dönüyor?”

“Bize ne gördüğümüzü soracaklar,” dedi Stevie.

“Ben bir şey görmedim. Neler olduğundan bile haberim yok. Hayes’in öldüğünü söylediler?”

“Yani günün nasıl geçtiğini soracaklar,” dedi Stevie. “Neler olduğunu bulmaları gerekiyor.”

“Peki ama ne oldu? Hayes nasıl öldü?”

“Bilmiyorum,” dedi Stevie ama hayalinde hâlâ tünele açılan kapağa bakıyordu. Merdivenin ince basamaklarında dengesini sağlamaya çalışırken kapağa dokundu ve kapağın yüzeyini elinde hissetti. “Ama bir şeyler uydurmaya çalışmamız önemli. Sadece net ol. Ne biliyorsan söyle.”

“Güzel tavsiye.” Larry önlerinde dikiliyordu. Çömeliip Nate’i süzdü, sonra da Stevie’ye bakıp onaylar gibi başını salladı. “Bu çocuk akli başında biri. Polisin olayları incelemesi gerekiyor.”

Eyalet polislerinden biri Nate'in ismini söyleyip ön taraftaki salona çağırdı. Larry, Stevie'nin yanındaki basamağa oturdu.

"Nasılsın?" dedi.

"Bir kısmını yazdım," dedi Stevie notlarını göstererek. "Henüz zihnimde tazeyken."

Larry sayfayı dikkatlice okudu. Stevie onun satır satır ilerleyen gözlerini takip etti.

"Bu iyi," dedi kâğıdı geri verirken. "Durumu iyi idare ediyorsun."

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Stevie.

Larry kafasını iki yana salladı.

"Bilmiyor musun?" dedi Stevie. "Yoksa söyleyemiyor musun?"

"Sizi bekliyorlar," dedi Stevie'ye doğru yürüyen memur ve onu polis birimine götürdü.

İşte buradaydı, bir vakayı çok yakından izliyor, ifade veriyor, deneyimlemek için can attığı şeyleri yaşıyordu.

Sadece bunun için birinin ölmesi gerekmişti.

Polis, Stevie'yi yarım saat tuttu. Sorular Stevie'nin duymayı umduğu türden şeylerdi. Gün boyunca olanları gözden geçir. Kim nereye, ne zaman gitti? Hayes tünelde ne yapıyordu?

Stevie, bilgi toplama işinin tarafsız yapılması gerektiğini biliyordu. Varsayımlarda bulunma. Çok yakın davranma. Soru sor. Tarih cetveli oluştur. Doğru ve hızlı kayıt al. Stevie cevaplarını kısa ve öz tutmaya çalıştı. Abartısız. Yorumsuz.

Bittiğinde Larry, onları Minerva'ya götürmek için Nate'le birlikte bekliyordu. Üçü dışarı çıktıklarında, bir olay yeri inceleme aracı araziye giriyordu. Stevie hazırlıksız yakalanmıştı, bir anda panikledi. Bir kez daha kapağı düşündü. Fakat nedeni belli olmayan tüm cinayetlerin olay yeri incelemesi yapılmak zorundaydı.

Ay bir kanca kadar inceydi ve baykuşlar ötüyordu. Sonbahar yapraklarının kokusu rüzgârda savruluyordu ve Hayes ölmüştü.

Döndüklerinde Minerva tamamen uyanıktı. O ve Nate içeri girdiklerinde sessizlik oldu, sanki havadaki konuşmaları vakumlamışlardı.

"Aman Tanrım!" dedi Janelle Stevie'ye koşup onu kucaklayarak. "İyi misin? Tanrım. Gerçekten öldü mü? Stevie? Neler oldu?"

Stevie, Janelle'in omzunun üzerinden Ellie ve David'e baktı. Mor koltuğun köşesinde iki büklüm oturuyorlardı. El-

lie daha çok top gibi kıvrılmıştı, ağlamıyordu ama dalgındı. David yanına oturmuş, kolunu nazikçe omzuna dolamıştı.

Nate kıkırdamaya başladı.

“Neye gülüyorsun Tanrı aşkına?” diye atıldı Ellie.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Nate.

“Buna şok diyoruz, El,” dedi Pix. “Gülmeye devam et, Nate. Vereceğin tepkilere engel olamazsın.”

Nate daha fazla gülmeye başladı, sonra da hıçkırık tuttu.

Stevie uykusunun gelmeye başladığını hissetti. Tamamen sakindi, sadece çok yorgundu.

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedi.

Odasına döndüğünde Stevie çok yavaş ve kesin hareketler yaptığını fark etti. Çoğu geceler kıyafetlerini çıkarıp çamaşır sepetine atıyordu. Bu gece paltosunu dikkatlice astı, kollarını gömleğinden büyük bir özenle çekti ve pantolonunu da sanki kırılğan bir şeymiş çıkardı.

Hepsini top yapıp sepete attı ve şifonyerden okulun verdiği sıcacık pijamaları çıkarıp giydi.

Yatağa çıktı, ışıkları açık bıraktı ve gözlerini dümdüz karşıya dikti. Çalmasını bekliyormuş gibi telefonunu elinde sıkı sıkı tutuyordu. Kimse aramayacaktı. Sadece tutunacak bir şey arıyordu.

Kapı sessizce tıklatıldığında ne kadar zaman geçtiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Önce duymamış gibi yapmaya karar verse de kalkıp açtı.

David olduğunu bir şekilde tahmin ediyordu.

“Işığın yanıyordu,” dedi alçak sesle. “Girebilir miyim?”

Stevie gözlerini kırpıştırıp ensesini ovuşturdu, sonra omuz silkerek kapıyı açtı. David de içeri girip kapattı. Stevie, yatağının ayakucuna, yere oturdu. David duvara yaslandı. Saçları biraz yatışmıştı ve yüzündeki ifade aşırı ciddiye.

“Neler olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Öldüğünü biliyorum,” dedi Stevie. “O kadar.”

David düşünceli düşünceli dudaklarını ısırarak bir süre ellerini ovuşturdu. Stevie’nin masasına uzanıp parmaklarıyla kenarında ritim tuttu. Dikkatini toplayamıyor gibiydi. Yere oturdu. Stevie bakışlarını David’in eşofman altına dikti, bakmak için en güvenli noktalardan biri gibiydi. Çok eskiydi, herhalde rengi eskiden lacivertti. Şimdi ise çatlamış beyaz harflerle üzerinde YALE yazan solmuş gri mavi bir eşofmandı.

“Önceki gelişimde neden konuşamam dedin?” diye sordu sonunda.

“Çünkü tanıklar güvenilirmezdir,” diye cevap verdi Stevie.

“İnsanların yalan söyleyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedi. “Onu demiyorum. İnsanlar neyi hatırladıklarını bilmiyorlar. Yani yalan söylemiyorlar ama gördüklerini sandıkları şeyler konusunda yanılıyorlar. İnsanlar korku ya da stres altındayken zamanı, mesafeyi ve olayların süresini kestirmekte hiç iyi değiller. Ve işin içinde bir de karanlık olursa daha da kötü. Fakat en kötü şeylerden biri tanıkların birbirleriyle konuşmaya başlamaları. Bir başkasıyla konuşmaya başlar başlamaz, kafadaki hikâye değişiyor. İnsan hafızası bilgisayar hafızası gibi yeniden yazılıyor. Yalnızca en güncel dosyayı alıyorsun. İşte bu yüzden, bir kaza falan gördüğünde kimseyle konuşmadan hemen yaşadıklarını kayıt altına almalısın. Bu en net beyanın olur. Yine yanılıyor olabilirsin ama peş peşe gelen bir sürü hata olmaz.”

Açıklama dudaklarından kolayca döküldü, sanki ömrü boyunca bunu birine aktarmak için beklemişti. Hepsi, kafasında tamamen şekillenmişti. Artık cinayet konusunda varsayımla konuşmaya başladığı için bedeni biraz ısındı ve hisleri geri döndü.

“Ne?” dedi David.

Stevie açıklamanın bir yolunu bulabilmek için etrafına bakındı. Örnekler vermesi için kullanması gereken şeyler sadece tükenmezkalemler ve ataşlardı. İşe yarardı. Kalemlerin bazılarının kapaklarını çıkardı.

“Diyelim ki bir soygun oldu,” dedi. “Ve çalıntı bir arabayla silahlı bir sürü hırsız var. Birinci tanık, ikisi maskeli, biri şapkalı üç soyguncuyu ve siyah bir arabayı hatırlıyor.”

Yere bir siyah kalem kapağıyla iki ataş koydu.

“İkinci tanık, hepsi maskeli dört soyguncuyla bir tane mavi araba hatırlıyor.” İki ataş daha ekleyip siyah kapağı maviyle değiştirdi. “Ve bir tane de motosiklet görmüş olabileceklerini düşünüyorlar.”

Yerdeki nesneleri iterek aralarına bir bant koydu.

“Üçüncü tanık üç soyguncu olduğundan emin,” diye devam etti ataşlardan birini geri alırken. “İçlerinden biri maskeli ve şapkalıymış ve araba da yeşilmiş. Yeşil kalem kapağım yok, o zaman... neyse. Üçüncü tanık gördüklerinden emin. Burası önemli çünkü hafızasının iyi olduğunu düşünen insanlar bazen en az güvenilir olanlardır ama herkesi aksine ikna etme olasılıkları da yüksektir. Aynı tanık motosikletin yeşil arabayla birlikte olduğunu söylüyor.”

“Şu bant mı?” diye sordu David. “Yeşil araba da şu mavi kapak mı?”

“Mesele şu,” dedi Stevie, “birinci tanık, üçüncü tanıkla konuştuğundan ve üçüncü tanık gördüklerinden emin olduğundan, birinci tanık maskeli değil şapkalı üç soyguncu gördüğünü düşünebilir. İkinci tanık da artık maskeleri sorgular ve arabanın yeşil olduğunu düşünür. Soygunculardan biri uzun boyludur. Ancak üçüncü tanık hepsinin uzun boylu olduğunu söyler. Ve bir anda herkes bütün soyguncuların uzun boylu olduğunu söylemeye ve motosikletin yeşil arabayla birlikte olduğunu söylemeye başlar.”

David biraz daha yaklaşıp yerdekileri inceledi. Aslında

çok fazla yaklaşmıştı.

“Peki,” dedi alçak sesle. “Gerçekte ne oldu?”

“Ne?”

“Üç soyguncu mu vardı, dört mü?” diye sordu. “Araba mavi mi, siyah mı, yeşil miydi? Olayda bir motosiklet var mıydı?”

“Olay şu ki...” diye tekrarladı Stevie.

“Ve şu hangi tanıktı?” diye sordu ataslardan birine uzanıp. Ataşı alıp Stevie’nin avucuna bastırdı. Eli sıcaktı.

O tünelde yerde gerçekten Hayes’in cesedini mi görmüş-tü? Bir çift ayakkabı tabanı görmüştü, renkten renge girmiş teni...

Bunu düşünme. Canlanmasına izin verme.

Onun yerine aklına başka bir şey geliyordu. Yani, pek aklına da denemez. Başka yerlerine. Akli çabucak mantıklı düşüncelerden sıyrıldı. O ve David milim milim birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Bu gerçekten oluyor muydu?

Aralarındaki son boşluk hızla kapandı ve David dudakla-rını onunkilere bastırdı. Stevie bedeninin gevşediğini hisset-ti, üzerine sıcacık bir rahatlama geldi. Kendini yere bıraktı ve David de onu takip ederek bir dirseğiyle kendini destekledi. Çok nazik öpüyordu, dudaklarını boynuna bastırıyor, kula-ğını gıdıklıyordu, Stevie sert ve açlıkla karşılık veriyordu. Da-vid yere uzandı ve Stevie yuvarlanıp üstüne çıkarak kendini şaşırttı.

Beyninin her hücresi, *Yapma* diyordu. Bu, hiç iyi olmaz. Sonuçta sözkonusu olan David’di ve onda yanlış bir şeyler vardı. Ayrıca üst katta yaşıyordu ve az önce birisi *ölmüştü*. Stevie bir *ceset* görmüştü.

Fakat onu asıl iten şey buydu belki de. İçini garip ve ani hislerle dolduran şey. Bir şeyler, herhangi bir şey yapma ihti-

yacıydı. David'in burnunun ilginç kıvrımını, alnını ve sonra yeniden ağzını öptü. Pozisyon değiştirerek şömineye doğru yuvarlandılar. Stevie sırtının vaka panosuna çarptığını ve büyük ihtimalle mukavvanın büküldüğünü hissetti ama umursamadı. Yerin yarıp onu yutması ya da bacanın onu çekmesi umurunda değildi. Elleri David'in saçlarındaydı ve David, Stevie'nin pek anlayamadığı bir şeyler mırıldanıyordu.

“Selam.”

Bu tamamen farklı bir sestir ve kapı aralığından geliyordu. Yuvarlanmayı bıraktılar. Bir süre ikisi de kıpırdamadı.

Stevie terlediğini fark etti ve David de soluk soluğaydı, kalbi onunkinin üzerinde küt küt çarpıyordu. Stevie başını geriye atıp Pix'in baş aşağı duran görüntüsüne baktı.

“Belki de odana gitsen iyi olur,” dedi pek nazik olmayan bir sesle.

“Tamam,” dedi David, Stevie'den yavaşça uzaklaşıp ayağa kalktı, Pix'e arkası dönüktü. “Tamam. Hemen gidiyorum.”

Pix koridora doğru gerileyerek David'in geçmesine müsaade etti.

“Biraz uyumaya çalışsan iyi edersin,” dedi Pix, David gitikten sonra. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır,” dedi Stevie, sesi yüksek ve her zamankinden farklı çıkmıştı. “Ben iyiyim. Teşekkür ederim, Pix.”

“Tamam. Ben üst kattayım.”

Stevie bir süre olduğu yerde kalarak, bir güvenin çaresizce kendini ışığa çarpıp durduğu tavana baktı. Sonra çok yavaş ve bilinçli bir şekilde kafasını ahşap zemine vurdu.

ABD FEDERAL ARAŞTIRMA BÜROSU
AJAN SAMUEL ARNOLD VE FLORA
ROBINSON ARASINDA GEÇEN KONUŞMA
17 NİSAN 1936, 12:45
YER: ELLINGHAM KÖŞKÜ

SA: Pazartesi günü olanların üzerinden geçmek istiyorum. Sakıncası var mı?

FR: Elbette yok.

SA: İki haftadır mı buradasınız? 4 Nisan'dan beri?

FR: Evet.

SA: Ziyarete düzenli mi gelirdiniz?

FR: Evet.

SA: New York'ta yaşıyorsunuz. Bayan Ellingham'ı oradan mı tanıyorsunuz?

FR: Dokuz sene önce tanıştık.

SA: Nerede tanıştınız?

FR: Sosyal bir etkinlikte.

SA: Ne gibi bir etkinlik, Bayan Robinson?

FR: Bir kültür toplantısında.

SA: Kültür toplantısı mı?

FR: Evet.

SA: Neredeydi bu toplantı?

FR: New York'ta.

SA: İçkili bir toplantı mıydı, Bayan Robinson?

FR: Bu neden önemli?

SA: Bayan Ellingham'ım irtibatta olduğu kişilerin bir taslağını oluşturmamız gerekiyor. Bir yerlerde ona zarar vermek isteyecek birileriyle tanışıp tanışmadığını bilmek istiyoruz. Alkol artık yasalara aykırı değil ve dokuz yıl önce ne olduğu da kimsenin umurunda değil.

FR: Sizi temin ederim bu toplantı en harika insanlarla doluydu.

SA: Dokuz yıl önceki içkili toplantılar aynı zamanda suçlularla da doluydu, Bayan Robinson. Tabiatı gereği hepsi sabıkalı insanlar tarafından düzenleniyordu.

FR: Bunun gibi bir suç işlemiş sabıkalılar olduğunu sanmıyorum...

Başkaydı.

SA: Anlıyorum. Şimdi ilişkinizden konuşalım. Bayan Ellingham'ın en yakın dostu olduğunuz söyleniyor, öyle mi? Burada, Vermont'ta onlarla birlikte çok zaman geçiriyorsunuz. Personel, Ellinghamların burada oldukları süre boyunca sizin de burada olduğunuzu söylüyor.

FR: Doğrudur, evet.

SA: Ayın on birinde, cumartesi günü evde bir parti vardı.

Küçük mü yoksa büyük bir parti miydi?

FR: Küçük bir partiydi. Şu anda okullar açık olduğu için partilerde az kişi oluyor.

SA: Kimler vardı?

FR: Ben, Leo...

SA: Leonard Holmes Nair. Ressam.

FR: Evet. Aktris Maxine Melville ve eşi John Porter. Albert'in iş ortaklarından bir ya da iki kişi ama çok uzun kalmadılar.

SA: Pazar günü herkes evden ayrılmış görünüyor. Siz ne ka-

dar kalmayı planlıyordunuz?

FR: Gitmem gerektiğini hissedene dek. Benim ziyaretlerim açık uçludur.

SA: Pazar günü ne yaptınız?

FR: Albert çalışıyordu ve hava yağmurluydu, biz de Leo'yla günün büyük kısmını konuk odasında geçirdik. Yeni bir tablo üzerinde çalışıyor.

SA: Başka bir şey yaptınız mı?

FR: Biraz Alice'le oynadık. Uzun bir banyo yaptım.

SA: Peki akşam?

FR: Geç vakte kadar Iris ve Leo'yla konuştuk. Biraz fazla geç yattık. Sabah kendimi iyi hissetmiyordum.

SA: Sabah Bayan Ellingham sizi de gezintiye çağırdı, doğru mu?

FR: Evet. Onda odama geldi. Hâlâ yataktaydım. Başımda berbat bir ağrı vardı. O yüzden...

(Sessizlik)

SA: Evet?

FR: Özür dilerim.

SA: Acele etmeyin.

FR: İyi hissetmediğimi ve onun gidebileceğini söyledim.

Gitmiş olsaydım...

SA: Yani başınız ağrıdığı için gezintiye çıkmadınız.

FR: Keşke gitseydim. Keşke gitseydim.

SA: Yataktan kaçta çıktınız?

FR: Öğle saatlerinde hizmetçi bana yiyecek bir şeyler getirdi.

Günün kalanını odamda kitap okuyarak geçirdim.

SA: O akşam Bayan Ellingham'ın giyinme odasına gittiniz. Neden?

FR: Bir şeyler olduğunu duydum. Pencereden dışarıya bakmak istedim. Iris'in penceresi ön bahçeye bakıyor.

SA: Oraya bakan başka pencereler de var.

FR: Şey, onun odasından görüntü daha net. Sadece bakmak için gittim. Üzülmüştüm.

SA: Bayan Ellingham yokken ona ait olan bir odaya girmeniz sizce de tuhaf değil mi?

FR: Ben onun odasına sürekli giriyorum zaten.

SA: Evde olmadığında bile mi?

FR: Evet. Ona ait eşyaları kullanmam serbest.

SA: Bayan Ellingham başkalarının da kişisel alanına girmesine izin verir miydi?

FR: Hiçbir fikrim yok.

SA: Özel hizmetçisinin giyinme odasına girmesine bazen izin vermiyordu.

FR: Ben hizmetçi değilim.

SA: Genellikle kapıyı kilitlerdi, öyle değil mi?

FR: Benim anahtarım var. Çakmağınız var mı?

SA: Evet.

(Ara.)

SA: Yani Bayan Ellingham'ın şahsi giyinme odasına kendi anahtarınızla girdiniz. Ne zamandır anahtarınız var?

FR: Bilmiyorum. Epey oldu.

SA: Pencereden dışarıya bakmak için kilitli bir odaya girmek için zaman ayırmanız bana biraz garip geliyor.

FR: Size garip gelebilir... fakat aynen böyle oldu.

SA: *Odada ne kadar kaldınız?*

FR: *Bilmiyorum. Zaman kavramını yitirmiştim.*

SA: *Tahminen söyleyin.*

FR: *Bilmem ki... on beş dakika?*

SA: *Sonra birisi gelip sizi buldu. Hizmetçi, Ruth. Sizi aradığını ve sekiz ellide bulunduğunu söyledi. Sizi aramış ama cevap vermemişsiniz.*

FR: *Duymadım.*

SA: *Koridordaymış.*

FR: *Aklım başımdan gitmişti.*

SA: *Bayan Ellingham o odada çok değerli eşyalarını muhafaza ediyor.*

FR: *Onun eşyalarının çoğu değerli. Bu evdeki her şey değerli ama hepsi kilitli değil.*

SA: *Çok doğru bir nokta, Bayan Robinson. Ancak o odada anormal değerde olan bazı şeyler var. Normalde kilitli olmasının nedeni bu değil mi?*

FR: *Tabii ki.*

SA: *Bayan Ellingham kadar varlıklı değilsiniz, öyle değil mi Bayan Robinson?*

FR: *O kadar varlıklı olan çok az insan vardır.*

SA: *Varlıklı bir kadın değilsiniz, değil mi? Bunu soruyorum.*

FR: *Buna içerledim. En yakın dostum...*

SA: *En yakın dostunuz kayıp olduğu için bunu yapıyoruz. Zengin olmamak utanılacak bir şey değil, Bayan Robinson. Sadece farklı çevrelerden olduğunuzu söylüyorum.*

FR: *Bana her şeyini verirdi. Her şey. Iris dünyanın en cömert insanıdır. Şu okula bakın! Çocukların ücretsiz gidebileceği bir okul yaptılar. Onları bu eve davet ediyorlar!*

SA: Çok cömertler. Ama konumuza dönelim. Bayan Ellingham'ın odasına giderken hangi güzergâhı kullandınız?

FR: Ne güzergâhı?

SA: Ana merdivenlerden inmemişsiniz.

FR: Hayır, yandaki merdivenleri kullandım.

SA: Hizmetçi merdivenlerini mi?

FR: Evet.

SA: Niçin daha direkt olan yolu, ana merdivenleri seçmediniz?

FR: Bilmem.

SA: Ve size seslenildiğini duymadınız, öyle mi?

FR: Hayır.

SA: Aksine, Bayan Robinson, öyle bir anda gelebilecek sesler konusunda daha tetikte olmanızı beklerdim. Tüm o zamanı pencereden bakarak mı geçirdiniz?

FR: Endişeliydim.

SA: Ama hizmetçinin kapıyı tıklattığını duydunuz.

FR: Evet.

SA: Kapıya cevap vermenizin birkaç dakika sürdüğünü söyledi.

FR: Endişeliydim dedim ya. Az öncesinde en iyi dostumun kayıp olduğunu duymuştum. Öyle yaptım işte. Nedenini bilmiyorum.

SA: O odada bir sürü değerli şey var.

FR: Neden sürekli eşyalarının değerinden bahsedip duruyorsunuz?

SA: Çünkü o kayıp ve birileri onu geri vermek için yüksek miktarda para istiyor.

FR: En iyi arkadaşım kayıp. Bunu neden yapıyorsunuz?

SA: Gerçekleri tespit etmek zorundayım.

FR: Hangi gerçekleri?

SA: Neden odasında olduğunuzu bilmem gerekiyor.

FR: Az önce söyledim. Dışarıda onları arıyor olmanız gerekiyor.

SA: Yüz elli kilometre içindeki tüm polisler, hatta daha ötesindekiler bile East Coast'taki her şehirde onları arıyorlar. Ancak benim şu an sizden öğrenmem gereken şey, on beş dakika boyunca Bayan Ellingham'ın odasında ne yapıyor olduğunuz.

FR: Söyledim size...

SA: Pencereden dışarıya bakıyordunuz.

FR: Evet.

SA: Bayan Robinson, açık olacağım. Yalan söylemenin sırası değil. Yalan söyleyerek harcadığınız her saniye Iris Ellingham ve Alice Ellingham tehlikede olabilirler. Yalan söyleyerek hem onları hem kendinizi riske atıyorsunuz.

FR: Yalan söylemiyorum...

SA: İnsanların size seslendiğini duyabiliyordunuz. Evde bir kaos vardı. Dışarıda görebileceğiniz hiçbir şey yoktu. Karanlıktı. Sis vardı.

FR: Farkındayım.

SA: Yani on beş dakikayı olmayan bir şeye bakarak mı geçirdiniz?

FR: Aşağı yukarı, evet.

SA: Sizi biraz tanıyoruz, Bayan Robinson. Yirmi Dokuzuncu Caddede gizlice içki satan Carmin'e'de garsonluk yaptığınızı biliyoruz. Carmin'e'nin sahibi bir çete lideri olan Bill Thompson. Doğrudan onun için çalışıyordunuz.

(DEVAM EDEN SORUŞTURMA NEDENİYLE BASKI İÇİN DÜZENLENDİ. BKZ. DOSYA 248B-2.)

FR: *İşim şarkı söylemek, insanları eğlendirmek ve onlarla konuşmaktı. Sosyal bir işti. Iris'le arkadaş olduk çünkü birbirimizden hoşlandık.*

SA: *Amerika'nın en zengin kadınlarından biri ve kaçak bir meyhanede garsonluk yapan siz.*

FR: *Carmin'e'de pek çok saygın kimseyle tanıştım. New York sosyetesinin yarısı o kapıdan geçti. Sanatçılar. Yazarlar. Aktör ve aktrisler. Politikacılar. Polisler. Orada hepsinden çok fazla gördük.*

SA: *Bill Thompson'ın aynı zamanda Kanada'dan yapılan kaçakçılık operasyonlarıyla bağlantılı olduğu söyleniyor. Ortaklarının bu bölgede olduğu biliniyor. Başka bir FBI ajanının bu eve sık sık geliyor olmasından biliyor olmalısınız.*

FR: *Sizce George Marsh işi hakkında konuşur mu? George Marsh'ın ağzından laf almaya çalışmak nafile. Bill'le de yıllardır görüşmedim. Arkadaşım Iris'i ziyaret etmek için buradayım ve arkadaşım kayıp.*

SA: *Zengin arkadaşlara sahip olmak güzel olmalı.*

FR: *Varlıkları ne olursa olsun arkadaşlarınızın olması güzel. Iris benim arkadaşım ve yoksul olsaydı da öyle olacaktı. Size Iris hakkında bir şey söyleyeyim. O beni güldürüyor.*

SA: *Güldürüyor mu?*

FR: *Doğru. Ve bu zor bir şey. Iris ve ben dostuz, gerçek dostlarız. Ben onu anlıyorum. Onun için her şeyi yaparım. Buraya gelmenin onun için nasıl olduğunu bilemezsiniz. New York'ta çok güzel bir hayatı vardı. Iris bir atlet. Biliyor muydunuz? Onu yüzerken görmelisiniz. Yazılar yazar, bunu biliyor muydunuz? Bir roman yazdı. Okudum. Çok güzel. Kimseye göstermiyor çünkü sadece Albert Ellingham'ın eşi olduğu için dikkate alınmayacağını düşünüyor. O çok daha fazlası. Bu dağ başına asla gelmemeliydi ama o aynı zamanda çok sadık bir kadın, o yüzden Albert'in hayali olduğu için bu okulu destekledi. Iris'i tanıyorsunuz. Ben tanıyorum. Yalnızca teşvik edilmeye ihtiyacı var...*

SA: Peki burada nasıl teşvik edilebilir?

(Sessizlik.)

SA: Bayan Robinson...

FR: Bildiğim her şeyi size anlattım. Söyleyecek başka şeyim yok. Arkadaşıma yardım etmek için elimden geleni yaparım ama bunun faydası yok. Iris ve Alice'in kurtulması için her yolu denemeye hazırım. Neden gidip onları bulmuyorsunuz? Eğer bulmayacaksınız bana bırakın çünkü arabama atlayıp bu işi kendim yapacağım. Bakalım kim beni durdurabilecek?

(Görüşme sonlandırıldı: 13:13)

Tüm kanıtlar yerdeydi – ataşlar ve kalem kapakları. Güneş ışınları vaka panosunda açtığı gediği aydınlattı.

Sabah olmuştu ve gerçeği de beraberinde getirmişti. Ve soruları. Bir sürü soru Stevie'nin kafasında halkalar halinde dans ediyordu.

Karmakarışık sorular...

Basın, kötü şöhreti olan Ellingham Akademi'de bir cinayet daha gerçekleşmesiyle ilgili ne düşünecekti?

Dur, basını boş ver – asıl ailesi ne düşünecekti? *Lüks Okul Öğrenci Öldürmeyi Başardı*. Hele bir de onun da orada *olduğu* gerçeği eklenince ne olacaktı?

Okul kapanır mıydı?

Belki birkaç günlüğüne. Bu yüzden *yıl boyunca* kapanamaz, değil mi?

Neden böyle düşünüyordu ki? Birisi *ölmüştü*. Hayes *ölmüştü*.

İşte beyni bunu yapıyordu. Düşünüyordu. Onun beyninin tavan arası sınıflandıramadığı ve ayıklayamadığı yeni ve tuhaf şeylerle doluydu. Stevie düşüncelerinden dolayı suçluluk hissetmiyordu ve hepsiyle sıkı bağlar da kurmuyordu. Anksiyete terapilerinde bunları öğretiyorlardı, düşünceler gelebilir fakat hepsinin peşinden gitmek zorunda değilsiniz. Her ipucunu takip etmek zorunda olduğunuz başarılı bir de-

dektiflik çalışmasının tam olarak zıttı olduğu söylenebilirdi.

Kafası hafif hafif zonklarken yüzünü bir süreliğine yastığına gömdü. Ağzında hâlâ garip bir tat vardı, şeyin tadı...

Dışarıdan ilginç sesler ve bir radyo cızırtısı duyuluyordu. Suratını yerden, yastığın güvenli ve yumuşak sınırlarından çıkarmayı başarıp gözlerini ovuşturdu.

Hayes. Her şey gerçekten yaşanmıştı. Hayes gerçekten ölmüştü. Hayes ölmüştü ve onlar cesedini bulmuşlardı. Ve bunun üzerine ne yapmıştı? Gelip David'le öpüşüp oynamıştı. Hepsi çok gerçek ve çok aniydi, hisleri –korku, titremeler, mide bulantısı ve utanç– birbirine karışıp düğüm olmuştu.

Odaklan.

Zihni bir süre gerçeklerin etrafında dolaştı. Hayes yerdedi, çoktan ölmüştü. Bu nasıl olmuş olabilirdi? Kafasının içinde tünelin sonundaki küçük alanı kolaçan etti. Duvardaki boş raflara göz gezdirdi. Ayakkabısını taş zemine sürttü. Başını kaldırıp merdivene, gözlemevine açılan kapağa baktı...

Yaklaşık üç buçuk metre. O seviyeden taş düşmek feci sonuçlar doğururdu. Ölebilirdiniz.

Stevie gözünde canlandırdı. Yukarıya kadar çıktı. Kapağı arkasından kapattı. Hayes etrafa bakmak için mi yukarı çıkmıştı? Belki de karanlıkta yanlış tarafa basıp delikten aşağıya düşmüştü.

Neden geri dönmüştü ki? Muhtemelen bir şey çekmek için. Fakat Hayes bunun için yanında birini getirirdi herhalde. Sahiden yalnız gitmek istemiş gibi görünüyordu. Stevie onun geri dönerken yürüdüğü yolu gördü.

Bahçeye gelmemişti. Şantiye yoluna, ormana, oradan da tünele kadar bütün yolu dolanmıştı. Geri gitmiş ve ölmüştü.

Duvarda bir bilmece...

Önceki gece onu uyandıran dehşeti neredeyse unutmuştu. Galiba rüya görmüştü. Cinayet, ölüm, tüneller ve Şeytanın

Ta Kendisi'ni düşünürken beyni onları duvara yansıtmış olmalıydı.

Öyle miydi acaba?

Stevie sırtüstü dümdüz uzanarak birkaç dakika nefes egzersizleri yaptı, nefes verişlerini alışlarından uzun tutuyor ve diyaframdan nefes alıyordu.

Teninde hâlâ tatlı bir duş jeli ya da şampuan kokusu vardı. David.

Bir de bu vardı. Başka bir gün olsa, tek hikâye bu olurdu ama bugünün hikâye kotası dolmuştu.

“Tamam,” dedi kendi kendine. “Şimdi. Tamam. Şimdi. Kalk. Şimdi.”

Kalktı.

Kısa süre sonra duş almış, üzerine ince, bol bir eşofman altıyla siyah bir kapüşonlu giymiş olan Stevie ortak salona gitti. Janelle ve Nate masadaydılar, ikisi de hâlâ pijamalıydı. Pix mutfakta telefonla konuşuyordu. David buruşuk kot pantolonu ve vişneçürüğü rengi buruşuk Henley gömleğiyle koltukta oturuyordu. Saçları ıslaktı, buklelerinden birkaçı alnına yapışmıştı. İçeri girdiğinde Stevie'ye baktı, dümdüz ve gözlerini ayırmadan. Gülmüyordu. Stevie'yi içine çekiyor, görünüşünü hafızasına kaydediyor gibiydi.

Söylenecek pek bir şey yoktu, gevelenen birkaç günaydın ve birkaç baş sallama o kadar. Pek iyi tanımasanız, tanıdığınız kadarını da pek sevmesiniz bile, yurt arkadaşınız ölünce ne söylersiniz?

Çok az şey.

Ellie, üzerinde boya lekeleri olan, waffle dokulu bir çamaşır, bir Fransız müzik grubunun kocaman ve yırtık pırtık tişörtü ve kollarında uzun çoraplarla göründü. Gözleri kıpkırmızı ve şişti. David'in yanına, koltuğa kendini bırakıp tortop

oldu ve başını David'in kucağına koydu. David de keçe gibi saçlarına dalgın dalgın elini koydu.

Stevie midesinin bulandığını hissetti. Olanları konuşmuşlar mıydı acaba? Konuştularsa ne demişlerdi peki? Belki de hiç konuşmamışlardı. Belki dünkü gibi gecelerde olanlar sayılmıyordu.

İçindeki bir şey o düşünceye daldı ve gözlerini kahvesine dikti. Küf kokulu ve acıydı ama sıcaktı, içince kendini iyi hissetti. O nedenle de içti.

"Stevie," dedi Pix içeriye girerken. "Larry ile konuştum. Büyük Köşk'te seninle bir kez daha konuşmaları gerekiyor-muş. Seni almaya geliyor."

Janelle korkuyla ona baktı. Nate'in beti benzi attı.

"Bu normal," dedi Stevie. "Polis böyle yapar. İddiaları açıklığa kavuşturmak için aynı soruları defalarca sormaları gerekir."

"Diğer herkes burada kalmak zorunda," dedi Pix.

"Tüm gün mü?" dedi Ellie, David'in kucağından kafasını kaldırarak. Sesinde çok fazla ağlamış birininkine benzer bir kalınlık vardı.

"Şimdilik öyle," dedi Pix. "Konuşmaya ihtiyacınız varsa danışmanlar geliyor."

David tavana bakarak gözlerini devirdi.

Kısa süre sonra Stevie ve Larry, Büyük Köşk'e vardıklarında, sütunlu girişin altında Vermont eyalet polisine ait iki tane polis arabası duruyordu.

"Sadece bildiklerini söyle," dedi Larry. "Sadece gerçeği anlat."

"Biliyorum," dedi Stevie.

"Ne durumdasın?"

“Sanırım iyiyim. Belki de henüz algılayamadım. Kötü bir şey mi bu?”

“Kötü ya da iyi denecek bir durum değil bu. Bu işkolunda ilerlemeye karar verirsen anlayacağın bir şey. Her şeyi olduğu gibi kabul etmelisin, olması gerektiğini söyledikleri gibi değil.”

Şimdiye dek bir yetişkinin Stevie’ye söylediği en mantıklı şeydi bu.

İçeriye girdiğinde Stevie güvenlik odasına götürüleceğini sandı fakat Larry onu Albert Ellingham’ın ofisine açılan meşe ağacından yapılmış muazzam kapıya doğru götürdü.

“Burada mı?” diye sordu Stevie.

“Dedektif görüşmelerini burada yapıyor,” dedi. “Yalnızca sorularına cevap ver. Her şey yoluna girecek.”

Bu kez bir dedektif. Üniformalı bir polis değil.

Gül pembe mermerden yapılmış büyük şöminenin başına iki deri sandalye yerleştirilmişti, yerde bir av hayvanına ait rahatsız edici bir kilim vardı. Sandalyelerden birinde oturan gri takım elbiseli minyon kadın küçük bir deftere yazı yazıyordu.

“Stephanie?” dedi kitaba bakarak. “Ben Dedektif Agiter. Şöyle otur.”

Stevie karşısına, Albert Ellingham’ın şahsi sandalyelerinden birine oturdu. Çok eski olmasına rağmen derisi hâlâ iyi durumdaydı ve huzurlu, rahat bir yumuşaklığı vardı. İmparatorluğunu yönetirken, karısını ve kızını düşünürken oturduğu yer burasıydı.

Dedektif Agiter, özenle seçilmiş, birbirinden farklı renklere sahip bir palet gibiydi. Uzun, zarif elleri vardı. Koyu saçlarını sıkıca geriye atıp tepesinde topuz yapmıştı, aradan kaçan tek bir tel bile yoktu. Stevie, en çok dedektifin garip görünümlü siyah babet ayakkabılarına bayıldı. Yüzünde zo-

raki bir hareketsizlik vardı. Hiçbir konuda sakın açık verme bakışı. Stevie'nin bu bakışı çalışması gerekiyordu. Bir dedektif böyle görünmeliydi.

"Konuşmamızı kaydedeceğim," dedi bir kayıt cihazını aralarındaki küçük Art Deco masanın üstüne koyarken. "Stephanie Bell ve Dedektif Fatima Agiter arasındaki görüşme, 10 Eylül Pazar, saat 9:45. Şimdi, Stephanie mi Stevie mi?"

"Stevie."

"Stevie, Ellingham kaçırılma olayı hakkındaki video çekimlerinde sen de vardın. Video kimin fikriydi?"

"Hayes'in."

"Sen nasıl dahil oldun?"

"Gelip benden ona yardım etmemi istedi."

"Neden senden istedi?" diye sordu dedektif.

"Çünkü konu hakkında çok şey biliyorum."

"Ellingham Vakası'nı mı kastediyorsun?" diye açıklık getirdi dedektif. Stevie başını sallayıp içinden kendine kızdı. Net olman gerekirdi. *Bu* hiç net değildi.

"Ellingham Vakası hakkında çok şey biliyorum. Bu okula gelme nedenim bu. Cinayet... ve tarihçesi."

"Yani Hayes, Ellingham kaçırılma olaylarıyla ilgili bir program yapmak istiyordu ve sen konuya hâkim olduğun için sana geldi. Sen de yazar olduğu için Nathaniel'i çağırdın."

"Ona sormamı Hayes istedi," dedi Stevie.

"Yani Hayes farklı alanlardan bir grup insanı bir araya getirmiş gibi görünüyor. Tiyatro tecrübesi olan Maris Coombes ve sinema okuyan Patrick Dashell de vardı. Ve hep birlikte bu projeyi oluşturdunuz."

"Doğru," dedi Stevie.

“Tünele nasıl eriştiniz?”

Stevie birazcık titredi.

“Kilidi ben açtım,” dedi.

“Nasıl açtın?”

“Maymuncukla,” dedi Stevie.

Dedektif bakımlı kaşlarını kaldırdı, bu görüşmedeki tek surat ifadesiydi.

“Maymuncukla mı açtın?” dedi doğrulamak istercesine.

“Doğru,” dedi Stevie. İnkâr etmenin anlamı yoktu. Maymuncukla bir kilit açmıştı. Hoşça kal, Ellingham. Burada olmak güzeldi.

“Maymuncukla kilit açmayı nereden öğrendin?”

“YouTube’dan,” dedi Stevie omuz silkerek. Omuz silkmesinin sebebi yaptığı işi çok da büyütülecek bir şey değil de herkesin yaptığı sıradan bir şeymiş gibi göstermeye çalışmasıydı. Ama başarılı olduğundan pek emin değildi.

“Herhangi bir sebebi var mı?”

“Hayır. Kolay bir iş! Hayır. Herkes yapıyor. Sadece bir hobi.”

Pek güzel bir cevap olmamıştı. *Bunda şüphe duyulacak bir şey yok! Eğlencesine yapıyorum ben bunu!*

“Larry ilgi alanının polislik olduğunu söyledi,” dedi dedektif.

“Evet,” dedi Stevie.

“Biz genelde maymuncukla kilit açmayız.”

“Elbette,” dedi Stevie. “Biliyorum.”

Dedektif Agiter bir süre kulağını kaşıdıktan sonra devam etti.

“İşiniz bitince tünelden hep beraber mi çıktınız yoksa gruplar halinde mi?”

İlginç. Ambar kapağını sormadı bile. Bir an Stevie’nin kalbi sıkıştı ve beyni bir süreliğine arıza verdi.

“Birlikte çıktık,” dedi. “Maris ve Hayes... onlar geride kaldılar.”

“Ne yaptıklarını biliyor musun?”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Stevie.

“Neymiş o tahmin?” dedi dedektif.

“Öpüşüp oynamak?” dedi Stevie. “Ya da onun gibi bir şey?”

Dedektif yarım ağız gülümseyip defterine baktı.

“Çekim boyunca sahte sis vardı. Bunu nasıl yaptıklarını biliyor musun?”

“Sis makinelerimiz vardı.”

“Başka bir şey kullandınız mı?” diye sordu dedektif.

Tuhaf bir soruydu.

“Hayır,” dedi Stevie.

“Sadece üç tane makine.”

“Doğru,” dedi Stevie.

Hadi ama. Neden sis makinelerini soruyordu ki?

“Bence olay bununla alakalı, Stevie,” dedi. “Tabii eğer aklına gelen başka olağandışı bir şey yoksa.”

Stevie zihninin tavan arasına göz attı. Tabii ki duvardaki not vardı. Muhtemelen rüyasında görmüş olduğu not. Böyle düşündüğü bir nottan polise bahsedemezdi.

Yoksa edebilir miydi? İnsanlar cinayet hikâyelerinde bunu sürekli yapıyordu ve her zaman önemli oluyordu.

“Yok,” dedi Stevie.

“Pekâlâ. Görüşme 10:20’de sona erdi.”

Dedektif kaydı durdurunca Stevie, kendini çukur sandalyeden kaldırdı.

“Hayes’e ne oldu?” diye sordu Stevie.

Dedektif kafasını kaldırıp ona baktı.

“Adli tıp raporunu beklemek zorundayız,” diye yanıt verdi.

“Elbette,” dedi Stevie kıpkırmızı suratıyla. “Tabii. Özür dilerim.”

Kapıya yöneldi, tam keskin kenarlı kristal kulpu tutup açmak üzereyken aklına bir şey geldi.

“Bir şey olmuştu,” dedi. “Janelle’in öğrenci kimliği.”

Dedektif Agiter defterinden kafasını kaldırdı.

“Nedir o?”

“Arkadaşım Janelle,” dedi Stevie. “Birisi onun Minerva kimliğini aldı. Perşembe günü yoga dersine gittiğimizde kimliği vardı. Ama çıkışta çantasında değildi. Ve ertesi gün, bizim binanın önündeki patikada bulduk.”

“Neden biri aldı dedin? Janelle kaybetmiş olamaz mı?”

“Çantasının ön cebine klipsle tutturmuştu,” dedi Stevie. “Bizzat gördüm. Kartı basıp yogaya girdikten sonra tekrar yerine koydu. Dersten çıktığımızda yoktu. Cuma sabahı bir anda yeniden ortaya çıkıverdi.

“Janelle’in soyadı ne?”

“Franklin,” dedi Stevie.

Dedektif defterine not aldı.

“Teşekkürler, Stevie,” dedi işinin bittiğini ima ederek. “Yurduna dönmeye ne dersin?”

Ana salonda güvenlikten iki kişi polisle konuşuyordu. Ellingham'ın ofisinden çıkan Stevie'yi umursamış gibi görünmüyorlardı. Merdivenden indiğinde Charles'ın Dr. Quinn ve başka öğretim üyeleriyle sohbete dalmış olduğunu gördü. Stevie dışarıya yanında kimse olmadan çıktı.

Gökyüzünü hızla bulutlar kapladı. Kampüs rahatsız edici derecede sessizdi çünkü çoğunlukla herkes yurtlarında idi. O anda endişe edilecek ve korkulacak bir sürü şey vardı fakat Stevie'nin aklında en ön sırada sis vardı. Onca şeyin arasında neden *sis* sormuştu? Sis neden önemli olsundu ki? Bir nedeni olmak zorundaydı. İki kez sormuştu.

Sis makineleri hakkında bildiği her şeyi hızlıca taradı. Kiralık makinelerdi. Yapay sis yaratıyorlardı ve oldukça kötü kokuyordu.

Aklının bir köşesinde bir çağrışım oldu. Sis. Farklı bir konudan ortaya çıkmıştı. Sis...

Kuru buz. Aklına o gelmişti. Atölyedelerdi, Janelle ve Dash direklerle uğraşıyorlardı, Dash kuru buz dolu kaba bakıp sis makineleriyle çalışmanın daha kolay olduğunu söylemişti.

Stevie, Minerva'ya giderken yarı yolda durup telefonunu çıkararak Google'a kuru buz yazdı, çıkan sonuçlara göz atıp içinde *güvenlik tehlikesi* yazan sayfanın üzerinde durdu.

Kuru buz katılaşmış karbondioksittir... normalde tehlikeli değildir ancak gaz durumuna geçirirken... alınması gereken önlemler vardır... havalandırma sistemi olan alanlarda kullanılmalı, aksi halde oksijenin yerini aldığından kanda karbondioksit fazlalığı oluşur... özellikle bodrum katlardaki gibi düşük rakımlı yerlerde gerçekleşir. Bu da bilinç kaybı ve ani gerçekleşen ölüme neden olabilir...

Stevie güçlkle yutkundu.

Kuru buz atölyedeydi. Janelle'in kartı çalınmıştı. Janel-

le'in kartı atölyeyi açıyordu.

Yurda gitmesi gerekiyordu. Zaten yeteri kadar kural ihlal etmişti.

Minerva'ya dönmek zorundaydı.

Öyleyse neden ters yöne dönerek atölye alanına yönelmişti? Kendi kartıyla içeri giremezdi. Orada ne bulacağını sanıyordu ki? Tüm sezgileri ona baskı yapıyordu.

"Kayıtları kontrol edeceğim," dediğini duydu Larry'nin.

O ve Dedektif Agiter arkasından geliyorlardı. Hemen fırsat bulup bir golf arabasının arkasına saklandı.

"Giriş ve çıkış saatleri mevcut mu?" diye sordu dedektif.

"Evet, sistem ikisini de kaydediyor. Bir dakika." Larry telefonunu kulağına koydu. "Jerry? Senden bir kayıt çıkarmanı isteyeceğim. Janelle Franklin. Perşembe akşamı kartında görünen giriş çıkışları bilmem gerekiyor."

Stevie atölyeye giderlerken biraz geriden onları takip etti. Larry kendi giriş kartını çıkarıp kapıyı açarken sessizlik oldu. İçeriye girdiklerinde Stevie onları duyamayacaktı ve o konuşmayı duyamamak ona berbat bir fikir gibi geldi.

Rüya gibi bir his onu yeniden ele geçirdi ve kendini kapıya doğru sürünerek ilerleyip kapanmadan yakalarken buldu. İçeride biraz ilerlemelerine fırsat tanımak için parmağıyla kapıyı aralık tutup bekledi. Sonra itip biraz açtı ve çoktan odanın öbür tarafına geçmiş mavi kuru buz konteynırına baktıklarını gördü.

Bunu gerçekten yapıyor muydu? Gerçekten yapıyordu.

Kapıyı biraz daha açıp içeriye süzülerek bahçe aletlerinin durduğu bir askının arkasına saklandı.

"Tanrım," dediğini duydu Larry'nin. "Bu şey doluydu. Nasıl olur... Evet, Jerry. Tamam. Al işte. 16:50'de sanat binasına giriş. Ertesi gün 1:12'ye kadar başka hareket yok. O saatte buraya, atölyeye giriş yapıyor. Evet."

Telefonunu kaldırdı.

“Ve Stephanie Bell’e göre, yoga dersinde Janelle Franklin’in kimliği kaybolmuş,” dedi dedektif.

“Programını kontrol edeceğim ama yoga dersleri sanat binasında yapılıyor. Yani olabilir. Birisi kimliği alıp...”

“Öğlen birde buraya girmek için kullanmış olabilir. Kimliği alıp parmak izlerine bakmamız lazım. Böyle diyecektiniz değil mi? Birisi kimliği alıp...”

Tam o anda Stevie’nin telefonu çalmaya başladı.

Larry ve dedektif aynı anda baktılar.

Saklanmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. Stevie ayağa kalktı.

“Merhaba,” dedi.

Bir dakikasını ayırıp telefonuna göz attı.

Ekranada AİLEM yazıyordu.

19

Stevie'yi atölyeden dışarıya çıkaran, tanıdığından biraz daha az nazik bir Larry idi.

“Biliyorum,” dedi. “Ben...”

“Dinle, Stevie,” dedi. “Sen akıllı bir çocuksun ve hoşuma gidiyorsun. Net konuşacağım. Tamamen dediklerimi yapman gerekiyor.”

“Biliyorum. Ben sadece...”

“Hayır. Siz bilirsiniz. Siz bilirsiniz de.”

“Biliyorum,” dedi Stevie. “Ama Janelle...”

“Şimdi burada kalıyorsun,” dedi Larry. “Güvenlik ofisinde. Ve ben yapman gerekeni söyleyene dek kimseyle konuşmayacaksın. Tamam mı?”

Telefonu tekrar çalmaya başladı.

“Kim o?” dedi Larry.

Stevie telefonu kaldırıp gösterdi. Ekranda yine AİLEM yazıyordu. Larry, telefonu açmasını işaret etti.

“Stevie!” Annesi ve babası birlikte hattaydılar, adını ilk söyleyenin hangisi olduğunu anlamak imkânsızdı.

“Okul az önce aradı,” dedi annesi. “Seni almaya geliyoruz.”

Stevie yüzünü buruşturdu.

“Ben iyiyim,” dedi.

“Stevie, birisi *ölmüş*.”

“Evet, biliyorum,” dedi.

“Bu yüzden oraya geliyoruz ve sen eve geliyorsun,” dedi babası.

“Bakın,” dedi Stevie panik içinde yere bakarak. “Bu korkunç ama... başka bir yerde de olabilirdi.”

“Eski okulunda hiç kimse ölmedi.”

“Bu doğru değil,” dedi Stevie. “Bir araba kazası ol...”

“Bana bak,” dedi annesi. “Baban ve ben izin alıp seni almaya geliyoruz. Daha birkaç gün oldu. Eski okuluna kayıt yaptırabiliriz.”

Stevie’nin ağlamaya başladığı an bu olmamalıydı. Onu ağlatan şey ailesinin onu okuldan alma ihtimali değil, Hayes’in ölümü olmalıydı. Fakat, Larry’nin daha önce açıkladığı gibi her şey istediğimiz gibi olmuyordu. Elinin tersiyle gözündeki yaşı silip sesinin titrememesi için çabaladı.

“Bakın,” dedi. “Bu... Bunu buraya geldiğinizde konuşabilir miyiz?”

İsteksiz de olsa anlaştılar. Stevie telefonda kurtulmayı başardı. Larry’nin yüzündeki ifade sivri bir taştan daha az keskin bir taşla dönuştü.

Tepelerinde bir ses vardı, önlerinde uzanan gecenin sesi gibiydi. Larry ve Stevie aynı anda yukarı baktılar ve kırmızı beyaz bir helikopter gördüler.

“Basın,” dedi. “Duyulmuş. Hepsi kapıdadırlar.”

Gürültüyle nefesini bırakıp hızlı hızlı yürümeye başladı.

“Gel hadi,” dedi Larry. “Seni Minerva’ya götürüp bu işle ilgilenmem gerekiyor.”

“Bir an aklımı yitirdim,” dedi Stevie. “Janelle için korktum. Ama yapmayacağım. Söz veriyorum, dosdoğru yurda

gideceğim, Go'da durmak veya iki yüz dolar toplamak ya da başka bir şey yapmak yok. Özür dilerim. Ne yapman gerekiyorsa onu yapabilirsin. Bana güvenebilirsin."

Larry dikkatli gözlerle bir süre ona baktı.

"Pekâlâ," dedi. "Ama aksini duyarsam benimle yanarsın. Ve kontrol edebilirim."

Sözünü ispatlamak için henüz dönüp yürümeye başlamıştı ki Larry seslendi.

"Kendine dikkat et, Stevie," dedi. "Git arkadaşlarınla takıl. O çocuktan hoşlanmıyor olsan bile yalnız olmanın sırası değil."

"Çocuktan hoşlanmadığımı kim söyledi?" diye sordu Stevie.

"Yirmi sene eyalet polisliği yaptım. Dedektifim. Zamanla böyle konularda ustalaşıyorsun."

"Dedektif miydiniz?" diye sordu Stevie. "Cidden mi?"

"On beş sene cinayet masasında."

"Neden bıraktınız?" diye sordu.

"Çünkü çok fazla kapı açıp çok fazla korkunç şey gördüm," dedi alçak sesle. "Ve bir kısmı insanı asla bırakmıyor. Her polis dedektifinin beraberinde götürdüğü bir şey vardır, geceleri uykuya dalmaya çalışırken gördüğü bir şey. Yirmi sene çok uzun. Dedektif olmak istediğini biliyorum ama sakın sadece olmak için olma, anlıyor musun beni? Polisin arkasında sinsi sinsi dolanma."

"Anlıyorum," dedi Stevie.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Evet," dedi. "Sanırım anlıyoruz."

Stevie Minerva'ya döndüğünde uyuşmuş gibiydi. Ailesi muhtemelen sorun çıkaracak ve büyük ihtimalle eve dönecekti, tabii eğer önce Ellingham onu atmazsa. Büyük mavi kapıya yaklaşırken binasına farklı bir gözle baktı. Belki de burada uzun süre kalmak kısmetinde yoktu. Hatalar sürekli yapılıyordu. Kaderin planları vardı...

Hayır.

Stevie, kaderin onun adına kararlar verdiğini düşünen insanlardan değildi. Kader, seçimler yapıyordu. Kader en azından *deniyordu*. Okul onu henüz atmamıştı ve ailesi de onu henüz eve götürmemişti. Ve bir şeyler dönüyordu. Hayes kartı aldıysa, kuru buzu da aldıysa... tünelde onunla ne halt ediyor olabilirdi ki?

Bunu düşünmeye devam ederek ortak salona girdi. O gittikten sonra kimse yerinden kıpırdamamış gibi görünüyordu. Birisi şömineyi yakmıştı, oda sıcacıktı. Ateş içeriye yepyeni bir hava vermişti. İçeride daha samimi bir ortam vardı. Çatırdayan odunlar kırık cam gibi sesler çıkarıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Janelle. Nate de döndü.

“Evet,” dedi Stevie kapüşonunu çıkarırken.

Oturabileceği bir yer bulmak için bakındı. Ellie ve David hâlâ koltuktaydılar ama aralarında boşluk vardı. Ellie'nin kucağında siyah bir defter vardı ve resim çiziyordu. David'in kucağında bilgisayarı vardı ama yine doğrudan ona bakıyordu.

Stevie bakışlarını yakalayınca hemen kafasını çevirdi. Masaya oturdu.

“Neler olduğunu anlattılar mı sana?” diye sordu Nate.

Stevie sadece hayır der gibi başını iki yana salladı.

“Peki dışarı çıkmamıza izin verecekler mi?” dedi Nate.

“Sanırım,” dedi Stevie. “Yakında. Annemle babam aradılar. Galiba onlara okul haber vermiş. Yani aileleriniz yakında

haberdar olacak. Herkesin haberi olacak.”

“Evet,” dedi David. Sesi Stevie’yi sıçrattı. Janelle’in bunu fark ederek önce ona, sonra David’e meraklı gözlerle baktığını gördü. “Haber yayıldı. Yakında boğazımıza kadar psikolojik danışmanlara batacağız.”

Ona bakmayı bırakmıyordu. Sadece bakmıyordu da. Delici, tereddütsüz bakışlar fırlatıyordu.

“Bizimkileri önce ben arasam daha iyi olur,” dedi Janelle telefonunu çıkarırken. “Olur mu acaba? Yapabilir miyiz sizce?”

Stevie omuz silkti.

“Bekleyeceğim,” dedi Janelle telefonunu bırakıp. “Duştan çıkınca Pix’e soracağım.”

“*Après les déluge*,” dedi Ellie bir anda. “*Les parents*.”

Kimse ne diyeceğini bilemedi.

“Öyleyse bekliyoruz,” dedi Nate.

“Bekliyoruz,” dedi David.

Stevie, David’in odanın neresinde olduğunu çok net hissedebiliyordu. Evet, dün gece sadece öpüşmüşlerdi ama çok fazla öpüşmüşlerdi. Çok fazla yuvarlanmışlardı. Üzerinde yuvarlandığı birine ne söylerdi ki insan?

Ellie bir anda ayağa kalkıp paldır küldür odasına yürüdü. Dört kişi kalmışlardı, kapıdan sesler duyulana kadar tuhaf bir sessizlik içinde oturdular. Gelen Larry’ydi, yanında üniformalı bir polis vardı.

“Janelle,” dedi Larry. “Giriş kartını alıp biraz bizimle gelebilir misin?”

Janelle’in gözleri kocaman oldu ama hemen kalkıp kartını almak için odasına gitti ve sonra kapıdan çıktı.

“Janelle’in kartını neden istiyorlar?” diye sordu David, Stevie’ye.

“Çünkü birisi perşembe günü onu aldı,” dedi kapıya bakarak.

“Yani?”

Stevie daha fazla bir şey söylemedi. David kalkıp masaya gelerek onun yanına oturdu.

“Bir fikrin yok mu?” dedi Stevie’ye.

“Bir şey söyleyemem,” diye cevap verdi.

“Yani bir fikrin var.”

Nate sessizce gözlemliyordu. Pix aşağıya indi.

“Biri mi geldi?” diye sordu.

“Polis Janelle’i ve giriş kartını götürdü,” dedi David. “Stevie nedenini söylemiyor.”

“Gıcıklık yapmak için değil,” dedi Stevie. “Söyleyemem de ondan.”

Pix aceleyle kapıya koşup dışarı çıktı.

Odadaki hava yoğunlaşmaya başladı. Stevie, David’in masanın üstündeki eline bakıyordu. Uzun parmakları vardı. O parmaklar dün gece saçlarında ve başka yerlerde dolaşmıştı. Elleri güçlüydü, göründüklerinden çok daha güçlü. Yan gözle suratına baktı. Kaşları kalın ve etkileyiciydi. Şakacıyken yukarı kalkıyordu, aptallaştığında yay şeklini alıyordu, şimdi ise düzdü. Tetikteydi.

Kucağına oturmak gibi garip bir arzu duydu. Yüzünü kendine doğru çekmek, tam burada, ateşin başında, Nate ve Amerikan geyiğinin önünde onu tekrar öpmek istiyordu.

Nereden çıkmıştı bu düşünce? Yolun karşısındaki beliren bir tavşan gibi bir anda ortaya çıkmıştı.

David sandalyesini geriye itip Nate ve Stevie’yi yalnız bırakarak Ellie’nin odasına gitti.

“E,” dedi Nate.

“Efendim,” dedi Stevie.

“Sen gerçekten iyi misin?”

Başını sallayıp onayladı.

“Şoka girmiş gibisin. Bu çok normal. Dün gece ben de korkmuştum ama bugün o kadar değil. Şimdi eğer istersen sıra sende.”

“Her zaman ölümle uğraşmak istemişimdir,” dedi Stevie. “Biliyorsun bu konulara meraklıyım. İşte şimdi ölüm yanı başımda. Bunu istediğimi söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama ben...”

Başını iki yana salladı.

“İlgini çekiyor,” dedi. “Larry gelip polisin seninle konuşmak istediğini söylediğinde nasıl baktığını gördüm.”

“Bu kötü mü?”

“Hayır,” dedi. “Her şey çok yeni gerçekleşti. Olay olurken biz buradaydık.”

Nate, tırnağını ahşaba batırdı.

“Teşekkürler,” dedi Stevie.

“Ne için?”

“Beni anladığınızı düşünüyorum,” dedi.

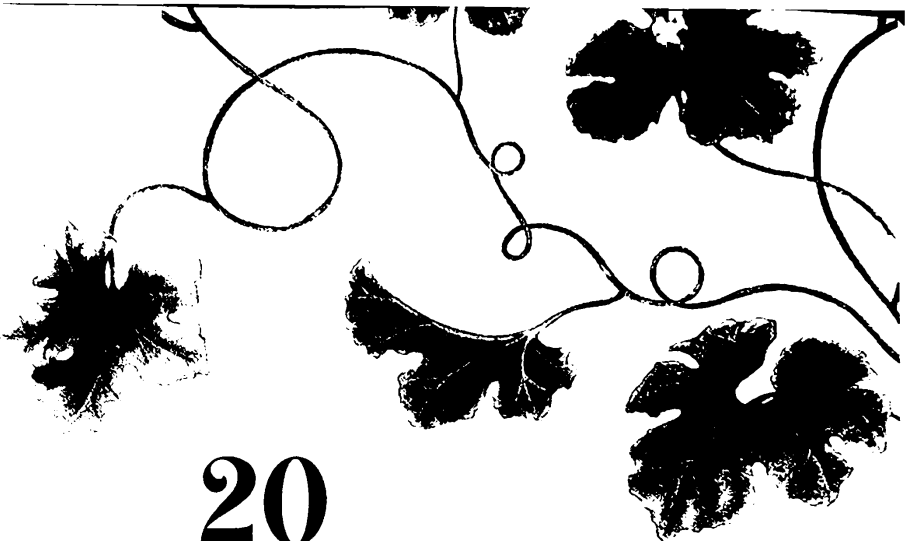
“Anlıyorum,” dedi Nate omuz silkerek. “Duygusal kelime haznemiz sınırlı. Biz apartman çocuğuyuz.”

Kapı tekrar açıldı ve içeri Janelle girdi, Stevie’nin yanına oturup başını onun omzuna yasladı.

“Giriş kartımı alıyorlar,” dedi. “Ve yukarı çıkıp Hayes’in odasını inceleyecekler. Kartımı neden istediklerini bilmiyorum. Ben bir şey yapmadım.”

Stevie elini arkadaşının başına koydu ve Janelle, kafasını Stevie’nin omzuna yasladı. Bu, Stevie’nin alışkın olmadığı bir histi; Janelle ona güveniyor, ona dayanıyordu. Nate elini uzattı.

Ve David'in, birkaç saat önce Stevie'ye en yakın olan insanın, sessiz kalması manidardı.

20

Ev hapsi saat üçte sona erdi.

Yurtta gece nöbetlerinin başlaması çok doğal bir şeymiş gibiydi. Hiçbir duyuru, resmi olan hiçbir şey yoktu. İnsanlar gidip tozlu yer minderlerini, eski kırık koltukları ve Japon şiltelerini işgal etmeye başladılar. Ortam karıştı, herkes heyecanlıydı – konuşuyorlardı ama alçak sesle, hep bir ağızdan, mütemadiyen. Yiyecek getiriyorlardı. Odanın her yerinde torba torba cips, şeker ve her çeşit abur cubur vardı.

Stevie, Janelle ve Nate’le birlikte salona girdi. Vi kapıda onları bekliyordu, kollarını Janelle’in boynuna doladı. Bir çift gibi görünüyorlardı.

Stevie içeri girer girmez dikkatlerin üzerinde olduğunu hissetti. Kısa süre önce tıpkı Hayes’e baktıkları gibi dönüp ona bakıyorlardı. Biliyorlardı. O da *olay yerindeydi*.

Maris ve Dash, arka taraftaki özel bir alanda önlerindeki minderlerde oturan küçük bir gruba bir şeyler anlatıyor, dikkatleri üzerlerinde topluyorlardı. Maris baştan ayağa siyahlar içindeydi – tayt, belinde altın sarısı kemeri olan, vücudunu saran bir kazak giymişti. Kedi Kadın kılığına girmiş gibi görünüyordu. Dash yine büyük beden gömleğini giymiş, dizlerini göğsüne kadar çekmişti. Maris usul usul ağlıyordu. Stevie içeri girince kafasını kaldırıp kollarını havaya attı.

“Stevie!” dedi. “Nate!”

Stevie onlara doğru yürüdü. Yeteri kadar yaklaştığında Maris elini sımsıkı tuttu.

Stevie, Maris'in avucunda tutsak olmuş eline baktı. Gerçekten samimi bir hareket mi, abartılı bir duygusallık mı yoksa gerçekten karşısında üzgün biri mi vardı? Kendini hem çok yorgun hem de çok diri hissediyordu ve tuhaf bir suçluluk duygusu bir koku gibi onu takip ediyordu.

"Bugün polisle tekrar konuştun mu?" dedi Dash. "Biz konuştuk."

"Evet," dedi Stevie.

"Sana bir şey söylediler mi?"

"Sis makinelerini sorup durdular," dedi Stevie.

"Evet," dedi. "Bize de. Ve nerede olduğumuzu. Ve tünelde olduğumuz gece yurda kaçta döndüğümüzü."

"Saat kaçta ayrıldınız ondan?" diye sordu Stevie öylesine soruyormuş gibi omuzlarını silkerek. "Demek istediğim, yurda vaktinde gelmiş olmalı."

"On bir gibi," dedi Maris. "Odasına gitti. Ben de odama gittim."

Dash afallamış gibiydi.

"Özür dilerim," dedi Stevie. "Siz geçen yıl birlikte iş yapmış mıydınız? *The End of It All* programında çalıştınız mı?"

"Hayır," dedi Dash. "O tamamen kendi başına yaptığı bir şeydi. Yazın hiç yoktan var etti onu. Bir yıldız olacaktı, biliyorsun? Gerçekten böyle düşünüyorum. Sanırım Hollywood'a gidecek, filmlerde oynayacak ve önemli bir isim olacaktı. Öyle bir oyuncuydu."

"Onu ilk gördüğümde ben de öyle söylemiştim," dedi Maris. "Yıldız. Yıldız yıldız yıldız."

Stevie, Maris onunla tanıştığında Hayes'in zaten bir yıldız olduğunu belirtmemeyi seçti.

"Dürüsttü," dedi Maris. "Tanıdığım en dürüst insandı. Bu yüzden performansları o kadar iyiydi."

“Dürüst mü?” dedi Stevie.

“Şey, dürüst değil,” dedi Maris. “Saf. Yani... *katkısız*. Onunla tanıştığımız an birlikte olmamız gerektiğini biliyordum.”

Bir an duraksayıp tırnaklarına bakmaya başladı. Sonra bir anda başını kaldırdı. Stevie, neye baktığını görebilmek için döndü. Gretchen gelmişti.

“O,” dedi Maris, “bir kaltak.”

“Hayes’in eski sevgilisiydi, değil mi?” dedi Stevie.

“Hayes’i incitti. Baksana şuna.”

Aslında Gretchen harap haldeydi. Ağlıyordu.

“Beth olayı Hayes’in sadece gösterisi için yaptığı bir şeydi,” diye devam etti Maris. “İnsanların ne diyeceğini biliyorum ama hepsi şov amaçlıydı.”

Hepsi şov amaçlıydı. Bu cümleyle Stevie’nin düşündüğü fakat kelimelere dökemediği bir şey kafasına dank etti. Bütün bu olanlarla alakalı bir şey – sahnelenmemiştii ama bunlarda gösteri tadında bir şeyler vardı. Gösteri yapıyorlardı. Hayes’in dönüşü ve Maris’in onunla gelmesini istemeyişi... O abartılı, çarpıcı bakışlar...

Janelle odanın diğer ucundan eliyle işaret ederek Stevie’yi çağırdı. Nate ve Vi’yle birlikte Nate’in bilgisayarının üzerine çökmüşlerdi. David de oradaydı, bir ara gelmişti demek ki...

“Yine Germaine Batt,” dedi Nate, Stevie’nin de görebilmesi için bilgisayarı ona çevirirken.

Bir kez daha, sessiz ve her şeyi gören Germaine Batt bir ihbarda bulunmuştu ve bu seferki kayıp kuru buzu da içeriyordu. Haberler odada yayılınca insanlar izlemek için telefonlarına döndüler.

“Kuru buz mu?” dedi Janelle, sesi alçaktı. “Bu mu yani? Giriş kartım bunun için mi kullanıldı? Hayes bu yüzden mi öldü?”

“Kuru buzdan nasıl ölebilirsin ki?” dedi Nate.

“Karbondioksit zehirlenmesinden ölebilirsin,” dedi Janelle. “Eğer küçük bir alanda çok fazla kuru buzla sıkışıp kalırsanız, içerideki oksijenin yerini alacaktır. Hayes yanına bir sürü kuru buz mu aldı?”

“Öyle görünüyor,” dedi Stevie. “Beni Büyük Köşk’e götürdüklerinde öyle bir şeyler duydum.”

Janelle’in kaşları çatıldı. “Çok fazla almış olmalı,” dedi. “Ayrıca o şey çok ağır. Bayağı ağır.”

Gruptakiler bir süre düşünceli bir sessizliğe gömüldüler. Vi, Janelle’in elini ovuyordu.

“Peki şimdi ne olacak?” dedi Nate.

“Çok uzun süre buralarda olacağımı sanmıyorum,” diye cevap verdi Stevie.

“Seni atacaklarını mı düşünüyorsun?” dedi Vi.

“Atmayacaklar,” dedi David. Arkalarından gelip koltuğun arkasına çömelmişti. “Kimseyi atmıyorlar. Ben denedim.”

“Ailem beni okuldan alabilir,” diye karşılık verdi Stevie.

“Neden böyle bir şey yapsınlar ki?”

“Çünkü buraya gelmemi hiç istemediler.”

“Neden istemediler?” dedi Vi.

“Çünkü, normal olan şeyleri seviyorlar,” diye cevapladı Stevie. “Ellingham normal değil. Onları endişelendiren her şey var burada. *Diğer* insanlar. Gelmemeye izin verdiler çünkü kaliteli ve ücretsiz bir okul. Fakat beni geri almak için her türlü bahaneden faydalanacaklardır. Ve bence birinin ölmüş olması epey büyük bir bahane sayılır. Yani bu süslü püslü, özel dünyada çok uzun kalamayacağım. Benim için Edward King karargâhına dönme vakti geldi, artık boş boş oturup iklim değişikliğine inanmayan fakat uzaylılara inanan insanları dinleyebilirim.”

“Aman Tanrım,” dedi Vi. “Yapabileceğin bir şey yok mu?”

“Hiçbir fikrim yok. Belki birdenbire mezuniyet balosu kraliçesi falan olursam olabilir. Bu hoşlarına gider.”

“Kim bilir belki hepimiz gitmek zorunda kalırız,” dedi Nate. “Okul kapanabilir.”

“Çocuklar,” dedi Janelle. “Hadi ama. Hayes öldü.”

“Bu, okulun kapanmasından bahsetmeyeceğimiz anlamına gelmiyor,” dedi Nate.

Stevie yanlarındaki gruptan birinin daha fısıltıyla, “Okul mu kapanıyor?” diye tekrarladığını duydu. Hayat çok hızlıydı ve hatta telefon oyunları daha da hızlıydı.

Yurdun kapısı savrularak açıldı ve Ellie uzun adımlarla içeri girdi. Yalpalıyordu, belli ki sarhoştı ve Rooter’ı başının üstünde tutuyordu.

“Hayes öldü!” dedi. “Çok yaşa Hayes!”

Ciyak ciyak bağırmaya başladı.

Bu ciyaklama salonda pek iyi karşılanmadı. Yurttaki o ilk gecenin aksine hiç kimse Ellie’nin sanatını kavramamıştı. David koltuğun arkasından çıkıp ona yaklaşarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Ellie kaçıp daha fena şeyler söylemeye başladı. David koluna girerek onu dışarı çıkarmaya çalıştı ama Ellie yine kaçtı.

Birkaç sanat öğrencisi daha köşelerden çıkıp etrafında toplandılar. Başta onu durdurmaya çalışıyormuş gibiydiler ama sonra içlerinden biri yukarı aşağı zıplayarak tuhaf hareketlerle dans etmeye başladı. Ellie de aynı hareketleri yapıyordu. Sonra bir başkası daha ona katıldı. David omuz silkerek gruptan ayrılıp yerine döndü. Başta dehşet içinde onlara bakan Maris kalkıp tüm gücüyle dans etmeye başladı, kollarını deli gibi sallıyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Janelle gürültünün içinde. “Neler oluyor burada?”

“Baküs’ün müritleri,” dedi Nate.

Ortada dans eden bu küçük grup salonda kalan bütün havayı ve enerjiyi çekerek başka bir grubun içeri girdiği ana kadar devam ettiler. Larry, Charles ve Dr. Quinn ve üniformalı iki polis memurundan oluşan, daha az neşeli bir gruptu bu. Salon sessizliğe büründü.

“Millet,” dedi Larry ellerini havaya kaldırarak.

Ellie hemen Roota’ya baktı.

“Onu indirelim,” dedi Larry. “Sakıncası yoksa.”

Ellie saksofonu indirdi.

“Polisin yalnızca birkaç dakika herkesle konuşması gerekecek,” dedi Larry. “Endişe edilecek bir durum yok. Burada olanlar hakkında genel bir bilgi edinmek zorundayız. Bu yüzden yurtlarınıza dönmenizi isteyeceğim.”

“Akşam yemeği odalarınıza getirilecek,” dedi Charles. “Ayrıca konuşmak isterseniz psikolojik danışmanlarımız geldiler. Yardıma ihtiyacı olan gönderdiğim mesajı cevaplasın ya da öğretim üyelerinden herhangi birine söylesin.”

Bütün Ellingham odalarına dağıldı, bu kez çok daha gergindiler.

Minerva grubu yurda doğru yürürken David, “Herkes bir polisle konuşacak,” dedi. “*Sen* konuşacaksın, *sen* konuşacaksın, *sen*...”

“Konuşmayacağım,” dedi Ellie.

“O konuda iyi şanslar,” diye karşılık verdi David.

“Zorunda değilim ve istemiyorum da!”

“Burası faşist bir eyalet değil.”

“Konunun o olduğunu sanmıyorum,” dedi Nate. “Neler olduğunu çözmeye çalışıyor gibiler.”

“Ve sarhoşsun,” dedi David. “Polisten önce kahve.”

Ellie kahkaha atarak David'i göğsünden itti. David hazırlıksız yakalanmıştı, sırtüstü yere düştü.

"Sarhoş biri bunu yapabilir mi?" diye sordu Ellie.

"Kesinlikle evet," dedi David kalkıp üstünü silkelerken.

Ellie yalpalayarak birkaç adım daha gitti. Stevie'nin ilk düşündüğünden daha sarhoştı. Konu Ellie olunca karar vermek zordu.

"Gel hadi," dedi Janelle, Stevie'ye. "Öbür koluna da sen gir."

Janelle bir adım öne geçip Ellie'yi dirseğinden yakalarken Stevie'nin de diğer taraftan tutmasını bekledi.

"Hadi birlikte gidelim," dedi Janelle. "Olur mu?"

"Olur," dedi Ellie. "Neden olmasın? Birlikte. Birlikte!"

Ellie'yi ayakta tutmak giderek zorlaşıyordu.

"Biliyor musun," dedi Stevie'ye, sıcak şarap kokan nefesini suratına üfleyerek, "*Roota*'yı almamı o söyledi. O anlıyordu. O *anlıyordu*."

"Tamam," dedi Stevie.

"Sanattan anlıyordu. İnsanların bildiğinden daha çok hem de."

"Peki."

David elleri ceplerinde, uzun adımlarla yanlarında yürüyordu. Yere yapışmasının ardından Ellie'yi idare edenlerin Stevie ve Janelle olmasından memnun görünüyordu.

"Hey, Nate," dedi Ellie. "Sen anlarsın. Yazarsın sen. Anlarsın."

"Elbette?" dedi Nate.

"*Kafanızda* ne görürseniz onu yapıyorsunuz."

Ellie kafasına vurmak istedi ama Janelle kolunu sımsıkı kavramıştı.

“Su,” dedi Janelle. “Biraz suya ihtiyacımız var! Ve sonra biraz kahve. Ve de banyo! Banyoya ne dersin?”

“Banyo!” dedi Ellie. “Anlıyorsunuz. Hepiniz anlıyorsunuz! Stevie hariç. Anlıyor musun, Stevie?”

“Anlıyorum,” dedi Stevie, Ellie’nin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmadan.

Pix’e görünmeden Ellie’yi içeri sokmayı başardılar. Janelle küveti doldurdu. Ellie’nin kıyafetleriyle banyo yapmaktan çekinmediğini bildiklerinden onu olduğu gibi küvete soktular.

Ellie küvette hiç konuşmadan görev duygusuyla kahvesini yudumladı. Birkaç saat sonra polis geldiğinde yeteri kadar iyi durumdaydı. Janelle, Nate ve Stevie görüşmelerini zaten yapmışlardı.

Önce David’i aldılar. Sorgu, odasında oldu ve on dakika sürdü.

“Ne sordular?” dedi Stevie.

“Hayes’in planından haberim var mıymış? Tünel hakkında, kuru buz hakkında bir şey söylemiş mi? Söylemedi. Hayes bütün bunları yaparken ben buradaydım, Ellie’yle içiyordum. Bunu söylemedim, o söyler mi bilmiyorum ama sanırım birazdan öğreniriz.”

Ellie onu söylemeyecek kadar ayıktı. David’le beraber yurttan çalıştıklarını söyledi.

Sorgudan sonra günün yorgunluğu anında herkesi vurdu. Minerva sakinleri bir süre ortak salonda yığılıp kaldılar, sonra birer birer yataklarına geçtiler.

Önce Ellie gitti, sonra Janelle, sonra Nate. David hamakta ileri geri ağır ağır sallanıyordu.

“Ailenin seni gerçekten alacağını düşünüyor musun?” diye sordu David.

“Birisi alır bence,” dedi Stevie. “Onlar almasa, okul beni uzaklaştırır.”

David bacaklarını uzatarak esnek hamak ipini gerdi.

“Seni atmayacaklar,” dedi. “Burada öyle bir şey yok. İnan bana. Sistemi test ettim.”

“Sen sistemi test ederken biri *öldü* mü?”

“Senin yaptığın hiçbir şey Hayes’in ölümüne neden olmadı, doğru mu?”

“Sanmıyorum. Ama...”

“Pişman olacağın hiçbir şey yapmadın, doğru mu?”

Keskin gözlerle ona baktı. Birlikte yaptıkları şeyden mi bahsediyordu? Ne biçim bir laf oyunuydu bu?

Kimseyle oyun oynayacak halde değildi.

“Ben yatacağım,” dedi Stevie ayağa kalkarak. “İyi geceler, Westley. Muhtemelen sabah beni öldürecekler.”

“Ölümlle alakalı şakalar yapmak istemeyebilirsin,” diye seslendi David koridorda ilerlerken.

ABD FEDERAL SORUŞTURMA BÜROSU
AJAN SAMUEL ARNOLD VE LEONARD
HOLMES NAIR ARASINDAKİ GÖRÜŞME
17 NİSAN 1936, 15:30
YER: ELLINGHAM MALİKÂNESİ

SA: Bay Nair. Size birkaç soru daha sormam gerekiyor.

LHN: Bu aralar yaptığımız tek şey bu zaten.

SA: Yalnızca gerçekleri tespit etmemiz gerekiyor. Bir zamanlar çocuklara sanat dersi vermiş olduğunuzu duydum.

LHN: Lütfen hatırlatmayın.

SA: Neden böyle söylüyorsunuz?

LHN: Hayatımın en uzun öğleden sonrasındı. O çocuklara Max Ernst açıklamaya çalışıyordum. Fakat Albert'i tanıdığım için ödediğim bedellerden biriydi bu. Çocuklarının en iyi hocalardan öğrenmesi gerektiğine inanıyordu.

SA: O gün Dolores Epstein isminde bir öğrenciyle tanıştınız mı?

LHN: En ufak bir fikrim yok. Bana bütün çocuklar aynı görünür.

(Dolores Epstein'in fotoğrafını uzattı.)

LHN: Yine aynı şeyi söyleyeceğim, bütün çocuklar bana aynı görünür.

SA: Dolores üstün kabiliyetleri olan bir çocuktü. Öğretmenlerin çoğu tarafından buradaki en parlak öğrenci olarak görü-lüyordu.

(Bay Nair fotoğrafa bir kez daha göz attı.)

LHN: Şimdi siz söyleyince aklıma geldi, içlerinde diğerlerinden daha bilinçli görünen biri vardı. Yunan ve Roma sanatına epey vâkıftı. O kız bu olabilir. Aynı böyle kıvrıcık saçları vardı. Evet, sanırım buydu. Kaybolan kız bu mu?

SA: Dolores Epstein en son ayın on üçünde öğleden sonra kütüphaneden kitap alırken görülmüş. Dersiniz dışında onu hiç gördünüz mü?

LHN: Hepsini boş boş gezinirlerken görüyorsunuz. Biliyorsunuz Albert burayı aldı ve dâhilerle dolduracağını söyledi ama öğrencilerin yarısı en zekiler değil, arkadaşlarının çocukları. Diğer yarısı belki dediği gibidir. Dürüst olmam gerekirse, zekâ parıltısı gösteren bir iki çocuk daha vardı. Bir oğlan ve bir kız, isimlerini unuttum. İkisi hep birlikteydiler. Kızın saçları simsiyahtı ve çocuk da biraz Byron'a benziyordu. Şiirle ilgileniyorlardı. Gözlerinde ışık vardı. Kız bana Dorothy Parker'ı sordu, ki bu benim için umut veren bir işaretti. Dorothy benim arkadaşım.

(Masaya gümüş bir çakmak yerleştirildi.)

SA: Bu çakmağı tanıyor musunuz, Bay Nair?

LHN: Ah! Ben de bunu arıyordum.

(Bay Nair çakmağı almaya kalkıştı. Engellendi.)

SA: Bu bir kanıt, Bay Nair. Bizde kalması gerekiyor.

LHN: Bu bir Cartier, Ajan Arnold. Nerede buldunuz onu? Yıllardır onu arıyorum.

SA: Dolores'in kütüphaneden aldığı kitap ve kalemiyle birlikte gözlemevinde bulduk.

LHN: Herhalde orada unuttum.

SA: Bu çakmakta Dolores'in parmak izlerini bulduk. Çakmağınız neden Dolores'teydi?

LHN: O bulmuş olmalı.

SA: Siz vermediniz mi?

LHN: Bir çocuğa Cartier çakmağımı neden vereyim ki?

SA: Bilmiyorum, Bay Nair.

LHN: Eşyalarımı arada kaybediyorum. Kız bulup güzel bir şey olduğu için saklamış olmalı. Zevkli biri olmalı. Geri alabilecek miyim?

SA: Artık ona ihtiyacımız kalmadığında alabilirsiniz, Bay Nair. Size bir şey daha sormama izin verin. Bayan Robinson neden Bayan Ellingham'ın kilitli olan özel odasına girmiş olabilir?

LHN: Pek çok nedeni olabilir diye düşünüyorum. Onların arasından su sızmazdı.

SA: Bu bilhassa on üçü akşamı evde herkes Bayan Robinson'ı arıyorken olmuş. Ona seslenen onca insana yanıt vermemiş ve yaklaşık on beş dakikadır içinde olduğu bir odada tek başına bulunmuş. Öyle bir panik anında yapılması beklenmeyen bir hareket.

LHN: Flora'nın neyi neden yaptığını söylemek zor.

SA: Bayan Robinson'la arkadaş mısınız?

LHN: Flora ve ben arkadaşız, evet.

SA: Nerede tanıştınız?

LHN: Ah, bir meyhanede. Seneler evvel.

SA: Yani Flora Robinson'ın size pazartesi akşamı o telaş anında Iris Ellingham'ın odasında ne yapıyor olduğunu anlatmadığını mı söylüyorsunuz?

LHN: Anlatmadı.

SA: Konuyla alakalı hiç mi bir şey söylemedi?

LHN: Flora her odaya giriş çıkışını bana bildirecek değil.

SA: Kaçırılma olayından ne zaman haberdar oldunuz?

LHN: Salı sabahı Flora beni uyandırdığında. Ki bunu zaten biliyorsunuz çünkü en az on kez sordunuz. Flora'nın bu işle bir ilgisi olduğunu iddia ediyorsanız, bundan daha yanlış bir düşünce olamaz. Benim aksime Flora'nın bir kalbi var. Iris'i kız kardeşi gibi, Alice'i de kızı gibi sever. O çakmağa dikkat edin, olur mu? Onu gerçekten geri istiyorum.

(Görüşme sona erdi. 15:56)

“Pekâlâ,” dedi Charles. “Hadi konuşalım.”

Ertesi sabah Stevie, *Bana Charles De’nin* üst kattaki ofisinde oturuyordu. Küçük beyaz hoparlörlerden çok kısık sesle yükselen klasik müzik, pencereye çarpan yağmur damllarına eşlik ediyordu. Stevie bu aramayı bekliyordu ve nihayet geldiğinde tüm bedeni ve ruhuyla hazır olduğunu hissetti. Dışarıda giyotinler yapılırken Paris’te bir saray hapishanesinde bekleyen Marie Antoinette’i okumuştı.

“Olanlardan söz edelim,” dedi Charles. “Önce nasıl olduğundan bahset.”

“Yani nasıl hissettiğimden mi?” dedi Stevie.

“İstediğin gibi cevap verebilirsin.”

Stevie duygularından bahsetmekten hoşlanan biri değildi ama bu defa duygular gerçeklerden daha iyi gibiydi.

“Şöyle ki,” dedi Stevie, “iyiyim. Tuhaf ama Hayes’i pek yakından tanıımıyordum. Yani, berbat bir şey ama... biz yakın değildik.”

Charles ilgiyle başını salladı.

“Olanlar hakkında benimle konuşur musun? Tüneli kullanmak kimin fikriydi?”

“Hayes’in,” dedi Stevie. “Tüneli toprakla doldurduklarını sanıyordum.”

“Hayır,” dedi Charles. “Tüneli baharda açtık. Ek sanat binası için yeni su ve kanalizasyon hattını tamamladığımızda yıkıp yeniden dolduracaktık. Gizli tuttuğumuzu sanıyorduk ama...”

“Kilidi maymuncukla açan bendim,” dedi Stevie.

Ona bunu söylemenin önemli olduğunu hissetmişti. Polis zaten biliyordu. Misketlerini kaybedene kadar içindeki sahte kalbi açığa çıkarmamak en iyisiydi.

“Biliyorum,” dedi.

Upuzun saniyeler geçti. Charles bugün pek genç ve kaygısız görünmüyordu. Takım elbisesinin altında süper kahraman tişörtü yoktu.

“Tünel kazmak uzun süredir bu okulun bir özelliği oldu. Bundan insanları vazgeçirmeye çalışıyoruz. Ama Hayes vazgeçmedi. Hayes’e zarar veren tünel değildi. Hayes’in başına gelen çok talihsiz bir kazaydı. Fazlasıyla talihsiz. O tünele girmeli miydin? Hayır. Ama o gece oraya Hayes’i götüren sen değildin.”

Stevie cama vuran damlaların oluşturduğu desene baktı.

“Atılacak mıyım?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Charles. “Ama sana yaptıracağım bir şey var. Gel benimle.”

Stevie peşinden gitti, Charles onu çatı katı girişine götürürken neredeyse transa geçmiş gibiydi. Okuldan atılmayacaktı ve çatıya mı götürülüyordu?

“Hayes’e olanlardan sonra güvenliği iki katına çıkarmaya karar verdik,” dedi, panele yeni ve daha uzun bir güvenlik şifresi girerken. Dar merdivenlerden çıktılar.

“Önceden konuştuğumuzda,” dedi ışıkları yakarken, “senden burada işlenmiş bir cinayetin insani yanıyla alakalı bir proje bulmanı istedim, bir kayıp olayı yani. Sen de bir proje buldun. Bu kayıptan aldığın korkunç dersi kimse tah-

min bile edemezdi. Tünelin açık olduğunu artık bildiğine göre sana gösterebileceğim bir şey var.”

Onu birkaç koridor aşağıya doğru götürdü, arşivleme kütüphaneleriyle ve üzerlerinde tarihler olan birbirinin aynı uzun, yeşil deri kaplı kitaplarla dolu üç rafın olduğu bir başka koridora döndüler.

“Bu sıra raflar, Albert Ellingham’ın ofisine ve evine ait çok sayıda evrak ve şahsi eşya içeriyor,” dedi.

Sıranın sonunda, pencerenin yanına diz çökerek en alt raftan yaklaşık bir metre uzunluğunda, otuz santim yüksekliğinde, dövülmüş metal bir kutuyu çekti. Kutunun çok eski olduğu her halinden belliydi. Kırmızıya boyanmıştı ve boyanın bir kısmı dursa da büyük kısmı ya aşınmış ya paslanmıştı.

“Ekip tünele ilk girdiğinde, bunu tüneli kapamak için kullanılmış olan toprağa sıkıştırılmış halde buldular. Bulduklarında kilitliydi...” Charles eski kapağı dikkatlice kaldırdı. “Herkes heyecanlandı. Tünelde gömülü bir kutu... her şey olabilirdi. Böylece açtık ve...”

Kapağı kaldırdı, yan yana duran sararmış gazete yığınları ortaya çıktı. En üsttekinin manşetinde: *ELLINGHAM AİLESİ KAÇIRILDI* yazıyordu. Stevie, daha yakından bakabilmek için Charles’ın yanına diz çöktü. Gazetelerin hepsi farklıydı, farklı şehirler, farklı tarihler ama Ellingham Vakası hepsinde manşette yer almıştı.

“Birisi tünele bir kutu gazete mi gömmüş?” dedi.

“Bunları oraya kimin koyduğunu bilmiyoruz,” diye cevapladı Charles. “Ama bence büyük olasılıkla Albert Ellingham’dı. Geçmişini, acısını gömmeye çalışıyordu belki.”

“Gazete sahibi olan birinin gazetelerden gizlenmesi zor olmuştur herhalde,” dedi Stevie.

“İyi tespit,” dedi Charles başını sallayarak. “Ama sanırım anlıyorsun, o tünel kutsal bir yerdi. Çok fazla insan öldü. İnsanlar sansasyon yaratacaktır.”

Stevie bunu hemen bir ihtar olarak aldı.

“Pekâlâ, yapacağın şey şu,” dedi. “Bu sıralar...”

Onu oradan çıkarıp 38 numaralı başka bir sıraya götürdü.

“Otuz sekizden kırk beşe kadar tüm sıralar ev gereçleriyle dolu. Eşyalar kutularda toplanmış ancak iyi ayrıştırılmamış. Bu yedi sırayı ayıklayıp kategorize etmeni istiyorum.”

“Cezam bu mu?” dedi Stevie.

“Bizde ceza yok,” diye yanıtladı Charles. “Biz proje yapıyoruz. Senin projen bu. “Ayıkla, düzenle, kategorize et.”

Stevie tüm sıralara baktı. Kapı kollarıyla dolu kutular, eski dergi yığınları, çantalar dolusu ıvır zıvır var gibi görünüyordu.

“Kendini yeteri kadar iyi hissediyorsan, hemen başlayabilirsin,” dedi Charles.

“Elbette,” dedi Stevie.

“O zaman seni işinle baş başa bırakıyorum. İşin bitince güvenliği haberdar et yeter. Bunu birkaç günde bir yapman gerekebilir, o yüzden seni yukarı çıkarması için birini ayarlayacağım.”

Charles, Stevie'yi tüm hazinelerle baş başa bırakıp gitti. Olabilecek en iyi cezaydı bu. Koridorları dolaşp hiçbir şey yapmadan içeriyi kavramaya çalıştı. Planı zihnine işledi – kıyafetler burada, mobilyalar orada. Yerküreler, kitaplar, tabaklar... O ve Ellingham eşyaları, böylece birbirlerini tanımış oldular.

Camdan rafları olan masif bir dolabı açıp da içinden beyaz üstüne pembe çiçek ve yeşil üzüm asmaı desenli, kenarları yaldızlı narin çorba kâsesini çıkaracak cesareti toplayıncaya dek önünde epey zaman dikildi. Kâsenin tabanındaki AIE harfleri de yaldızlıydı. Porselenlerin yanında bir yığın kitap vardı.

Charles'ın onu ilk götürdüğü sıraya dönüp uzun yeşil defterlere baktı. Bazılarında market ve bazı ev ihtiyacı siparişleri vardı. Bu insanlar hafta sonları çok fazla yiyecek tüketiyordu: Sayısız limon, portakal, yumurta ve içecekler için nane... Sigara makinelerine koyulması için büyük miktarda sigara siparişleri... Kırılmış düzinelerce şampanya kadehine ve yenilerinin sipariş edilmesine dair notlar... Balo salonunda ayak-kabılar yüzünden kazınan zemin için parke cilası...

Kitaplardan birinde sadece mönüler vardı. 13 Nisan 1936 tarihini bulana dek sayfaları karıştırdı. İnci gibi ve muntazam bir el yazısıyla yazılmıştı:

ANA MASA:

Kremalı kereviz çorbası

Badem soslu dilbalığı filetosu

Kuzu rostó

Naneli bezelye

Hollandaise soslu kuşkonmaz

Soğan soslu patates

Limonlu soğuk sufle

14 Nisan menüsü o kadar süslü değildi.

Ana masa servisi yok. Ofise tepsiyle servis yapıldı.

Soğuk tavuk sandviç ve jambon salatası

Dilimlenmiş kereviz ve doldurulmuş zeytin

Limonlu pasta

Kahve

Misafir, Bayan Flora Robinson, tepside servis:

Et suyu çorbası, sütlü çay, domates suyu,

Soğuk tavuk sandviç, dilimlenmiş kereviz,

Süt tatlısı

Misafir, Bay Leonard Nair, tepside servis:

Omlet, kahve

Önemsiz gibi görünse de o güne ve evdeki değişime dair bir fikir veriyordu. On üçünde her şey normal ilerliyorken on dördünde her şey bambaşka bir hal almış. Hayata devam edebilmek için yemek zorunda olduklarından gelişigüzel soğuk sandviç tepsileri hazırlanmış. Muhtemelen önceki günden kalmış olan kereviz dilimlerinin, zeytinin (evde ne varsa) ve yine muhtemelen önceden yapılmış olan pastanın listeye ilave edilmesi tuhaf kaçmış. Ayakta kalabilmeleri için de kahve eklenmiş.

Flora Robinson ve Leo Holmes Nair odalarında basit yemekler, hasta ya da akşamdan kalma olduğunuzda yediğiniz türden şeyler yemiş gibi görünüyorlardı. Omlet. Et suyu çorba. Ve biraz daha kahve ve çay. Uyanık kal. Bütün ev, gergin ve enerjik bir halde telefonun çalmasını bekliyordu. Ve uşak hâlâ bu çaresiz mönüyü kayıt altına alıyordu çünkü işler bu şekilde yürüyordu. Büyük olasılıkla mutfak çalışanları da sorguya alınmıştı ve bu nedenle yemek pişirmek için çok fazla vakitleri yoktu.

Stevie, ağır ağır ilerleyerek eski ofis malzemeleriyle dolu kutular çıkardı – üç tane telefon, dürülü haritalar, balmumu tüpleri, telefon rehberleri. Değerli görünen bazı eşyalarla dolu kocaman, kadife astarlı bir kutu vardı. İçinde kristal bir hokka, zarif bir kalem, raptiyeler, ataşlar, kartvizit yığınları, 31 Ekim 1938 tarihindeki bir partiye ait davetiye vardı.

Bu anlamlı bir gündü mutlaka. Ellingham, öldüğünde masasında duran şeyler olmalıydı bunlar. Biraz karıştırdı, not defterine daireler ve bazı rakamlar çizilmişti, sayfada mürekkep damlaları vardı. Borsa bilgilerinin olduğu ufak bir gazete parçası vardı. Bir Western Union dekontu vardı ve üzerinde şunlar yazıyordu:

30/10/38

Aslında orada olmayan birini nerede ararsın?

Merdivende değil, daima merdiven boşluğunda.

Son bilmecesiydi fakat çözümü verilmemişti. 13 Ekim 1938'de Albert Ellingham sekreterine yat gezisine çıkacağını söylemişti. O gün şaşılacak derecede neşeli görünüyordu. Yanına sadık arkadaşı George Marsh'ı da almıştı. Burlington Yat Kulübü'nden yola çıktılar. O akşam ilerleyen saatlerde South Hero sakinleri bir patlama sesi duydular ve beraberinde suda birden parlayan bir ışık gördüler. Ellingham'ın yatı patlamıştı. Enkazda güverteye yerleştirilmiş bir bomba ortaya çıkmıştı. Uzun süredir peşinde olan, karısının ölümünden ve kızının ortadan kaybolmasından sorumlu tutulan anarşistler sonunda onu da yakalamışlardı.

Son yapılan şeyler çok ilginçti. Çoğu kimse yaptığı son şeyin ne olacağını hayal edemiyor ya da onu kontrol edemiyordu. Stevie bir an an durup Hayes'in kendisine olanları fark edip etmediğini merak etti. Mesela okul için bir video çekerken öleceğini hiç düşünmüş müydü acaba?

Birden duvardaki gördüğü şeyi, harfleri hatırladı. *Çok gerçek* görünmüştü ama öyle olmasına imkân yoktu. Hiç mantıklı değildi. Yoğun bir zihnin sebep olduğu fazla canlı bir rüyaydı sadece. Stevie psikolojiye ya da önsezilere inanmıyordu. Hayes'in ölümünü görmüş olduğunu düşünmemişti. *Cinayet* kelimesini rüyasında görmüştü ama burada cinayet-

ler gerçekleşmiş olduğu için gördüğünü düşünüyordu. Bir gariplik yoktu yani. Rüyasında cinayet gördü ve bir cinayet yaşandı. Albert Ellingham pek çok defa olduğu gibi bir bilmece yazdı ve sonra öldü.

Stevie, küçük telgraf kâğıdına uzun süre bakarak sözcükleri, mürekkebi, eski ama iyi korunmuş kâğıdı inceledi. Bu, Ellingham'ın öldüğü gün üzerinde çalıştığı son bilmecesi olmalıydı. Anlamsız birkaç söz, eskiden olduğu insana dönüş... Ve sonra kader sözünü kesmişti. Masasındaki bu küçük taş parçasını fark eden olmuş muydu acaba? Yoksa ölümünden sonra yönetilmesi gereken büyük bir imparatorluk söz konusu iken, küçük oyunlarını umursayan olmamış mıydı acaba? Dünyanın en zengin adamlarından biri ölünce, minik bir bilmece kimi ilgilendirirdi ki?

Stevie kâğıt parçasını, sanki mezarına çiçek bırakıyormuş gibi büyük bir dikkatle geri koydu. Biraz gözleri doldu, boğazı düğümlendi.

Elinin tersiyle gözlerini silip pencerelerden birine giderek geniş kampüse ve ötesindeki manzaraya baktı. Ölüm, Ellingham'a bir kez daha gelmişti. Burayı seviyordu. Ama Stevie burada olduğu gerçeğiyle başa çıkmak ve yapmak istediği işin üstesinden gelmek istiyorsa, ölümün gözlerinin içine bakmak zorundaydı. Korkmamalıydı ya da acıklı bir hatıra gördüğünde ağlamamalıydı. Güçlü olmalıydı. Ölen kişi bunu hak ediyordu.

Stevie bilmecenin çözümünü merak etti. Merdivende değil, daima merdiven boşluğunda olan neydi acaba?

ABD FEDERAL SORUŞTURMA BÜROSU**AJAN SAMUEL ARNOLD VE GEORGE****MARSH ARASINDAKİ GÖRÜŞME****17 NİSAN 1936, 17:45****YER: ELLINGHAM MÜLKÜ**

SA: Bana bir kez daha zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

GM: Ne zaman ihtiyacınız olursa.

SA: Şu birkaç gün zor geçmiş olmalı.

GM: İki gecedir uyumadım. Önemi yok. Iris ve Alice hâlâ dışarıda bir yerdeler. Sigaranızdan bir tane alabilir miyim?

SA: Tabii ki. Albert Ellingham'la olan ilişkinizin ve geçmişteki güvenlik kaygılarının üzerinden geçebilir miyim? Tanıştığınızda New York Emniyet Müdürlüğü'ndeysiniz.

GM: Doğru. Ben dedektiftim. Sorun çıkaran bir anarşist çetesiyle uğraşıyorduk. Nüfuzlu bir fabrikatörü bombalamayı planladıklarını ve o fabrikatörün Albert Ellingham olduğunu öğrendik. Neyse ki vaktinde yetiştim.

SA: Yani araba patlamadan bizzat hayatını kurtardınız.

GM: Ben işimi yaptım. Sonrasında Albert Ellingham da beni FBI'a önermek gibi nazik bir harekette bulundu. New York ofisini merkez alarak çalıştım. Siz hiç New York dışında çalıştınız mı?

SA: Hayır. Washington bir ilk. Müdür Hoover bu vakada çalışmam için gönderdi beni.

GM: Bay Ellingham bu yeri inşa edince benden Vermont'a

gelmemi istedi. Federal büro için saha çalışması yapıyorum ve ona da danışmanlık yapıyorum.

SA: Fakat burada, bu evde yaşamıyorsunuz.

GM: Hayır. Burlington'da yaşıyorum. Buraya Bay Ellingham'ın bana ihtiyacı olduğunda geliyorum. Genellikle mühim konuklar olduğunda gelirim. O hafta sonu parti için, daha çok film yıldızı Maxine Melville de olduğu için buradaydım. Bay Ellingham onu stüdyosuna almaya çalışıyor. Hafta sonu partisi çoğunlukla onu eğlendirmek içindi. Tüm araziye göz kulak oluyorum, basını kolluyorum, personelin her şeye fazla burnunu sokmaması için uğraşıyorum. Gayet iyi insanlar ama ünlülerin yanında bazen herkes tuhaflaşabiliyor.

SA: Kayıp öğrenciyle ilgili düşünceniz nedir?

GM: Büyük ihtimalle yanlış yer, yanlış zaman. Okul kayıtlarına baktım. İyi bir çocuk. Çok zeki. Okuldaki en parlak öğrencilerden. Fakat bir yerlere saklanıp kitap okumaktan hoşlanıyormuş. Gözlemevinde kitaplarından birini bulduğunuzu duydum.

SA: Doğru. Bulduk.

GM: Kahretsin. Zavallı çocuk.

SA: 8 Nisan'da gelen mektupla ilgili değerlendirmeniz nedir? Hani şu Şeytanın Ta Kendisi mektubu dediğimiz.

GM: Mektuplarla Mackenzie ilgileniyor. Sorun olabileceğini düşündüğü olursa bana gösteriyor.

SA: Ama bu mektubu size kaçırılma olayından önce göstermedi?

GM: Yoğun bir hafta sonuydu. Sanırım vakti olmamıştır. O mektubu gördüğümde her şey çoktan başlamıştı. Mackenzie'nin her şeyden haberi vardır daima. Sadece bana söylememiş olması çok kötü. Bu bir şeyi değiştirmezdi gerçi.

SA: Ne demek istiyorsunuz?

GM: Albert Ellingham'a planlarını değiştirtmenin çok zor

olduğunu söylemeye çalışıyorum. Burada olduğu gibi mesela. Siz de tam olarak benim gördüklerimi görüyorsunuz. Bu yerin konumu hem avantaj hem de dezavantaj. Bir taraftan ulaşımı zor, böylelikle cinayetler için hedef olmaktan uzak. Buraya gelmek için gerçekten uğraşmanız ve dönmek için daha da fazla uğraşmanız gerekiyor. Fakat şunu da öğrendik: Burada birini pusuya düşürmek için çok fazla alanın ve kaçmak için de çok fazla yolun olması büyük bir dezavantaj.

SA: Daha önce Albert Ellingham'a yapılacak olan bombalı bir saldırıyı engellemiş biri olarak bu muhakkak aklınıza gelmiştir?

GM: İnanılmaz endişelendim. Albert'la bu konuyu konuştum. Burayı korumak için daha fazla adam almayı önerdim. Hayır dedi.

SA: Neden?

GM: "Oynayarak öğrenmeye uygun değil." Onun sözleri.

SA: Yani gerekli olan güvenlikten vazgeçti.

GM: Dinleyin. Albert Ellingham'la ilgili anlamanız gereken bir şey var. O harika bir adam. J. Edgar Hoover bir yana, ondan daha fazla hayranlık duyduğum hiç kimse olmadı. Fakat o yenilmez olduğunu düşünüyor. Her şeyi yapabileceğini düşünüyor. Çünkü ondaki tecrübeyle bu mümkün. Sahip olduğu tüm parayı kendi gayretiyle kazandı. Sahip olduğu her şeyi –gazeteleri, film stüdyosu ve diğerleri– yoktan var etti. Çocukken gazete satıyormuş, sokaklarda yaşıyormuş ve beş parasızmış. Adam bir dâhi. Fakat hiçbir şey ona dokunamaz sanıyor. Beni gerçekten kendisine yardım ettiğim için etrafında tuttuğunu sanmıyorum. Bence beni şans getiren bir tavşan ayağı gibi görüyor. Onu o bombadan kurtardım ama o bunu bir şans göstergesi olarak alıp beni yanına aldı. Ona minnettarım. Fakat o iradesinin her şeye yeteceğine inanıyor. Böyle bir şey olacağı belliydi. Biliyordum. Siz de görebilirdiniz. Hep belliydi.

(Görüşme sona erdi: 18:10)

Ellingham otobüsü ertesi gün özel bir planlamayla yeniden harekete geçerek öğrencilerin, aileleriyle görüşmesini sağladı.

İki durak vardı – biri mola yeri, öbürü Burlington. Stevie ailesiyle mola yerinde buluşmayı planlamıştı. Bir sürü diğer insanla birlikte otobüsü bekliyordu. Kulaklıklarını takıp videosunu açtı.

Tam başlayacaktı ki David yanına sokuldu. Her zamanki yırtık pırtık kot pantolon ve eski tişört kombini yoktu üstünde. Şık bir siyah pantolonun üstüne, üzerine oturan tiril tiril mavi bir gömlek giymişti. Hatta siyah klasik ayakkabı bile giymişti. Giydiği her şey gıcır gıcır ve özel dikimdi, ince ve kaslı yapısını ortaya çıkarıyordu. Siyah dar kesim bir palto, şıklığını tamamlıyordu.

Stevie'nin takım elbise giyen erkeklerle ilgili tecrübeleri sınırlıydı. (Televizyondaki takım elbiseli dedektifler sayılmazdı.) David süslü kıyafetlerini gösteriyordu ve bu Stevie'de fiziksel anlamda kışkırtıcı hisler uyandırıyor.

“Umarım işi alırsın,” dedi Stevie bakışlarını çevirerek. “Bence şirket muhasebesinde burada sana gerçekten ihtiyaçları var.”

“Bu bir çıkarım mı?” dedi David. “Anladın mı şakamı? Çıkarım... Çıkarma. Hem hesaplama (muhasebe) hem dedektiflik!”

“Ailenle nerede buluşuyorsun?”

“Buluşmuyorum,” dedi David ellerini uzun paltosunun ceplerine sokarken. “Onlar çok uzaktalar. Ben sadece Dodge’tan uzaklaşıyorum.”

“Peki neden...”

“Majestelerini, yani Burger King’i görmeye giderken güzel görünmeyi seviyorum. Sen nereye gidiyorsun?”

“Yemek yemeye. Ve sonra da ailem bu okulun insanların öldürülmesine izin veren dengesiz liberallerle dolu olduğunu düşünmüyor olurlarsa, çünkü şu an öyle düşünüyorlar, geri dönmeyi umuyorum.”

Otobüs geldi, Stevie ve David bindiler. Stevie pencere kenarına oturdu, David de pat diye yanına çöktü.

“Peki,” dedi. “Konuşmak ister misin?”

“Ne konuda?”

“Önceki gece?”

Otobüstekilerin çoğu –pek fazla değillerdi– ya konuşuyordu ya da çoktan bir şeyler dinlemeye başlamışlardı. Ama yine de herkesin gözü önündeydiler. Stevie buz gibi terlediğini hissetti.

“Bunu yapmanın bir nedeni var mı?” diye sordu Stevie.

“Sadece bilmek istiyorum. Öğrenmeyi seviyorum. Bu yüzden Ellingham öğrencisiyim. Öğrenmek eğlenceli. Öğrenmek bir oyun.”

“Başka bir öğrenciye saldırgan bir dil kullanmakla alakalı politikalarında ne kadar ciddiler?” diye sordu Stevie.

Avuçları terlemeye başlıyordu. Ve alnı. Ve ayakları? Bu neydi Tanrı aşkına? İnsan vücudu neden böyle saçma sapan şeyler yapıyordu? Neden hormonlarla ve cinsel arzularla dolup taşıyor ve bir de üstüne *soğuk ter döküyor*?

“Ölümüne,” dedi David sertçe.

“Bak.” Stevie iç çekti. “Kaygı duymam gereken çok şey var. Annemle babam büyük ihtimalle bu akşam okuldan kaydımı alacaklar, bu yüzden...”

“Hayat yolunu bulur,” dedi David. “*Jurassic Park*’tan hiç mi bir şey öğrenmedin?”

Başını arkaya yaslayıp kulağına kocaman kulaklıklar takarak Stevie’yi bunları düşünmek üzere yalnız bıraktı.

Otobüs çiftliklerin, akçağaç şekerı satan dükkânların, cam üfleyicilerin ve *Ben & Jerry* tabelalarının yanından geçerek tekrar I-89 yoluna çıktı. Oradan da Stevie’nin ailesinin vişneçürüğü rengi arabalarının yanında beklediği mola yerine kadar hiçbir yere sapmadan devam ettiler.

David ayağa kalkıp geçmesi için ona yol verdi ve sonra da peşinden kendisi de otobüsten indi. Stevie, onu uğurlamak için böyle yaptığını düşündü ama o otobüse binmeyip onun peşinden ailesinin yanına geldi.

“Ben David,” dedi elini uzatarak. “David Eastman.”

David neden kendini onun ailesine tanıtıyordu ki?

“Memnun oldum, David,” dedi annesi. “Sen de ailenle burada mı buluşacaksın?”

“Hayır. Stevie belki Burlington’a kadar sizinle gelebileceğimi söyledi? Eğer zahmet olmazsa. Hayır dersiniz de tekrar geldiğinde otobüsü yakalayabilirim.”

Stevie anne ve babasının gözlerinde yanan ışığı gördü. David’den Stevie’ye ve sonra tekrar David’e baktılar, gördükleri şey hoşlarına gitti. Stevie ayaklarının altındaki yeri kayıyormuş gibi hissetti.

“Tabii ki zahmet olmaz!” dedi annesi. “Bizimle geliyor-sun.”

“Bir şeyler yiyeceğiz,” dedi babası. “Bize katılmak ister misin?”

Stevie kıpırdamıyordu. Vücudu kaskatı kesildi. David, yapma, David, şaka değil bu, David...

"Elbette isterim," dedi gülümseyerek. "Rahatsız olmazsanız."

"Tabii ki olmayız," dedi babası.

David'in arabanın arkasındaki EDWARD KING yapıştırmasını fark ettiğini gördü. Yan gözle Stevie'ye bakarak arabanın arka kapısını gidip açtı.

"Lütfen önden buyurun," dedi.

"Seni öldüreceğim," dedi Stevie alçak sesle.

"Dediğim gibi, Ellingham o politika konusunda oldukça ciddi."

Stevie diğer kapıya yöneldi.

Karanlık çökerken dördü birlikte Bell ailesinin araba-sında, yeniden anayola çıktılar. Burlington gezisi hızlıydı. Üniversite bölgesinden dolaştılar, Champlain Gölü boyunca ilerleyen rıhtım yolunda trafiğe takılıp pek çok küçük ama albenili caddeden birine geri döndüler.

Dünyanın bütün düzeni altüst olmuştu. Burada, onun ailesiyle David olmamalıydı. Sesi kısık olduğu halde Stevie, radyodan gelen anne ve babasının en sevdiği radyo programının, şu hep "o insanların" baş belası olduklarının konuşulduğu, Edward King'in din propagandasını yapan programın tanıdık mırıltısını duyabiliyordu. Kapattılar, bu da bir şeydi.

Burlington'da çok sayıda kaliteli restoran vardı ve kaliteli restoranlar haliyle pahalıydı. Stevie, alışverişin ve sosyal alanların merkezi olan Church Caddesi'nin dışında, güzel sandviçleri ve salataları varmış gibi görünen, fazla pahalı da olmayan bir yer bulmuştu. Boş park yerleri de vardı. Kasada siparişinizi verip paranızı ödeyerek size verilen numarayla dilediğiniz masaya oturduğunuz tarzda bir restorandı.

Önce annesiyle babası sipariş verdiler. Babasının menüyü incelemesi o kadar uzun sürdü ki Stevie kendini patates cipslerinin sergilendiği çubuğa saptırmayı düşündü.

“Vejetaryen biftek sandviç,” dedi sonunda. “Nasıl olduğunu merak ediyorum.”

“Alternatif bir şey kullanıyorlar,” dedi Stevie alçak sesle.

“O zaman biftek değil, öyle mi?”

Stevie bir an gözlerini kırptırdı.

“Suratını öyle yapma,” dedi babası. “Şaka yapıyorum. Yapamaz mıyım?”

Suratını öyle yapma, Stevie. Ukalalık etme, Stevie. Çok bildiğini sanıyorsun, Stevie ama gerçek dünyaya girene kadar bekle, işlerin hiç de öyle yürümediğini göreceksin...

“Seni görmek için geldik. Güzel geçmesini sağlayamaz mıyız? İstesek seni hemen eve götürebiliriz.”

Tepki gösterme. Pes etme. Sadece atlatmaya çalış ve geri dön.

Ortalık yatıştı.

“Onu sevdim,” dedi babası. “Çok kibar. Senin için kapıyı açtı.”

“David harikadır,” dedi Stevie.

Sıranın sonunda, siparişlerin alındığı yerde David annesini eğlendiriyor gibi görünüyordu ve... ah hayır. Cüzdanını çıkarıyordu. Israr ediyordu, *açık açık* ödemek için ısrar ediyordu. Kredi kartı vardı. Bir şaka daha. Annesi gülererek geçiştirdi, aşırı etkilenmişti.

Stevie açıkça ruhunun bir parçasının öldüğünü hissetti. Önemli bir parça olmamasını umdu.

Pencere kenarındaki bir masaya oturdular. Soğuk hava camdan içeri işliyordu, Stevie ürperdi. Ruh haline de tam uymuştu. Tıkabasa dolu tavuklu sandviçini incelediğinde

sandviçinin eline almak ya da yemek için aşırı dolu olduğunu gördü. Bu yüzden sandviçi yan yatırarak annesiyle babası David'i sorguya çekerken plastik bir çatalla içindekileri yemeye karar verdi.

David'e gelince, masanın öbür tarafında koyu renk saçları ve gözleri, hareket edip duran kaşlarıyla oturuyordu. Hem kocaman sandviçini ağzına sokmayı hem de sohbet etmeyi başarıyordu. Stevie konuşmasının daha net olduğunu fark etti, gösteri yapıyor gibiydi.

Stevie'nin kafasını karıştırıyordu.

"Ailen ne işle uğraşıyor?" diye sordu babası.

"Annem pilot," dedi David lokmalarının arasında.

Stevie başını kaldırıp baktı. David sakın sakın patates kı-zartmasını yedi ve kalanını da Jenga yığını gibi üst üste koydu.

"Pilot mu?" diye tekrarladı babası. "Çok etkileyici. Öyle bir iş yaparken aile yaşantısını devam ettirebilmek zor olmalı. Baban ne iş yapıyor?"

"Şey," dedi David patateslerden birini ikiye bölüp içini incelerken. "Gübre tesisi işletiyor."

Stevie ona sert bir bakış attı. Ailesiyle dalga mı geçiyordu? Bir kadın pilot ve bok tesisi işleten bir adam mı? İçinde yükselen bir öfke hissetti. Bazı konularda ailesiyle anlaşıyor olabiliyordu ama onun ailesiydiler, kimsenin onlarla alay etmesine müsaade edemezdi.

"Çok etkileyici," dedi babası.

Stevie'nin yüzü yanıyordu. Serinletmek için bardağını bir saniyelğine yanağına dayadı.

"Evet," dedi annesi. "Olanları konuşmamız gerekiyor. Bu Stevie'yle yapmamız gereken oldukça ciddi bir konuşma, David."

"Tabii ki," dedi David. "Ailem de benimle aynı konuşmayı yaptı."

“Ne dediler peki?”

David, yalnızca erkeklerin sahip olduğu ve Stevie’nin kendini geliştirmeye kararlı olduğu o rahatlıkla hiç zorlanmadan arkasına yaslandı.

“Bu korkunç bir olay,” dedi. “Ama kazalar hep olur.”

“Okul böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verdi?” dedi annesi. “O malzemeler kilit altında olmalıydı.”

“Öyleydi,” dedi Stevie. “Hayes zorla girmiş.”

“Demek ki yeteri kadar kilitli değilmiş,” dedi babası.

“Bazı insanlar kilitli yerlere girmek için her yola başvururlar,” dedi David, Stevie’ye uzun ve dik bir bakış atarak. “Birinin giriş kartını çalmış.”

“Ünlüydü,” dedi annesi. “Televizyonda iyi bir çocuk gibi görünüyordu.”

“Bunun bir anlamı yok,” dedi David. “Televizyon insanların gerçek halini yansıtmıyor.”

“Çok doğru,” dedi babası.

Stevie gerildi. *Lütfen başlama.*

“Stevie ve ben bazı konularda anlaşılamayız,” diye devam etti babası. “Fakat medya...”

Stevie kararlılığının çözüldüğünü hissediyordu. Gözleri döne döne beynine girecekti ve Stevie pencereden çıkıp kaçacaktı. Dağlarda yaşayıp taş yiyebilirdi.

“...bize neyi duymak istiyorsak onu söylüyor genellikle,” dedi David.

Stevie kalbi duracakmış gibi hissetti. Babası şimdi David’e sataşacaktı ve bunu görmeye değerdi.

“Enteresan,” dedi babası başını onaylarcasına sallayarak. “Bu çocuk çok zeki, Stevie.”

Göğsüne yumruk yemiş gibi oldu. Stevie *mütemadiyen* böyle şeyler söylerdi ve hep saçmaladığı cevabını alırdı. David sadece bir kez söylemişti ve karşılığında bir onay ve bir iltifat almıştı.

İşte erkeklerin farkı! Asla şaşmazdı.

“Bir teklif aldık, Stevie,” dedi babası sandviçinden bir parça domates alırken. “Edward King aradı. Yani, ofisi. Adam-ları.”

“Edward King bizim senatörümüz,” diye açıkladı annesi David’e. “Harika bir adamdır. Ama Stevie ondan pek haz-zetmez.”

Stevie ellerini kavuşturup yumru yaparak karın boşluğuna bastırdı.

“Eyaletin tamamı adına gönüllü koordinatör olmamızı istediler,” dedi babası. “Bu hoşuna gitmeyecek Stevie, bili-yorum...”

Taşlaş, Stevie. Dağa dönüş.

“Bu muhteşem,” dedi David yüzüne bir tebessüm yerleş-tirerek. “Tebrikler.”

Annesi ve babası ona bakıyorlardı. Bu ateş testiydi. Stevie patlayabilirdi. İçgüdüleri öyle söylüyordu. Dönüştüğü o dağ gerçek bir volkandı. Fakat... bunu sineye çekebilirse –idare edebilirse– onların hoşuna gidecek şekilde değişmiş gibi gö-rünürdü. Ve bunu yapabilirse, kapı kapanmayabilirdi. Belki, sadece belki...

Canı yanıyordu. Gerçekten canı yanıyordu. Yüzündeki kaslar karşı koyuyordu. Boğazı kapanmak istiyordu.

Ama zorladı. Gülümseme değilse de ona benzer bir şey için kendini zorladı. Ciğerlerindeki havayı boğazına itti ve oradan da ağzına.

“Bu harika,” dedi.

İki kelime. *Bu harika*. Bugüne dek ağzından çıkan en kötü iki kelimeydi. Ailesi ona baktı. Sonra da takım elbisesi içindeki David'e baktılar. Bu tuhaf minik tiyatro etki etmişti. Stevie o an, kalmasına izin vereceklerini biliyordu.

Peki ama neden oyunu kaybetmiş gibi hissediyordu?

Dönüş otobüsünü yakaladıklarında yalnızca iki boş koltuk vardı, yani Stevie ve David yine birlikteydiler. Stevie göğsünün sıkıştığını hissediyordu ve yumruklarını öyle sıkımişti ki tırnakları avuçlarına batıyordu.

“Beni sevdiler galiba,” dedi David.

“Bu neydi şimdi?” dedi Stevie.

“Rica ederim,” dedi David.

Stevie telefonunu çıkarıp kulaklıklarını taktı. David kulaklıkların bir tanesini çıkardı.

“Ne yani? Kalıyorsun. Neden bu kadar kızgınsın?”

“Çünkü,” dedi Stevie, “kendimden dolayı kalmıyorum. *Senden* dolayı kalıyorum. Çünkü çıktığımızı sanıyorlar. Çünkü muhtemelen zengin, havalı bir sevgili yaptığımı düşünüyorlar. Hayatımda bir erkek olduğu için kalıyorum.”

“Biliyorum,” dedi David kaşları üzüntüyle kıvrılırken. “O yüzden yaptım. Bunu önemsediklerini söylemiştin. Sana eşlik etmemin nedeni buydu. Bana ders vermek istiyorsan durma söyle.”

“Biriyle çıkmak,” dedi Stevie soğukkanlılıkla, “ailemin kızların yaptığını düşündüğü şey. Kızlar erkeklerle çıkar. Yani şimdi ben de beklentilerini tamamıyla karşılamış oldum. Edward King olayına ne demeli? Evet. Orada öyle oturup hepsini sineye çekmek zorunda kaldım.”

“İşe yaramışa benziyor,” dedi David. “Yine de neden kızgın olduğunu anlamıyorum. Sen buradasın, onlar çok uzaktalar.”

“Çünkü yine benimle alakalı değil. Edward King’le alakalı, abartısız nefret ettiğim her şeyi temsil eden adamlar. Adam ırkçı, faşist pisliğin teki ve şimdi benim ailem eyalet adına onun ahmaklar ordusunu yönetecek ve ben buna gülümsemek zorunda kaldım.”

“Sadece bilmeni istiyorum, gülümsemedin...”

Stevie bir an konuşamayacak kadar öfkelenmişti. Yeniden konuşabilene dek hızlı hızlı nefes aldı.

“Ayrıca annen pilot değil seni yalancı manyak,” diye ekledi.

“Nereden biliyorsun? Olabilir de.”

“Ve babanın gübre çiftliği var, öyle mi?” diye sordu.

“Bu doğru,” dedi David.

“San Diego plajı yakınlarında?”

“Orada sakın yüzme,” dedi David başını usulca iki yana sallayarak.

“Tamamen saçmalık olan bir şey daha var,” dedi Stevie. “O da sensin.”

Öyle olsun der gibi omuz silkti David.

“Derdin ne senin?” diye sordu Stevie.

“Bir sürü derdim var,” dedi David.

“Yalancısın,” dedi Stevie.

“İkimiz de ailelerimiz konusunda biraz hassas olabiliriz. Ben sadece sorununu çözmene yardım etmek istedim. Sorun çözüldü. Hâlâ kızgın olmak istiyorsan, buyur ol. Al.”

Sallanan kulaklığı alıp Stevie’ye uzattı ve o da kulağına taktı. Ama müzik açmadı. Pencereden dışarıya, David’in

camdaki donuk yansımasına baktı. Çene yapısından etkilen-diği için kendine kızdı. Başta ona çok sivri gelmişti, sanki yüzü orada duruyor gibiydi. Ama şimdi hiç de sivri gelmiyor-du. Gergin olduğu bir anda çenesini çıkardığında Stevie öyle düşünmüş olmalıydı.

Şimdi telefonuna bakıyordu, ona aldırılmıyordu.

Elini örümcek gibi yapmış kendi bacağının üst kısmında oynatıyordu. Stevie de olması gerektiği gibi onu izlediği sıra-da örümcek onun bacağına yaklaştı...

...sonra geri çekildi.

...sonra yine yaklaştı, bacaklarından biri onun bacağının üstünde asılı kaldı, dokunmuyordu, hiç dokunmuyordu...

...azıcık ucu dokundu, dokunuyor *muydu* ne?

Bedeni kıpırtısızdı, beklenti içindeydi.

Otobüsün sert bir dönüş yapmasıyla sarsıldılar ve örüm-cek kayboldu.

Otobüsten inince Stevie, David'in önünden yürüdü. Minerva'ya giden yolun yarısına gelmişlerdi ki yavaşladı, arkasında David'in ayak seslerini duymayı umuyordu. Görünür-de yoktu. Hayal kırıklığı içinde ortak salona girdi.

"Nasıldı?" diye sordu Janelle odasının önünden geçen Stevie'ye. Janelle bir yığın matematik kitabı, kablolar ve bir televizyon programının açık olduğu bilgisayarının ortasındaydı.

"İyiymi," dedi Stevie elinden geldiğince rahat bir tavır takınarak. "Güzeldi. Bence her şey yolunda. Şimdilik kalıyorum."

Janelle heyecanla çığlık attı.

"Gel otur," dedi.

"Ben sadece..." Stevie başıyla odasını işaret etti. "Birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Odasına girdiğinde üstünde paltosuyla dolanıp durdu. Aynada kendine baktı. Yanakları soğuktan kıpkırmızıydı. Yün beresinin altında ezilen saçları dümdüz olmuştu.

Daha önce ciddi manada hiç düşünmediği bir şeyi kendine sormanın zamanı gelmişti – çekici bir kız mıydı? Çekici olmak nasıl bir şeydi? Başkaları neyi beğeniyordu? Kendisi neyi sevdiğini biliyordu – kısa saç. Gözlerini kıstığında gördüğü halini seviyordu çünkü böyle olunca çok şaşkınlıktan keskin ve delici bakışlar atabiliyordu. Dudaklarının dolgun oluşunu beğeniyordu çünkü düşündüklerini açıkça söylemekten korkmuyordu. Kalçalarının dolgun olduğunu hissedebiliyordu.

Güzellik böyle bir şey miydi?

Kim bilir. Stevie böyle bir şeydi ama...

Çalışma masasını sıkıca kavrayıp kollarını öne uzatarak yere baktı. Stevie panik hissini biliyordu. Onun kadar iyi bilmediği şeyse bedeninin mönünde sunduğu bu yeni hormon kokteyli ve bu kokteylin planları açısından ne anlama geldiği. Üst kata çıkmak istiyordu. David'i... istiyordu.

Onu *istiyordu*. Az önce kendisini ailesinden daha fazla çıldırtmış olan David'i. Her Allah'ın günü görmek zorunda olduğu David'i. Koşudan gelmiş ter kokarken bir anda tertemiz parfüm kokusuyla ortak salonda beliren ve...

Neden oydu? Onca insanın içinden hormon Tanrıları neden *onu* seçmişti?

İçeri girdiğini duydu. Koridora ulaştığını duydu. Duracak mıydı?

Hayır. Basamaklar gürültüyle gıcırdadı.

Gidip onunla konuşması gerekiyordu belki de. Ne söyleyeceğinden emin değildi. Montunu çıkardı, kapıya doğru yürüdü, kendini odadan ayrılıp üst kata çıkarken buldu.

Kapısına ulaştığında tereddütle durdu. Bu kata pek fazla gelmemiştii. Erkekler alt kata inmek zorundaydı fakat bu kat isteğe bağılıydı. Üst kat daha karanlıktı. Rüzgâr da burada daha fazla uğulduyordu. Kapıyı tıklatmak için elini kaldırıp ahşaba çekinerek vurmada önce dolu dolu bir dakika havada tuttu.

David kapıyı açtığında hiç de ukala görünmüyordu. Sıcaklık yukarıda toplandığından burası bunaltıcıydı. İçerideki tek ışık küçük başucu lambasıydı.

“Bir şey mi istemiştin?” dedi.

“Ben...” Ne istiyordu? “...anlamak istiyorum.”

“Neyi? Yaşamı? Evreni?”

“Senin olayın ne bilmek istiyorum,” dedi.

“Benim *olayım*? *Olay* derken?”

“Söylemediğin bir şey var,” dedi Stevie. “Bir şey...”

“Senin de söylemediğin bir şey var,” diye karşılık verdi David. “Neden öpüştüğümüzden bahsetmiyorsun?”

“Onunla ilgili ne söylemem gerekiyor ki?” dedi kıpkırmızı yüzüyle.

“Vay be, şu kızarma olayıyla başın sahiden dertte. O konuda biraz çalışsan iyi edersin.”

Stevie, kafasını sinirle yukarı kaldırdı. “Neymiş o konuşmamız gereken?” dedi. “Teknik mi?”

“Olabilir. Bence seninki iyiydi. Dilinle keşfetmeyi gerçekten seviyorsun. Her parçan bir dedektif olsa gerek...”

“Tamam!” dedi Stevie. “Hoşça kal.”

“İnsanları gıcık ediyorum,” dedi David. “İnan bana. Farkındayım. Başka seçeneğin yoksa iletişim kurmanın en etkili yolu bu. İçeri kapıdan giremiyorsan pencereye taş atarsın. Ve bence bu senin için de geçerli.”

Bu, Stevie'yi bir an durdurdu. Mantıklıydı ve o birisi mantıklı bir şey söylediğinde hakkını her zaman teslim ederdi. David kapıyı açık bırakıp içeri girdi. Stevie tereddütle kapıya yaklaşıp biraz daha açtı ve içeri girdi. David yatağında oturuyordu.

“Ve kız içeri girer,” dedi.

Stevie gergin hareketlerle kapının çerçevesini tıkırdatıyordu.

“Galiba önceki gece yaptıklarımızdan bahsederek seni utandırıyorum,” dedi David. “Aslında seni utandırmak istemiyorum. Amacım bu değil. Belki öyle konularda konuşmakta daha rahatım. Sanırım umurumda bile olmayan bazı şeyler var, haklı sebeplerle. Yaptığımız şeyin hoşuma gittiğini söyleyebilirim.”

Stevie'nin bilekleri zonkluyordu. Nabızı yüzünden elleri balon gibi şişecekti, hatta basınçtan patlayabilirdi bile.

“Gerçek şu ki,” diye devam etti, “seni ilk gördüğüm an, sadece hayatta olduğum için suratıma yumruk atacakmış gibi baktığın o andan beri senden hoşlanıyorum. Bu muhtemelen sana benim hakkımda belirsiz şeyler söylüyor. Bence sen de seni kızdırdığım için benden hoşlanıyorsun. İkimizin de gerçek sorunları var ama belki de tuhaf kişiliklerimizi bizim için faydalı hale getirebiliriz.”

Stevie, insanların *duygulardan, dokunmaktan* ve kendisinin şahsi dünyasında özenle muhafaza edilmesi gerektiğini düşündüğü bunun gibi şeylerden bahsettiği konuşmaların nasıl ilerlediğini hep merak etmişti. Şimdi birisi içeri girmek, kapalı kapıları açmak, orada neler olduğunu görmek istiyordu. Stevie, insanların duyguları hakkında bu kadar açık konuşabildiğinin de farkında değildi. Onların evde durum böyle değildi.

Kapıyı kapattı. Bunu yaparken eli titrese de umursamadı. Yatağa kadar gergin birkaç adım daha attı ve temkinli bir şekilde yatağın ucuna oturdu. Onun yatağında oturuyordu.

Burası yeni ve tehlikeli bölgeydi.

David hareket etmedi.

“E?” dedi Stevie. “Ne yapıyoruz?”

“Ne yapmak istersin?”

Stevie’nin gözleri bir net, bir bulanık görüyordu. David’e doğru kayarak elini onun başının arkasına koydu ve kendine doğru çekti. Yanlış yapıp yapmadığını, David’in karşı koyup koymayacağını merak etti ama o da kafasını uzattı. Stevie dudaklarını onunkilere bastırdı.

Bu kez yatağın tam ucunda hassas bir şekilde oturdularından öpüşmeleri çok yavaştı. Dudakları buluştu ve bir dakikalığına öyle kaldılar, sonra bir kez daha öpüşmeye başlamadan önce ikisi de durup birkaç saniye yüzleri birbirine değer vaziyette oldukları yerde kaldılar. Baskı yoktu, endişe yoktu. Öpücüklerle konuşuyor gibiydiler. Stevie’nin eli David’in göğsüne doğru kaydı, kalbinin deli gibi attığını duyabiliyordu. David onun saçlarını okşuyordu, parmaklarını kısa saç tellerinde dolaştırıyordu. Yatağa uzandı ve Stevie de nazıkçe üzerine yaslandı.

Ve sonra, kapı tıkladı.

“David?” diye seslendi Pix.

Her şey bir anda durdu. Bir tık tık sesiyle gerçeğe döndüler. Yine aynı şeyi yaşayamazlardı.

“Dolap,” diye fısıldadı David.

Stevie ayağa kalktığı anda bacaklarının titrediğini fark etti. Sendeleyerek dolaba yürüyüp birkaç ayakkabı, çanta ve kayak malzemesinin yanına sıkıştı, hepsi karman çormandı ve kullanılmış kokuyordu (bayıltıcı değil, normal). Kafasının üstü pantolon ve gömleklerle doluydu. Kapağı kapatıp kendini içeri kilitledi. David, Pix’i karşılıyordu.

“Büyük Köşk’e gitmen gerekiyor,” dediğini duydu Pix’in. “Sorun yok, Charles’la konuşman...”

“Tamam,” dedi. “Tabii ki. Hemen geliyorum. Montum alt katta.”

Sessizlik. Galiba gitmişlerdi.

Stevie dolabın içinde iki büklüm çömelmişti, kalbi küt küt atıyordu, darmadağın haldeydi ve biraz da sıcaklamıştı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Nefesi düzeldikten sonra, telefonunun ışığını açtı ve dolabın içine tuttu. David’in ayakkabılarına baktı, kaldırıp şöyle bir göz attı. Tabanlarına bakılırsa hiçbirisi giyilmemişti. Stevie’nin spor ayakkabılarının tabanları yıpranmış durumdaydı ve çoğunun ayak parmağı kısımları ve yanları da aşınmıştı. Bunlar Stevie’nin saklamaya çalıştığı ya da öylece kabul ettiği kusurlardı. Ancak David’in ayakkabıları yepyenydi. Düzenli olarak değiştirilmişti. Ve hepsi markalıydı. Bu tarafta yumuşak deriden yapılmış klasik ayakkabılar vardı, içinde markası yazıyordu: *ELLIS, OF LONDON*. Tenis malzemeleri. Kayak malzemeleri. Zengin olduğu kesindi ama bir pilot ve gübre tesisi sahibinin oğlu olduğunu kanıtlar nitelikte değildi. Stevie, dışarıdan gelen hiçbir ses duymayınca sürünerek dolaptan çıkıp kapıya gitti. Ses yoktu.

David’in odasında idi. Tek başına.

Cinayet romanlarında sık sık tartışılan bir ilke vardır. Hatta Agatha Christie’nin bu isimde bir kitabı bile var: *Murder is Easy* (Cinayet Basittir). Fikir şu, ilk sefer en zordur ama bir kez o sınırı aşınca, yani bir kez can alıp yakayı da ele vermeyince, her seferinde gittikçe daha kolay gelir. Stevie henüz gerçek hayatta bunun doğru olduğunu gösteren hiçbir şey görmemişti fakat insanların paniğe kapılarak planlamadıkları cinayetler işleyebildikleri kesinlikle doğru gibi görünüyordu. Yine de akla uygundu. Cinayet basitti. Odadaki eşyaları karıştırmak kolaydı, hele bir de sözkonusu odanın sahibi sizi içeriye kendisi alıp sonra da yalnız bıraktıysa.

Ayrıca aklında çok fazla soru vardı. David kimdi? Hiçbir sosyal medya hesabı olmayan, ailesi hakkında abuk sabuk ya-

lanlar söyleyip duran David. Bilme arzusu açlık gibiydi âdetâ. Her şeyi bir bir öğrenmek istiyordu.

Belki ufaktan etrafa göz atabilirdi? Şöyle yüzeysel. Vakit vardı. David'in Büyük Köşk'e kadar yürüyüp Charles'la buluşması ve oradan geri dönmesi –Charles kısa konuşsa bile– en az yirmi dakika sürerdi. Ki zaten Pix'in gittiğinden emin olmak için bir iki dakika içeride beklemesi gerekecekti.

Etrafa ufacık bir göz atacaktı.

Video oyun sistemi kurulmuştu, etrafta da bir sürü bilgisayar malzemesi vardı. Kaliteli ses sistemi, Stevie'nin dikkatini çekti. Bu markanın reklamını daha önce görmüştü. Harika kulaklıklar. Her şey süperdi. Kitaplar üst üste rasgele yığılmıştı. Türleri, felsefe, oyun kuramı, bir sürü edebiyat, yazarlık üzerine kitaplar (enteresan), çizgi romanlar... Yatağın başında bir e-kitap okuyucu vardı. Kitaplığını karıştırdı ve daha çok çizgi roman, çok sayıda bilimkurgu –belli ki bu tarzı seviyordu– ve tarih kitaplarıyla karşılaştı. David iyi bir okurdu. Hatta çok sağlam bir okur olduğu söylenebilirdi.

Stevie e-kitap okuyucu yeniden kaldığı sayfaya getirip yerine koydu. Başucu lambasına baktı: İtalyan markası, yine kaliteli bir parça. Çarşaflarının kalın ve yumuşak oluşundan –yatağa oturup dokundu, çarşaf David kokuyordu– yorganının dolgunluğuna kadar odadaki her şey oldukça kaliteliydi.

Bir süre yatağa uzanıp öyle kaldı.

Görünürde başka ne vardı? Polis bir yere yetkisi olmadan girdiğinde yalnızca görünürdeki şeylere bakabiliyordu. Oda temizdi. *Düzenli* değildi ama genel olarak temizdi. Eşyaları doğru yerde tutmak için çaba sarf edilmişti. Eski bir Led Zeppelin posterı vardı fakat Stevie bunun duvar boş kalmasın diye asıldığı izlenimine kapıldı. Gördüğün ilk şeyi al, yapıştır. Geri kalan kısım resimsiz ve süssüz siyah bir tabloyla kaplıydı. Geriye yaslanmak isterken eli sert bir şeye çarptı. Uzanıp dizüstü bilgisayarı çekti.

David'in bilgisayarı, işte oradaydı.

Bir süre şöyle bir baktı. Yapıştırma yoktu, işaret yoktu. Ellerin bilgisayarın kenarına koydu.

Açsa mıydı, yoksa...

Azıcık bakmaktaki mesele, devamının rahatlıkla gelebilecek olmasıydı. Bir kere dokununca, dokunmuş oluyordunuz işte. Ve kucağınızda bir bilgisayar varsa, onu açtıysanız, karşınıza bir ekran geldiyse, buyurun bakalım.

Belki Pandora da şu meşhur kutusunu eline aldığında böyle hissetmişti. Kapağı açtı ve dışarı ışık saçıldı...

“Ne halt ediyorsun sen?”

Bir an her şey durdu. Hiç gürültü yapmadan yukarıya kadar nasıl gelebildiği muammaydı. Stevie yaptığı şeye kendini fazla kaptırmış olmalıydı – tabii, yaptığı şey David’in bilgisayarını karıştırmaktı sonuçta.

Sorusuna cevap vermek kendi aleyhinde tanıklık etmek olurdu, o yüzden Stevie kıpırdamadan sessizce oturdu. Hareketsiz şeyler bazen görünmez olabilirdi.

“Ne yapıyorsun?” dedi David bir kez daha.

“Ben sadece...”

Yanına gelip bilgisayarını vermesi için ellerini uzattı. Stevie bilgisayarı uzattı.

“Ben... bakmadım bile.”

“Bakmışsın gibi görünüyor,” dedi.

Tamam, evet. Öyle görünüyordu. Haklıydı. Stevie savunmalarının tam düşündüğü gibi anlaşıldığını hissetti.

“Büyük sırrın ne?” diye atıldı. “Ailemle tanıştın. Kendi kendine arabaya binip bizimle geldin. Benimle öpüştün.”

“Bunu sen de istedin,” dedi David. “Ailem hakkında konuşmak istemeyişimin bir nedeni olabileceği geldi mi hiç aklına?”

"Hepimizin nedenleri var," dedi Stevie. "Aileyle geçinememe sorunu sana özel değil."

"Benim ailem öldü. Bu özel bir durum sayılır mı?"

Küçükken bir keresinde Stevie soğuk bir günde sokakta oynuyordu. Ufak bir buz parçasına basıp kayarak olanca hızıyla duvara toslamıştı. Karnını çarptığı an içindeki bütün havanın dışarı çekildiğini hissedişini hatırladı, boğazından çıkarken yırtıp geçmişti sanki.

Şu an tıpkı öyle hissediyordu. David'in yüzüne o sert ifade geri gelmişti ve bir şey daha vardı.

Acı.

"Git buradan," dedi.

"Ben..."

"Git," dedi usulca.

ABD FEDERAL SORUŞTURMA BÜROSU

AJAN SAMUEL ARNOLD VE ROBERT

MACKENZIE ARASINDAKİ GÖRÜŞME

17 NİSAN 1936, 19:10

YER: ELLINGHAM KÖŞKÜ

SA: Birkaç soru daha, Bay Mackenzie. Bu şeylerin üzerinden birkaç kez geçmek zorundayız.

RM: Anlıyorum.

SA: Albert Ellingham için çalışmaya ne zaman başladınız?

RM: Princeton'dan ayrıldığımda, sekiz sene önce.

SA: İş konularında kişisel asistanısınız, değil mi?

RM: Doğru. Özel sekreteriyim.

SA: Yani Bay Ellingham'ın muhasebe işlemlerinin epey bir kısmını görüyorsunuz.

RM: Neredeyse hepsini görüyorum.

SA: İşleri bu dağ başından yürütmek acayip değil mi?

RM: Hiçbirimiz burada bu kadar uzun kalmayı ummuyorduk.

SA: Nasıl yani?

RM: Okul diğer bir projeydi. Bay Ellingham'ın çok sayıda projesi var. Burayı bir kafa dinleme yeri olarak yazın birkaç haftalığına kullanmayı düşünüyor gibiydi. Fakat eylül'den beri burada. Hepimiz onun, "Bu kadar yeter! New York'a dönüyoruz," demesini bekliyoruz. Ama bu hiç olmadı. Bütün kış buradaydık. Burada kışların nasıl olduğundan haberinizi var mı?

SA: Soğuktur kanımca.

RM: Kar yüzünden bazen evden çıkamıyorsunuz. Yerli halk pek umursamıyor ama diğer herkes sıkıntıdan patlıyor. Bayan Ellingham...

(Duraklama)

SA: Ne olmuş Bayan Ellingham'a?

RM: Bayan Ellingham hayat doludur. Cemiyette olmayı, atletizmle uğraşmayı sever. Biraz kayak yaptı ama yeterli olmadı. Onu görseniz hemen anlarsınız.

SA: Bu durum Bay ve Bayan Ellingham arasında sürtüşme yarattı mı?

(Sessizlik)

SA: Sadakat duygunuzu anlıyorum fakat bilmek zorunda olduğumuz şeyler var.

RM: Farkındayım. Evet, belki biraz. Onlar çok farklı insanlar. Birbirlerine âşıklar tabii ama birbirlerinden çok farklılar.

Bayan Ellingham için burada olmanın bazen zor olduğunu düşünüyorum. Ona arkadaşlık etmek için Bayan Robinson geliyor. Sanırım faydası da oluyor.

SA: Yakınlar mıdır?

RM: Kardeş gibidirler.

SA: Peki ya Bay Nair?

RM: Bay Nair parlak bir sanatçı ve bir ayyaştır.

SA: Çok sık mı içer?

RM: Hem sık hem de çok içer. Bir keresinde tek başına bir kasa şampanyayı içtiğine şahit oldum. Ölmemesine şaşırdım.

SA: O haldeyken agresif midir?

RM: Tam tersine, sadece resim yapar, konuşur ve en sonunda onu bir yerlerde sızmış halde buluruz. Öğrenciler bir keresinde onu süs havuzundan çıkardılar. Bir kaçırma olayını tertip edebilir mi diye soruyorsanız, Leonard Holmes Nair'in bir kahvaltıyı bile tertip edebileceğini sanmam. Bu organize bir işti.

SA: Siz organize bir adamsınız.

RM: İşte bu yüzden nerede organize bir iş görsem tanırım. Profesyonel olarak duygusuz bir insanım, Ajan Arnold. Bu yüzden işe alındım. Bay Ellingham'ın taşkınlıklarına set çekiyorum.

SA: Mantıklı birine benziyorsunuz. On üçü gecesi polisi aramaktan yana olmuşsunuz.

RM: Ve aksini savunmuş olsalar da onlara karşı çıkıp aramadığıma pişmanım.

SA: Emirlere itaat ettiniz.

RM: Emirlere itaat ettim.

SA: 8 Nisan'da gelen mektuptan biraz bahseder misiniz, Şeytanın Ta Kendisi'nin mektubundan? O mektuptan ne gibi bir anlam çıkardınız?

RM: Gelen mektuplarda günde ortalama iki-üç tehdit alırız. Büyük kısmı saçma sapan şeyler olur ve hep aynı insanlardan gelir. Başta bunu bir şaka sandım.

SA: Neden?

RM: Kesilmiş harfler. Şiir. Ama sonra birkaç şey fark ettim. Posta mührü Burlington'da basılmıştı. Sonra adresi fark ettim. Bay Ellingham'ın ülke çapında ticari yazışmalar yaptığını biliyorsunuz. Ve posta dağıtımının burada zor olduğunu eminim tahmin edersiniz. Bu nedenle tüm ticari yazışmaları Burlington'da bir ofise yönlendiriyoruz. Ve hava koşulları el verdiği sürece oradan her gün arabayla buraya teslimat sağlanıyor. Hava çok kötüyse, mektupları orada telefonda bana okuyabilecek bir sekreterimiz var. Alışılmışın dışında olan şey, mektubun iş adreslerinden hiçbirine gelmemiş olması – hakaret ve tehdit içeren postaların çoğu bu adreslere gider. Oysa bu mektup buraya, bu eve gönderilmişti. Çok daha kişisel görünüyordu.

SA: Fakat onu George Marsh'a göstermediniz.

RM: Gösterecektim. Ancak hafta sonu çok yoğundu. Bir sonraki gelişinde gösterecektim ona.

SA: Hafta sonu parti vardı, değil mi?

RM: Maxine Melville için, evet.

SA: Siz katıldınız mı?

RM: Evde oluşum katılmak sayılırsa, evet. Bay Ellingham'ın üzerinde çalıştığı önemli bir anlaşmanın evrak işlerini tamamlamakla meşguldüm. Philadelphia'da bir gazeteyi satın alıyor.

SA: Hafta sonu ya da pazartesi sabahı olağandışı bir durum var mıydı?

RM: Katiyen yoktu. Pazartesi sabahı bir işi halletmek ve birkaç telgraf göndermek için Burlington'a gittik. Akşam da geri döndük.

SA: Biraz da bu evden ve okuldan konuşalım. Bu konumun emniyetsiz olduğunu düşündünüz mü?

RM: *Aldığımız tehditleri ve bombalama girişimini düşününce mutlak surette bu kanaatteydim.*

SA: *İşvereninizle bu konuyu konuştunuz mu?*

RM: *Denedim.*

SA: *Zeki bir adama benziyorsunuz, Bay Mackenzie. İçgüdüleriniz daima kanunların uygulanmasından yanadır. Uyanık olun. Iris ve Alice Ellingham ve Dolores Epstein neredeymiş gibi hissediyorsunuz?*

RM: *Hiçbir yerde. Dürüst olmamı isterseniz, bence...*

SA: *Evet?*

RM: *Bu kelimeleri söylemekten nefret ediyorum, Ajan Arnold. Bence o mektubu yazanlar, onları kaçıran kişilerdi ve Şeytanın Ta Kendisi, o sayfada yazdığı her şeyde ciddiydi. Bence öldüler. Tanrı şahidim olsun, bence hepsi öldü.*

(Görüşme sona erdi 19:32)

Bir zamanlar Dottie adında New Yorklu genç bir kız Ellingham Akademi'ye geldi ve kafasına aldığı bir darbeye ölü olarak bulundu.

Başka bir zamanda da Floridalı bir aktör Ellingham Akademi'ye geldi ve kuru buzun çok da iyi bir şey olmadığını ortaya çıkardı.

Üçte keramet vardır. Pittsburghlü bir kız Ellingham Akademi'ye geldi ve bir ceset görmek istedi.

Dileği kabul oldu.

Aynı kız şeytanın bacağını kırarak Ellingham Akademi'de kalmayı başardı ama sonra şeytanın aç olabileceğinden endişe duyarak zaferi yeniden onun açık kucağına bıraktı. O kız istediğini ya da ihtiyaç duyduğunu bilmediği bir şeyi tattı ve onu da eline yüzüne bulaştırdı.

Ve hayat devam ediyordu.

Ellingham yastaydı ve öğrenciler psikolojik danışmanlardan destek alıyordu. Golf sahasına resmi olmayan bir anıt yapıldı ve oraya mumlar, resimler ve bir oyuncak zombi bebek bırakıldı. Charles'tan ve diğer öğretim üyelerinden gelen mektuplar ve aramalar vardı. Güvenlik önlemleri artırıldı. Herkesin öğrenci kimlikleri kontrol edilip iyileştirildi. Belli saatten sonra yurttan çıkma yasağı sıkı denetlenmeye başladı, odalar kontrol edildi ve arazide devriyeler kol gezmeye başladı. Kimse Hayes'in öldüğünü unutmuş değildi –sürekli

konuşuluyordu– olmuştu bir kere. Gerçeğin bir parçasıydı.

Soruşturma resmi olarak kapanmış değildi ama herkesi rahatlatmak için sürekli bilgilendirme yapılıyordu. Hayes kendi yol açtığı bir kaza sonucu ölmüş görünüyordu. Karanlık köşelerde videolar çekmesiyle bilinen Hayes kendisine ait olmayan bir şeyi almıştı. Janelle'in öğrenci kimliğinde, kuru buzu taşımak için kullandıkları golf arabasında ve bir tane el arabasında Hayes'in parmak izleri vardı. Hayes işleri eline yüzüne bulaştırmıştı. Ve ayrıca hırsızlık da yapmıştı. Kuralları ihlal etmek için her yolu denemişti, ailesi okulu dava edemezdi.

Genel görüş Hayes'in tünele *The End of It All* için yeni bir şey çekmeye gittiği yönünde. Bu sebepten yalnız gitmişti ve bu yüzden kimseye bir şey söylememişti. Kuru buzu görmüş, tüneli incelemiş ve bu ikisini bir araya getirerek bir fikir bulmuştu. Sadece bu fikirleri doğru bir şekilde uygulamamıştı.

Kitap yığınlarına, anatomi laboratuvarlarına ve kompozisyonlara dönme vakti gelmişti. Programa *Sessiz Parti* diye bir şey koyulmuştu – müziksiz dans. Büyük Köşk'te olacaktı. Sözde eğlence. Okula dönüş. Çünkü Ellingham neticede bir okuldu. Stevie deniyordu ama konsantrasyonu bozulmuştu. Okumasını bitiremedi, kompozisyonlarını yazamadı. Hava gitgide kararmaya başlamıştı. Mevsim geçişlerinde dağlar pek cömert olmuyordu. Ağaçlardaki yapraklar sararmaya, uçları da kızarmaya başlamıştı. Yapraklardan, başarılı olabilenlerden birkaçı toprağa inmeyi başarıyordu.

David onunla konuşmuyordu.

Onu anlamak kelimenin tam manasıyla Stevie'nin boyunu aşıyordu. Ayak seslerini duyuyordu ki onunla ilgili duyduğu tek şey buydu zaten. Ortak salona ve mutfığa pek gelmez olmuştu, kazara karşılaşırlarsa da başını çeviriyordu.

Stevie kitapları açıyor, sayfalara boş boş bakıyor ve tek bir satır bile anlamadığını fark ediyordu. Sonra yeniden okuyor-

du, sözcükler gözünün önünden öylece kayıp gidiyordu. Geçer not almanın ötesine geçememişti, yığınla kompozisyon ödevi vardı. Son olaylar yüzünden sürüncemede kalan bir sürü işi olmuştu ve bu sonsuza dek böyle süremezdi.

Hiçbiri Janelle'in gözünden kaçmamıştı, bir gün Stevie'yi kolundan tutup odasına çekti ve yatağa oturttu.

"İkinizin arasında ne halt olduğunu bana anlatacak mısın artık?" dedi.

"Ne?"

"Sen ve David," dedi Janelle.

Stevie gözlerini kırptırdı.

"Bilmediğimizi mi sanıyorsun?" dedi Janelle. "Herkes biliyor. Şu anda dünyada ikinizden daha bariz bir şey yok. Ne oldu, anlat hadi."

"Öpüştük," dedi Stevie.

"Evet, onu anladım. Sonra ne oldu?"

Utanç berbat bir şeydi. Janelle asla Vi'nin odasını karıştırmazdı. Tabii Vi yalancının teki değildi ama öyle olsaydı bile Janelle asla yapmazdı. Onun ahlaki değerleri vardı. O sadıktı. Stevie ise hiçbir prensibi olmayan alığın tekiydi.

Janelle bir cevap bekliyordu ve beklediği şeyin gelmeyeceğini anlayınca Stevie gözlerindeki ışığın söndüğünü gördü.

Geriye Nate ve Ellie kalmıştı.

Hayes'in ölümüne Ellie'nin göstermiş olduğu tepki, Ellie'den beklenebilecek en büyük tepkiydi. Bir sabah Minerva, Roota'nın korkunç sesiyle uyandı. Minerva heykelciklerinin ve bazı heykellerin yüzleri boyanarak makyaj yapılmıştı ve suçlunun kim olduğu gayet açıktı. Daha fazla içmiş, banyoda daha çok vakit geçirmiş ve Fransızca şiirler okumuştur.

Geriye Nate kalıyordu, o da zihninin puslu dağlarında inzivaya çekilmişti. Sürekli okuyordu, sohbetlere katılmıyordu,

sık sık tek başına yemek yiyordu. Stevie onu yemekhanedeki küçük yüksek masalardan birinde suratını *The Earthsea Trilogy*'nin sayfalarına gömmüş, çatalıyla tabağındaki hindi köftelerini ve makarnayı didiklerken buldu.

Bir sandalye çekerek lazanya ve akçaağaç soslu salatasının olduğu tepsiyi masaya koydu. Artık akçaağaç şurubuyla savaşmayı bırakmıştı.

“Selam,” dedi.

Nate, kitabından kafasını kaldırıp baktı.

“Selam,” dedi.

Stevie, kitabı kapatmasını bekledi. Nate'in bunu anlaması bir dakikasını aldı. Kaldığı sayfaya ayraç niyetine peçete koydu. Nate kitabı açıkken ters kapatıp cildine zarar vermezdi.

“Bana yazdıklarından bahsetsene,” dedi Stevie.

“Benden niçin nefret ediyorsun?” diye karşılık verdi Nate.

“Ciddiyim. Anlatsana.”

“Neyi anlatayım?” dedi. “Yazıyorum işte. Hepsi bu.”

“Peki ama nasıl yapıyorsun?” dedi. “Sadece oturup yazıyor musun? İlk önce plan yapmak zorunda mısın? Aklına geleni öylece yazıyor musun?”

“Bana bunu yapman için birisi sana para mı veriyor?”

“Hani şu... zombileri konuştuğumuz ilk günü hatırlıyor musun? Hayes'in Monroeville Alışveriş Merkezi hakkında hiçbir fikri yoktu.”

“Evet?”

“Biraz acayıptı,” dedi Stevie.

Nate, ne demeye çalıştığını söylemesini bekledi ama Stevie'nin bir açıklaması yoktu. Nate kitabına ve köftelerine döndü.

“Şeytanın Ta Kendisi gibi,” dedi bir süre sonra.

Nate başını kaldırıp yorgun gözlerle baktı.

“Nasıl yani?”

“Ellingham cinayetlerinden tutuklanan adam,” dedi. “Anton Vorachek. Asla o mektubu yazmış olamaz. İngilizcesi çok kötü. Hem cinayet işleyeceğini kim haber verir ki?”

“Hemen hemen her seri katil,” dedi Nate.

“Çok az seri katil bunu yapar,” diye düzeltti onu Stevie. “Zodiac bu çok az katilden biri...”

“Filmlerde,” dedi Nate. “Kitaplarda.”

“Bir şey daha,” dedi Stevie konuya kendini iyice kaptırarak. “Eski bir cinayet bilmecesi var. Bir adam içeriden kilitlenmiş boş bir odada asılı vaziyette bulunuyor. Sandalye yok, üzerine çıkabileceği herhangi bir şey yok. Bu nasıl olur?”

“Bir buz kütesinin üstüne çıkıyor,” dedi Nate. “Bunu herkes biliyor.”

“Doğru,” dedi Stevie. “Aynı şunun gibi, bir adam kilitli bir odada bıçaklanmış halde ölüme terk ediliyor ama içeride herhangi bir silah yok. Silah bir buz sarkıtmış. Cinayet hikâyelerinde o aleti kimsenin kullanamayacağı çok iyi bilinir. Bu tıpkı uşak yaptı demek gibi ama daha kötüsü. Asla buz olamaz.”

“Evet ama bu bir cinayet hikâyesi değil.”

“Hayes’in tünelde ne işi olduğunu merak etmiyor musun?”

“Ne işi olduğunu biliyoruz,” dedi Nate. “Video falan yapıyordu.”

“Herkes öyle olduğunu sanıyor.”

“Başka ne işi olabilir ki? Aşağıda onunla birlikte olan kimse yoktu. Olsaydı bile öpüşüp koklaşmak için hiç kimse yanında birkaç yüz kilo kuru buz götürmez. Garip fikirler konusunda pek bilgi sahibi değilim ama böyle bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Stevie arkasına yaslanıp isteksizce lazanyasını yedi. Etrafına bakındı. Gretchen'in içeri girdiğini gördü – daha doğrusu Gretchen'in saçını gördü. Saçı ondan önce içeri girmişti.

Buradaki insanların içinde Hayes'i en iyi tanıyan Gretchen olabilirdi. Geçen sene birlikteydiler, kesinlikle Maris'ten daha uzun süre. Ve okuldaki herkesin içinde, travma sonrası bunalımını en fazla yaşıyor görünen oydu. Herkes Maris'in acısını paylaşıyordu ama gerçekte enkaza dönen Gretchen'di. Stevie, kızın yanında götürmek için plastik bir kaba salata alışını izledi.

“Yazı yazmak bol bol oturmak demek,” dedi Nate, nihayet sorusunu cevaplayarak. “Pek çok kez denemek ve batırmak demek. Senaryo üzerinde çalışırken beni gördün.”

“Ama biz, var olan şeyleri kullandık,” dedi Stevie. “Ya komple uydurmuş olsaydık?”

“Ya parmak ısırtır ya da dünyanın en boktan şeyi olur,” dedi Nate. “Bazen iyi gider, aklında hep o olur ve sonra birden yok olur. Hani bir nehirde çok süratli gidiyorsundur da birden su biter ya. Botun içinde oturur, bataklığa karşı kürek çekmeye çalışırsın. Sonra da işte benim gibi olursun.”

“Ama şimdi yazıyor gibisin,” dedi Stevie. “Yani iyi gidiyorsun.”

“Evet ve eğer yazdıklarımı sana anlatırsam hepsi uçup gidecek.”

Nate, konuşmayı bırakarak Stevie'yi düşünceleriyle baş başa bıraktı. Stevie'nin düşünceleri durmuyordu. Onlarla tek başına kaldıkça uğuldayarak beyninde dönüyorlardı.

Yemeğini yemeye çalışması boşunaydı. Akşam yemeğinin kalanını toplayıp yeniden dışarı çıktı ve Gretchen'i takip etti. Gretchen sanat binasına yöneldi ve Stevie de peşinden gitti. İçeri girince kızın izini kaybetti ama birkaç dakika sonra odalardan birinden gelen gürültülü piyano sesini duydu. Koridora göz gezdirirken piyanolardan birinde Gretchen'i

gördü. Delicesine çalışıyordu, tuşlara vurarak enstrümanı sar-sıyordu. Sıkı, atletik kıyafetler giymişti, dansçıların giydiği türden şeyler – siyah tayt, bale pabucu ve belden bağlamalı bir tunik.

Stevie pencereyi tıklattı ve Gretchen çalmayı bir anda bıraktı. Stevie çalışma odasına girdi. Ne söyleyeceğini planlamamıştı. Neyse ki önce Gretchen konuştu.

“Geçen gece Hayes’le beraberdin,” dedi. “Stevie’ydi, değil mi?”

“Evet,” dedi Stevie. “Özür dilerim. Çaldığını duydum ve... seninle konuşabilir miyim?”

“Onu bulan sen değil miydin?” dedi Gretchen.

“Ben bulmadım. Sadece bulduklarında oradaydım.”

Gretchen dalgın dalgın başını sallayarak yerdeki salata kabına baktı. İçindekine dokunmamıştı bile.

“Geçen gün,” dedi Stevie, “ikiniz konuşurken kulak misafiri oldum...”

“Evet,” dedi Gretchen. “Muhteşem bir son konuşma değildi. Tepem atmıştı.”

“Onunla çıktığını biliyorum,” dedi Stevie. Ve ayrıldığınızı da... Üzgünüm.”

“Üzgün mü?” dedi Gretchen. “Evet. Ölen çocuğun eski sevgilisi olmak tuhaf. Aslında üzgün olduğunu söyleyen ilk kişisin.”

“Sana Hayes hakkında soru sorabilir miyim?” dedi Stevie, içeri sokulup yere otururken.

“Ne gibi mesela?” dedi Gretchen.

“Sadece... olanlardan sonra kafam karışık ve belki onun hakkında daha çok şey bilirim bu karışıklığın geçeceğini hissediyorum.”

Gretchen bir süre düşündü.

“Ne düşünüyorum, biliyor musun?” dedi. “Kızgınlım. Ona kızamadığım için kızgınlım. Yine aynı şeyi yaptı.”

“Ne yaptı?” dedi Stevie.

“Benimle oynadı,” dedi kafasını iki yana sallayarak. “Kendimi aptal gibi hissediyorum. Onun hakkında kötü bir şey söyleyecek olursam bir canavar olurum. Ve bununla ne yaparım bilmiyorum.”

“Biri hakkında doğruyu söylemenin insanı canavar yaptığını düşünmüyorum.”

“O kişi esrarengiz ve feci bir kazada ölmüşse yapar.”

“Senden alıp da geri vermediği şey neydi?” diye sordu Stevie. “Tam ben geldiğimde konuşmayı kestiğiniz?”

“Ah,” dedi. “Baharda benden beş yüz dolar borç aldı. Ve ben o parayı yazın bir kampta piyano dersi vererek kazanmıştım. Elimdeki nakit paranın neredeyse tamamıydı. Bu sene okula döndüğümüzde parayı geri istedim. O programdan para kazandığını biliyordum. Ödeyeceğine söz vermişti ama artık gerçekleşeceğini sanmıyorum. Bilirsin ya, hani...”

Başını iki yana sallayarak hızlı bir şekilde gözyaşını sildi.

“Tanrım,” dedi. “Neden ağlıyorum ben? O kadar kızgınlım ki.”

Gretchen kendine çekidüzen verirken Stevie başka tarafa baktı.

“Hayes aklı başında görünen tiplerdendi,” dedi Gretchen yüzünü silerken. “Oyunculuk yapabiliyordu, bu sayede seçildi. Nasıl bir insandı dersin... görüldüğü gibi değildi diyebilirim. Yakışıklı olduğundan insanlar onun için bir şeyler yapıyordu ve bir de o ses tonu yok mu... Bilirsin işte, birinden hoşlandığında hiçbir mantığı olmayan, aptalca şeyler yaparsın.”

Yakın zamana kadar Stevie bunlardan bihaberdi. Ama şimdi gayet iyi biliyordu. *Eşyalarını karıştırırsın, mesela.*

“Ben sadece ondan çok hoşlanıyordum,” diye devam etti Gretchen. “Ama geçen yıl... beni kullandı. Gerçekten kullandı. Önce Jonathan Swift ödeviyle ilgili biraz yardım istedi. Ödevini okuyup üzerinde düzeltmeler yapacaktım. Ben de yaptım. Sonra bir keresinde *Sırça Hayvan Koleksiyonu*’nun televizyon yapımıyla uğraşıyordu ve çok meşguldü. Dryden hakkında kompozisyon yazacak zamanı olmadığını ve birazını bitirmesine yardım edip edemeyeceğimi sordu. Sonra Fransızca derslerinin bir kısmını yaptım, böylece çalışıyor görünecekti. Bir gün Alexander Pope hakkındaki on sayfalık vize ödevini yazmamı istedi ve o gün Hayes’in çok fazla işini yaptığımı fark ettim.

“Hayır dediğimde başta sinirlendi ama sonra özür dileyip durdu. Çok fazla şey istediğinin farkında olduğunu söyledi. Her şey normale döndü. Daha sonra ayrıldığımızda onun işlerini yapanın yalnızca ben olmadığını öğrendim. İnternetten ve okuldan başka insanlarla tanışmış. Hayes adına onun işlerini yapan dört beş kişiymişiz. Dört beş kişi.”

Gretchen burnunu çekti.

“Ona âşık olduğumu düşündüğüm bir ya da iki hafta oldu,” dedi. “Her şey Hayes bunu anladığında başladı. Ama sonra durum kötüye gitti. Bir gece hepimiz Burlington’da bir partiye gitmek için kampüsten kaçıyorduk. Ellie Walker’ın birkaç eğlenceli arkadaşı arkadaki yola arabalarının farlarını söndürerek yanaştılar. Biz de gizlice çıkıp onlarla buluştuk. Kameraların çok iyi çalışmadığı bir nokta var ve zamanla-
manı iyi ayarlarsan dışarı çıkabilirsin. Fakat o gece orada bir güvenlik vardı çünkü ayı ihbarı olmuş. Arabası yoldaymış ve oradan izliyormuş, bizi yakaladı ve ihbar edeceğini söyledi. Hayes ona, ‘Arabanda uyuşturucu bunsalar çok kötü olmaz mıydı? Çocuklara satış yaparken yakalansan mesela?’ dedi. Adam korkmuş gibiydi ama Hayes gülümseyip şaka yaptığını söyledi.”

“Gerçekten mi?” dedi Stevie. Hayes’in daha önce görmemiş olduğu bir yönüydü bu.

“Gerçekten. İşte o an yapmalıydım. Dönüp yurduma gitmeliydim. Bu şaka yüzünden Ellie ona çok kızdı. Burlington’a giderken yolda Hayes’in kafasına patlatıp ona bağırdı, insanlara o şekilde davranamayacağını söyledi. Hayes özür diledi. Hep özür dilerdi. Şaka olduğunu söyledi ama... bunu söylemek zorunda kalmamalıydı. İnsanları korkutarak tehdit edip sonra da şaka yaptığınızı söyleyemezsiniz. Çünkü şaka değildi.”

Stevie'nin kafasında resmin parçaları birleşiyordu ve pek hoş bir resim değildi.

“O adam, şu güvenlik görevlisi,” diye devam etti Gretchen, “gitti, üç hafta sonra falandı. Nedenini bilmiyorum. Hep merak ettim. Benden bu kadar dedim. Hayes’ten ayrıldım. 1 Nisan’dı ve sanırım şaka yaptığımı sandı. Şaka değildi. Gerçekten çok iyi karşıladı. Hatta biraz fazla iyi. Anladığını söyledi. Bir iki gün her şey yolundaydı ama sonra bana mesaj atıp biraz konuşmak istediğini söyledi, ciddi bir durum olmadığını ekledi. Sanat binasında buluştuk. Oraya vardığımda birdenbire *gösterisini* sergilemeye başladı. Bana nasıl âşık olduğunu, onu aldattığıma inanmadığını söylemeye başladı. Tam Oscar’lık bir performanstı ve bir anda ortaya çıkmıştı. Ben onu aldatmadım. Yaptığımı varsaydığı şeyleri söyleyip durdu, hepsi uydurmaydı. Ve yandaki odada bir sürü insan vardı, hepsi duydu. Gösterisi bittiğinde duvara dönerek selam verdi ve bana dönüp gülümseyerek sahte göz yaşlarını sildi. Beni kötü göstererek ona geri dönmemi sağlamaya çalışıyordu. Bu arada hayatında zaten bir başkası vardı. Beth. Chicago’da görüşmeye başladığı şu kız. O zaten devam ediyordu.”

Bir süre durup kafasını iki yana salladı.

“İşte bu yüzden konuşamam,” dedi. “Hiç kimse ölmüş biri hakkında bunları duymak istemez.”

Stevie bu sözün üstüne bir süre hiçbir şey söylemek istemedi. Aklına bir fikir geldi, bir anda beynini kemiren düşünceleri nasıl dile getireceğini bulmuştu.

“Sence programının senaryosunu yazmış mıydı?” dedi.

Gretchen kafası karışmış gibi baktı.

“Neyi, zombi olayını mı?” dedi Gretchen. “Kesinlikle hayır.”

Stevie, az önce aklına gelen bir soruya bu kadar kesin bir cevap beklemiyordu.

“Söyledim ya,” dedi Gretchen. “Kendi işini kendisi yapmazdı o.”

“Bana yazdığını söyledi,” dedi Stevie.

Gretchen, *kafası karışık bir halde* ona baktı.

“Canını sıktığım için özür dilerim,” dedi Stevie yerden kalkarken.

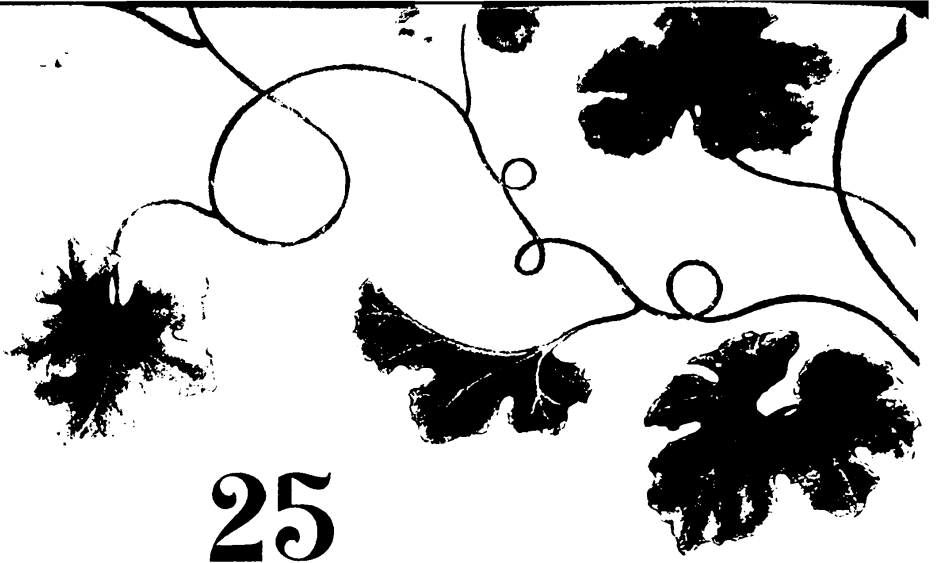
“David Eastman’la mı birliktesin?” diye sordu Gretchen, Stevie tam ayrılmak üzereyken.

Stevie yutkundu.

“Hayır,” dedi bir dakika sonra.

“Ah. Öyle sanmıştım. *Onunla* bol şans dileyecektim.”

Stevie ne demeye çalıştığını sormak istedi ama Gretchen piyanoya dönüp tekrar çalmaya başladı. Öfkeli parmaklarından çıkan müzik, tutku dolu ve güçlüydü.

25

Minerva'ya dönerken Stevie'nin başı zonkluyordu. Canını sıkan şey yüzündendi. Ya *The End of It All*'u Hayes yazmadıysa? Bunun anlamı ne olabilirdi?

Pekâlâ, öncelikle, bahsettiği film biraz karmaşık bir hal almış olabilirdi.

Yurda vardığında Pix'i ortak salonda bir sürü kutu açarken buldu.

"Ne için onlar?" diye sordu.

"Hayes'in eşyaları," dedi Pix sessizce. "Ailesi benden odasındaki eşyaları kutulamamı istedi. Elimden gelen ancak bu."

Masanın üstünde, ucunda sallanan kartta 6 yazan bir anahtar vardı. Hayes'in oda anahtarı.

"Bu akşam da yapacak mısın?" dedi Stevie.

"Bu akşam, yarın," dedi Pix. "Yarım saat içinde bir toplantım var, sonrasında tekrar başlarım herhalde. Sen iyi misin?"

"Evet," dedi Stevie. "İyiyim."

Stevie odasına döndüğünde bu gelişmeyi düşündü. Hayes'in eşyaları yakında gidecekti. Bilgilerin de gideceği anlamına geliyordu bu. Bilgiye ihtiyacı olduğundan değildi. Sadece bir şey... bir şey... bir şey yanlıştı. Ve bu yanlış olan şeyin cevapları Hayes'in odasında olabilirdi. *The End of It All* hakkındaki cevap da orada olabilirdi.

Peki bu cevaplar ona ne verecekti?

Stevie odada bir ileri bir geri yürüdü. Odada dolanırken yatağının altından gözüken vaka panosunun kenarına baktı. Üst kattaki odaları karıştırmak ona iyi gelmemişti ama...

Stevie ortak salona döndü.

“Biliyor musun?” dedi Pix’e. “Yardım etmem gerektiğini hissediyorum. Ben de kutulayabilir miyim?”

“Elbette,” dedi Pix. “Elbette. Bu harika olur, Stevie.”

Stevie yalandan gülümseyerek Pix’in masadaki yerini aldı. Minerva Altı’nın anahtarı yanındaydı.

“Ben kaçtım,” dedi Pix, kapının yanındaki askıdan sahra ceketini alıp kısacık ayva tüyü saçlarını da yün bereyle kapattı. “İyi olduğuna emin misin sen?”

“İyiyim,” dedi Stevie. “Bir işle meşgul olmak iyi geliyor.”

“Anlıyorum,” dedi Pix. “Geç kalmam.”

Pix gider gitmez Stevie anahtarı aldı.

Stevie içeri girmeyi başardığında Hayes’in odası karanlıktı. Perdeler çekiliydi. Kapının arkasında bir havlu asılıydı. Gelen olursa diye ışığın görünmesini engellemek için havluyu alıp kapının altına sıkıştırdı. Zemindeki ayak seslerini azaltmak için ayakkabılarını çıkarıp odanın diğer ucundaki Hayes’in masasına yürüdü, masa lambasını yaktı, sandalyesini döndürerek odanın ortasına götürüp üstüne oturdu.

Evet, başka bir odayı daha karıştırıyordu. Ancak doğru nedenleri vardı ve önemli olan da buydu. Buradaydı çünkü Hayes’in ölümüyle ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu ve Hayes kendini kurtarmak için bir şey yapamamıştı.

Güzel bir bahane gibiydi.

İlk adım belirli bir şeye bakmadan odayı algılamaktı. *Yalnızca olduğu gibi algıla*. Kendine sandalyede hafifçe dönerek

panoramik bir görüntü elde etme imkânı tanıdı.

Hayes yaşamındaki eşyaları bu şekilde bırakmıştı. Programa hazırlanmak için odasına gelmişti. Yatağı toplanmış ama sonra yeniden bozulmuş gibi görünüyordu. Yatak örtüsü kıvrılıp kaldırılmıştı. Hayes'in masası çöplük gibiydi – bilgisayar, saç ürünleri, kablolar, kamera, mikrofon, fanlarından gelen yığınla mektup ve resim, her türden eşya vardı. Masanın rafında bir kitabevinin çantası duruyordu. Stevie, çantayı alıp içindekileri boşalttı. Oyunculukla ilgili dört kitap vardı; belli ki hiçbirini okunmamıştı ve birinin ucundan çıkmış olan fatura görünüyordu. Kitaplar 26 Ağustos'ta New York'ta bir kitabevinden satın alınmıştı, Hayes'in okula dönmesinden sadece birkaç gün önce. Yerde kitaplarla dolu bir çanta daha vardı. Hepsi tiyatro oyunuydu: *David Mamet. Sam Shepard. Tony Kushner. Tom Stoppard. Arthur Miller. Shakespeare.*

Amma da züppe işi seçimler, diye düşündü Stevie kendi kendine. Çatlama ya da herhangi bir kullanılmışlık işareti için ciltlerinde parmaklarını dolaştırdı. Hiçbir şey yoktu.

Çekmecelere daldı. İlkinde yapışkan not kâğıtları, destelerce iyi kalite kalem, üç tane *Moleskine* defter vardı. Defterlerden ve kalem paketlerinden biri hariç her şey paketliydi ve açık olan kalem paketinden de yalnızca bir tane çıkarılmıştı. Daha büyük olan ikinci çekmece, çoğunlukla kablolarla doluydu. Son çekmece boştu.

Odayı saat yönünde dönerek yürüdü. Tuvalet masasında banyo ürünleri ve kuaför malzemeleri yığılıydı, hepsi darımağın haldeydi. Çekmecelere şöyle bir göz gezdirdi. Renkli *boxer*ların olduğu çekmeceyi inceledi. Onları kenara itip altında başka bir şey aradı. Dikkate değer bir şey yoktu. Aynı şeyi tişört çekmecesinde ve çorap çekmecesinde de yaptı. Sonra etrafından dolaşıp zaten kısmen açık olan dolaba yürüdü. Kıyafetlerinin hepsi yeni gibiydi, etiketlerinde *J. Crew* ve *Abercrombie & Fitch* gibi normal markalar yazıyordu. Alışveriş merkezlerinde bulunan markalar ama daha pahalı olanları.

Şömine rafında *Ben Nye* marka çeşit çeşit sahne makyajı kutusu vardı – çoğu hâlâ açıktı, pudraları siyah olan kısımlara saçılmıştı. Gümüş rengi saç spreyi, ten rengi pudra, saç tutkalı, kemik mumu, lateks, pankek tabanı, rengârenk kurşun kalemler, numune kapsülleri, kullanılmış sünger ve fırçalar ve acayip görünen sahte minik deri parçaları vardı. Saça yapılan işlemlerde kullanılmış bir tarak, gümüş rengine dönmüştü. Yerde, içinde daha çok makyaj malzemesi olan ve alet çantasına benzeyen bir kit vardı. Karman çormandı ama sonuçta iş içindi.

Hayranlarının çizdiği resimlere gözü takıldı. Odanın asıl olayı onlardı. İki duvarı kaplıyorlardı. Stevie telefonunun fenerinin küçük ışığında hepsini inceledi. Çoğu Hayes'in Logan olarak çizilmiş resimleriydi. Çok fazlaydılar. Bazıları karakalem resimlerdi, bazılarıysa renkli. Bazıları kaba saba acemi işiydi ama bazıları da çok yüksek kaliteydi. Mektuplar, şiirler, Hayes'in fanlarıyla çekilmiş fotoğrafları, kalpler, kartlar da vardı... Kâğıtla iletişimin her şekli mevcuttu. Daha büyük nesneler yerde ya da şöminenin üstündeydi – peluş oyuncaklar, kanaviçeler, kilden yapılmış minik bir Hayes ve *The End of It All* setinin bir modeli.

Kısacası Hayes'in odası ona bir övgü gibiydi. Duvarda bir bilmece, hangisi en ünlü sence?

Stevie, odanın bir köşesinden başlayıp bölüm bölüm çalışarak hepsinin fotoğrafını çekti. Neredeyse yarım saat sürdü. Sonuna geldiğinde, Hayes olma işine meraklı birinin epey net bir resmini elde etti.

Daha sonra, dikkatini Hayes'in bilgisayarına yöneltti. Tepesinde bir dizi çıkartma vardı, yine çoğunlukla Hayes'in programıyla alakalıydı ama birkaç tanesi online kanallar ve kayakla ilgiliydi. Ön tarafta ayrıca aşağıya doğru bir çizik vardı. Görünen o ki Hayes bilgisayarına pek özen göstermemişti. İçinde çok az dosya vardı. Birinde *FİKİRLER* yazıyordu. Metin belgelerinden birini açtı, şöyle yazıyordu:

Katil yetiştiren yaz kampı

Casus yetiştiren kamp

Kamp yapan

Casuslar?

Yapabileceğin bir dünya

Liste burada sona eriyordu.

“Galiba Hayes’in fikirleri tükenmiş,” dedi Stevie kendi kendine.

Bilgisayarda *The End of It All* dosyalarıyla alakalı arama yaptı. Yığınla e-mail vardı ama sadece birkaç video dosyası vardı. Bir tanesi uzundu ve hemen hemen aynı boyutlarda bir sürü de kısa video vardı, uzun bir videonun bölünmüş parçaları gibiydiler. Ana dosyanın tarihi 4 Haziran’dı, diğerleri de 9-14 Haziran arasında değişiyordu.

Hızlı bir internet taramasıyla *The End of It All*’un, 20 Haziran’dan başlayarak haftada iki kez yayınlandığını ortaya çıkardı. Toplamda 10 bölüm vardı. 20 Haziran, 23 Haziran, 27 Haziran, 30 Haziran, 4 Temmuz, 7 Temmuz, 11 Temmuz, 14 Temmuz, 18 Temmuz, 21 Temmuz. Geçen yılın programına hızlı bir göz atınca Ellingham’ın yaz tatiline 6 Haziran’da girdiğini gördü.

İlk dosya 4 Haziran’da yapılmıştı.

Burada yapılmıştı.

Geçen sene Florida’ya evime gittim, birkaç gün sörf yaptım ve öyle aklıma geliverdi...

“Hayır, gelmedi,” dedi Stevie yüksek sesle.

Peki neden öyle söylemişti? Videoyu çektiği yer hakkında neden yalan söylemişti?

Dışarıda bir ses vardı. Stevie olduğu yerde dondu kaldı. Ses dışarıdan gelmiyordu, duvardan geliyordu ve çok kızgındı.

David'in sesiydi bu. Ne dediğini anlayamıyordu, bu yüzden bilgisayarı kenara koyup usul usul duvara yaklaştı. Anlayabildiği tek şey hâlâ homurtulardı ve sonra bir anda bir bağırış koptu: "*Allison!*"

"Allison kim?" diye fısıldadı Stevie kendi kendine.

Bir anksiyete kıpırtısı hissetti. Allison. Kız arkadaş mı? Gerçek bir kız arkadaş? Okuldaki bir aptal değil. Hemen Allison'ın yüzü belirdi önünde, tam profil. Uzun saçları ve bir sörf tahtası vardı. Şortuyla güzel gözüküyordu. Ağda yaptırmıştı. Uykusunda gülüyordu.

Stevie buna bir son vermek için alnına hafifçe vurdu ve sesleri dinlemeye devam etti fakat duvarın öbür tarafında ses kesilmişti. Şimdi sadece o ve Hayes'in odasında gümbür gümbür atan kalbi vardı.

Pix birazdan dönerdi. Stevie, Hayes'in bilgisayarını kapatıp bulduğu yere geri tıktı. Işığı kapattı, ayakkabılarını aldı, havluyu yerine astı. Koridordan ya da David'in odasından ses gelmediğinden emin olduktan sonra kapıyı araladı.

Koridor boştu.

Dışarı sıvışıp kapıyı arkasından sessizce kapattı. Merdivenlere kadar gelmişti ki bir kapının açıldığını duydu. Arkasına döndüğünde David ona bakıyordu.

"Selam," dedi.

David cevap vermedi. Az önce Hayes'in odasından çıktığından da haberi yok gibiydi.

"Hadi ama," dedi Stevie. "Bir şey söyle. Benimle sonsuza dek konuşmamazlık edemezsin. Birlikte yaşıyoruz."

"Bir şey," dedi David. Ama sesinde şaka yaptığına dair hiçbir şey yoktu.

“En azından beni dinler misin? Konuşmak zorunda değilsin. Lafı uzatmayacağım. Olur mu?”

David bir süre düşündükten sonra omuz silkti.

“İki saniye gelebilir miyim?” diye sordu Stevie.

David, kapısının açık olduğunu işaret ederek içeri girdi. Stevie kendine çekidüzen verip peşinden gitti.

David oturmuyordu. Kollarını bağlamış odanın ortasında dikiliyordu.

“Ne var?” dedi.

“Özür dilemek istiyorum.”

“Peki,” dedi.

Yine sessizlik.

“Özür dilerim,” dedi Stevie yeniden.

“Peki. Hepsi bu kadarsa, gidebilirsin.”

“Ciddi misin?” dedi Stevie. Öfkesi yeniden kabarmaya başlıyordu. Günlerdir bastırmaya çalıştığı tüm duyguları beklenmedik bir şekilde parladı. “Hadi ama. Hiçbir şey söylemeyecek misin? Akşam yemeğinde bana yalan söyledin.”

“Şaka yaptım çünkü ölmüş ailem hakkında konuşmak istemiyordum.”

“O en kötüsüydü. Biliyorum. Ama onun için de özür dilerim. Ne kadar üzüldüğümü bilemezsin.”

“Ayakkabıların neden elinde?” dedi.

Stevie ayakkabılarını unutmuştu.

“Az önce çıkardım,” dedi.

David başını yana eğip uzun bir süre Stevie’ye baktı. Stevie’nin aklına bir fikir geldi ve büyük ihtimalle berbat bir fikirdi. Ama başka şansı olmadığı için onunla devam etmeye karar verdi. Kökten dürüstlük. Söyle gitsin. Anlat her şeyi.

“Hayes’in odasıındaydım,” dedi.

David kahkahalara boğuldu ama yine şaka yapmaktan çok uzaktı.

“Kulağa nasıl geldiğini biliyorum,” dedi Stevie. “Ama anahtarım vardı. Beni dinle. Girmek zorundaydım. Pix hep-sini paketlemek üzereydi ve her şey gitmiş olacaktı.”

“Ve sen de onun anılarıyla birkaç dakika geçirmek istedin?”

“Garip şeyler oluyor,” dedi. “Ne olduğunu tam olarak bulamıyorum...”

“Sanırım ben biliyorum,” diye terslendi David. “Bu yurttta insanların eşyalarını karıştırıp duran biri var ve bu konuyla ilgili bir şeyler yapılması gerekiyor.”

Bu sözler, Stevie'nin canını yaktı. Gözlerinin olduğunu hissetti.

“E, neden girdin oraya?” diye sordu David. “Bu koridordaki her odaya girmek zorunda mısınız? Bu mu olayın?”

“*The End of It All* u Hayes yazmadı,” dedi Stevie.

“Kim demiş?”

“Sağduyu. Onunla bir program için çalıştım. Kendisi hiçbir şey yapmadı. Ve geçen yıl tüm okul çalışmalarını başka biri yapmış. Ayrıca bilgisayarında onunla alakalı bir şey yaptığına veya yeni bir şey yazma kabiliyeti olduğuna dair hiç bilgi yok. Ve eski kız arkadaşı...”

“Gretchen,” dedi David gözlerini devirerek.

“Gretchen,” diye cevap verdi Stevie.

“Gretchen ona kızgındı. Onu terk etti. Geçen yıl tam bir dramdı.”

“Hayes herkese oyun oynadı,” dedi Stevie. “Hayes herkesi kullandı. Kendi işlerinin hiçbirini yapmayıp başkalarından faydalandı. Ve sonra Los Angeles’a gidip başkalarından istifa-

de etmesini sağlayacak projeyi yaparken öldü. *Hiçbir anlamı olmayan* bir şey yapmak için Hayes'in onca zahmete girmiş olması sana da imkânsız gibi gelmiyor mu?"

"Ne demek istiyorsun yani?" diye sordu David. "Birinin kasıtlı olarak yaptığını mı söylüyorsun? Yani Hayes *öldürüldü* mü?"

Yüksek sesle söylenince kelimeler gerçeküstü geliyordu. Hayes. Öldürüldü.

"Hayır," dedi Stevie düşüncesiyle sersemleyerek. "Hayır... kaza gibi. Çekimi batırmak için yapılmış bir tür plan."

Kelime dillendirilince Stevie'nin zihninin koridorlarında oradan oraya yer değiştirip durdu. Cinayet sebep gerektirir ve bu durumda çok fazla sebep vardı. En başta, çıkarken ihanet ederek kullandığı bütün insanlar, sonra da programını kendisinin yazmamış olduğu fakat kendine mal ederek tonla para kazanmak üzere olduğu gerçeği. Her biri elle tutulur sebeplerdi.

Cinayet mi? Düşündüğü şey gerçekten bu muydu? O kadar tedirgin hissetmesinin nedeni bu muydu yani?

"Tuhaf olan ne biliyor musun?" dedi David, o sırada Stevie düşüncelerinde kaybolmuştu. "Tuhaf olan şey sınıf arkadaşının ölümünü kendine hobi edinmen. Başka ne biliyor musun? Ölen arkadaşın da dahil insanların odalarını karıştırman. Çünkü sen çıldırmış gibisin."

İnsanlar, cinayet olaylarına kafayı takmış birini önemsemeyebilirdi çünkü kurgu ve gerçek arasındaki çizgi çok belirgindi. Sherlock Holmes'ün, Dr. Joseph Bell adında gerçek bir adam olduğunu, Arthur Conan Doyle'un kurmaca dedektif hikâyelerindeki yöntemlerinin gerçek dünya dedektiflerine esin kaynağı olduğunu bilmiyorlardı. Arthur Conan Doyle'un gerçek yaşamında da cinayetleri araştırmaya devam ettiğini ve hatta cinayetten mahkûm edilmiş bir adamı temize çıkardığını biliyorlar mıydı? Agatha Christie'nin aldatan bir kocadan intikam almak için ustalıkla bir şekilde ortadan

kaybolma numarası yaptığını biliyorlar mıydı?

Muhtemelen hayır.

Ve hiç kimse, bu okula Ellingham Vakası'na olan ilgisi sayesinde giren ve her geçen gün daha da kuşkulu görünen bir ölümün görgü tanığı olan Stevie Bell'e aldırmiyordu.

Çıldırmaııştı. Ve Hayes'in anahtarı cebindeydi, Pix dönüş yolundaydı.

Stevie arkasını dönüp tek kelime etmeden David'in odasından çıktı. Çünkü ağladığını görmesini istemiyordu.

THE BATT REPORT

İnternet Yıldızı Okulda Geçirdiği Kaza Sonucu Hayatını Kaybetti

Hayes Major, yaz aylarının heyecan uyandıran viral İnternet programı The End of It All'un yıldızı, cumartesi gecesi hayata gözlerini yumdu.

Ellingham Akademi'de öğrenci olan Major, Ellingham kaçınılma olayı ve cinayet vakası hakkında bir video çekiyordu. Talihsiz yıldızın cesedi, yakın zamanda ortaya çıkarılmış eski bir tünelde bulundu. Ölüm nedeni henüz belli değil ama The Batt Report'a yakın kaynaklar, olayın kaza olmasının muhtemel olduğunu, yıldızın oksijen yetersizliğinden öldüğünü söylüyor. Polis, Major'ın başka bir öğrenciden çalınmış öğrenci kartıyla okulun atölye alanından, video çekiminde sis etkisi yaratmak üzere kullanmak için çok miktarda kuru buz aldığını belirledi. Gece orada bırakılan kuru buz, yeraltındaki sınırlı alanda eriyerek içeriği ölümcül oranda karbondioksitle doldurdu.

Ellingham Akademi Başkanı Dr. Charles Scott, salı sabahı bir bildiri yayınladı: "Ellingham Akademi olarak yetenekli oyuncu ve yapımcı, ayrıca sevilen bir arkadaş olan Hayes Major'ın kaybı dolayısıyla derin üzüntü içindeyiz. Ailesine, arkadaşlarına ve hayranlarına başsağlığı diliyoruz. Kaybımız büyük."

“Adım Logan Banfield,” diyordu Hayes. “Ve nerede olduğumu bilmiyorum. Sesimi duyan var mı, bilmiyorum. Neler olduğunu bilmiyorum. Yalnız mıyım, bilmiyorum. Öldüm mü yoksa hayatta mıyım, onu bile bilmiyorum.”

Stevie, Büyük Köşk’ün çatı katında yerde bağdaş kurmuş oturarak *The End of It All*’u izliyor, kapı kollarını sayıyordu. Hayes’in eşyalarının gitmesinin ve David’le karşılaşmalarının üstünden iki gün geçmişti. O iki gün zarfında, işine ve derslerine kaldığı yerden devam etmesi gerekiyordu. Yatağının başucundaki bir yığın kitap okunmayı bekliyordu ve yarın teslim edilmesi gereken kompozisyon için defalarca bilgisayarın başına geçmiş olmasına rağmen ekrana boş boş bakıp tekrar *The End of It All*’u izlemişti.

The End of It All’un her bölümü yaklaşık on dakikaydı. İStevie, Hayes’in karakterinin kafası karışmış halde uyanıp neler olduğunu anlamadığı o ilk dakikalardan itibaren videoyu izlemeye başladı. Bütün bölümler —son dakikaları hariç— aynı, depo gibi bir yerde çekilmişti.

Programın büyük kısmı konudan konuya atlayan konuşmalar, verilen tepkiler ve dinlemelerden oluşuyordu. Bazı bölümlerde Logan, zombi saldırısını hatırlıyordu. Bazılarındaysa saldırıdan kurtulmayı başarmış insanlarla iletişim kurmaya çalışıyordu. Klasik zombi kıyameti idi işte. Stevie, programı popüler yapanın Hayes’in çarpıcı oyunculuk yeteneğinin olduğunu tahmin ediyordu. Ve yakışıklı olması...

Zombilerden gizlenen, gerçeklik algısını yavaş yavaş yitiren çekici bir adamı izliyordunuz. Son bölümde Logan deposundan çıkıyordu. Kurtuluyor muydu yoksa pes mi ediyordu?

Tekrar tekrar izlemişti. Şimdi de Büyük Köşk'ün çatı katında 39. sıradan izliyordu. Burası ufak ev aletleri, modası geçmiş aydınlatma armatürleri, çekiç ve vida kutularıyla doluydu. Bir de bu kapı kolları. Bu evde bir sürü kullanılmayan kapı kolu vardı.

Bir kız, onun kapı kolları ve zombiler.

Stevie son iki gününü her şeyle alakasını keserek bu eşyaları düzenlemeye harcamıştı. Ve şimdi akşam olmuş karnı guruldarken, kulaklıklarını çıkardı. Bir kez daha izleyemezdi.

Ayağa kalkıp içinde Albert Ellingham'ın masasında duran eşyaların olduğu kutuya baktı, en son Western Union dekontuna yazılmış olan bilmece gözüne takıldı:

Aslında orada olmayan birini nerede ararsın?

Merdivende değil, daima merdiven boşluğunda.

Bir süre metal parmaklıklara yaslanarak yeşil florasan ışığında kâğıda baktı. Gerçekte hiç olmamış biri, Gretchen'in Hayes'ten bahsetmesi gibiydi. *Görüldüğü gibi değildi.*

"Merdivende değil, daima merdiven boşluğunda" ifadesi pek çok anlama gelebilirdi. Bir tırabzan. Duvardaki bir şey. Basamaklar arasındaki çatlaklar.

Albert Ellingham geri gelip ona bu bilmecenin cevabını söylemeyecekti.

Çatı katında yılanmış şeylere has o koku vardı ama içride iklim ve nem kontrolü mevcuttu. Yani bayat ve sert bir hava yerine içeriye tazelik hâkimdi. Zenginin çürümesi bile başkaydı.

Stevie ufak dekont parçasını yere koyarak etrafındaki rafa baktı.

Neydi şimdi bütün bunlar? Ne olmuş o yazmadıysa? Ne halt ediyordu ki şimdi burada işinden, insanlardan ve hayattan kaçıp çatıda oturarak? Hayes'i izliyor, gün sayıyor ve kapı kollarını ayıklıyordu. Çok yakında, hatta yarın teslim edilecek olan kompozisyona çalışabilirdi. Ya da...

Ne? David'le yeniden konuşmayı denemek mi? Ondan ağzının payını almıştı.

Kapı kollarını kutuya geri koydu. Kutuyu yerine iterken üstteki rafa elini sürttü. Kesikten incecik kan süzüldü.

"Amma salaksın," dedi kendi kendine. İşini bitirip Büyük Köşk'ün merdivenlerinden yorgun argın inerken çantası sırtında sallanıyordu. Larry kapının yanındaki yerinde oturmuş, dikkatlice bir klasörü inceliyordu. Hiçbir şey söylemeden yanından yürüyüp gidecekti ama tam kapıya geldiğinde Larry ona seslendi.

"Merhaba yok mu?" dedi.

"Özür dilerim," dedi Stevie. "Dalmışım."

"Görüyorum. Neye peki?"

Stevie başını iki yana salladı. Larry sandalyesine yaslanıp bir süre onu inceledi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Gidiyor işte," dedi Stevie.

"Keyfin yok gibi."

"Evet," dedi Stevie. "Yok."

"Peki, gel otur öyleyse."

Aslında pek gönüllü değildi ama Larry'nin istekleri onun için hâlâ emirdi. Masanın önündeki sandalyeye gidip oturdu, çantası sığsın ve hemen kalkabilsin diye iyice ucuna oturmuştu.

“Ellingham Vakası’yla ilgili yeni fikirlerin var mı?”

“Düşünme fırsatım pek olmadı,” dedi Stevie.

“Faili meçhul bir vakayı çözmek istiyorsan, yapmak zorunda olduğun şeyler var. İşten kaçamazsın. Faili meçhul vakalar çözülür çünkü birileri her şeyi yapma zahmetine katlanırlar. Her dosyayı okurlar. Her kaydı dinlerler. Her tanıkla konuşurlar. En ufak kanıtın bile peşine düşerler. Sonra hepsini tekrar yaparlar, ta ki bir ışık yanana ve vaka yeniden ısınana dek. Çalışırsın. Ve bazen şansın yaver gider.”

“Ne kadarı şans peki?” dedi Stevie.

“Şansın payı her zaman vardır. Seni huzursuz eden bir şey var.”

“Sadece okul,” dedi.

“Hayır,” dedi Larry. “Sadece okul olduğunu sanmıyorum. Bence Hayes Major’la bir ilgisi var. Bir şey içini yiyor ve bu yas değil. Başka bir şey.”

“Bunu anlamış olamazsınız.”

“Yirmi yıl dedektiflik. Anladım.”

Stevie sandalyeye birazcık yerleşerek Larry’yle savaşmak için hazırlandı.

“Bana ölümü hakkında bildiklerini ve neler olduğunu anlatır mısın?” diye sordu.

“Detayları mı demek istiyorsun?”

“Evet.”

“Hepsini anlatamam,” dedi Larry. “Birkaç detay verebilirim ama. Çok fazla kuru buz alınmış. O kapta on parça buz varmış, tünel iki buçuk metre kare. Ve yedi tanesi gitmiş. O parçaların her biri yirmi kilo. Janelle’in öğrenci kimliğinde ve golf arabalarından birinde Hayes’in parmak izlerini bulduk. Janelle’in kimliğiyle 1:12’de sanat binasına giriş yapılmış. Kuru buzun içeriye sokulduğu konteynırı bulduk. Siz

yoga dersindeyken Hayes'in sanat binasına girdiğini biliyoruz. Yaptığımız testlerle kuru buzun on sekiz saattir orada olduğunu ve içerideki karbondioksit seviyesinin aşırı yüksek olduğunu öğrendik. Oraya girdiğimizde ölmediğimiz için şanslıyız. Kapı açıldı, herhalde içerisi biraz havalandı. Hayes arkasından kapıyı kapatabilmiş olsaydı ve peşinden birimiz içeri girseydik, ölmüş olabilirdik.”

“Yani Hayes kuru buzı bıraktığı odaya girdi,” dedi Stevie. “Ve anında öldü mü?”

“Muhtemelen öldü ya da anında bilincini kaybetti. Ölüm de peşinden hemen gelmiştir. Orada olan şey bir ölüm tuzağıydı. Pek iç açıcı değil ama olan bu.”

“Eminsin, değil mi?” dedi Stevie.

Larry sandalyesini öne doğru çekerek masaya yaslanıp ellerini birleştirdi.

“Bunu sormana neden olan şey nedir?” dedi. “Daha fazlasını mı biliyorsun?”

Ah, sadece cinayetten önce gördüğüm bir rüya. Duvarımda hayal gibi bir not belirdi de...

“Hayır,” dedi. “Yalnızca tuhaf bir his.”

Bir süre Stevie'ye baktıktan sonra üst çekmecesini açıp içinden bir yarabandı çıkardı.

“Elin için,” dedi. “Bak, çok cesur davrandın...”

Cesur.

Konuşabileceği başka biri vardı.

“Teşekkürler, Larry,” dedi yarabandını yapıştırırken. “Güzel sohbetti.”

Beth Brave dairesindeki koltuk takımında oturuyordu, arka planda hayran resimleriyle kaplı duvarı vardı. Hayes'in duvarından daha özenle düzenlenmişti, çerçevelenmiş baskı-

lar beyaz seyyar rafların üstünde duruyordu.

Beth göz alıcı bir sarışındı, dümdüz parlak saçları ve Stevie'nin sahte olduğunu tahmin ettiği kocaman kirpikleri vardı. Konuşmaları boyunca Beth'in sürekli inceleyip durduğu uzun tırnakları (sinirsel bir alışkanlığa benziyordu) bu sanatın muazzam örneğiydiler. İki elinin tırnaklarında Hogwarts'ın dört evi resmedilmişti ve başparmakları Harry'nin yüzünün minicik birer kopyasıyla boyanmıştı. Kendi başınıza yapacağınız bir şey değildi; yüzlerce dolarınızı ve saatlerinizi harcayarak birilerine yaptıracağınız bir şeydi.

Beth'e ulaşmak Stevie'nin düşündüğü kadar zor olmadı. Bir milyondan fazla takipçisi vardı ama Stevie'nin yaptığı tek şey mesaj gönderip Ellingham Akademi'de Hayes'le birlikte okuduğunu, program için nasıl çalıştıklarını ve –beyaz yalanı tam olarak burada devreye giriyordu– bir anma videosu hazırlamak istediğini ve Beth'in başrolde olmasını arzuladığını söyledi.

Bir saat bile geçmeden yanıt geldi ve ondan on beş dakika sonra Beth ve Stevie, Skype pencerelerinden birbirlerine bakıyorlardı.

“Ulaştığın için teşekkür ederim,” dedi Beth. “Zor oldu. Eminim sizin için de öyle olmuştur.”

“Kesinlikle,” dedi Stevie.

“Bir video hazırlaman çok güzel,” dedi Beth. “Hayes çok mutlu olurdu.”

Stevie, Skype ekranının arkasından bitmemiş (daha doğrusu *başlanmamış*) bir kompozisyonun ucunu görebiliyordu. Ancak kompozisyona selam vermekten öteye gidememişti. Son gün yarındı. Hallederdi. Halledecekti. Sadece biraz Beth'le konuşması gerekiyordu.

“Aslında bir şey...” dedi Stevie, “...bir şey var... Ben sadece... Keşke söylemenin daha kolay bir yolu olsa ama korkarım ki...”

“Ne?” dedi Beth.

“Birisi sana söylemeli diye düşünüyorum çünkü ortaya çıkacak,” dedi Stevie. “Demek istediğim, o videoyu gördün...”

“O kızı mı demek istiyorsun?” dedi Beth.

“Evet,” dedi Stevie. “O kız, Maris...”

“Ah, ondan haberim var,” dedi Beth.

“Ve sorun yok mu yani?”

“Şöyle ki,” dedi Beth, “bu arada bu video için değil, sanırım? Kayıt almıyorsun yani?”

“Hayır,” dedi Stevie. (Hiç yapar mıydı!)

“Tabii ki okuldan biriyle çıkıyordu. Ben de biriyle çıkıyorum. İkimizin de yalnız olması gerekmiyor. Los Angeles’a geldiğinde birlikte olacağız... olacaktık. Ama ayrıyken başkalarıyla görüşmemizin sorun olmayacağına karar verdik. Bu fanlar için geçerli değil. Onlar üzülürler. Biz birbirimizden nasıl ayrı kalacağımızı biliyorduk.”

“Sana hiç videodan söz etti mi?” dedi Stevie özenle. “Kuru buzla sis etkisi yapmaktan falan?”

“Hayır,” dedi. “Hiç. Keşke söz etseydi. O malzemeyi aldığı gece onunla konuştum.”

Stevie ensesinin ürperdiğini hissetti.

“Bir dakika,” dedi Stevie, “sen perşembe gecesi onunla konuştun mu?”

“Evet, yatmadan önce genelde Skype yapıyoruz. Muhtemelen o gece konuştuğu son kişi bendim,”

“Geç saatte mi konuştunuz?”

“Evet,” dedi Beth.

“Saati hatırlıyor musun?”

“Bilmiyorum. Geç olmuştu.”

“Şöyle ki,” dedi Stevie, “onunla o gece geç saatlerde konuşmuş olman... muhteşem bir şey olurdu... videonun en romantik kısmı olurdu. Skype’ta saati görünüyor mu?”

“Bir bakayım.” Beth saate bakmak için eğildiğinde Stevie burnunun yakın çekim fotoğrafını aldı. “Buldum. Onu yirmi geçe.”

Hiç mantıklı değildi. Hayes o saatte Maris’le beraberdi.

Hayır, salak, Beth Kaliforniya’da yaşıyordu. Yani buranın saatiyle 1:20’de konuşmuşlardı.

Janelle’in kimliği 1:12’de kullanılmıştı. Hayes’in onu kullanıp 1:20’de geri dönmüş olmasına imkân yoktu.

Ya atölyeye gitmişti ya 1:20’de Beth’le konuşmuştu, ikisini de yapıyor olamazdı. Hangisini yaparken *görölmüşse* onu yapıyor olması daha muhtemeldi.

Bu da kuru buzu tünele koyanın başka biri olduğu ve Hayes yapmış gibi gösterdiği anlamına geliyordu.

Havada cinayet kokusu vardı.

O gece yağmur vardı. Stevie'ye ninni gibi gelen hafif bir yağmur değildi. Kendini rasgele duvarlara, pencerelere ve çatıya çarpan, savrulan, öfkeyle yağan bir yağmurdu. Hayes'in boş odasını daha ıssız hissettiriyordu.

Stevie Bell'in kalbi tetikte küt küt atıyordu.

Her araştırmada eksikliği hissedilen şey zamandır. Her geçen saat deliller kaybolur. Suç mahali insanlar ve diğer unsurlar tarafından bozulur. Bir şeyler götürülür, dönüştürülür, kirletilir, yerleri değiştirilir. Organizmalar çürür. Rüzgâr, toz ve parçacıkları uçurur. Hatırlananlar değişir ve unutulup gider. Olaydan uzaklaştıkça çözümden de uzaklaşırsınız.

İşte bu yüzden Dottie ve Iris bulunduğunda çok geç kalınmıştı. Günler geçip gitmişti. Biri o gece polisi aramış olsaydı, belki Ellinghamlar için her şey çok başka olurdu. Fakat aramamışlardı.

Artık Stevie'nin elinde bilgi vardı, hem de gerçek bilgi. Larry'ye anlatabilirdi ama Larry onu dedektiflik oynaması için uyarmıştı. Bir şey bildiğinde, bildiği şeyi anladığında ona gidebilirdi. Bu yüzden liste yapmaya başladı:

Olaylar:

Biz yogadayken birisi sanat binasından Janelle'in kimliğini aldı.

Birisi o kimliği ertesi sabah 1:12'de atölyeye girmek için

kullandı. Aynı zamanda depodan yedi parça kuru buz alındı.

Hayes'in parmak izleri kimlikteydi.

Hayes o saatte Beth'le Skype görüşmesi yapıyordu.

Hayes *The End of It All* hakkında yalan söyledi.

Güçlü olasılıklar:

Hayes *The End of It All*'u yazmadı, en azından tek başına yazmadı.

Kanılar:

Hayes belli bir noktada o kimliği aldı fakat atölyeye giren o değildi.

Soru:

Hayes neden döndü ve tünele girdi?

Kuru buzun orada olduğunu biliyor muydu?

Tünele getirmesini birinden o mu istemişti?

Stevie, o sabah en eski tişörtü ve kapüşonlusuyla anatomi laboratuvarında oturmuş, dalgın gözlerle iskeletle meşgul olan Pix'i izlerken, kendini gereğinden fazla ayık hissediyordu. Femurun –kalça kemiğinin– başı, ilginç bir mantara benziyordu. Stevie kemiği kafasında ters çevirerek yavaş yavaş etrafını inceledi. Daha büyük femur yumrusu... Daha küçük femur yumrusu... Asetabulumla birleşen femur başı ve şu pelvisteki şey, iskiyum tüberozite...

Ağzının suyu akıyordu. Çenesini tokatlayıp defterine ve tahtada yazıldığı şekliyle karaladığı kemik isimlerine baktı. Anlamsız şeylerdi. Hayes'i, dizlerini, yerde ayaklarını gördüğü anı düşündü.

Edebiyat dersinde uyuklamıştı ve sadece *J. Alfred Prufro-*

ek'un Aşk Şarkısı şiiriyle alakalı soruları cevaplaması için rahatsız edilmişti. Şöyle denmişti: "Evet Stevie, sence Eliot 'akşam gelip göğün üstüne serilince, ameliyat masasında baygın bir hastadan farksız gibi' derken ne söylemek istiyor?" Cevap: "Yorgun... mu?"

Öğlen yemeğini tek başına yiyip o akşam yapılacak olan Sessiz Parti'yi konuşanları dinledi.

Gün boyunca, beyninde yığılan her şeyi işlemeye çalışarak bocalamaya devam etti. Yoga dersinde kendini ayakta tutmaya zorluyordu. Köşedeki yığından hafiften kokmuş mor matını aldı ve yanında Janelle için yer ayırdı ama onu da başkası kapdı. Janelle içeri girdi, Stevie'nin onsuz yerleştiğini görünce sessizce odanın diğer tarafında kendine başka yer buldu.

Ders bitince de Stevie ona yetişmeden çıkıp gitti.

Stevie akşam yemeğini atlayıp olaylar listesini yeniden gözden geçirdi. Penceresine yağmur çarparken karnı gurulduyordu. Janelle ve Ellie dans için Büyük Köşk'e gitmişlerdi. David ve Nate'in ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Düşün, Stevie. Düşün.

Ama beyni durmuştu. Buraya kadar gelebilmişti ama öteye gidemiyordu. Kulaklıklarını takıp gürültülü bir müzik açarak kafasını dağıtmaya, resmin tamamını görebileceği bir yere götürmeye çalıştı. Bu yüzden kapının tıklandığını duymadı ve fitilli bol bir pantolon, ekose gömlek ve kravatıyla Nate'i başucunda dikilirken görünce şaşırdı. Konuşuyordu ama Stevie kulağındaki kulaklıklar ve başını kapattığı kapüşonuyla onu duyamıyordu. İkisini de çekip çıkardı.

"Ha?" dedi.

"Sen," dedi Nate, "benimle geliyorsun."

"Ben mi? Nereye?"

"Dansa."

“Dans mı?”

“Evet, dans,” dedi. “Bu gece. Ve sen benimle geliyorsun. Yani seni götürüyorum. İkimiz de gidiyoruz.”

“Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok,” dedi Stevie.

“Dans. Eğlence. Büyük Köşk’te. Herkes orada. Hadi gel.”

“Gelemem,” dedi.

Nate içeriye girip kapıyı yarım kapattı. “Durum şu: Kafayı *tırlattın*. Ve ben hayatımda hiç kendi isteğimle dansa gitmedim. Bunu arkadaşım olduğun için yapıyorum, tamam mı? Ayrıca sende ters giden bir şeyler var. Şimdi o konuya girmek istemiyorum. Sanırım sen de istemezsin. Bunu senin için yapıyorum, senin iyiliğin için. Böyle bir şey yapmayı ilk ve son kez teklif ediyorum. Bazen Shire’ı terk etmen gerekir, Frodo. Eğer arkadaşsak kalk ve benimle gel. Ve bunu ciddiye almalısın çünkü her yerde arkadaşlarını kaybediyorsun.”

Elini, Stevie’ye uzattı.

“Sen ciddisin.”

“Ciddiyim.”

Eğilip listelerine ve sonra yeniden Nate’e baktı.

“Kravat takmışsın,” dedi.

“Biliyorum.”

“Dans kıyafeti bu mu oluyor?”

“Nereden bileyim? Sürekli dansa gidiyormuş gibi bir halim mi var?”

Stevie betondan yapılmış ve yere monte edilmiş gibi hissediyordu. Ama Nate’i ve onca çabasını görünce zemine bağlanan yerlerinin çözüldüğünü hissetti. Yerden kalktı. Kapüşonu tozlanmıştı. Makyajı yoktu. Ayağında spor ayakkabılar vardı.

“Bu halimle mi?” dedi.

“Bence iyi görünüyorsun. İyi görüldüğünden değil de bunu yapacak cesaretimi kaybetmeden gidelim diye.”

Büyük Köşk’e kadar ilginç bir yürüyüşü. Stevie, balo salonunun uzun pencerelerinde hafif hafif titreşen ışıkları görebiliyordu.

“Seni bu kadar garipleştiren ne yapıyorsun?” diye sordu Nate.

“Hayes cinayetini çözüyorum,” dedi Stevie ellerini kapüşonlusunun ceplerine iyice sokarken.

“Efendim?” dedi Nate.

“Hayes cinayetini çözüyorum,” diye tekrarladı Stevie.

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır.”

“Sarhoş musun sen?”

“Hayır,” dedi. “Tünele kuru buzı Hayes koymadı ve bunu kanıtlayabilirim.”

“Nasıl?”

Stevie, Nate’i Büyük Köşk’ün sütunlu girişinin altına oturtup öğrendiği her şeyi anlattı.

“Tamam,” dedi Nate. “Demek bu yüzden tuhaf davranıyordun.”

“Çoğunlukla,” dedi Stevie, kubbenin yanından uçarak geçen şeye bakarken. Bir yarasaydı herhalde. Ellingham yarasalarla doluydu. Nate de gördü ve hemen ayağa fırladı.

“Yani bütün bunları Larry’ye ya da birilerine anlatacaksın, değil mi?” dedi Nate, sessiz geçen bir dakikanın ardından.

“Bence beklemem gerekiyor,” dedi Stevie.

“Neden? Ne için?”

“Yanlış yaparsam, bu konuda yanılıyorsam tüm okul ka-

patılabilir,” dedi. “Bir kazaysa ve Hayes yaptıysa sorun yok. Ama işin içinde başka biri varsa hepimizin başı belada.”

“Ama bir şey oldu. Bunu Hayes’in yapmadığına dair kanıtın var. Yani bu kişiyi kendin bulmak istiyorsun çünkü eve dönmek istemiyorsun?”

“Bu kişiyi bulmak istediğim için bulmak istiyorum,” dedi Stevie. “Ve eve dönmek istemediğim için. Ama sanırım şimdi dans edeceğim. Arkadaşımla.”

Uzanıp Nate’in kolunu sıktı.

“Bunu benim için yaptın,” dedi.

“Evet, senin için yaptım ama büyütme. Ayrıca az önce söylediğin şeyden sonra nasıl dans edeceğiz?”

“İçeri gireceğiz,” dedi Stevie. “Çünkü beni buraya sen getirdin ve aradığım cevap burada olabilir.”

“Bunların hepsinde ciddi misin?” dedi Nate alçak sesle. “Benimle kafa bulmuyorsun, değil mi?”

“Seninle kafa bulmuyorum,” dedi Stevie.

“Sence kuru buzun ölümcül olduğunu biliyorlar mıydı? Kaza olamaz mı yani?”

“Bunu,” dedi Stevie, Nate’in gözlerinin içine bakarak, ter dökmeye başladığını hissediyordu, “bilmiyorum.”

“Yani bir katille dans edecek olabiliriz?”

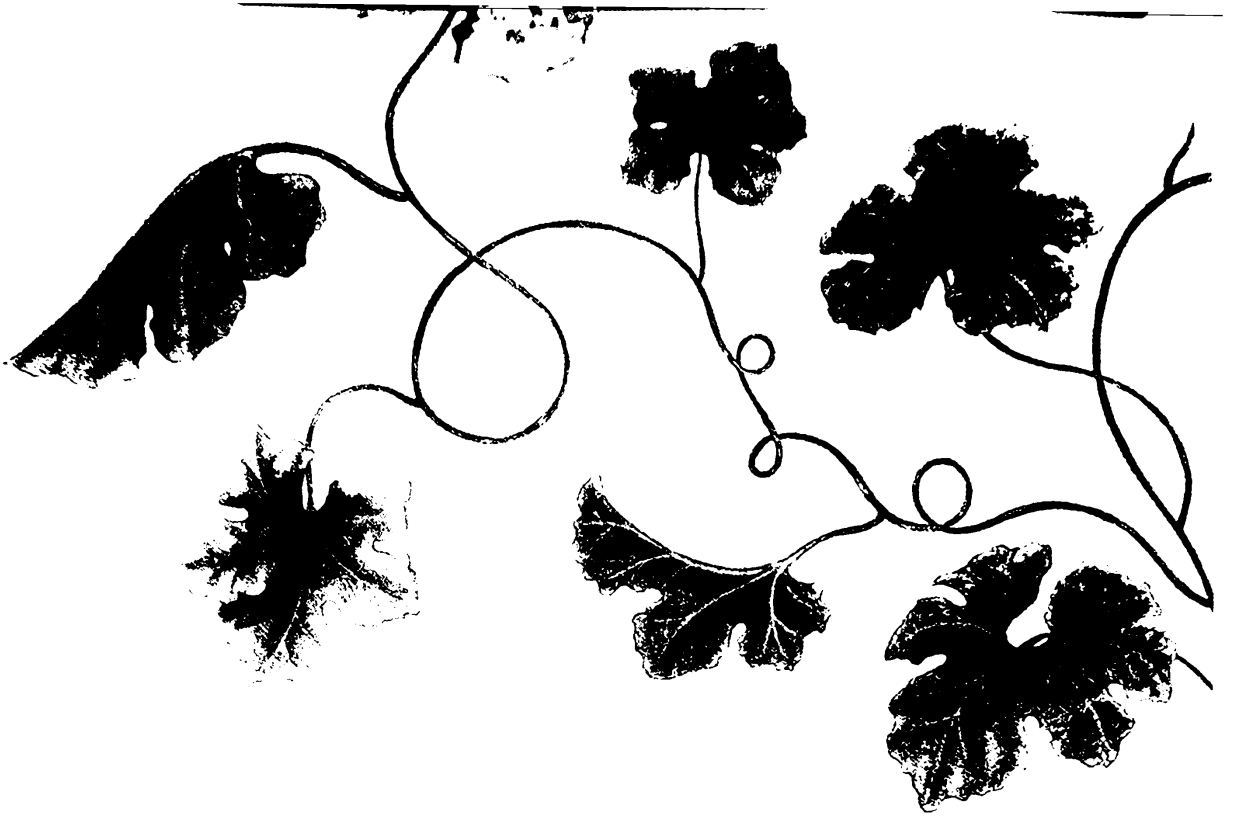
“Olabiliriz,” dedi Stevie.

“Hâlâ harekete geçmen gerektiğini düşünüyorum.”

“Bana en azından bu gece müsaade et,” dedi Stevie. “Etrafı kolaçan etmem için. Söz veriyorum, en kısa zamanda Larry’yle konuşacağım.”

Nate derin bir nefes aldı.

“Tamam,” dedi. “Sen öyle diyorsan. Belki de buraya geldiğimden beri yaptığım ikinci en aptalca şey bu.”

13 Ağustos, 1937

İlk önce kasap fark etti. Yerli anarşist Anton Vorachek'in birdenbire daha iyi etler satın almaya başladığını fark eden oydu. Genellikle artıkları ya da sakatatları alırdı –ucuz olan ne varsa– ve onu da az alırdı. Bir gün kasaba gelip biftek almıştı.

İlk fark eden lokantanın kadın garsonu da olabilirdi. Vorachek'in her hafta olduğu gibi sahanda yumurtasını yemeye geldiğini söyledi. Bunu her pazar insanlarla konuşmaya çalışmak ve adam toplamak için yapardı. O pazar iki yumurta, kızarmış patates, domuz sucuğu ve tost sipariş etti. Kahve bile içti. Ve otuz beş sent gelen hesabın dörtte birini bahşiş bıraktı çünkü işçi kârın büyük kısmını hak ederdi.

Otobüs şoförü de ilk fark eden olabilirdi çünkü bir anda Vorachek'in otobüse verecek parası olmuştu.

Tüm Burlington, zenginlik konusunda Rockefellerlarla rekabet edemese de öncekinden daha paralı bir adamdan söz ediyordu.

Vorachek, pek çoğu tarafından sevilmiyordu. Grevler

başlatıyor, anarşist edebiyatından kitaplar dağıtıyordu. Ellingham'ın adı geçtiğinde, "Tiranlara ölüm!" diye bağıırıyordu. Albert Ellingham bölgede çok seviliyordu. Polis teşkilatına, okullara, itfaiyeye, hastaneye ve önüne çıkan faydalı her şeye para sağlıyordu. Burlington'da binlerce hayata dokunmuştu. Yoksul çocuklara bedava dondurma dağıtan bir adamdı. Şimdi de kendine ait bir okul açmıştı.

Bu nedenle insanlar ölümüyle ilgili ihbarlar yaptılar.

Polis, Vorachek'in evini aradı çünkü bir tanık gelip onun telefon kulübelerinde keşifler yapıp durduğunu söyledi. Sonra bir başkası gelip Vorachek'i kesin olarak 14 Nisan gecesi 7:07'de arama yaparken gördüğünü söyledi. İhbarları karşılığında elli sent alan yedi farklı 14 Nisan gecesi tanığı, Vorachek'i Rock Point'e giderken gördüğünü söyledi. Bu durum pek fazla kişinin dikkatini çekmemiş olmalıydı ki bu şeyleri gördüklerini ya da tanık raporlarının eşleşmediğini fark etmeleri birkaç aylarını almıştı. İhbarda bulunanlardan iki kişi Vorachek'in Rock Point'e siyah bir arabayla gittiğini söyledi. Diğer ikisi yürüyerek gitti dediler. Bir tanesi taksiyle gitti dedi. Bir başkası bisikletle. Bir diğeri ulaşım aracını söyleyemedi bile.

Burlington Polisi'nin, her halükârda adamın evine gidip arama yapması için yeterli sebebi vardı. Aramada, Leonard Holmes Nair'in fosforlu boyasıyla boyanmış bir sürü nakit para ve hatta üzerinde Ellingham'ın görünmez parmak izinin olduğu bir tomar buldular. Biraz daha karıştırınca Rock Point'teki ayakkabının eşi olan bir çocuk ayakkabısı da buldular.

Vorachek tutuklanarak Iris ve Alice Ellingham'ı kaçırmaktan ve Iris ve Dottie Epstein'i öldürmekten suçlu bulundu.

"Ben yaptım," dedi elleri kelepçelenirken. "Tüm tiranlar düşecek. Bu yalnızca başlangıç!"

Adaletin çarkları dönmeye başladı. Sonbahar ve kış boyunca deliller incelendi, uzmanlar getirildi. Vorachek'i temsil

etmek için meşhur bir avukat geldi. Bahar geldiğinde her şey başlamaya hazır görünüyordu ama sonra ertelemeler oldu. Vorachek'in tutuklanmasını protesto etmek isteyen anarşistler kente geldi. Davanın taşınacağına dair konuşmalar vardı ancak reddedildi.

Sonunda 15 Temmuz'da başlamak üzere her şey ayarlandı. Kavurucu sıcak da işin içine eklenince, Burlington, bu olanların ağırlığıyla neredeyse çökmüştü. Hiç otel odası kalmamıştı, bu yüzden Albert Ellingham mahkemenin yakınlarından bir ev aldı. Basın mensupları, çimlerde yaşamaya başladı ve adımlarından kaldırım çatladı. Dava her gün, her yerde baş sayfadaydı. Amerika ve tüm dünyadaki gazetelerden muhabirler vardı. Mahkemenin dışında o kadar çok telgraf teli vardı ki Robert kafasını kaldırdığında gökyüzünü göremiyordu. Bir de seyirciler vardı, sadece izlemeye gelmiş olanlar. Church Caddesi'nde yürümek imkânsızdı. Restoranlarda yemekler günlük olarak tükeniyordu. Champlain Gölü'nden tekneler dolusu insan Burlington'da olmak, Anton Vorachek'in hakim karşısına çıkışını görmek için bu tarafa geçiyordu. Mahkemenin önüne kurulmuş satıcılar soğuk bira, patlamış mısır ve limonata satıyorlardı. Beyzbol maçı öncesi gibiydi.

O berbat ayın her günü Robert Mackenzie, boğucu mahkeme salonunda Albert Ellingham'ın yanında oturup delillerin sunulmasını izledi. Aslında gerekli olmayan notlar aldı ama o sağ koldu ve sağ kollar bir şeyler yapmalıydı. Polisin parkelerin altında bulduğu, Leo'nun özel boyasıyla boyanmış kâğıt paraların fotoğraflarını gösterişini seyretti. Albert Ellingham'ın görünmez boyaya batırdığı parmak iziyle işaretlemiş olduğu deste paketini gördüler, bu iz o paraların nereden geldiğini en ufak bir kuşkuya gerek kalmadan kanıtlıyordu. Leo boyanın yapılışı ve ortaya çıkma süreci hakkında ifade verdi.

Vorachek, mahkeme salonunu dünyadaki sanayicilere öfkelerini kusmak için bir kürsü gibi kullandı. Bunun intikam olduğunu söyledi. Albert Ellingham gibiler yakında bedelini

ödeyecekti. Alkışlayıp tezahürat yapan anarşistler mahkeme salonundan atıldılar. Kalabalık nefesini tuttu, ağladı ve patlamış mısır yedi.

Albert Ellingham mahkeme boyunca ifadesiz oturdu. Hatta bazen terlemedi bile. Yüzü kül gibiydi ve hareketsiz oturuyordu. Odağı hiç değişmedi. Robert'a her gün, "Belki bugün Alice'in nerede olduğunu söyler," diyordu.

Vorachek her açıdan suçlu bulundu.

Hüküm verilmeden önceki gece Albert Ellingham, Robert Mackenzie'nin evdeki odasına geldi.

"Mahkemeye gidiyoruz," dedi sadece. "Onunla konuşacağım."

Robert şapkasını alıp peşinden gitti. Çimlerde akşam yemeği ya da sandviç yiyen gazetecileri şaşırttı. Church Caddesi'nde peşlerinden koşup sorular soran bir ordu insanla birlikte yürüdüler.

Duyulan ilgi ve olayın büyüklüğü nedeniyle Anton Vorachek, normal hapishaneye yerleştirilmedi. Mahkemenin yanındaki gümrük ve posta binasının bodrumunda, normalde depo olarak kullanılan alana bir hücre inşa edildi. George Marsh onlarla orada buluştu.

"Bu tarafta," dedi, eliyle işaret ederek onları karartılmış koridordan merdivenlere götürürken.

İçeride tasnif odalarından ve posta çuvallarının yanından geçerek boş derinliklere ilerleyen Robert ve Ellingham'a refakat edildi. Orada özel olarak yapılmış demir parmaklıklı kapının arkasında, tüm iddialardan suçlu bulunmuş o adam oturuyordu. Keçisakallı, gözleri parlayan, ufak tefek bir adamdı. Hücresinde giymesi için ona verdikleri, kaba kumaştan yapılmış kahverengi tulumu giyiyordu. Robert onların bir süredir yıkanmamış olduğunu söyleyebilirdi. Birkaç metre öteden bile kokuyu alabiliyordu. Anton Vorachek'in bulunduğu hücrede bir karyola ve ahşap bir bank vardı, be-

densel birtakım ihtiyaçlar için kovalar koyulmuştu. Pencere yoktu, ışık yalnızca hücrenin dışından geliyordu, yani çoğunlukla karanlıktaydı.

“Seni burada güvende tutuyorlar,” dedi Ellingham selam vermek yerine.

Anton Vorachek gözlerini kırpıştırarak bankına oturup dizlerini iyice göğsüne çekti. Bir gardiyan Albert Ellingham için tahta bir sandalye getirip hücreye daha dikkatle bakabil-sin diye parmaklıkların hemen önüne koydu.

“Bana onun nerede olduğunu söyle,” dedi. “Sana kimin yardım ettiğini anlat. Bunu tek başına yapmış olamazsın.”

Anton Vorachek hiçbir şey söylemedi. Bir saat boyunca sessizce oturdu ve Ellingham onu izledi. Robert, George Marsh ve gardiyanlarla sigara içiyordu. Dikildikleri yeri ara sıra değiştiriyorlardı ama hiç kimse ortamın havasını bozmuyordu.

“Seni elektrikli sandalyeye oturtacaklar, biliyorsun,” dedi sonunda Albert Ellingham arkasına yaslanarak.

Anton Vorachek nihayet oturduğu yerden kalkıp parmaklıklara gelerek sımsıkı tuttu.

“Kim olduğumun ne önemi var?” dedi. “Senin gibiler her gün benim gibilere zarar veriyor.”

Kim olduğumun ne önemi var? Robert düşündü. Ne tuhaf bir cümleydi bu.

“Bu son şansın,” dedi Ellingham.

“Ne önemi var?” dedi Vorachek.

“Ne önemi var?” dedi Albert Ellingham, konuşmasının gücüyle neredeyse titreyerek. “Bize Alice’in nerede olduğunu söylersen, hakimle konuşurum. Evine giderim. Senin adına ricada bulunurum. Canını kurtarabilirsin. Bize cesedinin bile yerini söylesen...”

Ceset kelimesini söylerken hafifçe titremişti.

Anton Vorachek uzun süre Ellingham'a baktı ve tanık kürsüsünde takındığı bakış kayboldu. Maskesi düşmüştü ve önlerinde bir insan oturuyordu. Hem de onların duygularını paylaşıyor gibi görünen bir insan...

"Evine dön, ihtiyar," dedi Vorachek sonunda. "Sana verecek bir şeyim yok."

"Öyleyse ölümünü seyredeceğim," diye cevap verdi Ellingham.

Ayağa kalkıp sandalyeyi geriye itti. Üst kata dönerlerken George Marsh, elini Ellingham'ın sırtına koydu.

"Adam asla çözülmeyecekti, Albert," dedi. "Yarın bitecek."

"Asla bitmeyecek," dedi Ellingham. "Anlamıyor musun? Yarın *başlıyor*."

Robert Mackenzie o gece pek iyi uyuyamadı, berbat geçen son birkaç haftadan bile daha kötüydü. Genelde korkusunu yener ve birkaç saat daha uyuyabilmek için kendini zorlardı fakat bu defa bütün gece dönüp durmuştu.

Pencereye gidip şehrin ve Champlain Gölü'nün üzerinde asılı duran aya baktı. Her şeyin yanlış olduğu bir durumda, yanlış olduğunu düşündüğü bir şeyi söylemek adeta gülünçtü.

Gün ağarırken giyinip yüzüne soğuk su çarptı. Patronu da hazırdı. Mahkeme salonuna erkenden varıp koridorda Vorachek'in son gün için getirilmesini beklediler.

O son gün, bir şey değişti. Polis, Vorachek'i önceden olduğu gibi yine arka kapıdan getirmek yerine ön kapıdan getirdi. Kaderiyle yüzleşmek için yürürken Vorachek'in başı dikti. Basın mensupları birbirlerini ezerek içeri girdi ve koridor bağırarak sordukları sorularla yankılanırken kameraların ışıklarıyla da aydınlandı.

Robert daha sonra seslerin hiçbirini duymadığını, bağırıışların ve ışıkların birbirine karışmış olduğunu anımsayacaktı.

Vorachek çökmüştü, muhtemelen uyuşturucunun etkisiydi. Kalabalıkta bir hareketlenme oldu ve birisi bağırmaya başladı: "Yere yatın! Herkes yere yatsın!"

George Marsh, Albert Ellingham'ı tutup mahkeme salonunun girişine çekti. Robert Mackenzie insan kalabalığının ve kapıya doğru saldıran polisin arasında kalmıştı. "Vuruldu!" ve "Silah!" diyen haykırırlar duydu. Herkes çığlıklar atarak koşuyordu.

Vorachek, mahkeme salonunun lobisine çekildi, gömleği kan içindeydi, ellerinde kan vardı, yüzüne bulaşmıştı. O gün orada olan Leonard Holmes Nair daha sonra o sahneyi çizecek, yerdeki küçük şeklin üzerine kırmızı boya serpiştirecekti.

Polis herkesi uzaklaştırdı ve bir doktor geldi fakat yapılacak bir şey kalmadığı belliydi. Vorachek son dakikalarında konuşmaya çabaladı. Ağzından yalnızca kan ve köpürmüş tükürük geliyordu ama Robert söylediğini duyabilecek kadar yakınındaydı. Şöyle diyordu: "Yapmadım..."

Ve sonra, Anton Vorachek öldü.

28

Stevie balo salonunun eşiğinde dikildi. Spor ayakkabıları siyah beyaz zemindeki satranç tahtasına değiyordu. Işıklar loştu, birkaç altın aplik yarı parlaklığa ayarlanmıştı ve duyamadığı bir şarkının ritmine ayak uydurarak titreyordu. Etrafında Ellingham'ın geri kalanı, Stevie'nin duyamadığı bir müzik eşliğinde, parlak pembe ve yeşil kulaklıklarıyla dönerek sallanıyordu.

“Bir metaforunda yürüyor gibiyim,” dedi Stevie.

“Selam!” Kaz, dans ederek yanlarına geldi. Yakasında kırmızı bir çiçek olan siyah klasik ceket giyiyordu. “Gelebilmene çok sevindim! Bu taraftan.”

Stevie ve Nate'e birer parlak kulaklık uzattı.

“Açın ve dans edin!” dedi Kaz.

Stevie ve Nate kulaklıklarıyla balo salonuna girdiler. Stevie bir kez daha bu odanın, aynalardan yansıyan ışıkla nasıl oynadığına hayret etti. Duvarlardaki maskelerin yüzleri körü körüne onlara sırtıyordu.

Stevie müziği kapattı, bu sayede her şeyi biraz boğuk şekilde duyabiliyordu. Nate gergin bir halde etrafına bakınıyor, sarsak ve çekingen hareketlerle müziğin doğru yerinde dizini bükmeye çalışıyordu. Stevie dayanışma göstergesi olarak bir süre müzikle birlikte zıpladı. Nate'in bunu yapmış olması onu gerçekten duygulandırmıştı.

Etrafına göz atarken Janelle ve Vi'yi gördü, kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamış, birlikte sallanıyorlardı. Kaba-

rık elbisesiyle Maris yakınlarındaydı, Dash'le karışık, yavaş hareketler yapıyorlardı. İkisi de kendini toparlamıştı.

Gretchen, reddedilmiş eski sevgili, başka ikinci sınıflarla uzak bir köşedeydi. Ve orada, salonun diğer ucunda David ve Ellie vardı. Ellie, üzerinde dar bir ceket olan siyah ve parlak bir şey giymişti, yakından bakınca hışır bir etek yapmak için bir araya getirilmiş çöp poşetlerini andırıyordu. Kollarını çokça savurarak çılgın bir dans yapıyordu. David dans etmiyor, duvara yaslanmış seyrediyordu. Stevie gibi o da parti için giyinmemişti. Aynı buruşuk kot pantolonuyla eski püskü yeşil tişörtü üzerindeydi.

Nate ve Stevie salona girince yaslandığı yerden doğrulup kulaklıklarını çıkararak yanlarına geldi.

“Güzel kravat,” dedi Nate’e.

“Nate’le dalga geçme,” dedi Stevie.

“Geçmedim,” dedi David. “Nate. Kravatın çok güzel. Peki ya sen? Banksy misin yoksa Unabomber mı?”

“Ben rahat olmayı seven,” dedi Stevie, “sevimli, güzel kıyım.”

Vi de Stevie’nin varlığını fark etmişti ve Janelle’i o tarafa sürüklüyordu. Vi, klasik bir gömlek ve beyaz puantiyeli sarı bir kravatla partiye uygun giyinmişti. Janelle de sarı bir etekle beyaz bir bluz giymişti. Dans için giyilen uyumlu kıyafetler... Stevie’yi aşırıyordu ama onlara yakışıyordu.

“Selam!” dedi Vi biraz zoraki bir neşeyle. “Herkes burada!”

Janelle bir süre yere baktı.

“Evet,” dedi Stevie. “Takılmak istedim. Takılmak *istedik*.”

“Dans etmek için çıldırıyorum,” dedi Nate.

“Öyleyse hadi dansa,” dedi Vi.

Aslında Stevie dans etmeyi bilmiyordu. Bu sanki diğer insanların doğuştan sahip oldukları bir bilgiydi, yürümek

kadar doğal bir şey. İnsanların bunu yapmayı nasıl becerdikleri onun için bilmece gibiydi. Fakat Janelle dans etmesini istiyordu ve Nate onu bu dansa getirmişti, şimdi dansa etrafı gözlemesi gerekiyordu. Bu da dans edeceği manasına geliyordu. Önce şu diz bükme olayını denedi ama Nate bile ona acıyarak bakıyordu. Onun yerine sadece kollarını kullanarak, odanın öbür ucundaki Ellie gibi döndürmeye çalıştı.

Orada dikilmiş onu seyreden David'e bütün bunların nasıl gözüktüğü belirsizdi. Umurunda değildi. Kaybedecek bir şeyi kalmamıştı.

Janelle kahkahalara boğulurken düşmemek için Vi'ye yaslandı. Sonra kollarını Stevie'nin boynuna doladı.

"Sen komiksin," dedi.

"Biliyorum," dedi Stevie.

Janelle ve Vi tekrar birbirlerinin kollarına atılıp daha yavaş dans etmeye başladılar. Stevie, David'e baktı ama o çoktan dönmüş duvarına doğru gidiyordu. Canının yanmasına aldırmamaya çalıştı.

Agatha Christie kitaplarının çoğunun sonunda Poirot, hepsine tek tek bakmak için tüm şüphelileri toplardı. Ellingham bu gece aynı salonda toplandıysa Stevie, herkesi bir defada inceleyebilirdi. *O kuru buzu o tünele koymak için nedenleri olabilecek birini bul ve asla ortaya atılma. Hayes'in geri dönmüş olmasının nedenini bul.*

Maskeler ve kötülük onuruna dekore edilmiş bu odayı iyice kavramak için kendi etrafında döndü. Duvar kâğıdının üstündeki komedya oyuncularını ve ışıkları destekleyen maskeler... Aynalarla her yerde aldatmacalar yapılmıştı, oda kendini tekrar ediyormuş gibiydi.

Gerçekte hiç olmamış birini nerede ararsınız...

Albert Ellingham, düşünmesini istiyordu.

Gretchen miydi? Hayes'in işlerini onun yerine yaptığını ve ona öfkeli olduğunu açık açık itiraf eden Gretchen? Ha-

yes'in beş yüz dolar borcunun olduğu Gretchen?

"Gelsene!"

Janelle arkasından sokulup elini tuttu. Yine Stevie'yle dans etmeye başladı. Stevie elinden gelenin en iyisini yaparak ona ayak uydurmaya çalıştı. En azından Janelle'in ona gülümsediğini görmek güzeldi. Vi de *her şey düzelecek* der gibi başını sallıyordu.

Belki de bu yeterliydi. Arkadaşlarıyla bir arada olması. Normal bir kız olması. Bir cinayet bulduğunu düşünmeyi kes artık. Gözlerini kapat ve dans et.

Janelle, Stevie'nin elini hafifçe sıktağında elindeki çizikte ufacak bir baskı oldu.

Stevie'nin kafasına bir şey dank etti.

Eli. Eliyle alakalı bir şey. Elindeki acı. Bir çizik. Dikkatini oraya verdi, elinin tersine, yumuşak bir spot lambası gibi ona odaklandı. Eli onunla konuşacaktı. Eğer izin verirse eli Stevie'ye hikâyesini anlatacaktı.

Eli, anılarının arasında dolaştı. Tenini kurutan soğuk. Yünlü ceplerinin içindeki sıcaklık. David'in tenini hissedışı...

"Hemen döneceğim," dedi. "Tuvalete gitmem lazım."

Müzik değişti ve herkes daha çılgınca dans etmeye başladı. Stevie kulaklıkları çıkarıp etrafını görebilmek için boynunu uzattı. Görmesi gereken tek kişi vardı, fark etmeniz de etmeniz de hep orada olan biri. Ve tabii ki oradaydı, pencere kenarındaki alçak banklardan birinde oturmuş telefonuyla oynuyordu. Stevie ona doğru yürüdü.

"Bahçedeki güne ait resimlerinizi görmem gerekiyor," dedi.

Germaine meraklı gözlerle ona baktı.

"Neden?"

"Çünkü öyle gerekiyor, Germaine," dedi. "Lütfen. Sana borcum olsun. Lütfen."

“Borçlanma kısmı hoşuma gitti,” dedi Germaine. Telefonu biraz karıştırdıktan sonra Stevie’ye uzattı. Stevie, orada olacağını umduğu şeyi bulana dek ekranı kaydırды, oturmuş dizüstü bilgisayarında çalışıyor görünen Hayes’in net bir fotoğrafı. Ekranı yakınlaştırdı.

Kalbi güm güm atıyordu.

“Hey,” dedi Nate arkasından yaklaşarak.

“Bekle,” dedi Stevie. “Bir saniye.”

Etraflarındaki herkes döne döne sallanırken onlar kendi sessiz alanlarındaydı.

Stevie, Hayes’in odasında kendi çektiği fotoğrafları çıkardı. Hayran resimleri duvarı, tuvalet masası, çalışma masası, bilgisayar...

Stevie fısıltıyla peş peşe küfürler savurdu.

Germaine’in cumartesi gününe ait resimlerinde Hayes’in bilgisayarında çizik yoktu. Ancak Stevie’nin, ölümünden sonra onun odasında yaptığı araştırmada çektiği fotoğraflarda, bilgisayarın ön tarafında yukarıdan aşağıya belirgin izler vardı, kedi tırmalamış gibi izler. Daha önce kendi elinde gördüğü üç iz, yurda geldiği ilk gün küvetin altına elini soktuğunda oluşan izler...

“Neler oluyor?” dedi Germaine, Stevie’yi göz hapsine alarak.

Birisi Hayes’in bilgisayarını alıp küvetin altına saklamıştı.

Düşün, Stevie.

Hayes’in kendine mal edeceği bir program yazmış olabilirdi, film olacak bir program. Sonra da araları bozulmuş olabilirdi. Onu kazara öldürmüş olabilirdi. Ve sonra da kendini ele verebilecek izleri gizlemiş olabilirdi. Bilgisayarında gerçek yazarın o olduğunu gösteren hiçbir iz bırakmamaya çalışmış olabilirdi.

Janelle ve Nate elenebilirdi. Geçen sene Ellingham’da değillerdi. Geriye Ellie ve David kalıyordu.

Buraya kadar gelebilmişti.

Sanatı seven, Paris'e gitmiş olan, dövme eli Ellie. Komik, umursamaz ve belki biraz fazla çalışan Ellie. Yalanlar söyleyen, David. Anne ve babası ölmüş olan David. Her şeyi içinde tutan David. İnsanlarla geçinemeyen David.

Salondaki ışıklar, tavana uzanan gül rengi parmaklar gibi pembe oldu ve titreşti. Maskelerin gözleri parladı.

İkisi de gece dışarı çıkmış olabilirdi. Hayes'in kimlikteki parmak izlerine gelince? Basit. Tutması için verirsin, o kadar.

Niyet. Planlama. Belki de amaç yalnızca onu okuldan attırmaktı ama işler sarpa sardı.

İkisi arasında konuyu daha iyi bilen David olmalıydı. Daha fazla matematik ve fen dersi almıştı. O kadar fazla karbondioksitin neler yapabileceğini daha iyi bilebilirdi. Ellie, öte yandan, sanat içeren sis bulutu fikrinden hoşlanmış olabilirdi.

Her şey sadece bir bilgisayardaki üç tanecik çiziğe kalmış olabilir miydi?

"Neler oluyor?" dedi Nate.

"Hâlâ çözmeye çalışıyorum," dedi Stevie.

"Hadi gidip hemen Larry'yle konuşalım," dedi Nate. "Polis çağırsın."

"Polis bu kadarını bilmiyor," dedi. "Ben buldum. Ve kalanını da bulabilirim."

"Böyle şeyler söyleme," diye cevap verdi Nate. "İkimizi de öldürecekler falan sanıyorum sen öyle söyleyince."

"Hayır," dedi Stevie. "Sadece yurda dönmemiz gerekiyor."

Dans gece yarısı sona erdi. Stevie, Minerva'da kalan herkesin görünürde olup olmadığına baktı. Janelle ve Nate yanındaydılar. Ellie ve David önlerinde yürüyorlardı. David ara sıra arkasına dönüp merakla Stevie'ye bakıyordu.

Bir katille mi öpüşmüştü? Katil öpücüğü nasıl bir şeydi? Bir katil, David kadar sıcak olabilir miydi? Stevie'nin gözünde onu bu kadar çekici yapan bu muydu? Onu ilk gördüğü an, yüzündeki ifadenin ona tanıdığı ve savaşmak istediği bir şeyi hatırlattığı o andan itibaren hissettiği şey bu muydu?

Ya çöp poşetlerinin içinde dengesiz bir balerin gibi hoplayıp duran Ellie? Hayes'i bir şişe şarapla kandırarak o tünele çekip ilerlemesini söylemiş olabilir miydi?

Germaine Batt peşlerinden geliyordu. Hiçbir şey demiyordu ama hep birkaç adım gerideydi. Stevie onun olup biteni anlamak için ipuçlarına kulak verdiğini sezdi. Yapabilseydi Minerva'ya kadar bütün yol boyu peşlerinden gelirdi ama heykel kafalarının olduğu birleşme noktasında, yurt arkadaşlarından bir grup Juno tarafına döndüler ve Stevie ona yüksek sesle iyi geceler diledi. Germaine hayal kırıklığıyla gözlerini kısarak baksa da diğerleriyle beraber gitti.

"Herkes ne kadar sessiz," dedi Janelle.

"Hepimiz yorgunuz," dedi Nate sertçe. "Dans etmekten."

"Siz ikiniz daha önce *hiç* dansa gitmediniz mi?"

"Hayır," dediler koro halinde.

Geceye tiyatral bir hava hâkimdi. Ay lütufkâr bir şekilde alçakta ve sapsarıydı. Açık ve karanlık gökyüzünde, öfkeden parıl parıl parlayan bir dolunay vardı. Sahne ışığı gibiydi.

"Ne yaptığın hakkında ufacık da olsa bir fikrin var mı?" dedi Nate, alçak sesle Stevie'ye.

"Var," dedi Stevie. "Ama hoşuna gitmeyecek."

İçeriye girdiklerinde Pix, görevi gereği girişlerini yapıp yatağına çıktı. Ellie ve David de odalarına gitmek üzereydi ki Stevie, “Kim oyun oynamak ister?” dedi.

Nate ona şaşkın bir bakış attı.

“Ne oyunu?” dedi Ellie.

“Hiç Yapmadım’ oyunu,” diye cevap verdi Stevie.

“O oyunu seviyorum,” dedi Ellie. “David, gel oynayalım. Ben gidip biraz şarap getireyim. Şarapsız oynanmaz.”

“O zaman birinin odasında oynamamız lazım,” dedi David.

“Benim odama gidelim,” dedi Ellie.

Nate, Stevie’ye bakış attı, endişeli bir bakış ama Stevie onu dirseğiyle dürttü.

Ellie’nin odası teknik olarak Stevie’nin odasıyla aynı biçim ve büyüklükte olsa da Ellie’ninki bambaşka bir dünyaydı. Duvarlar, çizimler ve Fransızca yazılı afişlerle doluydu. Yerde yırtık pırtık bir halı ve üzerinde ağır kokulu bir tütsü vardı. Mutfaktan getirdiği bir sürü fincan, bardak ve kâse vardı, hepsi pisti ve bazıları küf bağlamıştı. Kâğıt ve kalemler her yerdeydi ve mobilyaların kenarlarına mum dökülmüştü.

“Bu oyunu biliyorsunuz, değil mi?” dedi Ellie, yerdeki bir minderlin üstüne yerleşip komodiniyle yatağının arasından bir şişe şarap çıkarırken. “*Daha önce hiç* diyerek cümleye

başlıyorsunuz. Bahsettiğiniz şeyi daha önce yapmadıysanız içkinize dokunmuyorsunuz. Ama eğer yaptığınız bir şeyden bahsettiyseniz, içkinizden içerek yaptığınızı itiraf etmiş oluyorsunuz. Basit. Göstereyim. Ben, daha önce bu odadaki hiç kimseyle sevişmedim.”

Kocaman gülümseyerek David’i süzdü. David yan yan ona baktı.

Başta ne Stevie ne David kıpırdadı, sonra Stevie şişeye uzanıp şarabın dudaklarına değmesine ve kokusunun burnuna gelmesine yetecek kadar minik bir yudum aldı. Şişeyi koydu ve sonra David uzandı.

Ellie güldü.

“İşte böyle,” dedi Ellie. “Şimdi sıra sende, Nate.”

“Tamam,” dedi Nate. “Ben daha önce –yani bu geceden önce– hiç dans etmedim.”

“Onu zaten söyledin,” dedi Janelle.

“Bilinenler bir daha söylenemez diye bir kural yok,” diye karşılık verdi Nate.

Janelle derin bir iç çekerek ufak bir yudum aldı, sonra Ellie ve sonra David.

Sıra Janelle’indi. “Ben daha önce hiç yangın çıkarmadım,” dedi.

Sadece Ellie içti, hem de büyük bir yudum. Şimdi sıra David’deydi. Ellie’nin yatağına yaslanıp bir süre çenesini sıvazladı.

“Ben asla başka birinin odasını karıştırmadım,” dedi.

Stevie bekledi ve sonra içti. Bu herkesin ona bakmasına sebep oldu ama kimse tek kelime etmedi. Sıra Stevie’deydi.

“Ben asla, bana ait olmayan bir şeyi almadım,” dedi.

Janelle ve Stevie içmediler. Nate içti, yani en azından şişeyi kaldırdı.

“İçtim farz edin,” dedi.

“Ah, hayır,” dedi Ellie. “İçmek zorundasın. Ne aldın?”

“Almamış olan var mıdır?” dedi Nate. “Herkes yapar. Size ait olmayan bir şeyi, kazara bile olsa almadan nasıl yaşanır ki?”

“Bu doğru,” dedi Janelle şişeye uzanırken. “Bu oyun biraz gergin ve ben gerçekten içmiyorum, bu yüzden... Oynamayıyorum.”

“O zaman bir şeyler çalalım,” dedi Ellie arkasındaki Roota’ya uzanırken. Saksofon, tuvalet masasının yanında duruyordu.

Roota.

Ellie, Roota’yla ilgili ne söylemişti. *Benim olmalıydı. O an param yoktu ama bir yolunu buldum. Biraz sanat çalışması yaptım, elime para geçti ve Roota’yı aldım.*

“Roota’yı kaçta aldın?” dedi Stevie, Ellie saksofonu ağzına götürmek üzereyken. “Belki bir enstrüman alabilirim.”

İnanmayan gözlerle baktılar ona.

“Yaklaşık beş yüz papet,” dedi Ellie. “Ama değer. Gerçek bir dosttur.”

Beş yüz dolar.

“Ne zaman aldın? Baharda mı?”

“Evet,” dedi Ellie bir miktar huzursuz görünerek.

“Parayı sanat çalışmalarıyla kazandım demiştin. Neler yaptın?”

Ellie oturduğu yerde kıpırdanmaya başladı.

“Birkaç resim ve eşya sattım,” dedi.

“Beş yüz dolar değerinde resim,” dedi Stevie. “Çok iyi. Kaç farklı resim sattın?”

“Birkaç tane,” dedi Ellie. “Bak, oyun oynamayacaksak ya da içmeyeceksek herkes gidebilir.”

Nate, Stevie’ye baktı. Biliyordu. Anlamıştı. Janelle kalkmak üzereydi ki Stevie oturmasını işaret etti.

“Neden biraz Hayes’ten konuşmuyoruz?” dedi Stevie. “Biraz zaman ayırmamız gerekiyor gibi görünüyor.”

“Tamam,” dedi Ellie, “Zaten oyun havamda değilim.”

“Ne yapıyorsun, Stevie?” diye sordu David. Sırıtiyordu ama sesinde gerçek bir endişe vardı.

“Hayes’le ilgili meseleler,” dedi Stevie, “onun olmayan bir şeyi aldı, öyleyse içmesi gerekecekti. İşini başkalarına yaptırdı. Mesela bana. Nate’e. Gretchen’a. Sen hiç Hayes’in işini yaptın mı, Ellie?”

Ellie’nin gözleri Stevie’ye kilitlendi. Öyle açık bir kahverengiydiler ki neredeyse altın rengiydiler.

“Neden söz ediyorsun sen?” dedi Ellie.

“Evet, Stevie,” dedi David. “Neden söz ediyorsun *sen*?”

“Tuhaf şey,” dedi Stevie. “Hayes bana *The End of It All*’u geçen yaz başında Florida’da yaptığını söylemişti. Yalanmış. 4 Haziran’da yapmış ama Ellingham yaz tatiline 6 Haziran’da girdi.”

“Ne?” dedi Ellie. “Ben...”

“Bunu biliyorum çünkü odasına girip eşyalarını karıştırdım,” diyerek araya girdi Stevie. “Odaları karıştırıyorum. Çok kötüyüm. Bir şeyler aklıma yatmadığında meraklanıyorum. Fakat bir şeyler buldum. Mesela Hayes’in yalan söylediğini. Programı burada yaptı ve tek başına değildi. Ayrıca geçen bahar Gretchen’dan, eski sevgilisi, beş yüz dolar borç aldı ve ona asla geri ödemedi. Ve sen de geçen bahar sanat çalışmalarınla beş yüz dolar kazanıp Rooter’ı satın aldın.”

“Çıldırılmışsın sen, Stevie!” dedi Ellie ama sesi titriyordu. “Defol git odamdan. Hepiniz çıkın.”

“Bir şey daha,” dedi Stevie. “Hayes’in öldüğü zamanla, odasına girdiğim zaman arasında birisi onun bilgisayarını almış. Alan kişi bilgisayarı küvetin altına saklamış. Ön kısmında üç tane çizik var. O çizikler daha önce orada değildi. Kanıtım var.”

“Stevie...” dedi Janelle, sesi korku doluydu. “Neler oluyor?”

Ama Stevie kendini yokuş aşağı bırakmıştı bile ve geri dönüşü yoktu. Karanlık odanın havası, eskimiş paçuli yağı ve boya kokusuyla ağırlaşmıştı. Bu gecenin geri dönüşü yoktu, Ellie’nin geçmişinin, Hayes’in hayatının ve ölümünün ayrıntılarına girmiş olmanın dönüşü yoktu. Eğer yanılıyorsa bavulunu toplayıp gitmek zorundaydı. İncecik bir dalın üzerinde yürüyordu sanki. Attığı her adımda dal sallanıyor ve esniyordu.

Bu his hoşuna gitti.

“Bir şey daha... Beth Brave. Hayes’in atölyeden kuru buzu aldığını söyledikleri saatte Skype’ta Beth’le konuşuyormuş. Hayes kuru buzdan haberdar mıydı? Onun fikri miydi?”

Ellie’nin yüzü, balo salonundaki maskelere benzemişti. Geniş, uzun, yoğun duygularla gergin...

“Defol git odamdan,” dedi Ellie. “Herkes çıksın.”

David kıpırdandı, yarı çömelir vaziyetteydi. Janelle duvara doğru geri çekildi. Ama Nate yerinden kıpırdamamıştı. Kollarını bağlamış Stevie’yi izliyordu.

“Stevie,” dedi David yavaşça, “söylediğin şeyin biraz aşırı olduğunun farkında mısın?”

“Evet,” dedi Stevie.

“Yani fazlasıyla emin olman gerekiyor...”

“Öyleyim.”

“Tamam, programı için ona yardım ettim,” dedi Ellie. “Tanrım! Ona programı için yardım ettim.”

İlk parça yerine oturdu.

“Film,” dedi Stevie. “Hollywood’a gidip P. G. Edderton’la çalışacak, tüm övgüyü o alacaktı.”

“E? Sence insanların bir zombi programının yapımına yardım ettiğimi bilmelerini mi istedim? Bana sadece Roota için para lazımdı.”

“Peki, bilgisayarını neden aldın?” dedi Stevie. “Polis buradaydı. Bilgisayarda senin olaya dahil olmanla alakalı kanıt olup olmadığını görmek gerekiyordu çünkü...”

“Hoş görünmediğini biliyordum. Hayes her türlü saçmalığı söylüyordu. Aptalca şeyler yapıyordu ve öldü. Bunun için üzgünüm ve şimdi hepiniz *çıkın*.”

Kimse kıpırdamayınca o kalkıp yerden çantasını kaptı.

“Ellie,” dedi David, kalkıp peşinden giderken, “nereye gidiyorsun?”

Onu yakaladı ama Ellie kolunu çekip kurtuldu. Koridordan hızla ortak salona geçti ve bir dakika içinde kapıdaydı.

Stevie çabucak toparlanıp onu takip etti. Ellie kapıyı savunarak açıp dışarı çıktı...

...Larry’ye doğru.

“On beş dakika önce ona mesaj attım,” dedi Nate, Stevie’nin arkasından yaklaşarak. “Hepimizin öldürülmesine neden olmanı istemedim.”

“Tamam,” dedi Stevie yaslandığı duvardan yere yığılırken. “Doğru olanı yapmışsın.”

Minerva sakinleri grup halinde Büyük Köşk’e alındılar ve hepsi Albert Ellingham’ın ofisine doluştular. Kampüste akşam olmuştu ve Larry ağır perdeleri çekiyordu.

Charles uykudan uyandırılmış gibi görünüyordu, kot pantolon ve kaşmir kazak giymişti. Dr. Quinn de oradaydı, tamamen siyah bir elbise giymişti ve başka bir işten geri çağırılmış gibi görünüyordu. Pix onlarla gelmişti, büyük beden bir kazak ve asker pantolonuyla görüşmeleri denetliyordu.

Ellie kendini Albert Ellingham'ın deri koltuklarından birine sıkıştırıp başını dizlerinin arasına gömmüştü. Akşam yaşanan olaylar aktarıldı. Stevie'nin konuşması bittiğinde içerisi birkaç dakika boyunca sessizdi.

"Element," dedi Charles nihayet konuşarak, "Hayes'in programı yazmasına yardım ettin mi?"

"Elbette," dedi Ellie. "Tamam. Program için yardım ettim. Ne olmuş yani?"

"O programdan çok fazla para kazanmadı mı?" dedi Larry.

"Hiç fikrim yok," dedi Ellie. "Parayla ilgilenmiyorum. Ben *taşrada* büyüdüm. Burada mevzu para değil. En azından benim için."

"Ne demek *bu* şimdi?" diye sordu Larry.

"İşte... böyle. Her neyse."

"Hayes'in bilgisayarını aldın mı?" diye sordu Larry.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Tamamen saçmalık."

"Element," dedi Larry. "Onun bilgisayarını aldın mı? Bu basit bir soru."

"Sadece *baktım*," dedi.

"Neden?"

Cevap yok.

"Tünele kuru buz sen mi koydun?" diye sordu Larry.

"Hayır," diye geveledi Ellie dizlerinin arasından.

“Bize söylemediğin bir şey var,” dedi Larry. “Neler olduğunu bize anlatman gerekiyor. Bu ciddi bir mesele.”

Ellie birdenbire dimdik oturdu. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

“Tanrım, o çok kalın kafalıydı. Neden ona kulak verdim?”

“Nasıl yani?” diyerek sıkıştırdı Larry.

“Bu yer,” dedi başını iki yana sallayarak insanı ürperten bir gülümsemeyle. “Burasıyla ilgili her şey... Hayes ve onun aptal planları. Onu bunlar öldürdü, aptal fikirleri!”

“Devam etmekle ilgili ciddi endişelerim var,” dedi Dr. Quinn elini kaldırarak. “Ellie, biz ifadeni alana dek bence konuşmamalısın. Ve diğerleri, sizi de dışarı alalım.”

“Katılıyorum,” dedi Charles. “Genel danışmanımızı arayıp görüş alışverişinde bulunabilmen için buraya çağıracağım. Larry sen diğerlerini Minerva’ya götürebilirsen...”

Larry, yalnızca Dr. Quinn ve Charles’a sessizce bir şey söyleyebilmek için yanlarına gitti.

“Tamam,” dedi Charles. “Dr. Pixwell, herkesi öğretmenler odasına alabilirsiniz. Uykusu gelen olursa konuk odalarını kullanabilirler.”

“Yurdumuza gidemez miyiz?” dedi Nate.

“Bir süreliğine herkesi burada tutalım,” dedi Dr. Quinn. “Bu işi çözene kadar.”

“Ne, tutuklu muyum?” dedi Ellie. “Larry beni tutukluyor mu?”

“Hayır,” dedi Larry. “Ve katılıyorum. Avukatı bekleyelim, Element. Sen burada bekliyorsun, tamam mı? Sadece sabırlı ol.”

Değişim sertti – bir yurt odası sohbetini okul idaresine nakleden bir grup öğrenciden tam adlara ve avukat çağırma-ya giden bir değişim. Ellie bir anda çok küçük ve biraz yabani

görüldü, gözleri kırmızı ve parlaktı.

“Ben gidiyorum,” dedi ayağa kalkarak.

“Element,” dedi Larry, ikaz eden bir ses tonuyla.

“Beni burada tutamazsınız.”

“Ellie,” dedi Charles araya girerek. Sesi teskin ediciydi. “Bunun korkutucu olduğunu biliyorum. Ama sana yardım etmeye çalışıyoruz. Yapabileceğin en iyi şey sakin olup oturmak. Kalıp avukatla konuşursan her şey daha iyi olacaktır fakat şu anda gidersen...”

“Gidilebileceğin bir yer yok,” dedi Dr. Quinn. “Dağın başındayız ve gece yarısı. Otur, Ellie.”

Ellie oturdu.

“Sana yiyecek ve içecek bir şeyler getireceğiz,” dedi Charles. “Buna ne dersin? Biraz kendini toplarsın. Pix, lütfen...”

Odadan çıkanlar ayaklarını sürüyerek hantal adımlarla çıkıyordu çünkü Ellie’nin ne durumda olduğu belli değildi. Büyük Köşk sonbahar rüzgârında biraz gıcırıyor ve çatırdıyordu. Ellie’yi, Ellingham’ın ofisinde bıraktılar. Herkes odadan çıkar çıkmaz Larry kapının kilidini çevirdi.

“Onu kilitliyor musun?” dedi Charles.

“Aynen öyle. Ayrıca Fransız kapılar da dışarıdan kilitli.”

“O bir mahkûm değil,” dedi Charles.

“Değil fakat birini öldürmüş olabilir. İçeride güvende.”

“Peki, ben gidip ona biraz yemek ve su getireceğim,” dedi Charles.

“Nasıl istersen,” diye karşılık verdi Larry.

Güvenlik görevlilerinden birine kapının önünde beklemesini işaret etti.

“Sen,” dedi Stevie’ye. “Benimlesin.”

Larry, Stevie'yi güvenlik birimine götürerek kapıyı kapattı.

“Otur,” dedi.

Telefon edip hemen bir polis kruvazörü gönderilmesini istedi. Telefonu kapatınca ciddi bir ifadeyle Stevie'ye baktı.

“Bana gelmeliydin,” dedi.

“Neyle?” dedi Stevie.

“Hayes'in atölyede olduğunu düşündüğümüz saatte telefonda olduğunu öğrendiğinde.”

“Özür dilerim,” dedi Stevie. “Yeterli bir kanıt gibi gelmemişti.”

“Ne için yeterli? Bu senin vazifen değil. Burada neler olabilirdi, farkında mısın? Element'in bir şeyler gizlediği açık. Hayes'i öldürmüş olması olası. Olasılıktan da öte. Böyle bir konuyu oyuncak edemezsin.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Stevie.

Larry gözlerinin altını ovuşturdu.

“Polis gelene kadar burada bekleyeceksin ve bu işi çözeceğiz.”

Kalkıp odadan ayrıldı. Stevie'yi karanlık, ağaç suretleri, arada sırada parlayan bir çift hayvan gözünden başka bir şey göstermeyen güvenlik ekranlarına bakar vaziyette sandalyesinde bıraktı. Stevie bir süre transa geçti.

Duvarında gördüğü mektup zihninde yeniden şekillendi. Şimdi vücuda bürünmüştü. Sözcükler dönmeye başladı. *Duvarı bir bilmece...*

...ölüm ziyarete gelince.

Böyle diyordu. Belki gerçektir. Belki Ellie yapmıştı? Belki sanat diye yapmıştı. Çünkü birini öldüreceğinizi söylemeniz için hiçbir neden yoktu, öyle değil mi?

Kapının dışından bağırışlar geliyordu. Stevie ayağa fırlayıp dışarı baktı. Ofisin kapısı açıktı ve Charles kapıda dikiliyordu, elinde su ve biraz meyve vardı. Diğer güvenlik görevlileri kapıya koştular.

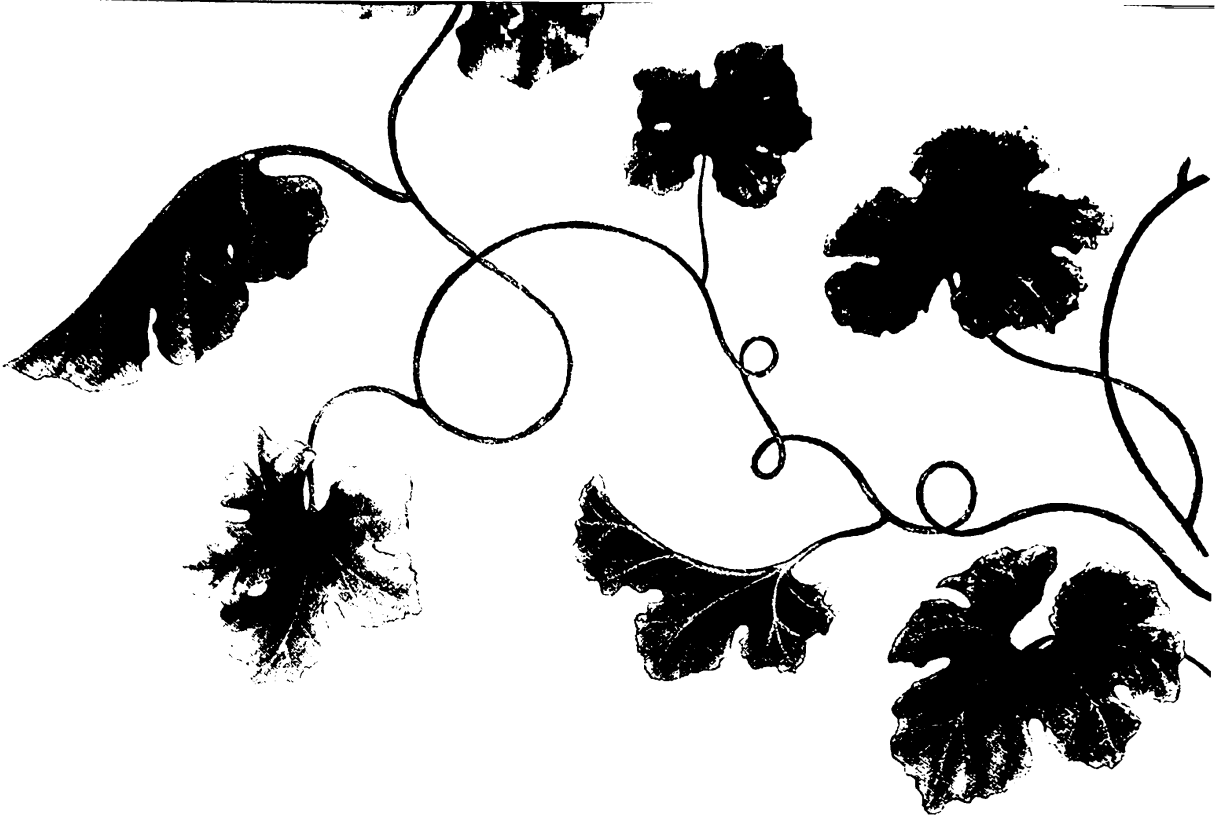
“Nasıl yani?” diyordu Larry. “Lanet olsun, çok uzaklaşırsa birileri onu öldürebilir...”

“Bu nasıl oldu?” dedi Dr. Quinn.

“Duvar panosunu açmış olmalı,” dedi Larry. “Onu nereden biliyordu ki? Dennis, bodruma koş. Geçit bodruma ulaşıyor. Lauren, Benny, dışarı çıkın, tüm pencereleri kontrol edin...”

Pano. Stevie bunu okumuştı. Ellingham’ın ofisiyle balo salonu arasında, çoğunlukla şakalar ve oyunlar için kullanılan bir geçit olması gerekiyordu. Bodruma ulaşıyordu. Ama görünen o ki duvara çok iyi saklanmıştı, görmek kolay değildi.

Ellie gitmişti.

30 Ekim 1938

O sabah hava şaşırtıcı derecede parlak ve maviydi, kusursuz bir sonbahar günüydü, gökyüzünde bir tane bile bulut yoktu. Ağaçlar, altından taşlarını gururla sergiliyordu.

Robert Mackenzie masasına oturmuş, şömine rafının üstündeki saatin tik taklarını dinliyordu. Kapının önünden geçen Montgomery'nin, başka bir çalışanın ya da binadan binaya geçen öğrencilerin arada sırada gelen sesleri dışında aşağı yukarı duyduğu tek ses buydu. Ama onlar bile çok sessizdi. Pencereden onları izlediğinde, kendilerine Büyük Köşk'ten birinin baktığını gören öğrencilerin her zaman bakışlarını kaçırdığını görüyordu.

Mackenzie, mahkemenin sona ermesiyle Albert Ellingham'ın ofisinden ön taraftaki güneş gören odalardan birine taşındığı için artık ihtiyacı olandan çok daha fazla alana sahipti.

"Burayı da kullanabilirsin," demişti patronu. "Başka bir şey için kullanılmıyor."

Fakat asıl nedenin patronunun yalnız kalmak istemesi olduğunu biliyordu. Bütün gün o ofiste yalnızdı, kapılar kapa-

lıydı. Arada yemekler gidiyordu. Ziyaretçiler seyrekli. Perde-ler dünyaya kapalıydı. Ama Alice ihtimali hep vardı.

Alice'in hayatta olma ihtimali. Asla bulunamamış olan Alice. Soru hep askıdaydı. Acaba...? Acaba...?

Ellingham, Alice'ten bahsederken hep şimdiki zamanda konuşuyordu. Ev halkı onun dönüşüne her zaman hazırды. Ellingham'ın New York'ta, onlara sezona ait bir dolap dolusu çocuk kıyafeti gönderen bir müşterisi vardı, her seferinde Alice'in bedenine yakın büyüklükte oluyordu. Yığınla elbise ve askısız elbise, küçücük kazaklar ve her renkte uzun çoraplar, pijamalar, paltolar, şapkalar, eldivenler, kürk kaşkollar, patentli deri ayakkabılar... Hepsi Iris'in hâlâ köşkte çalışan özel hizmetçisi tarafından açılıp Alice'in dolabına yerleştirildi. Artık kullanılmayan bir önceki sezondan kalan kıyafetler de hayır kurumlarına bağışlandı. Doğum günü ve Noel hediyeleri gelmişti. Şahane bir Stewart Warner radyo, Londra'dan sallanan bir oyuncak at, bir kütüphane dolusu klasik eser, Paris'ten minyatür bir porselen çay seti ve Ellingham Büyük Köşkü'nün tıpatıp kopyası olan büyüleyici bir oyun evi.

Bunları yapmak çok moral bozucuydu ve bu yüzden yaparken sürekli ağlıyorlardı, tabii asla Bay Ellingham'ın önünde değil. Onun önündeyken Bayan Alice'ten hep olumlu şekilde bahsediyorlardı. *Bayan Alice yeni elbiselerini çok sevecek, efendim. Bayan Alice için harika bir radyo. Buna bayılacak.*

Geçen haziran ayında gölün boşaltılmasına yol açan da Alice'in hayatta olma ihtimaliydi. Alice'in cesedinin gölün dibinde olabileceğine dair kimden geldiği bilinmeyen bir ipucu vardı. Pek mümkün görünmese de Ellingham, gölün suyunun boşaltılmasını emretti. Robert, gölün o korkunç gecede istemeden oynadığı rolden dolayı bunun gölden bir çeşit intikam almak olduğunu hissediyordu. Göl, kayıplarını sürekli hatırlatan bir çukurdu artık.

O sabah Robert Mackenzie'nin çalışma masasındaki zil çalmaya başladığında Büyük Köşk'teki boğucu atmosfer böyleydi. Mackenzie, defterini ve kalemini kapıp Albert

Ellingham'ın ofisine gitti. O sabah perdeler açıktı. Fransız pencereler, boş gölün hâlâ gerçeküstü görünen manzarasını açıkta bırakıyordu. Robert yerdeki açık yarayı görmeye pek alışmamıştı.

“Ben yat kulübüne gidiyorum,” dedi Ellingham. “Hava güzel ve açık. Marsh’ı da çağırdım. İkimiz açık havada biraz vakit geçirebiliriz. Uzun zamandır karanlıklardaydık.”

“Çok iyi fikir,” dedi Robert. “Size piknik sepeti hazırlamamı ister misiniz?”

Albert Ellingham başını iki yana salladı.

“Gerek yok, gerek yok. Şuna baksana. Bu sabah bir bilmece yazdım. Nasıl olmuş?”

Robert’a bir Western Union dekontu uzattı. Albert Ellingham epeydir bilmece yazmamıştı, o yüzden Robert kâğıdı hevesle aldı.

“Gerçekte hiç olmamış birini nerede ararsınız?” diye okudu. “Merdivende değil, daima merdiven boşluğunda.”

Başını kaldırıp patronuna baktı. Gözlerinde tuhaf bir yoğunluk vardı.

“Bugüne dek yazdığım en iyi bilmece olabilir,” dedi Ellingham. “Adı Sfenks Bilmecesi. Bunu çözen geçer. Çözemeyen...”

Düşüncesi yarım kaldı. Kâğıdı geri alıp masasının üstüne koydu.

“Bugün çok önemli bir vazifen var, Robert,” dedi bilmececinin üstüne bir kâğıt ağırlığı koyarken. “Çık hava al. Keyfine bak. Bu bir emirdir.”

“Yapacağım. Önce göndermem gereken yaklaşık beş kiloluk mektup var.”

“Ciddiyim, Robert,” dedi Ellingham sert bir biçimde. “Yakında kış gelecek ve keşke o günlerin tadını çıkarsaydım diyeceksin.”

Aldığı ihtar öyle netti ki verecek cevabı yoktu.

“Sen iyi bir adamsın, Robert,” dedi Ellingham. “Umarım benim hayatta yaşadığım mutlulukları sen de yaşarsın. Oyun oynamayı unutma. Oyunu unutma. Hep hatırla.”

Robert, sonradan, o gün bunları söylerken Albert Ellingham’ın suratının asık olmadığını hatırlayacaktı. Daha çok, kederinin mermer bir anıtını yapacağı hissini verir gibi enerjikti. Hayatına kaldığı yerden devam etmenin vakti gelmişti belki. Mahkemenin üstünden seneler geçmişti. Belki artık vaktiydi.

Robert dışarı çıkma emrine aldırmadı ve masasında üretken bir öğleden sonra geçirdi. New York’tan gelen aramalarla ve Los Angeles’taki yeni film yapılanmasıyla ilgilendi. Mektupları halletti. Saatin nasıl geçtiğini ve havanın kararmaya başladığını hiç fark etmedi. Zihni bir süredir hiç olmadığı kadar hafifti. *Belki her şey biraz yoluna girer*, diye düşündü. Belki Albert Ellingham iyileşmeye başladı. Yaşlı değildi. Zengindi. Önemli biriydi. Tekrar evlenebilirdi ve yeni bir ailesi olabilirdi. Bu yerin üzerindeki lanet belki dağılırdı. Belki yeniden bir şeyleri düzeltebilirlerdi.

Saat yedi buçuk olduğunda Robert durdu, yaptıklarından tatmin olmuştu. Tamamlanmış evrak işleri düzgün bir biçimde üst üste duruyordu. Mektup tepsisi boştu. Hava tamamen kararmış, rüzgâr şiddetlenmişti. Odanın duvarlarında ıslık çalıyor, bacağından aşağıya yılan gibi kıvrılıyordu.

Robert ateşi yakıp akşam yemeğini istedi. Aşçı gerçekten yiyecek birileri için yemek pişirmekten hep mutlu olmuştu, bu yüzden çok geçmeden pirzola ve kremalı ıspanakla tıkabasa dolu bir tabak getirdi. Robert, radyoyu açıp ofis masasına yerleşti. Mercury Tiyatrosu programını iple çekiyordu. Yakın zamanda çok iyi gösteriler yapmışlardı, Sherlock Holmes eserleri ve *Seksen Günde Devr-i Âlem*. Program, Robert’ın haftasının önemli olaylarındandı.

Müzik devam ederken ve spiker, “*Şimdi sizi New Jersey, Grover’s Mills’a götürüyoruz...*” derken telefon çaldı. Robert peçetesini koyup radyonun sesini kısarak cevap verdi.

“Robert Mackenzie,” dedi ağzının kenarındaki bir parça kremalı ıspanağı silerken.

“Ben Komiser Arnold.” Sesi soluk soluğa kalmış gibiydi ve kesik kesik geliyordu. “Albert Ellingham’ın, yatı... yatıyla açıldığını doğrulayabilir misiniz?”

“Evet, saatler önce,” diye yanıt verdi Robert. “George Marsh’la birlikte.”

“Henüz dönmedi mi?”

“Hayır,” dedi Robert. “Belki Burlington’da kalabileceğini söyledi. Neler oluyor?”

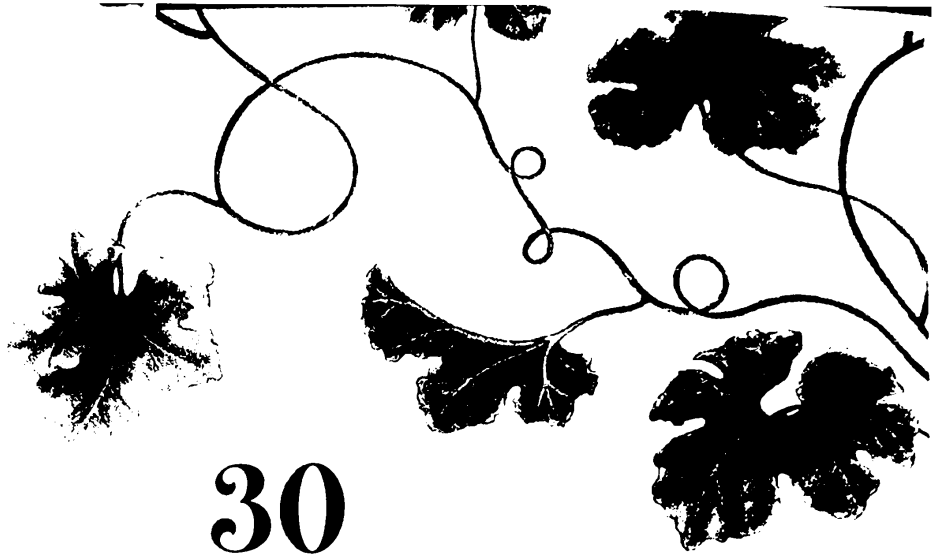
“South Hero açıklarında bir yatın battığına dair ihbarlar var...” dedi komiser. “Bir patlama...”

Robert’ın kulağında bir boşluk oldu, düşüyormuş gibi hissetti. Konuşmanın devamını, radyodan gelen sesleri ve kendi vücudunun koridorlarında yankılanan kalp atışlarını dinlerken bir sürü şey tek bir noktada birleşiyormuş hissine kapıldı. Sonradan bir süreliğine sanki tavana kadar yükselmiş, orada yüzerek aşağıdaki odaya bakıyormuş gibi hissettiğini söyleyecekti.

Albert Ellingham’la o gün yaptıkları ilginç sohbeti hep hatırlayacaktı. Sfenks Bilmecesi’ni. Keyfine bak emrini.

Ellingham o gün öleceğini biliyormuş gibiydi.

Hayatının geri kalanı boyunca bilmece Robert’ın zihninde yankılanıp durdu ama cevabını hiçbir zaman bulamadı.

30

Uzun bir gece olmuştu.

Polis içeriyi kontrol ederken Minerva sakinleri dışarıda beklemek zorunda kalmışlardı. Büyük Köşk'te, öğretim üyeleri ve misafirler karda, okulda mahsur kaldığında konaklayabilsinler diye ayrılmış bazı odalar vardı. Janelle ve Nate bu odalarda kaldılar. David, öğretmenler odasında, koltukta yattı. Stevie, devasa merdivenlerde saatlerce uyanık oturdu, beyninde olaylar ve bilmeceler yankılanıp duruyordu.

Merdivende değil, daima merdiven boşluğunda. Fakat o hep merdivendeydi. Bütün gece merdivende.

Girip çıkan polisleri ve güvenlik görevlilerini, Charles'ı, Dr. Quinn'i ve okul avukatını izledi. Mülk üzerinde arama yapıldı ama karanlıkta çok az ilerleme kaydedilebiliyordu. Orman karanlık ve derindi. Ayılardan söz ediliyordu ama geyik yoktu.

Hâlâ geyik yoktu.

Bodrumda açık bir pencere ve altına yığılmış kutular bulundu. Gitmiş, gitmiş, gitmiş. Dağdan yukarıya. Dağdan aşağıya. Dağın etrafından. Kim bilir?

Böylece Stevie bir kez daha, bir gece aramasında, Büyük Köşk'ün kalbinde oturuyordu.

Yorgun ve aşırı zorlanmış beyninde dönen gerçeğin sallantılı versiyonunda Stevie, son birkaç haftanın olaylarını gözden geçiriyordu ve nihayet sıra Hayes ölmeden birkaç gece önce duvarında gördüğü mesaja geldi. *Duvarda bir bilmece...*

Çok fazla bilmece vardı.

Elleriyle yüzünü ovuşturup bir süre kapalı tuttu. Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre, ona uzatılan bir fincan kahveyle uyandırılana kadar o halde uyukladı.

“Bu şekilde uyumak isteyeceğinden emin olamadım,” dedi Larry. “Güvenlik ofisinde bir karyola, üst katta da koltuklar var.”

“Uyumak istemiyorum.”

“Bazı şeyler senin ne istediğinle alakalı olmayabilir.”

Stevie kafasını iki yana salladı. “Onu buldunuz mu?” diye sordu.

“Artık hava aydınlanıyor. Helikopter gelecek.”

“Dışarı çıkabilir miyim? Biraz hava alsam?”

Larry topuklarının üstünde sallandı.

“Hemen kapının önünde seni görebileceğim bir yerde ol.”

Stevie kahvesini alıp golf sahasındaki ıslak çimlere oturdu ve bir süre hiçbir şey düşünmeden Büyük Köşk’ü seyretti. Soluk maviye karışmış gül pembe bir renk girdabı oluşturan tan yeri, Ellingham Akademi’nin üzerinde ağarıyordu.

Stevie, Büyük Köşk’ün üstünde yükselen yeni doğmuş güneşi izledi.

Ön kapıdan başka birinin daha çıktığını gördüğünde çimlere oturalı çok olmamıştı.

Sakin ve uzun adımlarıyla David, elleri ceplerinde ona doğru geliyordu. Yanına çöktü ve hiçbir şey söylemedi.

Seher vaktinde algılarınızı ustaca değiştiren bir şey vardı. Yeni aydınlanan gökyüzü bambaşka hisler uyandırıyordu. O ışığın altında henüz kimse silahlarını kuşanmamıştı. Her şey yeniden başlamıştı ve sanki gerçek *değildi*.

David ve Stevie arasında olanlar her neyse, o dakikada hiçbirisi yoktu. Her şey tazeydi, Larry'nin kahvesi, hafif ve yumuşacık sabah güneşi gibi.

“Evet,” dedi David sonunda. “Sanırım okul hapi yuttu.”

Stevie kahvesinden büyük bir yudum aldı. Çok sertti ve topak topak kremayla doluydu ama uyanık kalmak için idealdi.

“Bir öğrenci öldü,” dedi David, gökyüzünde ufaktan duyulan helikopter sesiyle başını havaya kaldırırken. “Onun katili olduğunu varsayabileceğimiz başka bir öğrenci de kayıp. Bunu idare etmek zor olacak.”

“Evet,” dedi Stevie bir yudum daha alırken.

Rüzgâr dağların arasında doğa nefesini tutuyormuş gibi kesiliyordu. Bir helikopter yaklaşıyordu.

“Sanırım havadan arama yapıyorlar,” dedi David.

“Evet.”

“İlk vakasını çözmüş biri olarak söyleyecek çok şeyin olmalı. Heyecanlı değil misin? Şerif rozeti almıyor musun?”

Stevie kahveyi çimlere koydu. Sonra da acaba devrilip onu yakacak mı diye bir süre baktı. Devrilmedi.

“Sana bir şey soracağım,” dedi Stevie. “Kuru buzun tünele götürüldüğü gece Ellie'yle olduğunu söyledin. Doğru muydu?”

“Gece yarısına kadar falan,” dedi. “Ama sana yalan söyledim. Ot içmiyorduk. Sadece konuşuyorduk.”

“Yani öylesine söyledin...”

“Eğlence olsun diye,” dedi David.

Helikopter şimdi görünüyordu. Ormanın üstünde daireler çiziyordu.

“Buna hâlâ inanamıyorum,” dedi David. “Ellie kötü biri değildir. Burada anlayamadığım şeyler oluyor ama o... insanları incitmez. En azından bilerek yapmaz. Bilmiyorum. Belki de hiçbir şey bilmiyorumdur.”

“Konuşmasının sonunda söyledikleri hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu Stevie. “Hayes’in her şeyi bildiğini söylemesi. *Bütün bu yer* ve Hayes’in fikri deyip durması.”

“Hiçbir fikrim yok.”

Stevie, parmak uçları yeşil boyanana kadar çimenleri parmaklarının arasında ovuşturdu. Belki yalnızca uykusuzluktandı. Parçaları birleştirecekti. Ellie programı yazdığını kabul etmişti. Ellie sıvışmıştı. Hiçbir şey yapmadıysa neden kaçmıştı ki?

Hercule Poirot’u ve olayları yan yana getirip örtüşmediklerini gördüğünde nasıl duraksayacağını düşündü. Her zaman suçun psikolojisinden bahsederdi. *Burada hiçbir şey açık değil. Geçmişte de değildi.*

Vorachek gibi. Para eşyalarının arasında bulunmuştu. Suçu da kabul etmişti. Ama katilin Vorachek olma ihtimali yoktu.

Minerva tarafından, ağaçların arasından iki polis geldi. Bir tanesinin elinde bir kutu vardı.

“Eşyalarını aramışlar gibi görünüyor,” dedi David. “Sanırım geri dönebiliriz.”

İkisi de leş gibi ve yorgun, kıyafetlerinin arkasında ıslak çimde oturduklarının göstergeleriyle ayağa kalktılar.

Minerva sabahın sessizliğinde gıcırtilı sesler çıkarıyordu, soluk ışıkla ve önceden kalma sigara dumanının havalı hayaletleriyle doluydu. Amerikan geyiğinin ifadesi daha yumuşaktı ve kırmızı duvarkâğıdı bile daha az saldırgan görünüyordu. Binada yaşayan hiç kimse yokmuş hissi veriyordu.

Şimdilik kimse yoktu ve içlerinden ikisi yurda asla dönmeyecekti. Belki de kimse dönmeyecekti.

Koridorun ilerisinde Ellie'nin kapısı biraz aralandı. Stevie bir süre orada dikilip içeriyi inceledi. David hemen arkasındaydı. Bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Gireceksin, değil mi?" dedi. "Bu senin olayın."

Stevie cevap vermedi.

"Bu defa karşı gelmiyorum," dedi David uzanıp kapıyı iyice açarken.

Saatler önce oyun sahneleri epey altüst edilmişti. Polis Ellie'nin yatağını duvardan uzaklaştırmış ve odanın ortasında hafif çarpık şekilde bırakmıştı. Çarşaflar kaldırılmıştı. Kitaplar devrilmiş ya da raftan indirilerek düzgün şekilde üst üste yığılmıştı. Tüm çekmeceler kapalıydı, demek ki hepsine bakmışlardı. Dün gece Ellie'nin çekmecelerinin çoğu içlerinden fırlayan şeylerle darmadağın ya da aralıktı.

"Aslında polisler arama yaptıktan sonra daha temiz görünmüş," dedi David.

Eliyle şöyle bir yokladıktan sonra yatağın üstüne oturdu. Stevie onu inceledi. Sabah ışığında yüzü yumuşaktı. David'de biraz meleklerle özgü bir şey vardı. İri gözleri ve saçlarındaki bukleler...

Kampüse girerken yolda annesinin, heykellerin tuhaf melekler olduğu yorumunu hatırladı. O da, *Hayır, onlar sfenks*, demişti. Melekler mi sfenksler mi?

Gerçekten uyumaya ihtiyacı vardı.

Yatağa David'in yanına oturup Ellie'nin eşyalarına baktı. Keten sırt çantası. Köşede kirli çamaşırlar. Yere dağılmış kalemler. Duvarlara yazdığı küçük sözler. Yatağının yanında çerçevenilmiş, içinde düzinelerce insanın olduğu bir fotoğraf vardı. Bahsettiği taşra hayatı bu olmalıydı. Roota, tuvalet masasına yaslanmıştı, güneşte parılıyordu ve yalnız görünüyordu.

“Özür dilerim,” dedi Stevie, sanki Rooter’yla konuşuyormuş gibi ama aslında David’e diyordu.

“Özür mü?”

“Eşyalarını karıştırdığım için. Yaptığım saniyeden itibaren kendimi berbat hissettim. Ben sadece... Bilmiyorum. Sadece bilmek istedim. Senin hakkında. Ve biraz garip davranıyordun...”

“Bu harika bir özür.”

“Peki.” Yeniden başladı. “Yanıldım.”

Helikopterin sesi tepelerinde asılı kalmış, havayı dövüyormuş gibi geliyordu. Ellingham uyanacaktı, Ellie gitmiş olacaktı ve yine kargaşa olacaktı.

“Evet,” dedi David uzun süre sonra.

“Evet?”

Omuz silkti.

“Burası kapanırsa, birbirimize kızgın olmayız sanırım.”

“Muhtemelen,” dedi Stevie.

Sessizlik uzun sürdü. Sonra David onun elini aldı ve bir parmağıyla avucunun içine küçük bir daire çizdi.

Stevie yaşadığı duygu seliyle şoka girdi. Duru sabah ışığında, her şey gözle görünürken öpüşülebilir miydi? Ortadan kaybolan sınıf arkadaşınızın yatağında? Büyük olasılıkla birini öldürmüş olan sınıf arkadaşınızın yatağında?

David biraz eğildi ve karşılık olarak Stevie de biraz ona yaslandı. Bunu yaparken eli yatağın içine saklanmış sert bir şeye değdi.

Örtüyü kenara itince küçük bir kutu çıktı ortaya. Yaklaşık 20×20 cm boyutlarında kırmızı metal bir kutuydu, köşeleri yuvarlanmıştı. Yıllardan biraz olumsuz etkilenmişti –çökük ve paslıydı ama üzerindeki işçilik oldukça netti. Üstünde ESKİ İNGİLİZ POŞET ÇAYLARI yazıyordu ve önünde dumanı tüten bir fincan çay vardı. Tuhaf külüstür bir şey.

Uğuldayan bir şey vardı.

Gerçekten uğulduyordu.

Aslında bu çok çok alçalmış bir helikopterin sesiydi. Aldırmamak mümkün değildi. David kısık gözlerle pencereye doğru baktıktan sonra Stevie'nin elini bırakıp kalktı.

Stevie derin bir nefes alarak doğruldu. Esrarengiz kutuyu inceledi, kapağını açıp içindekileri yatağın üstüne döktü. Beyaz bir tüy, üzeri boncuk işlemeli yırtık bir kumaş parçası ve altın bir ruj kabı vardı. Kare sahte bir elmas parçası ve minicik bir ilaç kutusu olduğu anlaşılan kırmızı mineli minyatür bir ayakkabı vardı. Stevie kutuyu birkaç kez açıp kapatarak körelmiş bronz iç kısma dikkatle baktı.

"Bu çok garip," dedi Stevie. "Şuna baksana."

"Dur biraz," dedi David.

Stevie bakmaya devam etti. Kutunun bir kenarına, çizgili, katlanmış bir kâğıt parçası ve bir düzine, hatta daha fazla siyah beyaz fotoğraf sıkıştırılmıştı. Stevie önce kâğıda baktı. Kat yerleri biraz hassastı ama çok az sararmıştı. Düzgün ama seyrek bir el yazısıyla yazılmıştı:

Frankie ve Edward Baladı

2 Nisan 1936

Frankie ve Edward gümüşleri kazandı

Frankie ve Edward altınları kazandı

Ama ikisi de oyunun anlamını kavradı

Ve gerçeğin anlatılmasını diledi

Frankie ve Edward hiçbir krala boyun eğmedi

*Sanat ve aşk için ömür tüketti
 Ülkeye hükmeden adamı yerinden etti
 Aldı*

*Kral, bir tepede yaşayan soytarının biriydi
 Ve oyuna hükmetmek istedi
 Frankie ve Edward bir el oynadı
 Ve bir daha hiçbir şey aynı kalmadı*

Fotoğraflar, biri erkek diğeri kız iki gencin, Stevie'ye hem tanıdık gelen hem de onu tümüyle şaşırtan çeşitli pozlarından oluşuyordu. Erkeğin üstünde bir takım elbise, şapka ve gevşetilmiş bir kravat vardı. Kızda ise dar bir etek kazak takım ve bere vardı. Fotoğraflardan birinde bir arabanın önünde poz vermişlerdi. Bir diğesinde kızın ağzında sigara vardı. Başka bir tanesinde yüz yüzeydiler, kız oğlanı bir kol boyu uzakta tutmaya çalışıyordu. Stevie fotoğrafların arkasını çevirdi. Birinde 4/11/35 yazıyordu.

Stevie uzun süre fotoğraflara baktıktan sonra dank etti. Bunlar, 1930ların ünlü kanun kaçakçısı çifti Bonnie ve Clyde gibi pozlar vermişlerdi. *Kostüm oyunu* oynamışlardı.

Fotoğraflardan biri farklıydı; bir tık daha kalın ve ağırdı. Stevie ona daha dikkatli bakınca aslında birbirine yapıştırılmış iki fotoğraf olduğunu anladı. Golf sahasına inen helikopterin sesine aldırmadı. Bu –bu acayip fotoğraf ve eşya koleksiyonu her neyse– aşırı derecede önemliydi. Fotoğrafları kibarca ayırmaya çalıştı ama işe yaramayınca biraz daha kuvvetlice çekti. Ayrılmaya başladılar. Aralarına sıkışmış bir şey vardı. Şey gibiydi...

Bir kelime? Bir dergiden?

Sarı zemin üstüne parlak kırmızı harfler kesilerek yazılmış *US* sözcüğüydü. Minicik. Beş milimetre falan.

Stevie'nin eli titremeye başladı.

1935-36 yıllarından kalma eşyalarla dolu bir kutuda, dergiden kesilmiş harfler. Onun yaşlarında, kostümlü Bonnie ve Clyde oyunu oynayan iki insanın fotoğrafları. Ve bir şiirin parçası, Şeytanın Ta Kendisi mektubundan pek de farklı olmayan ve o mektubun gelmesinden yalnızca günler önce yazılmış bir şiir. Tepede yaşayan krala oynanan oyuna dair kaba saba, kısa bir şiir.

Bu Şeytanın Ta Kendisi'ydi. Bu şiiri kim yazdıysa, Frankie ve Edward her kimse. Stevie zihninin tavan arasında hararetle dolandı, kutuları yırtıp açtı, çekmeceleri karıştırdı. Bu tuhaf sabahtan, David'den ve Ellie'nin odasından çok uzaktaydı. İşte orada. Buldu. Leonard Holmes Nair'in ifadesinde, parlak öğrenciler olduklarını düşündüğü bir kız ve bir erkekten bahsettiği sayfaya bakıyordu. Onlar bir çiftti. Kızın saçları kuzgun gibiydi ve oğlan da Lord Byron'ı andırıyordu, kız ona Dorothy Parker'ı sormuştu. Ellingham Akademi'nin ilk öğrencilerinden ikisi.

Mektubu öğrenciler yazmıştı. Elinde kanıtı vardı.

Iris Ellingham'ı öğrenciler mi öldürmüştü? Dottie cinayeti onu çok iyi tanıyan insanlar tarafından mı işlenmişti? Konu *Dottie*'yle mi ilgiliydi? Stevie'nin beyni zonkluyordu.

"David..." dedi Stevie. Sesi titriyordu.

David cevaben odadan çıktı. Hızlı yürüyordu. Gidişi öyle anıydı ki Stevie bir an kafasını toplayamadı. Gözlerini kırptırdı ve elinde hâlâ sımsıkı tuttuğu fotoğraflarla peşinden gitti. David çoktan kapıdan çıkmış, golf sahasına doğru yürüyordu. Helikopter oradaydı, pervaneleri yavaşlıyordu. Dışarıda insanlar vardı. Ellingham uyanmıştı.

Bu bir polis helikopteri değildi. Üzerindeki yazı koyu bronzdu ve ayna gibi yansıtmalıydı. Şöyle yazıyordu:

King?

David, golf sahasına giden patikanın tepesinde birdenbire durmuştu ve helikoptere bakıyordu.

“Neler oluyor?” dedi Stevie ona yetişerek. “Düşündüğüm şey mi?”

David cevap vermedi, zaten gerek de yoktu. Helikopterin kapısı açıldı ve birisi dışarıya çıktı.

Edward King, gerçek hayatta televizyonda görüldüğünden daha ufak tefekti, ifadesi daha sıradandı, saçları tuhaf biçimde her yöne dağılmıştı. Beceriksiz hareketlerle düzeltmeye çalışıyordu.

David hâlâ hareket etmemişti. Ellingham’ın heykellerinden birine dönüşmüş gibiydi, kendinin taştan bir kopyasına.

Mitolojide Medusa’nın gözlerine doğrudan bakarsanız sizi taşa çeviriyordu.

“Bu nasıl oluyor?” dedi Stevie. “Neden oluyor? Neler oluyor? David?”

David yanıt vermedi.

Ve sonra birleşme gerçekleşti. Stevie’nin zihninin tavan arasındaki tüm olaylar, olması gereken sırayla bir araya geldiler. David’in yüzünü inceleyip birkaç ufak hesap yaptı. Yurtta onu ilk gördüğü ana gitti, o rahatsız edici hali, kafasını kurcalayıp duran şey... Burnunun açısı, omuzlarının duruşu...

O zaman bir anlam verememişti. Vermesi de mümkün değildi. Tamamen imkânsızdı.

Edward King, golf sahasından onların olduğu tarafa geliyordu.

Şimdi tüm bilgiler sağanak halinde yağıyordu. David’in kaçışları, sosyal medya hesabının olmaması, hiç fotoğrafının olmaması, California’ya taşınması, hırpalanmış Rolex.

“David,” dedi alçak sesle.

David ona bakmadı.

“David?” dedi son kez.

David gözünün ucuyla ona baktı. Çaresiz görünüyordu, kapana kısılmıştı.

“Ailenin o pozisyona getirildiği günü hatırlıyor musun?” dedi David nihayet. “Onunla? Şey. Sana yardım etmeye çalıştığımı söylemiştim.”

Stevie fotoğrafları daha sıkı kavradı ama aslında elinde tuttuğunu çoktan unutmuştu.

“Ne demek istediğini söyle,” dedi Stevie.

David gülümsemeye çalıştı fakat ailesiyle yemek yedikleri akşam Stevie’nin suratına yapıştırdığı gülümsemeye benziyordu bu. Umudu her saniye biraz daha kayıyordu ellerinden. Ve en son kıyısından tutmaya çalıştı. Sonra elinin kaydığını hissetti.

“Ölmüş babamla tanış,” diye cevap verdi David.

Devam edecek...

